

3 1761 07432816 2

Gäva av systern Sigrid
till mig på torsdagen
Philip Wondé

KARL GJELLERUP

VERDENSVANDRERNE

ROMANDIGTNING I TRE BØGER

OMSLAGSTEGNING AF VALDEMAR ANDERSEN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCGCX

COPYRIGHT 1910, BY KARL GJELLERUP

PT
8128
V47
.1910

INDHOLD

FØRSTE BOG

En Ven af Lord Byron.

	Side
Første Kapitel. »Og han løftede Sløret«	4
Andet — Cobra-Stenen	18
Tredie — Den sorte Panther	31
Fjerde — Hvorledes Sir Edmund og Indologen drak deres Rudesheimer	41
Femte — <i>Index providentiae</i>	52
Sjette — Kala Rama	58
Syvende — Romal-Tørklædet	74
Ottende — Manuscriptet	86
Niende — Slangestenen. Første Stykke	93
Tiende — Paa farlige Veie	127
Elleve — Othello og Desdemona	141
Tolvte — Fra gamle Dage	153
Trettende — Besøgelsen	166
Fjortende — De tre Heireskrig	174

ANDEN BOG

Før det tredie Schakatskrig.

Første Kapitel. „Paladsets Pryd“	179
Andet — Solnedgange	195
Tredie — Karmas Væverlad	227
Fjerde — Mesterens Hilsen	234
Femte — Kalis Hus og Kala Ramas Hus	243
Sjette — Kalis Tjener	265
Syvende — Stenene tale	274
Ottende — Den store Broder	289

	Side
Niende Kapitel. Den svømmende Lackshmilampe	296
Tiende — Slangestenen. Andet Stykke	310
Ellevte — Tvillingstenene	347
Tolvte — Under Tegnet af den tiltagende Maane	348
Trettende — Adepterne	351

TREDIE BOG

Sløret løftes.

Første Kapitel. I Havekiosken	361
Andet — Slangestenen. Tredie Stykke	364
Tredie — Amanda tager En til Fange	381
Fjerde — Brahmån-Løve og Rajput-Tiger	392
Femte — Nautschen	403
Sjette — Hvor de hvide Duer kredse	409
Syvende — Naradas Indskrift	412
Ottende — Uden Fortid.	422
Niende — Amanda ser den livagtige Chranquinchru	430
Tiende — De høieste Vandregjæs' Veie	439
Ellevte — Foran Dæmontrappen	451
Tolvte — Slangestenen. Fjerde Stykke	462
Trettende — Den standhaftige Garuda	480
Fjortende — Verdensvandrernes Veie skilles	491

FØRSTE BOG

EN VEN AF LORD BYRON

BUT THERE ARE WANDERERS O'ER ETERNITY —
BYRON

FØRSTE KAPITEL

»Og han løftede Sløret —« —

Det var som det første Aandedræt af En, der vaagner op af en dyb Afmagt. Lydløst strøg Luftpustet gennem Verandaen ind i den sirlige Bungalows Havestue og lod den unge Piges Pandehaar flagre som Spindelvæv — det Eneste, som det vidt og bredt satte i Bevægelse. Først det næste Pust havde Kraft nok til at sætte Pipaltræets sølvglinsende Blade tilvenstre for Verandatrappen i en sagte Sitren, der af Øiet opfattedes som en blændende Flimren, af Øret som en pludselig nedrislende Regnbyge. Og det var først den tredie Luftning, der virkelig bragte en Følelse af Kjøling med sig, aflokkede den læsende Pige et Suk af Velbehag og oplivede hende saa meget, at hun gjorde en uvilkaarlig Bevægelse, der fik Bambusstolen, som hun sad tilbagelænet i, til at knirke sagte, som om ogsaa den levede op.

Den undersætsige Mand, der sad paa den anden Side af det ovale Bord, havde intet Pandehaar, som Vindpustet kunde lege med, og det tætte graasprængte Skjæg var for stridt til at lade sig bevæge. Ogsaa han lod imidlertid til at blive i alt Fald saa oplivet, at han kom til en foreløbig Bevidsthed om sin legemlige Tilværelse. Uden at løfte Blikket fra den Bunke af Palmeblade, der i en langlig Firkant hobede sig op foran ham paa Bordet, greb

han med sin høire Haand et rødt Silketørklæde, der laa ved Siden af dem, og tørrede sin bukledede Pande og sin korte Hals. Den bekvemme, ustivede Skjorte stod aaben om denne Hals, hvis lysere Farve lige under det korte Nakkehaar veg for en dyb teglstensrød Lød — tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at den ivrige Læser ikke kunde have dvælet synderlig længe under denne Himmel: — den indiske Sol havde endnu ikke formaaet at udligne Forskjellen mellem den Del af Huden, der var udsat for dens Lys, og den, der siden Barndomsdagene havde været beskyttet af de høie Halsbind, som paa den Tid var obligate i det gamle Europa.

Medens denne lærde Mand ikke en Brøkdæl af et Sekund løsrev sit Blik fra det eiendommelige Manuscript, lod den unge Pige det lille grønne Maroquinbind, som hun læste i, synke ned i Skjødets, og hendes Blik streifede frit ud over Have og Egn.

Det fine Akaciæløv, Bregnetræernes Fjederblade og Fanerne paa de mægtige Bambusrør bevægede sig nu sagte og behagelig. Men Søen, som Haven skraaned jævnt ned imod, laa saa dybt, at dens Speilflade ikke forstyrredes af den mindste Rifling. Henimod Baggrunden hævede Landet sig over den i blege, kjødfarvede Toner, indtil det, næsten uden Overgang, blev til Bjerge og voxede op i den disige Luft, som en Hoben sølvgraa, rosa- og lillafarvede Silke-stoffer, der laa dér i løst oppustede Folder. Hele den høire Søbred indtoges af det kolossale Borgpalads. Bag Sløret af den vibrerende Hede, dykket i denne altop-løsende Glød, sammensmeltet med sit Speilbillede, saa at det syntes at svæve frit i Rummet og selv at være en flygtig Luftdannelse, lignede det snarere en beruset Architekts phantastiske Drømmesyn end en

Bygning for Mennesker af Kjød og Blod: — umærkelig voxede det op af de røde Sandstensklipper og udviklede sig til et fortryllende Virvar af tindekronede Mure og fremspringende Bastioner, Fritrapper, Terrasser, Porthvælvinger, Søilehaller — indtil endelig Alt delte sig i en Skov af Pavilloner, Kupler og underlige Mellemting af begge — sammentrykte løgformede og langstrakte ananasagtige Kupler og trinstigende, pagodeagtige Pyramider. —

Saaledes var det Lys i Lys malede Billed, der var indrammet af den store Døraabning til Verandaen. Paa hver af Sidevæggene hang der et dunkelt Billede. Tilvenstre et Oliemaleri fremstillende Lord Byron — med den bekjendte Dreining af det lille krushaarede Hoved i den tilbageslaaede Krave og med de ligesaa bekjendte, skraat over Silkevamsen trukne Kappefolder. Ligeover for ham saae man en ung Mand med en blaa, guldtresset Jakke, der lod Bryst og Arme af den rødtbroderede Skjorte ubedækkede og kun naaede til den øverste Rand af det kirsebærrøde Silkeskjærf, i hvilket der stak to sølvindlagte Terzeroler. Det mørktladne Ansigt beherskedes af store, dybe, orientalske Øine; en sparsom Knebelsbart krusede sig paa den svulmende Overlæbe, og under den røde Fez faldt det glatte, sorte Haar i svære Lokker ned over Skuldrene. Denne paafaldende Skikkelse præsenterede sig mod en Baggrund af lillagraa Klippetinder, som ragede op i en af et Zikzaklyn gjennemskaaret sodbrun Sky. Som Modstykke til Byron vakte han Forestillingen om en af „den ædle Lord“s egne Phantasiskabninger — forneemlig om hans Corsar, saameget mere som der paa hver Side af Digteren befandt sig en Byronsk Heroine — Haidée og Gulnare — i „illumineret“ Kobberstik. — —

Den gode Mand, der hidtil havde haft Næsen i Palmebladene, vaagnede endelig til en tydeligere og varigere Bevidsthed om den Kjendsgjerning, at han ikke blot existerede som Tyder af gammelindiske Texter, men blandt andet ogsaa havde en legemlig Tilværelse. Han gjentog Processen med Silketørklædet, som derpaa benyttedes til at pudse de store Hornbriller. Disse blev ikke mere sat paa Næsen, men fik Lov til at hvile paa Bladebunken, og de Øine, der hørte til deres cirkelformede Glas, saae sig ubevæbnede om — som for at orientere sig, hvor de da nu egentlig befandt sig.

Da Alt det derude for dem kun dannede en eneste Lystaage, vendte de sig ganske naturlig først til de to Billeder, som fuldkomment besvarede hint Spørgsmaal, og forblev derpaa med et kjærligt Smil rettede mod den unge Pige, hvis Blik endnu bestandig søgte ud over Verandaen — ud i det Fjerne.

— Der staar her skrevet, begyndte han efter at have rømmet sig for at vække hendes Opmærksomhed — at en Ko ser ved Hjælp af Øinene, Mennesket ved Hjælp af Fornuften og en Brahmàn ved Hjælp af Vedaen — desværre kan jeg tilføie, og en tydsk Professor ved Hjælp af sine Briller. Men selv uden dette Middel troer jeg at kunne se, at Rajaens Palads interesserer dig mer end vor Ven og Værts Poesi.

Den unge Pige, der allerede lo af Faderens humoristiske Citat, smilede sarkastisk ved de sidste Ord. Hun tog det lille Maroquinbind, der var sunket ned i hendes Skjød, og bladede i det: —

— Vor Værts Poesi! — Jo, f. Ex.: „Lines written to a lady who after presenting the autor with a ribbon from her bosom asked him what he would do with it.“

Den foragtelige Trutmund, som hun satte op, og den travesterende Tone, i hvilken hun reciterede Titlen, lokkede et Smil frem paa den lærde Mands Ansigt, der aabenbart kun sjelden forlod de alvorlige Folder.

— Hvad han vilde gjøre med det? Jeg veed ikke, om det interesserer dig, Fader — mig interesserer det ikke og navnlig ikke her. Jeg synes, der maatte en anden Slags Poesi til for at tage det op med det Digt derovre af Sten. Naar det saadan træder ud af Varmedisen, naar det begynder at leve op med et Glimt af en Karnap hist og en Pavillon her — saadan som nu — saa synes jeg altid, det er som om det vilde tale til mig.

— Aa ja, nikkede Faderen med det Smil, der sømmer sig for en alvorlig Forsker, naar han velvillig gaar ind paa et Barns Phantasier — saadan et gammelt Rajputanerpalads kunde jo nok have et og andet at fortælle.

— Jeg skulde tro det! og det fra en Tid, da Alt var større end nu — skrækkeligere men ogsaa herligere — Hadet blodigere, Kjærligheden mere hengivende, opofrende — —

Hun rejste sig op, og med en energisk Bevægelse tilføiede hun: —

— Ja, du smiler, Fader — men det vilde jeg besynges, hvis jeg var en Poet og det Eventyrslot derovre maatte ud med Sproget, som det sagtens maa overfor en rigtig Digter.

Og hendes lille, bløde Haand, der slet intet helteagtigt havde ved sig, slog paa det grønne Maroquinbind, som om den vilde sige: — Men ikke Spor af saadanne Aabenbaringer paa disse Blade! hvordan skulde de da kunne fængsle mig?

Hendes Fader smilte hen for sig og strøg sig betænksomt over det stride Skjæg.

— Ja, Amanda, sagde han alvorlig — saadan et Blik tilbage gennem den forgangne Tid skal der virkelig findes, hvis man vil tro disse Palmeblade, som jeg her studerer; for de handler udelukkende derom. Men det er rigtignok ikke Digteren, hvem det er givet.

— Hvem da?

— Den Hellige.

Amanda havde et Par eiendommelige smaa Øiebryn. De begyndte sikkert nok men hørte pludselig op, hvor Øielaagshvælvingen berørte Panden, som om de syntes, at nu kunde det være nok, og forsmaaede al langlig Hensmægten — et Par brune Tankestreger over Øiehulerne. Disse Tankestreger nærmede sig nu lidt til hinanden, Panden rynkedes over den brede Næserod, og et spodsk Smil krusede Læberne, som det næsten klædte pudsigt — saa lidt passede det til deres vege Linier og blødt rundede Former.

— Den Hellige? — ja, saa kan sandelig Sir Edmund Trevelyan rolig lade være at udfritte Sphinxen derovre om dens Hemmeligheder. Saa gjør han bedre i at blive ved med at udtynde sin berømte Ven Lord Byrons „Verdenssmerte“ — og maaske allerbedst i at gaa paa Jagt efter „*big game*“ — som nu. —

Der var i hendes Stemmeklang en vis Irritation, som var Faderen paafaldende. Han fremtog af et Skildpaddeetui et Par Brillor med mindre ugleøineformede Glar end de, som han benyttede til Læsning, og satte dem paa sin brede, stærkt fremspringende Næse med den langsomme Værdighed, der prægede alle hans Bevægelser. Hvorpaa han lod, som om han gav sig til at nyde Landskabet, medens hans Blik i Virkelig-

heden ikke kom længer end til Verandaens Dørpost, som Amanda lænede sig til. Her standsede det ved Datterens Profil, der i sin fordringsløse Harmoni ogsaa var værd at dvæle ved. Men det næsten bitre Træk, der i dette Øjeblik laa om de fastsluttede Læber, og den netop bemærkelige Krusning af den frie, brede Pande, der crindrede om en Barnepande med optrækkende Taarebyge, forraadte ikke deres Hemmeligheder for et Blik, der sikkert fandt det lettere at dechiffrere Punkter og Streger i en Palmehaandskrift end et Kvindeansigts Rynker, Smilehuller og Smaafolder.

Saa tog han da, en Smule skuffet, til Takke med Landskabet. Og for at gjøre Ende paa en vis gjensidig Forlegenhed, der syntes ham at være indtraadt med Tavsheden, bemærkede han, at man nu saae Nullahen ganske tydelig.

— Allerede? —

Med dette Udraab vendte Amanda Blikket mod Baggrunden, hvor en smal, bleg Skygge var synlig, der fra Søen trak sig landleds ind i en knækket Linie, indtil den selv blegnende forsvandt i Bjerglandets Bleghed.

— Ja, det maa vel være temmelig sent, bemærkede Faderen, for hvem dette Træk i Landskabet aabenbart gjorde Tjeneste i Stedet for Viseren paa hans Lommeuhr, som han i sin vesteløse Tilstand ikke havde hos sig. — Sir Edmund mente, at han vilde komme tidligere hjem fra denne Jagtudflugt.

— Naar han blot ikke farer vild! Eggen er vild og hans Ledsagere er vildere endnu. Rajputen med Skjægget op over Ørene — —

Nullah er det dybt indskaarne Leie af et Vandløb.

— Chandra Singh, mener du — ja — hvad han?

— Har du ikke lagt Mærke til det skulende Blik, han undertiden sender Sir Trevelyan!

— Virkelig — — ja saa! Hm . . . Kala Rama sagde mig — —

Han holdt inde med en forlegen Mine og et saare mislykket Forsøg paa at lade, som om han over Betragtning af Landskabet ganske glemte hvad han var ved at sige.

— Ja — hm . . . Mærkværdig, hvor tydelig man idag ser den Nullah. Det er nok der, at den Panther holder til, som de er ude efter? ikke sandt? var det ikke i den øvre Del af Nullahen?

— Jo. — Men hvad har da Ministeren sagt? Hvis der gives en Indfødt i hele Indien, som ikke farer med løs Snak, saa er det Kala Rama.

— Ja — Kala Rama — Hans Excellence — ja . . .

Professor Eichstädt var lidt for sent kommen til at tænke paa, at det dreiede sig om Noget, som han helst ikke havde omtalt overfor sin unge Datter. Og nu var det saare vanskeligt, sandsynligvis umuligt at komme udenom Sagen. Naar Amanda spurgte paa denne Maade, saa maatte man svare hende.

— Hm — ja, han sagde — vi talte om Rajputerne og deres lidenskabelige Natur, og jeg veed egentlig ikke hvorfor, nu da jeg tænker over det, forekommer det mig, at han vel maa have haft en bestemt Hensigt med sin Fortrolighed — —

— Ja, det har han sikkert nok — men hvormed? Hvad er det, som han har betroet dig, og som jeg saadan maa pumpe ud af dig?

— Ja, jeg veed virkelig ikke, om jeg egentlig er berettiget — —

— Men kjære Fader! mig behøver du da ikke at have nogen Hemmelighed for. Der er jo ingen Kaffe-søstre her, der kunde friste mig til at snakke af Skole.

— Nei — nei! jeg tvivler jo ikke om . . . at du . . . hm . . . Altsaa, Kala Rama sagde, at denne Chandra Singh nærer en lidenskabelig Kjærlighed til Ranien — en Kjærlighed, der sandsynligvis er . . . hm . . . ikke har savnet Opmuntring og Imødekommenhed.

Den brave Indolog gav denne Oplysning med den forlegne Mine, der sømmer sig for en tydsk Lærd og Fader, naar onskabsfulde Omstændigheder tvinge ham til at tale med sin pur unge Datter om saa slibrige Ting som en Mands Lidenskab for en gift Dame, ja endogsaa for en Dronning!

Men denne romantiske Paladshemmelighed syntes at være meget langt fra at vække den unge Piges Interesse, ja, den lod neppe nok til at pirre hendes Nysgjerrighed, saa ligegyldig kom hendes spørgende „Naa ja?“

— Ranien skal jo være en meget skøn Kvinde — en Slags Urvasi, som Kalidasa i blomstrende Vers skildrer os hende, om end neppe helt saa elskelig! Jeg er nysgjerrig efter, om man vil faa hende at se imorgen ved Rajaens Havefest — sandsynligvis kun Øinene, der rigtignok berømmes som ganske vidunderlige. Naa, du vil jo snart faa hende at se, og det uden al Tvang. Naar skal du over og gjøre hende din Opvartning?

— Mit Besøg er fastsat til en Time før Solnedgang, naar det bilver lidt kjøligere. Naa, saa denne Hindu-Venus har altsaa lagt den skjæggede Rajputs Hjerte øde? Og hvad har det saa at gjøre med Sir Trevelyan?

— Ja — hm — altsaa, da du talte om det skumle Blik — — „et skulende Blik“ var vel det Udtryk, du brugte? spurgte han med en Textkritikers pinlige Akribi.

— Det var ialt Fald min Mening. Og hvad skulde det have at gjøre med den Historie?

— Jo, ser du ikke — det faldt mig ind — som saadan mangen Gang en Flyveide farer igjennem Hovedet paa En: — hvis nu Rajputen skulde se en Rival i Sir Edmund —

— En Rival!?

— Ja, kjære — du maa ikke misforstaa . . . jeg mener jo ikke, at vor Ven selv — bevares! men han er jo en smuk Mand, en høist interessant Fremtoning, der gjør megen Lykke hos Kvinderne, troer jeg . . . saa det var vel ikke umuligt, at denne lidenskabelige Rajput — uden at vor fortræffelige Vært paa nogen Maade virkelig havde givet Anledning dertil . . .

Den lærde Mands Forlegenhed steg med hvert Ord: jo dybere han kom ind i Materien, desto pinligere følte han, hvor uværdigt det var for ham, Professor Paul Eichstädt, den bekjendte (for ikke at sige berømte) Indolog, Udgiveren af Manava-Dharma-Sastra, corresponderende Medlem af engelske, franske og italienske videnskabelige Selskaber — hvor absolut uværdigt det var for ham at sidde her og drøfte et Kjærlighedseventyrs forskjellige Muligheder — om det end var et indisk Elskovseventyr. Ja, hvis Chandra Singh og Ranien havde levet for tre-, fire-tusend Aar siden og deres Erotik havde udgjort en Episode i Mahabharatam, saa vilde Sagen have været en ganske anden — men som det nu var — —

Ranien: en Rajas Gemalinde.

Denne Forlegenhed havde den for hans egen Sjælers velgjørende Virkning, at den hindrede ham i at bemærke den Askebleghed, der pludselig, som ved et isnende Pust, aandedes hen over Amandas Ansigt. Han saae kun de sidste Spor deraf paa hendes Kinder, da hun aandeløs afbrød ham: —

— Men Gud! det blev hans Død!

Manava-Dharma-Sastras Udgiver foer uvilkaarlig sammen, som om et Pistolskud havde skræmmet ham op af en tekstkritisk Undersøgelse. Hvorvel Præmisserne for denne allarmerende Conclusion alle vare indeholdt i hvad han selv lige havde udviklet, kom den ham dog fuldkommen overraskende. Intet Under, at et sart og følsomt Væsen som hans Amanda ikke just saae rosenrød ud ved Tanken om Mord og Drab, især naar de truede en Mand, hvis gjæstfri Tag allerede flere Maaneder her i det fjerne Østen havde budt dem alle europæiske Bekvemmeligheder!

Saa skyndte han sig da at føre fyndige Grunde i Felten for at bortjage denne overdrevne Frygt, Frugten af en romantisk Pigephantasi. —

— Naa, naa, — det vil vel ikke strax være saa farligt, kjære Barn! Vor Ven er jo ikke en af dem, der gaar blindt i en Fælde. Ha, ha — jeg skulde tro, han var „*a match for the Rajput*“, som han vel selv vilde sige. Husk paa, at han ikke var tyve Aar gammel, da han krydsede i de ostindiske Vande med en dristig Kaper! og senere fulgte han Lord Byron til Grækenland, forsvarede sig flere Maaneder mod Tyrkerne oppe i sin Hule paa Parnas i Spidsen for et Par Snese græske Rebeller —

— Rebeller, Fader? afbrød Datteren ham — kalder du hine Frihedshelte „Rebeller“?

Det pludselige Blink i hendes gyldenbrune Øine forraadte en fyrig Sjæl, der tager afgjort Parti. En skarpere Iagttager vilde imidlertid maaske have faaet en Mistanke om, at denne Indignation over det respektstridige Udtryk var hende en velkommen Forbunds-fælle, der hjalp hende til at føre Samtalen fra et pinligt Omraade over paa et ufarligt.

Men hendes Fader, hvis ligefremme Philologforstand var vant til at holde sig til Texten, tog hendes Udbrud for gode Varer og lo saa smaat over hendes Iver, som paa ingen Maade mishagede ham: —

— Naa, „bid mig ikke, kjære Djævel, jeg er selv en Satan“ — ha, ha! hvilken kraftige Talemaade være udlagt: jeg er selv, som du veed, en Philhelen. Altsaa kunde Udtrykket „Rebeller“ ikke i min Mund være nedsættende ment. Og for at jeg philologisk kan belægge denne Anvendelse med klassisk Avtoritet, maa jeg henvise til et Digt af Byron selv, som du nylig læste for mig, og hvor dette Udtryk anvendtes paa de selvsamme Folk.

— Ja, ja — jeg veed nok, hvad du mener: —

Amanda lagde de foldede Hænder bag Nakkens Haarknude, som hun lænede tilbage mod Dørstolpen, og idet hun uvilkaarlig lukkede Øjnene, snarere som om hun fordybede sig i egne Erindringsbilleder end som om hun memorede Poesi, fremsagde hun de Byronske Vers: —

But some are dead, and some are gone,
 And some are scatter'd and alone,
 And some are rebels on the hills
 That look along Epirus' valleys,
 Where freedom still at moments rallies,
 And pays in blood oppressions ills; —
 And some are in a far countree,

And some all restlessly at home;
 But never more, oh never, we
 Shall meet to revel and to roam.

Dersom den allerede for ti Aar siden bortgangne Digter, hvis Træk saa levende saae ned paa hende fra Væggen, havde siddet dér i sin Ven Sir Trevelyans Bambusstol og lyttet til sine egne Vers, som de strømmede fra den unge Piges Læber: han havde visselig ikke fundet sig i at et Par „litteraire Venner“ strøg dem i det Digt, som de skulde indlede. Og han vilde sikkert have spurgt denne Ven og Kammerat, om han allerede vidste, at han under sit Tag husede et kvindeligt Væsen, hvis fint bestrengede Sjæl klang i Samstemmen med en Rhythmebølges forborgneste melodiske Nuancer — et af de sjeldne Væsner, hvem Naturen har skjænket den udsøgte men farlige Vuggegave, intensivt at smage Skjønhedens kosteligste Sødme, og for hvem derfor Skjæbnen ogsaa holder begge Drikke beredt: Henrykkelsens Bæger og Lidelsens Kalk, begge randfyldte, begge til at tømme indtil den sidste Draabe.

Saaledes vilde Digteren have spurgt.

Og selv Professorens lidet udviklede æstetiske Sands blev ikke helt upaavirket.

— Det lyder virkelig smukt, meget smukt, mumlede han med et venligt Nik.

Amanda saae paa ham som vaagnende af en Drøm.

— Aa, det er en sand Vederkvægelse at høre ham selv efter al den matte Efterligning i Sir Trevelyans Digtsamling.

— Saa! er det virkelig saa daarligt? Du veed, jeg giver mig ikke ud for at være en Kjender; men jeg læste noget deri forleden, som jeg dog syntes var ganske kjønt.

— Tro mig, kjære Fader! det er noget maadeligt Tøieri alt sammen, sagde den strenge Dommerske, og idet hun traadte hen til ham og lagde sin Arm om hans Skulder, bøiede hun sig ned og betragtede opmærksomt et af de beskrevne Palmeblade.

— Men hvad er det, som du læser? Noget Antikt og sikkert noget Skjønt. Men jeg kan ikke forstaa et Ord af det.

— Det er ikke Sanskrit, Amanda! Dette er Pali, Buddhisternes hellige Sprog. Det er en Nedskrift af de gamle ærværdige Jatakaer, som endnu idag lever i Folkemunde.

— Jataka? — hvad er det?

— Ordet betyder „Fødselshistorie“. Det er en Samling Eventyr, Fabler, Legender, undertiden Noveller — men de har det Fællesmærke, som de skylder deres Navn, at de allesammen handler om Buddhas tidligere Levnedsløb, om hans forskjellige „Fødsler“. Hvorledes han f. Ex., naar han er bleven født som en Kjøbmandssøn, fører sin Karavane uskadt gjennem en vandløs Ørk, som vrimler af Dæmoner; eller hvorledes han, da han blev født som en Hjort, ofrede sit eget Liv for at frelse Rudlen fra Jægerne. Disse Historier knyttes altid til en Oplevelse, som giver Buddha Anledning til at fortælle sine Disciple om hin Begivenhed i et forbigangent Liv, hvorpaa han tilsidst „samler Jatakaen“, som det hedder, idet han identificerer Personerne i begge Begivenheder og siger: „Sariputta var den Gang den vise Brahmàn, Ananda var Ministeren, og jeg selv var Kongen i Benares“ — eller hvordan det nu kan træffe sig.

— Hvor det er eiendommeligt! Sagde jeg ikke nok, at det var noget Skjønt. Og hvor det passer velsignet

her — til hine Bjerge derude af Amethyster og Topaser og Perlemor, i hvis Dale der saa deilig kunde gaa selvopofrende Hjerte om, og til den Ørk, hvis orangefarvede Klitter med deres Palmefryndse begynder derude hinsides Søen — jeg er vis paa, den rummer mange talende Fisk — og Paladset derovre, hvor Kongen af Benares saa prægtig kunde bo. Vær nu en rar Fader og læs en af disse Jatakaer for mig — intet kunde være bedre til at rense Luften: ægte Blomsterduft efter al denne eftergjorte Parfume.

Smidskende og hovedrystende bladede Faderen i det særegne Manuskript. Den Interesse, som hans Datter viste for de gamle indiske Legender, glædede ham, og han undrede sig over den hartad pudsige Uforsonlighed, hvormed hun forfulgte deres Værts Poemer.

— Jeg er lutter Øren! meldte Amanda, der atter havde sat sig tilrette i sin Bambusstol, med Blikket heftet paa hin Nullah, hvis blaa Skygge grov sin Zikzakvei ind gennem de røde Høie — histude hvor Sir Trevelyan og Chandra Singh gik paa Sporet af den sorte Panther.

— Ja, her er en, som baade er karakteristisk og smuk. Først fortælles der, hvorledes Ordensbrødrene om Aftenen forsamle sig i Viharen, Klosterhallen, og taler sammen om en Munk, der har ladet sig beseire af Lidenskab til en falsk Kvinde. Saa træder Buddha selv ind og spørger dem, hvad de har talt om, og de siger ham det. „Det er ikke den første Gang, I Munke,“ siger han saa, „at Broder Revata har ladet sig fange i de sandselige Lysters Net; allerede en Gang før har han gjort det.“ Derpaa løftede Buddha det Slør, der tilhyller et forbigangent Levnedsløb.

Amanda rettede sig pludselig op i Stolen. Dybt aandende gennem de halvt aabnede Læber saae hun paa Faderen med et synsk Blik.

— Ei, ei, Amanda! hvorfor ser du paa mig med saadanne „vidt opblomstrede Øine“, som den gode Dandin vilde sige?

— „Han løftede Sløret“ — det klinger saa sælsomt, saa høitideligt! Nei, jeg kan slet ikke sige, hvad jeg mener — hvordan disse Ord saa forunderlig — —

Hun sank tilbage i Stolen, og hendes Blik søgte ikke længer ud i det Fjerne, det syntes at vende sig indad.

— Du har det da ikke daarligt, Amanda? spurgte Faderen bekymret: — Heden har da ikke angrebet dig for stærkt?

— Nei, nei — læs blot. Lad Mesteren løfte Sløret!

— „Paa den Tid, da Brahmadata herskede i Benares,“ fortsatte Professoren sin Læsning, — „blev Boddhisatva (det vil sige den senere Buddha) gjenfødt som Søn af en rig Kjøbmand — — —

Han tav pludselig og lyttede.

Det var aabenbart, at der denne Gang ikke skulde blive noget af Oplæsningen.

ANDET KAPITEL

Cobra-Stenen.

Den Lyd, der saa uventet gjorde Ende paa Oplæsningen, var af en underlig sammensat Natur. Man

skjelnede Trippen som af Smaapoter, Raslen som af tørre Blade og Trampen af hurtig løbende, velforsaaede og ingenlunde „indfødte“ Menneskefødder — alt sammen ilsomt nærmende sig, først paa Grus og saa op ad Trappetrin — og paa det sidste Stadium antog den raslende Lyd en ganske egen hæmmende Karakter, som om det, der raslede, gjorde Modstand. Og alt imens raabte en ungdommelig Mandsrøst uafbrudt: „Garuda, Garuda!“

Det var naturligt ved dette Navn at tænke paa den mythiske Griff, Vishnus Fugl, saaledes som den var udhugget i en Nische ved Opstigningen til Rajaborgen, i krumnæbet Barskhed, med Vingerne sammenfoldede som en Kappe, thronende paa en Slangedæmon, i hvis forvredne Lemmer dens mægtige Kløer vare nedgravne. Men den, der gjorde det, vilde tvivle om, at hint Raab virkelig kunde gjælde det Væsen, der nu kom til Syne paa Verandaen og aabenbart agtede sig ind i Værelset. Det var et lille Dyr, med Lighed i forskellige Retninger, saadan Noget midt inellem Egern, Kat og Rotte. I dets spidssnude Hoved glødede et Par røde Smaaøine og lyste de skarpe smaa Tænder; dens bevægelige Svands, der var reist i Veiret, blev tykkere ved Roden, saa den næsten umærkelig gled over i den stærkt udviklede, tykt pelsede Bagkrop. Denne Pels var gyldenbrun — Haarene, der alle havde reist sig som et Pindsvins Pigge, vare brune med graa-gule Spidser — og midt om Livet spændte der sig et lysere Bælte. Men væsentligere end noget ydre Kjendemærke var den utrolige Ivrighed, der prægede Dyret fra Hale- til Snudespids: det syntes at være den personificerede Virkelyst og Villie til alt muligt — undtagen til at løbe sin Vei.

Men naar den lille Fyr ikke i andre Henseender mindede om sin vingede, guddommelige Navne, saa var der dog et, ikke uvæsentligt Lighedspunkt: — om den end ikke „thronede“ paa en fældet Slangedæmon — (at throne syntes overhovedet ikke at ligge for den) — saa havde den dog under sig en virkelig Slange, i hvis Nakke dens spidse Smaatænder sad fast, og hvis lange Krop den aabenbart med stort Besvær havde slæbt op ad Trappen.

I det Øieblik, da det lille Dyr med sit Bytte havde naaet Tærsklen, viste 'der sig paa Verandaen, som skudd ud af en Kanon, en blond Yngling, hvis store Panamahat faldt af ham lige som han udstødte sit sidste „Garuda“ og strakte Hænderne udfor at gribe Ichneumon. Men denne lod sit Bytte i Stikken, smuttede mellem Fingrene paa ham og hoppede ind i Stuen.

Amanda var sprunget op med et lille Skrig. Bleg og skjælvende trykkede hun sig ind i en Krog og stirrede med vilde Blikke, snart paa Slangen, snart paa Ichneumon, der dandsede om foran hende, hoppede i Vejret med alle fire Ben paa en Gang, som om de hvasse Kløer paa Smaapoterne, der lige netop stak frem under Pelsen, var selvvirkende Springfjedre. Samtidig udstødte den snart smaa skarpe Skrig, af en snurrig vild og krigersk Klang, snart lod den en ynkelig Piben høre, som om den beklagede sig bittert, fordi dens Daad ikke blev mere paaskjønnet, da den havde ventet sig en ganske anden Modtagelse hos sin Herskerinde end den, som den fandt. Derpaa tog Garuda Sømmen af hendes Kjole mellem sine spidse Tænder og trak lempelig i den som for at trække Pigen med sig. Men da en Skjælven rystede hele Amandas Legeme, og hun aabenbart, i Stedet for at følge med, helst var veget endnu længer bort,

gav Garuda slip igjen og dandsede tilbage til Døren, men vendte om midtveis, skreg vildere og peb ynkeligere endnu end før, medens Haarene i dens Pels strittede, som om de vilde flyve af til alle Sider, og gebærdede sig i det Hele som den latterligste Orme-
Veier, der nogensinde har gjort denne Jord til Skueplads for sine Bedrifter.

Og dog var der Ingen, der lo.

Professor Eichstädt havde reist sig, i øiensynlig Bestyrtelse. Med Hænderne støttede paa Bordet betragtede han Slangen, der laa udstrakt paa Dørtærsklen, i hele sin fem Fods Længde. De slappe Folder af Nakkehuden, hvor Brilletegnet endnu var kjendeligt, viste hvad det havde været for et giftigt Væsen, hvis lysebrune Skjæl glimrede dér med Bronceglands i Lyset.

Den unge Mand viskede Sveddraaberne af sin Pande. Med et sky og skyldbevidst Blik betragtede han den unge Pige, der endnu var ganske stiv af Skræk. Han kjendte jo hendes overdrevne, ufornuftige Angst for Slanger — en Angst, der hos det ellers modige Pige-barn havde noget Gaadefuldt, ja endog noget Uhyggeligt ved sig, som om den beroede paa en Anelse. Det var netop denne Rædsel, der havde indgivet ham den Idee at opdrive dette lille Dyr, et fuldkomment Ideal af en Ichneumon, der — efter Idealernes Sædvane — havde kostet hans Pung en Del Rupier (hvor mange vidste Ingen!) og forære hende det til hendes Fødselsdag. Saaledes vilde hun altid have en *Sauve-garde* om sig. Med denne Gave havde han haft Held. Amanda og Garuda elskede hinanden, som om den fælles Antipathi mod Slangeynglen, der virkede driftmæssig i dem begge, forbandt dem med en uimodstaaelig Sympathi. Navnlig syntes Garuda intet Øieblik at tabe sin Livs-

opgave i hendes Tjeneste af Syne og var knyttet til hende som et Attributdyr til sin Gudinde. Idag havde den nu gjort sit Mesterstykke. Men med Forfærdelse havde Arthur langt borte fra set, hvorledes Garuda i sin Seiersrus ikke kunde slaa sig tiltaals, før den havde nedlagt sit Bytte for Herskerindens Fod. Han havde ilet alt hvad han kunde for at forskaane hende for denne Rædsel, og nu var det dog sket, og den kjære Pige stod dér, bleg og skjælvende, som om hun skulde synke om.

Saa foer han da med Hænderne gennem det korte „sandfarvede“ Haar, til det strittede om Kap med Garudas Pels og saae sig om med saa pudsig et Udtryk af Skyldbevidsthed, at det sikkert havde faaet Amanda til at smile, hvis han ikke netop nu havde gjort en Bevægelse for at gaa over Tærsklen.

— *O don't, don't, Mr. Steel!* raabte den unge Pige og strakte besværgende Hænderne ud imod ham.

Arthur blev staaende som naglet til Pletten. Han saae spørgende fra Datter til Fader, uvis om, hvilken ny Forseelse, han var i Færd med at begaa, og hvorfor han ikke maatte komme ind i den Stue, hvor de opholdt sig.

— Unge Mand! sagde Indeologen som Svar paa hint Blik: — Gjør ikke det Omvendte af, hvad den Ikke-Vidende ifølge Veda gjør, idet han antager den henkastede Strikke for en Slange og denne Skinnets Verden for Virkelighed.

— Aa, Cobraen, mener De? udbrød Arthur med et lysende, ungdommeligt Smil: — den er saa død som en Sild.

Og for at illustrere denne Paastand rullede han koldblodig med Støvlespidsen Slangelegemet om paa Ryggen, saa at de sølverne Bugskinner viste sig.

Var den nu end saa død som en saltet Sild, saa beskyttede denne Tilstand den dog ikke mod dens Arvefjende. Med et Hvin, som om ti „i“er vare trængt sammen i et eneste, foer Garuda løs paa den, huggede sine spidse Tænder i hine saare og slappe Nakkefolder, der nylig saa truende havde spændt sig skjærmagtig ud, og rystede med ubeskrivelig Heftighed det hæslige Hoved frem og tilbage, som om Slangekroppens ufrivillige Bevægelse havde indgivet den en Mistanke om, at der dog maaske var en lille Smule Liv tilbage endnu i Cobraen. I saa Fald skulde det sandelig nu rystes ud!

Men hvad der blev rystet ud klang materielt og haardt nok, da det rullede hen ad Gulvet.

Arthur slog Hænderne sammen.

— En Cobrasten!

— Det er ikke muligt! De spøger! raabte Professor Eichstädt. Men med dette Udraab sprang han op, som om Sagen var alvorlig nok. Armanda havde rystet den lammende Skræk af sig og traadte nysgjerrig nærmere. Denne Tilnærmelse hilste Garuda med et lille frydefuldt Skrig; den sprang hen til hende og klatrede op ad hendes Kjole. Det gjorde allerede den unge Pige ondt, at hendes taabelige Angst havde berovet den tapre lille Fyr den velfortjente Ros og Tak, som han havde ventet. Hun tog Garuda paa Armen, talte kjærlig til den og klappede dens bløde Skind, hvorvel hun ganske vist maatte tage sig sammen og voldelig nedkjæmpe den physiske Gru, der vakttes, idet hendes Fingre strøg hen over de Pelshaar, som umiddelbart forinden havde været i Berøring med Slangeskjællene.

Med Ichneumonon paa Skuldren bøiede hun sig frem over Bordet.

Det var en uanselig Tingest, der laa dør paa Borpladen som Gjenstand for den mest intensive Opmærksomhed fra fire Øienpar: Ynglingens stengraa, Professorens brillebevæbnede, Pigens klare olivenbrune og Garudas rødglødende, knappenaalshovedstore Øine — alle stirrede de ufravendt paa denne Smaating, der vel for den sidste kunde betyde Uhyrets Stenhjerte, som den selv havde rystet ud af Livet paa det, medens det var umuligt at begribe, hvad de Andre fandt saa interessant derved.

Det var en bitte liden Sten, ikke synderlig større end en Ært, men flad som en Bønne, halvgjennemsigtig og af en bleg, gulgrøn Farve. Tilsyneladende en almindelig Kiselsten.

— Saa er det altsaa virkelig sandt, udbrød Professor Eichstädt; — det er ingen løs Folkesnak, ingen taabelig Overtro. Der gives Cobra-Stene! Naar jeg ikke havde set det med mine egne Øine — —!

— Aa, jeg vidste nok, at de fandtes, Hr. Professor, sagde Arthur, jeg har allerede selv set en — og set den rigtig — for saadan gjælder det ikke! nei, man maa se den i Mørke, naar den lyser.

— Det gjør den altsaa ogsaa?

— Og det har De slet ikke fortalt os, sagde Amanda med et bebreidende Blik.

— Fortalt? Aa, jeg haabede dog saa sikkert imorgen at kunne overrække Dem en selverobret Cobra-Sten! — Og nu er den lille Fyr kommen mig i Forkjøbet.

Han lo halvt ærgerlig og prikkede med sin Pegefingertip Ichneumonens drilsk paa den spidse Snude. Garuda besvarede denne Opmærksomhed med en Mellemting mellem Knurren og Piben, som om den ikke ret vidste, om den skulde tage det fortrydelig eller muntert op.

— Imorgen, Hr. Steel? — spurgte Amanda forundret. Hvor kunde De dog tro det?

— Fordi min Expedition vist neppe vilde være løbet saa forgjæves af som den i forrige Nat.

— Unge Mand, sagde Indologen, De har dog vel aldrig været saa uforsigtig at løbe omkring derude ved Nattetid, og det paa Steder, hvor Cobraerne holde til?

Han rystede faderlig advarende paa Hovedet og lod sig atter synke tilbage i den bekvemme Rørlænestol.

Ogsaa de Andre satte sig — Garuda paa Bordet, ved sin Herskerindes Albu.

— Jo, jeg maa tilstaa, at jeg var saa uforsigtig, sagde Arthur smilende. — Jeg havde betroet Man Roy mit levende Ønske om at komme i Besiddelse af saadan en Sten og givet ham et Par Rupier med Løfte om flere, hvis han skaffede mig en. Igaar morges, da han satte mine Støvler ind til mig, meddelte han mig til min store Glæde, at det allerede var lykkedes ham at udspeide en stenbærende Cobra. Saa snart at Skumring faldt paa, begav vi os ud til en lille Dschangel et Par Mil herfra. Det var allerede ganske mørkt, da vi naaede Stedet. Nogle faa Skridt fra en stor Træstamme satte vi os ned i Ly af nogle Buske og ventede uden at røre os en stiv Klokke-time. Maanen var oppe og kastede sit skarpe Lys ind i Blademørket. Pludselig hørte vi en sagte Raslen, og rigtig! dér mellem det store Træs Rødder var Cobraen. Foran den, i Græsset lyste Noget som en Ildflue. Jeg havde ikke set Slangen komme, men nu saae jeg ganske tydelig, hvordan den reiste sig i Veiret, blæste Hættten op og langsomt gyngede sig sidelængs, ganske saadan som naar en Slangetæmmer ved sit Fløitespil faar Dyret til at „dandse“. Det saae virkelig ud, som

om den tilbad den lysende Sten og — ved Gud! i det Øieblik vilde jeg have svoret paa alle de Eventyr, som man fortæller om disse mærkelige Dyr.

— Men Stenen fik De ikke? spurgte Amanda næsten aandeløs.

— Nei, det var jo min Ulykke — eller rettere min Klodsethed. Jeg havde lagt Bøssen ved Siden af mig, men ikke været forsigtig nok, saa at der opstod en ganske svag Lyd, da jeg nu greb den. En hastig opskræmmede Raslen, og ak! Cobraen var forsvundet og Stenen desværre med. Min Skuffelse var ubeskrivelig, men Man Roy trøstede mig: han havde opdaget ogsaa en anden stenbærende Cobra ved et lignende stort Træ ovre i en anden Dschangel. Den vilde vi nu gjæste iaften, og den snu Hindu har udtænkt sig en List, der ikke godt kan slaa feil.

— Men hvorfor var De nu saa frygtelig ivrig efter at faa fat i en Cobrasten? spurgte Amanda.

— Dels fordi De for et Par Uger siden udtalte det Ønske at besidde saadan en Sten, om hvilken De med fuldkommen Sikkerhed vidste, at en Cobra virkelig havde baaret den om med sig.

Amanda rødmede ved den naive Hyldest, som den unge Mand saa uforbeholden lagde for Dagen. Hans Ansigtssfarve blev ved disse Ord iøvrig ogsaa en Schat-tering dybere, hvilket ikke just gjorde Situationen friere.

— „Dels“ siger De? forhaabenlig har De altsaa haft fornuftigere Grunde til at udsætte Dem for saadan en Fare? formodede Amanda og gyste uvilkaarlig ved Tanken om en Nattetime i den af Cobraer vrimlende Dschangel.

— Nu, Phænomenet er jo interessant nok, sagde Professoren, og det fortjener virkelig at blive vel konstateret og nøiagtig undersøgt.

— Maaske har virkelig ogsaa zoologisk Interesse spillet sin Rolle som et lille „dels“, men min egentlige Bevæggrund var dog en anden — og den var ogsaa af dybere Art end den ridderlige, at opfylde en Dames Ønske. Det var, sandt at sige, ikke noget andet end netop den mystiske Angst, som De nærer for Slanger, Frøken Eichstädt.

— Mystisk — eller mythisk? spøgede Amanda. For den stammer vel egentlig fra Paradiset, og den synes jo ogsaa at være medfødt hos alle Mennesker.

— Nei paa ingen Maade, deri tager De ganske fejl, ivrede Arthur. Hos mig findes den for Exempel næsten slet ikke — i alt Fald saa lidt, at jeg ikke kan forstaa den hos Dem. Derimod min Fætter Edmund, som er et af de modigste Mennesker, jeg har truffet — ja, tænk Dem blot: forleden da vi gik igjennem Byen, vilde en Slangetæmmer vise os sine Kunster. Men neppe havde han sat sig ned paa Hug og stillet sin lille Kurv ved Siden af sig og begyndt at tude paa sin Pibe, før Edmund begyndte at ryste over hele Kroppen og blev saa hvid som en kalket Mur, saa at jeg skyndsomst kastede et Par Annas til den sorte Karl og førte Edmund bort. „Jeg vilde tvinge mig til at se paa det, sagde han — men det er stærkere end jeg.“

— Er det muligt? udbrød Amanda, i synlig Bevægelse. Det gaar ogsaa Sir Edmund Trevelyan saaledes?

— Det lader til at glæde Dem at have ham til Lidelsesfælle, bemærkede Arthur i en Tone, der skulde være spøgende; men det lød, som om det gjorde ham ondt, at han ved sin Ligegyldighed for Slangevæsnerne ligesom stod hende fjernere end Fætteren.

— Naturligvis! Saa behøver jeg ikke at skamme mig saa meget over denne Svaghed.

— Aa, hvad det angaar! Det er jo netop det, der er det Mærkværdige, ja næsten Gaadefulde. Hvis det dreiede sig om en ængstelig ung Dame — blot saadan som de Fleste er. Men De, der er saa modig, som ikke mange Kvinder — —

— Jeg? modig!

Amanda lo lidt, saa pudsigt forekom denne Idee hende.

— Ja, det skulde jeg mene. Sad jeg maaske ikke ved Siden af Dem i Howdaen og saae Dem stirre ind i et aabent Tigergab, der var en Favu eller saa fra Dem, og gav De Dem maaske til at skrigte eller faa Krampe? De var ganske rolig bagefter.

— Aa, det kan man slet ikke regne. Det kom alt sammen saa pludselig: Der var ingen, der tænkte paa, at en Tiger allerede var os saa nær. —

— Jeg i det mindste ikke. Det var Dem, der gjorde mig opmærksom paa en bølgende Linie i Græsset foran os.

— Ja, men jeg tænkte mindst paa, at det kunde være en Tiger — og i det samme sad den allerede oppe paa Hovedet af Elephanten, aa, hvor Klørne borede sig ind i de bløde Kjødpuder mellem Ørene paa det stakkels Dyr! — og jeg maaatte holde mig fast af al Magt, for ikke at blive rystet ud af Howdaen — og dør laa allerede Uhyret nede i Græsset, og alle Bøsser knaldede . . . Der var saamænd slet ikke Tid til at blive angst, før Alting var forbi.

Arthur lo:

— Aa, jeg kjender Folk nok, der vilde have faaet Tid til det. Og De spurgte forresten heller ikke om Tiden, da Garuda før kom med Slangen. Og hvordan

var det den Gang med Piratskibet? da var der dog Tid nok. — Ja, Edmund har fortalt mig det altsammen —

Professoren satte en betænkelig Mine op:

— Ja, Piratskibet — det var en fæl Historie!

— Og den Gang skulde jeg ikke have været angst! udbrød Amanda.

— De var i alt Fald den eneste af Damerne, der ikke laa nede i Kahytten med Ansigtet i Puderne, og Hænderne for Ørene. Edmund var helt imponeret af den Fatning, De lagde for Dagen, og jeg — jeg vilde saadan have ønsket, at jeg havde været der paa Dækket ved Siden af Dem, at jeg — —

— Ja men, Hr. Steel, De har jo slet ikke forklaret os, hvordan min Slangeangst fik Dem til at søge efter Cobra-Stenen.

— Vel talt, Amanda! udbrød Professoren, til hvis Eiendommeligheder som grundig Tydsker det hørte, at det var ham en Forargelse og en Vederstyggelighed, naar en Samtale gjorde uberegnelige Krumspring i Stedet for at bevæge sig betænksomt fra Punkt til Punkt og styre lige mod Maalet.

— Se nu hvor vi er komne paa Afveie, fortsatte han docerende: til Elefanter og Tigre og Pirater. Kjære unge Ven, det gjør mig ondt at maatte sige det, men en Gang maa jeg gjøre denne ikke uvæsentlige Bemærkning: — jeg beundrer ofte hos Dem en vis Phantasiens Flugt, der tilvisse klæder en Yngling godt; men et savner jeg altfor ofte: — Logikken — og det hos en Landsmand af Thomas Reid! Som nu her: — af hvad Art end denne Angst for Slanger monne være, som min Datter ganske vist føler i en paafaldende Grad, saa kan den dog umuligt afgive et Motiv for Dem til at løbe omkring derude i Mulm og Mørke efter en Cobra-Sten.

— Umuligt? Hr. Doktor, De anerkjender jo dog Sætningen: *ab esse ad posse valet consequentia* —?

— Ja naturligvis, men — —

— Og den var min Bevæggrund. For jeg saae deri en Anelse om en Fare, der en Gang truer Deres Datter ved Bid af en Cobra.

— Dèr har vi Skotten igjen: — Anelse, *second sight*!

Professor Eichstädt blev saa ærgerlig over, at dette irrationelle Element kom ham paa tvers, at han ikke straks bemærkede, hvor langt det endnu var fra, at Sammenhængen var klaret. Før han kunde indhente det Forsømte, havde Amanda, der var bleven en Kjende blegere, suppleret det manglende Led: —

— Kan da maaske en Sten have nogen Virkning paa Giften?

— Det er just det, der paastaas. Man siger, at naar den lægges paa det friske Bid, saa suger den Giften ud eller svækker paa en eller anden Maade dens Virkning. Man Roy sværger paa det. Han siger, at alle Slangetæmmerne har saadanne Stene hos sig, og jeg tænkte — —

— Ja, saa maa De ogsaa skaffe Deres Fætter saadan en Sten, sagde Professoren. For De maa dog være konsekvent: hvis det hos min Datter beroer paa Anelse, saa maa det jo ogsaa være en Anelse hos Sir Trevelyan og —

— Aa han kan selv skaffe sig en, afbrød Arthur Professoren, med fætterlig Ligegyldighed. — Hys! hører De ikke Stemmer?

— Ja — jeg troer virkelig —!

— Naa, i alt Fald skal han ikke finde en Cobra paa sin Dørtærskel. Det vilde dog være en altfor styg Velkomst for ham . . . Garuda!

Arthur tog en Stok, der stod i en Krog, stak Spid-

sen ind under den døde Slange og løftede den til Vejrs, før Garuda, der med et Spring var nede af Bordet, kunde naa sit Bytte. Han traadte ud paa Verandaen, stedse balancerende Cobraliget paa Stokken, som han løftede og sænkede for Snuden af Ichneumonien, der var lige yed at gaa ud af sit haarstrittende Skind — til han endelig i en stor Bue lod Slangen flyve over paa Græsplainen, som den neppe havde naaet, før Garuda atter havde fat i den.

Saa vendte Arthur sig til de Kommende, hvis Stemmer nu lød ganske nær, lige saa højrøstede som deres Skridt vare lydløse.

TREDIE KAPITEL

Den sorte Panther.

Amanda reiste sig med bankende Hjerte. Hun lyttede efter en Røst, som hun savnede. Ude paa Verandaen var Arthur allerede omringet af en Mængde Inder, der raabte i Munden paa hverandre med Miner og Gebærder, som udtrykte Spørgsmaal, Forundring, Skuffelse og Ængstelse: —

— Er Sahib ikke kommen? — endnu ikke! Trevelyan Sahib ikke vendt tilbage?!

Det var en broget og malerisk Flok, disse brune Skikkelser i hvide Kaftaner, der holdtes sammen om Livet af et livlig farvet Skjærff — de fleste barbenede, nogle med Benklæder, der sad i stramme Folder om Læggene og ved Anklerne syntes at gaa over i de smaa Tøfler med opadbøiede Spidser.

Næsten Alle havde de et lille rundt Kobberskjold paa Ryggen, befæstet med Korsremme over Brystet, Krumsværd stukket i Skjærfet og en Landse i Haanden; men enkelte havde i Stedet for det sidste Vaaben, som de bruge saa behændig ved Vildsvinejagten, en arabisk Flint, rigt forsiret med indlagt Sølvarbeide og saa lang, at Bøsseripiben naaede op over Skuldren, naar den spidstudløbende Kolbe støttedes paa Gulvet.

En af dem bar over Skuldren en moderne engelsk Jagtflint.

Han ragede næsten et Hoved op over sine Led-sagere og gav ikke den unge Skotte, med hvem han var i ivrig Ordvexel, da han traadte ind, saa meget som en Tomme efter i Høide, medens han var betydelig axelbredere. De sorte Øine laa dybt inde under et busket Gjærde af sammenvoxede Bryn; Knebelsbarten strittede som Knurhaarene paa en Tiger, og paa begge Sider af den glat barberede Hage groede Bakkenbarten saa rigelig, at den paa Rajputernes Vis var strøget tilbage over Øret. Den paafaldende lille, velpleiede Haand, som han ved sin Salam med stor Anstand førte op til Panden — en aristokratisk Haand, lys af Lød og lige passende ind i et Hjalte af ægte gammelt Rajputaner Smedearbeide — afbrød hyppig de Gestikulationer, hvormed den understøttede Talestrømmen, for at stryge hen over Skjægget. Denne vanemæssige Bevægelse gav ham trods hans martialske Ydre hint Stenk af mindreværdig Manddom, ja af det Feminine, som en Mand maa tage med i Kjøbet, naar han forraader, at Skjægget er en væsentlig Del af hans Personlighed. Skjøndt han kom fra timevis Færden i fri Luft, udstrømmede der en stærk Muschusduft fra ham. Den lille grønne Turban, som han — ligesom alle de tilstedeværende Inder — bar,

var smykket med en Ædelstensagraf, der glimrede som en lille Sol, og fra hvilken en Heirefjer faldt ned over hans Skulder.

Umiddelbart bagved ham gik hans Tjener med en mægtig, sammenfoldet Solskjærm, som han holdt omvendt i Haanden, med Skaffet nedad.

Denne iøjnefaldende Personlighed var Chandra Singh, en Søstersøn af den regjerende Raja, Navina Pala Dhyan Singh.

Han talte hurtig, og hans Ord blev hvert Øieblik afbrudt af skrigende Tale og paatrængende Fagter af de andre Inder, som efterhaanden stimlede ind i Værelset. —

Hvad han sagde, kunde Amanda og hendes Fader ikke forstaa; for han talte Hindustani, et Sprog, som Indologen paa det Dybeste foragtede som et ynkeligt Miskmask af fordærvet Prakrit, allehaande Urindboer-Idiomer, Arabisk og Persisk og endelig som den sidste forsmædelige Islæt, engelske Brokker. „Den gyseligeste Karrikatur af et Sprog, der findes paa Guds grønne Jord,“ pleiede han at raabe i stort Sindsoprør. Amanda havde rigtignok tilegnet sig saameget deraf, som var fornødent for at gjøre sig nogenlunde forstaaelig overfor Tjenestefolkene i huslige Spørgsmaal, men dette var langt fra i Stand til at forraade hende Indholdet af en vidtløftig Beretning.

Pludselig lød der en almen Skrigen-op i Munden paa hinanden, og samtidig pegede alle Hænder ud mod Verandaen, hvortil Udsigten nu var fri, da alle Inderne forlængst var komne ind i Værelset.

Begge de uforstaaende Tilhørere rettede Blikket did.

Derude laa — paa en Baare af Grene — en sort Panther. Det vatrede Mønster i dens Silkepels glindsede i Lyset.

— Hns. Høihed Chandra Singh, vendte Arthur sig nu fortolkende til Fader og Datter, fortæller os, at min Fætter, efterat have nedlagt dette Pragtdyr, havde fjernet sig fra de Andre for at opsøge en afsides liggende Tempelruin. Paa Tilbageveien maa han være faret vild — men der kan ikke være nogen som helst Fare.

Chandra Singh, der kunde en Smule Engelsk og havde forstaaet de sidste Ord, bekræftede dem paa det Ivrigste ved Minespil og Fagter og tilføiede paa Hindustani, der var saa engelsk som muligt:

— Fare! hvor kunde der være Tale om Fare? Den store Sahib er overalt her saa sikker som i England.

— Sikrere! langt sikrere! forsikrede strax hele dette med Øine, Hænder og Tunge talende Rajput-Chorus: Den store Sahib — den Himmelfødtes, Maharaja Navina Pala Dhyan Singhs bedste Ven — de Fattiges Beskytter, — Landets Stolthed — hele Indiens Velgjører — hvis Ry oplyste Jordens Kreds — hvis Skygge stedse voxede — han, der var for enhver af dem som hans Fader og hans Moder — hvor skulde han kunne svæve i Fare?

Lynende Øine, grinende Tænder, afværgende Hænder, vaktende grønne Turbaner afviste enhver Tanke om Fare som en Latterlighed.

„Udmærket paa en Scene, men afgjort for meget for Virkningen i en Dagligstue!“ tænkte Amanda og besluttede at holde et vaagent Øie med den skjæggede Rajput.

Imidlertid var en lille, høiskuldret Mand, hvis stikende Smaaøine Amanda med pinlig Fornemmelse havde følt rettede paa sig, traadt et Par Skridt frem, ganske sammenkrummet af Ydmyghed og lemme-

vridende Undskyldning, fordi et saa elendigt Væsen som han overhovedet vovede at ytre en Mening om noget saa Ophøiet som den store Sahib, hvad han kun dristede sig til, fordi han bemærkede den Fagerbrynedes Ængstelighed, og fordi en trøstende Tanke var lyst op for ham, hvilken han ikke vilde undertrykke, i Betragtning af, at et Ord skal man anbringe dér, hvor det, naar det udtales, bringer Frugt og varig fæstner sig som Farve paa hvidt Tøi; hvad han fortrøstede sig vilde være Tilfældet med dette Ord, saa at det for stedse bragte den røde Farve tilbage til den Maaneaasynedes hvide Kinder: det Ord nemlig, at selv Skovens vilde Dyr i dette Land ikke vilde skade den store Sahib, der jo ingen ringere var end Râm selv, gjenfødt til Landets Frelse, hvad ogsaa Præsterne bevidnede —

(og Chorus med, der raabte „Râm, Râm!“ som om det var besat).

Ja, langt fra at volde ham nogen Skade vilde de utvivlsomt vise ham Vei, saa at man saare snart vilde føle sin Lever smulme ved det lædskende Syn af den Savnede.

Indholdet af denne Tale blev trolig meddelt til Amanda og hendes Fader af Arthur. Den unge Pige havde stor Møie med at modstaa sin Tilbøielighed til ved „den Fagerbrynede“ at blinke til Referenten og pege paa sine stumpede Bryn, hendes stadige Ærgrelse, der saa uskyldig profiterede ved Inderens stereotype Fraseologi, og iligemaade ved den „Maaneaasynede“ at puste Kinderne op — som Illustration.

Det lykkedes hende vel at bevare den sømmelige Høitidelighed. Men Et maatte hun tilsidst unde sig selv: —

— Godt brølt, Løve, eller som jeg heller vilde vari-

ere det her: godt hylet Schakal! sagde hun til Arthur med en Mine og Holdning, der udtrykte den høieste diplomatiske Værdighed.

Arthur bøiede sit Hoved respektfuldt, men med et hurtigt Blik, der tydelig nok sagde hende, at han var ganske enig med hende i hendes Vurdering af Taleren, naar hun sammenlignede ham med en Schakal — det Dyr, der i de indiske Fabler altid spillede Forræderens Rolle, hvem de skjønneste Taler, rigelig spækkede med gode Leveregler, stedse flød rundelig fra Læberne. Med andre Ord, at det gjaldt at være paa sin Post.

Derpaa vendte han sig til Inderne og fortolkede dem Amandas Ord saaledes, at den ædle Pertab, der forenede Løvens Mod med Schakalens Visdom, havde bidraget i høi Grad til den skjøntbrynede Maane-aasynedes Beroligelse, idet han havde sagt Sandheden uden al Overdrivelse, vel vidende at den lyser skjønnest i sin Nøgenhed og kun kan vansires ved al Udsmykning. Dog vilde han — Arthur — i Betragtning af, at selv om Guder og Dyr er rede til at hjælpe, sømmer det ikke Mennesket at lægge Hænderne i Skjødet, stemme for, at man strax udsendte en Expedition for at opsøge den smertelig Savnede; paa det at denne ikke skulde komme til at tilbringe Natten under aaben Himmel, da de altfor gjæstfri Dyr maaske slet ikke vilde undvære hans Selskab og med from List holdt ham tilbage — en Mulighed, som den ædle Pertab, trods al sin Visdom, ikke syntes at have tænkt paa.

Chandra Singh nikkede dybsindig, strøg med begge Haandflader Bakkenbarten opad og bagom Ørene — hvorved han udsendte en Duftsky af Moskus — og erklærede, at det var umuligt at være visere i Raad end denne unge Sahib, der sikkert en Gang vilde

blive sin Nations Fører. Der burde ufortøvet organiseres en saadan Expedition, og han vilde selv lede den.

Denne Erklæring virkede som et Stikord paa Chorus, der med et nyt Udbrud af Stemmer og Fagter bevidnede, at de alle — alle heller vilde løbe Benene af sig, end at den store Sahib skulde være udsat for den mindste Ubekvemhed.

Ogsaa Professor Eichstädt blev nu grebet af den almindelig Ophidselse. Han sprang energisk op og erklærede, at han vilde slutte sig til Expeditionen, skjøndt det var ligesaa uklart for ham selv som for alle Andre, hvorledes hans Nærværelse skulde kunne virke andet end hindrende, da det var temmelig usandsynligt, at Klippeindskrifter paa Sanskrit vilde tilkjendegive, hvorhen Sir Trevelyan havde begivet sig.

Da nu hver Enkelt af Selskabet gav sine gode Raad tilbedste, om hvilken Retning man burde slaa ind paa, om det Nødvendige i at tage Fakler og det høist Ønskelige i at tage Sporhunde med, samt om lignende Forholdsregler, saa opstod der en høirøstet og febrilsk bevæget Stimmel om Chandra Singh som Midtpunkt, medens Arthur forgjæves forsøgte at overtale den foretagelseslystne Professor til at blive hjemme.

Amanda var trofast mod sit Forsæt og vendte ikke sit Blik fra Chandra Singh, der selv havde Blikke og Ord til Alle, ikke mindst til Professoren, hvem han erklærede for at være Verdens Lys, hvis Nærværelse kun kunde være af uvurderlig Nytte for dem. Men han havde stedse — som hun snart mærkede — ganske særegne lynsnare Blikke og korte, hastige Ord tilovers for den lille, høiskuldrede Mand, der kunde tale saa fortræffelig om den store Sahib og Dschangel-

dyrene, og som nu bestandig befandt sig lige ved Chandra Singhs Albue. Han havde en usædvanlig mørk Hudfarve og bar sit glatte, stærkt oliede Haar firkantet afskaaret under Ørene. I Modsætning til sin skjæggede Ven havde han kun temmelig tynde Haarduske som en tvivlsom Pryd for den underste Del af sit spidse Ansigt, og naar hin kunde gjøre Fordring paa den stolte indiske Titel „Mand-Tiger“, saa gjorde Pertab heller ikke ved sit Ydre Betegnelsen „Schakal“ til Skamme, som Amanda allerede havde anvendt paa ham.

Hun var traadt hen til de to, for om muligt at opfange og mærke sig nogle af de Ord, som de vexlede, i det dristige Haab, senere maaske at kunne opdage Betydningen. Det lykkedes hende da virkelig ogsaa at opsnappe et Par Gloser. Pludselig foranledigede en ganske ubestemt Fornemmelse hende til at lade sit Blik for et flygtigt Moment forlade sin Vagtpost og gjøre en Afstikker ud til Verandaen — og hun formaaede ikke helt at undertrykke et lille frydefuldt Skrig.

I den Skikkelse, der stod derude, havde enhver med Lethed gjenkjendt Originalen til Portraitet paa Væggen. Kun var den albanesiske Dragt ombyttet med en ikke helt saa klædelig Mellemting mellem europæisk og indisk Klædning. I Stedet for den lille grønne Turban, der smykkede alle de andre Hoveder, bar han en Straahat, omvundet med et hvidt Bomuldstørklæde, der hang ned over Nakken for at beskytte denne mod Solgløden. I denne hvide, gjennemlyste Omramning havde hans Ansigt næsten en Inders Broncelød.

Paa Amandas halvt undertrykte Glædesskrik fulgte der et lydeligt Chorus af Overraskelsesudraab og Ju-

belraab, understøttet af tilsvarende Fagter. Men den unge Piges vagtsomme Øie var hurtigt nok til at opfange et Blik, der vexledes mellem Chandra Singh og hans Fortrolige og ganske vist udtrykte Overraskelse, men tillige alt andet end Glæde. Skuffelse og Forbitrelse var forenede deri, men dertil kom en umiskjendelig sælsom Skræk, som om de havde set en Gjen-ganger — en Forfærdelse, der endogsaa blegede den Høiskuldredes sortladne Ansigtsslød til Askefarve. Disse Sindsbevægelser speilede sig i deres Aasyn med en Tydelighed, der ganske vist ogsaa var nødvendig, naar Amanda ikke skulde tro, at hun havde taget feil: — saa glædesstraalende hilste Parret nu paa den store Sahib. Hvert enkelt Haar i Chandra Singhs Tigerskjæg syntes at stritte og knistre af Oplivelse ved det glædelige Syn af den Savnede, og den glatte Haarkurve, der krummede sig frem under Pertabs Øre, svedede Olie af Fornøielse og af salvelsesfuld Taknemlighed, da de — og hele Choret med dem — forsikrede Sir Trevelyan, at deres Lever blev overmaade stor af Glæde, skjøndt der jo ganske vist ikke havde været den ringeste Fare for Haanden, eftersom — hvad den Høiskuldrede gjentog — selv Skovens vilde Dyr vilde have vogtet sig for at skade den ophøiede Râm-Ætling, der i Virkeligheden snarere var at betragte som den gjenfødte Râm selv.

At denne Heros var ganske fri for Mistanke, viste sig tydelig nok i den Utvungenhed, hvormed han gjen-gjældte Hilsenen. Men især foruroligede det Amanda, at Sir Trevelyan, idet han stillede sin Bøsse fra sig i en Krog, vinkede Chandra Singh hen til sig for med hviskende Stemme at give ham en længere Meddelelse, som Rajputen modtog med alvorlig Op-

mærksomhed og omtrent i en Holdning som En, der faar en vigtig Ordre af en af sine Foresatte.

Denne Fortrolighed mellem disse to Mænd mishagede hende i høi Grad. Det saae jo næsten ud, som om de vare forenede i et eller andet fælleds Foretagende. Hvad hendes Fader før havde sagt hende om en mulig Rivalitet mellem Edmund og Rajputen gav hende Nøglen til Forstaaelse af Chandra Singhs Skuffelse, da „den store Sahib“, hvem han formodentlig havde lagt en Fælde, pludselig viste sig i bedste Velbehold. Men denne Fortrolighed, der knyttede dem sammen i en eller anden hemmelig Forstaaelse — hvad kunde den have at betyde? For Sir Trevelyan betød den i alt Fald en Forøgelse af Faren.

Amanda besluttede at gribe den første Lejlighed, der tilbød sig, for at advare ham — og hvis ingen Leilighed skulde tilbyde sig i de første Timer, da heller selv at skabe en, selv med Til sidesættelse af de sædvanlige selskabelige Former, end at lade Tiden gaa unyttet hen.

Edmund hilste nu høflig, om end lidt adspredt, paa hende og paa hendes Fader. Saa pegede han ud paa Verandaen.

— Hvad skal det sorte Bestie derude betyde?

— Pantheren? den store Sahibs Bytte, svarede Chandra Singh med et dybt Buk; og Chorus optog hans Ord for at variere dem arabeskartig med alle mulige Stemmenuancer og poetiske Omskrivninger: Skovenes Tyran, Bjærgenes Hænger, der havde nydt den Ære at blive nedlagt af den store Sahib's Bøsse — at falde for Râms Haand! — om hvem den lille Høiskuldrede under rasende Bifald mente, at der af den Grund vistnok forestod den en gunstig Gjenfødsel.

— Hvorledes? Jeg skulde have skudt Pantheren!

— Visselig! Lukt igjennem Hjertet, et Mesterskud! Et Skud, der endnu efter Seklers Forløb vilde gjenlyde i Hofbardernes Sange, forsikrede Chorus.

Sandelig, den der saae og hørte dem, maatte tro, at der indtil denne Dag endnu aldrig var bleven skudt en Panther i Indien.

De begeistret gestikulerende og raabende Indér blev komplimenteret ud af Edmund, der forsikrede dem, at den, der gik paa Jagt med Rajputer, maatte snart, om han saa var aldrig saa keitet, lære Noget af den ædle Jagtkunst og kunde ikke undlade ogsaa en Gang ved ren Efterligning at gjøre et Mesterskud. Og Arthur drog imidlertid Omsorg for, at Gjenstanden for dette saa høit priste Skud — den paa sin gunstige Gjenfødelse biende sorte Panther — blev befordret til sit Sted for at blive flaaet.

FJERDE KAPITEL

Hvorledes Sir Trevelyan og Indologen drak deres Rüdesheimer.

Da Sir Trevelyan leende traadte ind i Værelset, fandt han kun Professoren dør. Han stod ved Bordet og var omhyggelig beskjæftiget med at ordne de kostbare Palneblade, Hjørne ved Hjørne, som en Pakke Spillekort, for at ikke et enkelt, der stak frem, skulde faa Randen beskadiget. Han saa op med et forundret og spørgende Blik, da hans Værts Munterhed syntes at opfordre til Deltagelse.

— Saadan er de, Deres Inder, Professor! udbrod Edmund og kastede sig i den lave Bambusstol, som Amanda før havde siddet i, hvorpaa han strakte Benene fra sig som En, der har brugt den mer end nok.

Professorens Ansigtstræk antog et mere reserveret Udtryk, som om de satte sig *en garde* overfor denne Munterhed.

— Hvorledes mener De, Sir Trevelyan?

— Naa, Sagen er følgende. Den sorte Djævel brød ud af et lille Krat nede i Nullahen, da vore Klappere rykkede den paa Livet med deres Helvedeslarm. Den blev let saaret, og oppe paa Sletten skjulte den sig i en Aloebusk, der var over en Snes Fod høi og lige saa bred. Den blev omringet; Skraalet og et regulært Bombardement med Stene begyndte igjen. Men min brave Bagghera lod sig ikke forstyrre. Der var kun een Ting at gjøre: vi maatte skyde Busken i Brand med Raketter . . . Men det bliver mig for tørt, at fortælle saadan — altsaa med Deres Tilladelse — De forsmaar vel desværre som sædvanlig mine Cigarer?

— Tak, paa denne Tid af Dagen ryger jeg ikke.

Edmund tog sit Cigaretui frem, valgte omhyggelig en ulastelig Regalia, slog Ild med sit Fyrtøi, tændte og blæste med synlig Nydelse tykke Røgskyer ud.

— Naturligvis havde de Æsler glemt vore Congreve-Raketter i Baaden — altsaa tvungen Pause paa en Times Tid. Hvordan skulde vi udfylde den? Alting flammede rundt om os; Solen brændte lodret ned — Lunchtid! Altsaa Frokost — leiret i Aloens smalle Skygge.

— Saa var der flere Aloebuske dèr? formodede Professoren.

— Nei, der var kun den ene.

— Som Pantheren laa inde i!

— Ja. Det var min Idee.

Sir Trevelyan lo med drengagtig Stolthed.

— Forresten har jeg ingen Ret til at være stolt af det, for hvor Pokker skulde vi ellers have siddet? Der var vidt og bredt ingen anden Skygge at finde, og selv i den var der hundrede Grader.

— Men var det ikke alligevel temmelig — ufor-sigtigt?

— Egentlig ikke. En sort Panther er farlig, men den indiske Middagssol er ti Gange farligere. Og hvorfor i al Verden skulde Mr. Bagghera forlade sit Smuthul, før Rakterne tvang ham til det?

— Det er sandt nok. Men ikke desto mindre — —

— Ikke desto mindre, min kjære Professor, havde jeg lige trukket en Flaske Hock op — —

— Ak, Sir Trevelyan, afbrød Professoren ham med en halv-komisk Fortvivlelses-Gestus, naar vil I Eng-lændere dog en Gang høre op med at kalde al Rhinsk-vin „Hock“ efter Hochheimer, der ikke er en Rhinsk-vin, men voxer ved Main? Det, som De har i Deres Kjælder, er Rüdeshaimer, og tilmed en fortrinlig Aar-gang. Gud forlade Dem, at De slæber saadan en Drue-saft ud i hundrede Grader — hvor meget det nu end er, for Pokker kan blive klog paa jeres forrykte Fah-renheit!

Englænderen lo godmodig over den brave Rhin-lænders Ophidselse.

— Jeg lover at forbedre mig, kjære Professor — men jeg kan ikke staa inde for mine Landsmænd. Det minder mig forresten — —

Han klappede i Hænderne.

En sort Tjener, klædt i Hvidt, Durvanen, der

maatte have siddet paa Verandatrappen, traadte ind og gjorde sin Salam.

Edmund gav en Ordre paa Hindustani.

— Ja ja, Professor, jeg veed nok — vendte han sig mod Tydskeren, der gjorde en Haandbevægelse som for at advare eller gjøre Indsigelse — jeg veed nok, det er ikke i sin Orden. Men det lader til, at denne Dag i det Hele er gaaet lidt af Lave, og jeg troer, sandt at sige, at jeg har fortjent en lille Forfriskning.

Han pustede et Par Røgskyer ud og stirrede hen for sig, som om han havde tabt Traaden.

— Men — „*revenons à nos moutons*“! Jeg havde altsaa lige trukket en Flaske Rüdesheimer op — —

Den endnu ikke helt beroligede Rhinlænder skar en Grimasse, da Britens tykke Tunge rullede hint ædle Navn om i Munden, som om det havde betegnet en Kartoffelart i Stedet for noget af det ædleste Drueblod, men kom saa pludselig til Bevidsthed om det Spændende i Situationen:

— Ja, ja — kjære Ven — og saa?

— Saa begyndte der en ugudelig Skrigen og Brølen, der strax bragte mig paa Benene. Pantheren var brudt ud og havde taget en af Klapperne ved Vingebenet — halvhundrede Skridt fra os. Chandra Singh og jeg stod tæt ved hinanden, parate til at give Ild, da Bestiet pludselig gav Slip paa sit Bytte og foer løs paa os i mægtige Spring — en sort Taageplet og et Par gloende Kul midt i den. Jeg lægger an, trykker af — min Bøsse klikker —

— Min Gud!

— Ja — klikker, Professor, og enten havde mit noget blandede Blod eller det ægteste Blod i Rajputana far-

vet Sandet, hvis ikke Chandra Singh med et vel rettet Skud havde fældet Pantheren lige for vore Fødder.

— Ja men, kjære Sir Trevelyan, det forstaar jeg ikke rigtig: — naar, som De siger, Deres Bøsse klikkede —?

— Det er jo netop Pointet. Chandra Singh veed, at min Bøsse klikkede: han veed at jeg veed det, og han veed ogsaa, at jeg veed at han veed det — og alligevel (med tilsvarende Gebærde): „Den store Sahibs Bytte — et Mesterskud — Hofbardernes Kvad“ — Naar det ikke er ægte indisk — —!

Professorens Ansigtsskold trak sig tilbage i deres Dækstilling.

Det var ikke første Gang, at Edmund havde antydet, hvor lavt han anslog Indernes Sandhedskjærlighed, og ethvert saadant Angreb paa hans Yndlinge forstemte den gode Indolog i høi Grad. Denne Gang syntes de rigtignok at være grebne altfor meget paa fersk Gjering, og han kunde ikke strax finde paa Noget at undskylde dem med. Men hvor forkert var det dog ikke, strax at gjøre noget Almengyldigt ud deraf!

— Jeg veed nok, De er overhovedet af den Mening, at Inderne ikke tager det saa nøie med Sandheden.

— Mildt, men korrekt udtrykt.

— Ja men dèr maa De meget undskylde, Sir Trevelyan, Indernes Sandhedskjærlighed var ligefrem berømt i Oldtiden og bekræftes endogsaa af græske Vidner.

— De bekræfter ogsaa, at Perserne lærte at ride, skyde med Bue og tale Sandhed. Ride gjør de endnu, og de skyder nogenlunde, om ikke med Bue saa med Bøsse; men en Ven af mig, der har levet i Persien, sagde mig, at en Perser i høi Grad maa se sin Fordel, før han bekvemmer sig til at sige Sandheden. Det lader

til, at det i den Henseende gaar tilbage med Folkeslagene. Kun ikke med Grækerne. De undrede sig i sin Tid over, at Perserne talte Sandhed, og det med god Grund. For de selv var allerede den Gang en udsøgt Løgnerbande, og det er de forblevet — ja, undskyld! jeg veed nok, De er Philhellen, men jeg kjender Grækerne paa første Haand — —

— Det var i et philhellenisk Anliggende, at De lærte dem at kjende, saa vidt jeg veed. —

Edmund lo:

— Det er sandt nok. Jeg har kjæmpet for dens Frihed, men — imellem os sagt — de ærligste Folk i Grækenland var Tyrkerne — og saa Briganterne.

Professor Eichstädt sukkede resigneret, men var dog til Sinds at slaa endnu et Slag for den gode Sag.

— Hvad troer De vel at jeg her har liggende foran mig, Sir Trevelyan? spurgte han og lagde sin Haand paa Palmebladene: — det er de urgamle, ærværdige Jatakaer, der berette os Folkesagn om Buddhas forskjellige Gjenfødelser. Deri siges der nu udtrykkelig, at ihvorvel han flere Gange har været en Røverhøvding og begaaet mange Forbrydelser, er der dog en Ting, han aldrig har gjort: den tilkommende Buddha har aldrig løiet. Kan vi forlange et mere veltalende Vidnesbyrd om, hvor høit de gamle Inder vurderede Sandhedskjærligheden?

— Sagde De mig ikke igaar, Hr. Professor, at Buddha heller aldrig er bleven født som et kvindeligt Væsen?

— Ganske rigtig! erklærede den intet anende Professor, der i sit Hjertes Uskyld kun følte Glæde, fordi denne blaserede Brite dog havde saa megen Opmærksomhed tilovers for saadanne Ting, at han havde bevaret dette eiendommelige Legendetræk fra den ené Dag til den næste.

Edmund blinkede fiffig og saae hen paa Professoren med et Smil, som denne fandt mephistophelisk.

— Har det ikke været Dem paafaldende, Professor, at der i denne Sammenstilling i alt Fald ligger et fint psychologisk Appercu?

Professor Eichstädt, i hvis usammensatte Natur en ægte germansk Ærefrygt for „det evig Kvindelige“ var dybt rodfæstet, vidste ikke, hvilken Mine han skulde sætte op til sin Værts cyniske Fortrolighed. Dette var jo endnu meget værre end Angrebet paa Inderne! Han var til Mode, som om han blev opfordret til at drive Spot med sin salig Hustru eller forraade sin Datter. Og dog havde denne uforbederlige Byronianer Noget ved sig, der apparerede hver Ytring af ridderlig Forargelse.

Til al Lykke marscherede i dette kritiske Øieblik en høitidelig Procession op. Først traadte Durvanen ind som Fører; ham fulgte Sirdaren som Ceremonimester, og i Hælene paa ham kom Abdaren, der bar en Kobberbakke med to Glas; efter ham bar Bhistien en dugget Lerkrukke, af hvilken en brun Flaske strakte sin lange Hals op med et lille Hoved smykket af en gul Lakhue — et yndigt Syn! Derefter bar Kidmutgaren, der havde det kulinariske Departement under sig — Ingenting, undtagen sin Værdighed, der imidlertid syntes at sidde tungt paa hans smalle Skuldre. En navnløs Intethed bar Proptrækkeren, og en intetbærende Intethed sluttede Optoget. Den sidste modtog — paa et af Sirdaren givet Vink — Proptrækkeren af den bærende Intethed, tog Flasken ud af Krukken og rakte begge til Kidmutgaren, der trak Flasken op og rakte den til Sirdaren, som saa fyldte begge Glasene, hvilke Abdaren stillede hen foran de to Herrer, hvorpaa Intetheden atter lod Flasken forsvinde i Ler-

krukken, som Bhistien saa satte paa Bordet til videre Benyttelse. Durvanen havde vaaget over Udførelsen af disse vigtige Handlinger med et dybt melancholsk Blik, ret som om han i dem saae en Illustration til det gamle Pançatantram-Ord: „De der have kaldt det at tjene et Hundeliv, have talt usandt: en Hund gaar jo her omkring, som den vil, men Tjeneren gaar kun, hvor hans Herre befaler ham det.“ Da han nu fuldkommen havde overtydet sig om Sandheden af dette Ord, gjorde han sin Salam, til Efterligning for sine ulykkelige Medtjenere, og indledede Tilbageetoget.

Og den sorte, hvidklædte Procession forsvandt med den samme fløielssaalede Lydløshed, som den var kommen med.

— Det er smerteligt nok at se Abdaren komme uden Isspanden, som han bragte i alle Cantonnementer — sidst i Cawnpore, lædskende Ihukommelse! sukkede Edmund. — Men saa vidt har Kala Rama ikke bragt sin Stat, trods Alt hvad han gjør for Civilisationen. Naa, Alt i Alt gjør den vakre Minister snarere for meget end for lidt, og noget Barbari har sine Tillokkelser. Saa vil vi altsaa i denne ædle om end noget lunkne Saft lade Indien leve, navnlig det gamle Indien, som De staar paa en saa fortrolig Fod med. Hvad mig angaar — —

— Saa kjender De det ikke, busede Professoren tankeløs ud. Han havde just holdt den første Slurk i sin hule Tunge og ladet den risle langsomt ned over Ganen og stirrede nu ind i den ægte Rhinskvins uforlignelige Gyldenlys, saa det var intet Under, at hans saaledes salvede Tunge forrettede sit Taleværk med mechanisk Lethed og Selvstændighed, og at han saa temmelig havde glemt, hvor han var. Niederwald-

Bøgenes lysegrønne, silkebløde Mailøv omviftede ham huldt; han saae den hellige Flod bugte sig langs Høie og mellem Klipper, og det var grangivelig, som hørte han Strømhvirvlerne bruse nede i Bingerloch.

— Ganske vist kjender jeg kun lidet til det gamle Indien, indrømmede Englænderen godmodig, maaske ogsaa en Kjende nedladende: — og dog — det er mig, som om jeg idag havde set det Ansigt til Ansigt.

— Hvem?

— Deres Oldtids-Indien. Ja, Professor Eichstädt, jeg har idag oplevet et sælsomt Eventyr.

— Nei virkelig?

Indologen, eller rettere Rhinlænderen, forraadte ikke just nogen brændende Nysgjerrighed. Altfor lindt lædskende rislede Rüdesheimeren ham ned i Halsen og vakte med sin liflige Duft alle gamle elskelige Erindringer. Han havde lukket Øinene og stod endnu oppe paa Niederwald med Hundsbrücken foran sig ude i det blaanende Fjerne og for sine Fødder det gamle graa Mussetaarn, midt i den hvirvlende Strøm. — Kun med saare sløv Opmærksomhed lyttede han til sin Værts Beretning: — hvorledes han, kort efter at Pantheren var fældet, havde forladt Jagtselskabet for at opsøge en afsides beliggende Tempelruin og saa paa Hjemveien havde forvildet sig i Dschangelen.

— Det var maaske i Virkeligheden farligere end det fra først af saae ud til, og jeg begyndte allerede at angre min Uforsigtighed. Da mødte jeg en Inder — aabenbart en vandrende Yogi, men en Skikkelse — jeg siger Dem, Professor, som om han var traadt lige ud af Vedaen, en — ja, hvordan Pokker kaldte De den Fyr, som De forleden fortalte mig om, at en

Yogi; religiøs Hindu-Betler (falskelig „Fakir“).

eller anden Raja gav ham tusend guldhornede Køer for hvert Ord af hans Mund.

— Yajnavalkya, mumlede Eichstädt reflexmæssig, bestandig fra sit udeltagende Niederwald-Standpunkt.

— Rigtig — en Yajnavalkya. Naa, han førte mig paa den rette Vei og ledsagede mig til Randen af Dschanglerne, hvorfra jeg kunde se Byen. Saa gik han tilbage igjen og hørte neppe nok paa mine Taksigelser.

Edmund tav, blæste en sidste Røgsky ud, kastede Cigarstumpen ud over Verandaen, førte Glasset til sine Læber — og glemte at drikke.

Den pludselig indtrædende Tavshed vakte Professorens af hans Hjemstavns Drømmerier.

— Og saa? spurgte han for dog at vise en lille Smule Interesse.

— Ja, det var det Hele.

— I alt Fald lader det til at have gjort et stærkt Indtryk paa Dem. Jeg gad nok se den Mand, der formaaede det.

— Ja, jeg vilde selv ønske, at De havde set hans Blik, for jeg vilde gjerne vide, om det kun er paa mig, det har den Virkning. Overalt ser jeg endnu de store, mørke Øine for mig — de minder mig om Shelleys. I en stor Menneskemængde kunde jeg altid snart finde Shelley — jeg kjendte ham paa Øinene. Hans Blik lyste gjennem alt Andet som Liv gjennem det Livløse. Men ved denne Inders Blik var der endnu noget Andet — noget Uhyggeligt, vilde jeg sige, hvis det ikke tillige var saa fuldt af Velvillie — men saa hemmelighedsfuldt dybt var det — alt for dybt til at Forstanden kan lodde det — i alt Fald min Forstand. Jeg veed kun een Ting, der har fortryllet mig paa lignende Maade — ladet mig gyse ligesom af ubegribelige Anelser

— Og hvad var det, hvis jeg maa spørge?

— De vil le mig ud, Professor — men det faar saa være. Jeg mener den gule Ædelsten, som Kala Rama bærer i sin Turban.

— Slangestenen? —

Professor Eichstädt var med et pludseligt Spring fra sin Hjemstavnsegn tilbage i Mysteriernes forjættede Land.

— Jeg skulde le Dem ud, Sir Edmund? Hvem er jeg maaske, at jeg skulde gjøre det? Har jeg gennemskuet alle Tings Sammenhæng? Har jeg ikke længst vidst, at alle disse Ting rundt om kun er Phænomen-er og at betragte som Lignelser? Aa nei, tvertimod! Det glæder mig, at dette gamle Lands mystiske Visdom endelig ogsaa har aandet paa Dem. Maaske er dette kun Forløberen for en Storm, der hvirvler Deres Indre op og aabner Dem et nyt Syn paa Verden og Livet. Ja, ja! De vilde ikke være den Første, hvem Skjællene er faldet fra Øinene her i Indien.

Edmund lo — en Smule letsindig.

— Aa haa! Gaar det ud paa det? Saa sagte, Herr Professor — saa sagte! Jeg drog ikke ud for at finde den mystiske Visdoms Land — nei, Landet for den mest glødende Livlyst, for den ildfuldste Elskov — det var det Land, jeg søgte.

— Utvivlsomt, svarede Indologen alvorlig — det kommer imidlertid ikke an paa, hvad man drager ud efter, men paa, hvad man vender hjem med. De veed nok, hvad Saul drog ud efter og hvad han fandt.

— En Krone fandt han — ja, det kunde I have Ret i — — en Krone!

Den eiendommelige Klang i hans Stemme, og det underlige Blik, der ikke rettede sig mod Professoren, men fløi ørneagtig ud over Rajapaladsets Tinder og

Taarne, vilde vel have forbavset en skarpere Iagt-tager og givet ham noget at tænke over. Men Profes-soren var nu som altid altfor stærkt optaget af det foreliggende Thema, kun betænkt paa at fastholde Begrebsudviklingen og ikke tillade Tanken at komme paa Afveie. Han faldt hurtig ind: —

— Visdommens Krone, mener jeg.

— Aa, jeg veed nok, hvad De mener: Kronen med Mystikens Sten. Nei, saa maa De holde Dem til min Fætter; ham har De i Kalkutta stukket saa meget Blaar i Øinene paa, at han sværger paa alle Yogi-kunster.

FEMTE KAPITEL

Index providentiae.

Arthur traadte hurtig ind fra Verandaen, kastede sin Panamahat paa en Stol og en stor Lædertaske paa Bordet og lod sine Fingre fare gjennem det korte, blonde Haar.

— Ah ha! Posten. Derfor denne Ophidselse, lo Edmund. Mand! Naar vil du dog endelig jage denne Hjemvefeber ud af Blodet? Den duer ikke for os.

Hans Tone understregede Sætningen og navnlig det sidste Ord. Et Blik, der maatte have en eller anden Betydning, som kun de to forstod, blev neppe nok besvaret af Fætteren.

Imidlertid havde Edmund aabnet Tasken og væltet Indholdet ud paa Bordet.

— Nei, min stakkels Dreng, intel Brev til Dig. Trøst dig med *Edinburgh Review*! den er bleven klogere,

siden min udødelige Ven læste den Texten, og den mager altid noget af „*Auld lang syne*“. Her, Herr Professor, et Brev og to Tryksager til Dem — og til mig selv dette stormægtige Brevskab. Ah ha! Ministerialsegl!

Han brød Seglet og rev flere Papirer og et Brev ud af den store Konvolut.

— Naturligvis Onkel Archibald! Hvad mon nu den gamle gigtiske Gentleman vil mig?

Professoren var saa fordybet i sit Brev og Arthur i Tidsskriftet, at de ikke lagde Mærke til den Studsen, der viste sig paa Edmunds Ansigt, endnu før hans Blik havde gennemfløiet den første Side, før saa at vige Pladsen for et bestandig mere spodsk Snul, der gik over i høi Latter, da han kastede Brevet paa Bordet uden at blade om til den sidste Side.

— Nu kan I virkelig ønske mig til Lykke, kjære Venner. Ser I mig, et længe miskjendt politisk Geni, der endelig er blevet opdaget af sit intelligente Fædreland! Hilser den designerede Gesandt for Afghanistan.

Arthur lod *Edinburgh Review* synke og stirrede paa sin Fætter med aaben Mund.

— De gaar til Afghanistan! udbrød Professoren.

„Og hvad skal der saa blive af os her?“ foer det gennem hans Hoved. „Min ædle Ven, Kala Rama, som har kaldet mig herhen, vil jo naturligvis sørge for os, som en Minister kan — jeg er jo ikke paa langt nær færdig med Indskrifterne. Men hvor kan jeg og navnlig det kjære Barn finde saa bekvemt et Hjem som her hos Sir Trevelyan? Med ham gaar i alt Fald ogsaa hans Sekretair bort, denne unge Skotte, en fortræffelig ung Mand, der vilde være mig meget velkommen som Svingersøn. Gud veed, naar man saa træffer ham igjen, og hvad der bliver af det?“

— Trøst Dem, kjære Herr Professor, sagde Edmund, Alting bliver her ved det Gamle. Jeg gaar ikke til Afghanistan, men jeg maa dog sætte Pris paa den Ære, man viser mig ved Tilbudet.

— Naturligvis! det er en stor Ære. Men hvorfor vil De ikke tage imod den? Det maatte dog vist være høist interessant for en Mand af Deres Naturel.

Professor Eichstädt, der skammede sig ikke saa lidt over at være bleven grebet i en egoistisk Bestyrtelse, syntes nu selv at ville overtale sin Vært til at gaa bort, og Edmund var allerede midt i et heftigt Udbrud, der rettede sig imod hans Fødelands „kræmmeragtige Politik“, da han pludselig blev afbrudt af Arthur, der havde taget Brevet og rakte det til sin oratoriske Fætter, idet han med en dirrende Finger pegede paa den sidste Side.

— Hvad er det dér, Edmund?

Edmunds Øine aabnede sig dobbelt saa vidt og stirrede uforstaaende paa Arthur.

Ude af sig selv af Begjær efter at vide, hvad der vel kunde sætte disse to Mænd i en saadan Tilstand af maalløs Forbauselse, greb Professoren Brevet, som Edmunds Haand uvilkaarlig rakte hen imod ham.

Paa den sidste Side stod kun et Par Linier og derunder den stormægtige, med en lasso-formet Snørkel forsynede Underskrift: Archibald Pembroke. Men tvers over hele Siden, med faste Træk overskridende Tomt saavel som Beskrevet, stod — tilsyneladende skrevet med en blaa Blyant — Ordene:

Index providentiae.

— Er der Nogen, der kan begribe det? udrød Edmund. Hvordan i al Verden er det kommet herind? Begge Segl var ubrudt, Ministeriets og min Onkels.

— Lord Pembroke har tilladt sig en liden Spøg, formodede Eichstädt.

— Aa — De kjender Mylord daarlig!

— Saa maa hans Sekretair have gjort det — eller en i Bureauet.

— De kjender ham daarlig, siger jeg. Se dog her, med hvilken instinktiv Forsigtighed den gamle Gentleman har ført sin Snørkel helt ned til Randen, for at der endelig ikke skal være en Plads tilovers, hvor en Anden kunde skrive noget. Han vilde aldrig have forseglet et Brev uden først at se efter og ligesaa lidt have overladt det til en Anden at forsegle det.

Arthur nikkede og sagde med sælsomt Eftertryk: —

— Nei, nei, Herr Professor! Den, der skrev det, har ikke haft nogen Spøg for.

— Hvad siger du? udbød Edmund heftig og greb Arthur ved Armen: — du veed, hvem det er?

— Hvem der har skrevet det. Nei!

— Ja, hvad veed du da? Har du da nogensinde før set saadan Skrift? Skrift i lukkede Breve?

Arthur nikkede.

Professoren sprang op: —

— Men kjære, unge Ven —!

— Hvad er det da, Arthur? saa tal dog, Mand!

— Hvad det er? det er Raggi-Yog.

Det kom som skudt ud af en Pistol, mut og næsten trodsig, da den unge Mand saaledes saae sig drevet ind i en Krog. Udtrykket „*Raggi-Yog*“ var baade Edmund og Professoren velbekjendt som den moderne indiske Betegnelse for okkulte Kræfter af den høieste Orden.

Edmund lo høit, men hans Latter klang ikke ganske naturlig. Den havde en tvungen Tone, som naar en Mand med hyklet Lystighed værger sig imod Noget, der ellers kunde være ham for Alvorligt eller endog Uhyggeligt.

— Sagde jeg det ikke lige nu til Dem, Professor? I Kalkutta har de gjort min gode Fætter lidt forrykt, saa han er rede til at sværge paa alle Yogiundere.

— Jamen, Hr. Steel! vendte Professoren sig nu til Arthur med en næsten bønlig Haandbevægelse. De kan dog ikke for Alvor mene, at Nogen kan skrive noget ind i et forseglede Brev?

— Jeg har ikke sagt, at der er blevet skrevet ind i det.

— Naa, hvad De nu vil kalde det — lad os ikke kives om Ord! Men det gaar dog virkelig over Stregen! Jeg vil jo gjerne indrømme Dem, at man her ser Ting udført af Yogierne, der ser ud som Under og Trolddom. Men vi vil dog ikke glemme, at de gamle Inder selv ikke opfattede disse Ting som virkelige Phænomener men som Øienforblændelse. Det fremgaar ubestridelig af et meget interessant Sted i Brahmasustraerne. Çankara udvikler sin Hovedlære om den blot og bar tilsyneladende Realitet af det individuelle Selv og dettes Forskjellighed fra det eneste reale, guddommelige Selv, og illustrerer det overordentlig fint, idet han siger: — paa samme Maade er den Tryllekunstner, der synes at klatre op ad en i Luften svævende Traad, forskjellig fra den Tryllekunstner, der i Virkeligheden bliver staaende paa Jorden. Altsaa, i Virkeligheden er der hverken nogen Traad eller nogen Klatrer, men virkelig er kun Tryllekunstneren selv, der ganske rolig bliver staaende midt i Kredsen og frembringer den Hallucination hos Tilskuerne, at de ser en Traad i Luften, som han klatrer op ad. Paa samme Maade mener nu Çankara eksisterer kun Brahman, Guddommen i evig uforstyrrelig Ro, og kun ved Uvidenhedstilstanden, ved vor sandselige Bevidsthed, opstaar den Illusion,

at der er en Mængde forskellige „vandrende“ Individualsjæle. Det er altsaa den Forklaring, som den største af alle indiske Autoriteter giver os. Ifølge den maatte vi antage, at det lille Mangotræ, som Yogien igaar ude paa Verandaen lod voxe op af en Urtepotte lige for vore Øine, i Virkeligheden slet ikke var til. —

— Aa, Mangotræet, afbrød Arthur ham utaalmodig, det hører jo til den aller laveste Hati-Yog! Den, der har skrevet disse Ord, eller snarere i chemisk Forstand „fældet“ dem paa Papiret, han har Kundskab til Naturkræfter, som vore Lærde ikke aner noget om; han har bragt de høieste Principer i sin Natur, navnlig „*Buddhi*“ — —

— Aa De med Deres Principper —! — Det er jo ...

— Nei, begynd for Guds Skyld ikke nu med de syv Principper! — raabte Edmund.

— Vist ikke, vist ikke! beroligede Professoren sin lunefulde Vært. — Jeg vilde blot sige Dem, Hr. Steel, at hele denne Lære om de syv Principper i den menneskelige Natur, som De endnu igaar saa begejstret udviklede for mig, slet ikke er andet end en grov Misforstaaelse af den berømte Anandavalli i Taittiriya-Upanishad, hvor der gjøres et overordentligt aandrigt Forsøg paa saa at sige at skrælle Kjernen i Mennesket og i Naturen ud af dens forskellige „Hylstre“. Denne Kjerne, eller „Selvet“ — —

— Aa, jeg kjender meget godt Anandavalli, Herr Professor, — det er ganske vist det ældste Sted, hvor Læren om Principperne forekommer — —

— Ja, I misforstaar blot fuldstændig denne berømte Text. Naar der dér skjelnes mellem det af Næringssaft bestaaende Selv og det af Livsaande bestaaende, saa betyder det simpelthen — —

Her blev den ivrige Indolog afbrudt af Sirdaren, der traadte ind og anmeldte et Besøg af Ministeren, Kala Rama.

SJETTE KAPITEL

Kala-Rama.

Den vidtberømte Minister, der nu, ledsaget af to Tjenere, traadte ind i Værelset, var en høi, slank Olding med et skjægløst Ansigt, hvis aandfulde Træk syntes at være støbte i en lys Bronze. Amanda havde ikke Uret, naar hun efter sit første Møde med Kala Rama sagde, at han snarere saae ud som en Pandit eller en Sanyassin end som en Statsmand, om end et vist Verdensmandsvæsen og en Sikkerhed i hans Optræden, som kun ydre Autoritet giver, atter udviskede dette Indtryk noget. Foreløbig blev det ganske vist understøttet ved en Simpelhed i hans Paaklædning, der var paafaldende hos en Orientaler og navnlig hos en Inder. Fra Isse til Fodsaal var han klædt i hvide Bomuldsstoffer. Kun Skjærfet, der samlede den lange Kaftan om Livet, var af hvid Silke, og pragtfulde Perlesnore holdt den lette, folderige Kappe med de aabne Ærmer befæstet over Brystet. Men det eneste farvede Punkt var en i hans Turban befæstet gul Diamant af sjelden Størrelse og pragtfuld Glans.

Kala Rama blev staaende paa Tærsklen, bøiede Hovedet og førte den venstre Haand op til Panden.

Det var bekjendt nok, at Ministeren ikke var keit-haandet. Ved denne Hilsen „hang der en Historie“,

som Englænderne sige, og det er et Stykke Rajputaner-historie.

En af Kala Ramas Forfædre, der levede midt i det syttende Aarhundrede, havde ved et Møde med Stormogulens Feltherre ladet give sig sikkert Leide ved Haandslag. Men neppe havde han i Tillid hertil ladet sit Hærfølge drage bort, før han blev taget til Fange og snart efter myrdet i Fængslet. Fra hin Dag af hilste alle Medlemmer af denne Familie med den venstre Haand. Og dette var saa anerkjendt et Privilegium, at naar En af dem viste sig ved Stormogulens Hof i Delhi, i hin Audienssal, der er den pragtfuldste, som Verden har set og faar at se, saa maatte den store Akbars Efterfølger paa sin Diamanthrone finde sig i, ved denne Hilsen med den venstre Haand at lade sig minde om det Forræderi, som Mogulerne engang havde øvet med den høire.

Derfor undlod Kala Ramas Hilsen aldrig at udøve en vis høitidelig Virkning paa modtagelige Gemytter; og paa Edmunds romantiske Natur gjorde Mandens anerkjendte Fortjenester ikke halvt saa meget Indtryk, som det Pust af ridderlig Feudal-Aand, der omviftede denne hilsende Venstrehaand. Næsten imod sin Villie følte han sig hver Gang paany bæret som ved Berøring med et i Sandhed fornent Væsen — hvilket da ogsaa gav sig Udtryk i hans egen Hilsen.

Saasart nu Salamen var bleven fuldbyrdet med tilbørlig ceremoniel Anstand fra alle Sider, tog Kala Rama Plads og bemærkede med et fint Smil om de smalle Læber: —

— Jeg ser et Brev i Deres Haand, ædle Sahib, der staar i den nøieste Forbindelse med mit Besøg idag, som maaske kommer Dem lidt overraskende.

— Hvorledes — Deres Excellence veed det allerede? Har min Onkel —?

Kala Rama nikkede.

— Lord Pembroke har vist mig den Ære at henvende sig personlig til mig, og Premierministeren har udmærket mig paa lignende Maade. Begge disse høitstillede Personligheder have forklaret mig, hvilken vigtig Opgave de vilde lægge i Deres Hænder og have opfordret mig til at gjøre, hvad der stod i min Magt for at bevæge Dem til at overtage denne Mission. Jeg har da heller ikke villet tøve noget Øieblik med at tage herhen, skjøndt jeg ikke tvivler om, at min Overtalelsesevne, hvis jeg skulde være i Besiddelse af en saadan, vil være ganske overflødig her.

— Ganske vist, Deres Excellence! svarede Edmund med sit høfligste Smil, der dog havde en lidt spottende Bismag . . . Den er for saa vidt overflødig, som jeg befinder mig altfor vel her i denne Stat, som Deres Excellences uforlignelige Livsværk har hævet til en saa blomstrende Tilstand — altfor vel til at jeg allerede kunde tænke paa at forlade den.

— Saa kjært det end maa være for os Alle, ædle Sahib, at De befinder Dem saa godt her, saa vilde jeg dog meget beklage, om De af den Grund tilbageviste en saadan Hæderspost, især da det dreier sig om en Sag, der er saa vigtig for Deres Fædreland. Deres Onkel mener med Rette, at Regjeringen har Brug for en Mand, der er saa fortrolig med orientalsk Skik og Tænkemaade, som De.

— Det kan være, at jeg har tilegnet mig lidt Kjendskab dertil, Deres Excellence — muligt, at de Par Draaber Hindublod i mine Aarer har lettet mig Assimilationen. Men mit Kjendskab er dog langtfra fuldkomment nok, og jeg har i Sinde at fuldende Studiet

her, hvor jeg er, og lade dette Lands fortræffelige Sæder rigtig virke paa mig.

Kala Ramas Træk antog et alvorligere Udtryk.

— Nei, nei, Sir Edmund Trevelyan Sahib! De kan ikke vise den gode Leilighed, der nu byder sig, saadan fra Dem. De er endnu ung, De har udmærkede Evner — skal de forkomme her i Lediggang?

— Hvorfor ikke? Jeg har altid hørt Indien rose som Beskuelighedens stille Land.

— Og dog talte De med elskværdig Overvurdering om mit Livsværk her.

— Aa, en Mand som Deres Excellence hører overalt til Undtagelserne.

En vis Uro bemægtigede sig Professoren og Arthur, da Samtalen mer og mer antog Charakteren af en Ordfægtning, i hvilken Edmund med intetsigende Talevendinger forsøgte at undvige, og det paa en Maa- de, der let kunde have noget Fornærmeligt ved sig for en saa høitstaaende Person som den, han talte med. — En let Trækning ved Mundvigen og en lidt haardere Stemmeklang forraadte ogsaa, at den orientalske Potentat begyndte at blive træt af denne Leg og at finde, at det ikke længer sømmede sig for hans Værdighed at fortsætte i dette Spor.

— Jeg formoder, Sahib, at det er ment som en Compliment — —

— Selvfølgelig, Deres Excellence! hvor kunde — —

En næsten umærkelig Haandbevægelse afviste enhver Forsikring som en overflødig Forstyrrelse.

— Men jeg haaber ikke at høre til Undtagelserne, naar jeg mener, at en Undersaat, der i en politisk Krise ganske særlig egner sig for en bestemt politisk Mission, ikke har Ret til at undslaa sig, naar hans Regering overdrager den til ham. Overfor en saadan

Pligt maa ethvert andet Foretagende træde tilbage, og det er mig ikke engang bekjendt, Sahib, at De kunde have noget for her, som var af synderlig Vigtighed.

Det Blik, der ledsagede disse Ord, syntes at ville ransage Hjerte og Nyrer. Edmund mødte det med et, der var halvt trodsigt, halvt spodsk, men som aabenbart kun med Møie holdt Stand. Arthur blev rød som en Skoledreng, der gribes i at kigge i Bogen; han rodede i Papirerne og vovede hverken at se paa Ministeren eller paa Fætteren. Professor Eichstädt følte sig helt udenfor Situationen, eller — du min Gud! var det muligt, at der virkelig var et Eventyr i Gjære mellem hans Vært og Ranien?

Der herskede i Værelset den trykkende Stilhed, som gaar umiddelbart forud for et Uveir. Men det Truende i Luften var neppe blevet føleligt, før det ogsaa allerede var forsvundet.

Efterklangen af hans sidste Ord var endnu ikke hændet, da Kala Rama med et uendelig yndefuldt Verdensmands-Smil tilføiede:

— Navnlig, da De, som jeg hører, lige har fældet en sort Panther, dette yderst sjeldne Bytte. Nu har De jo allerede nedlagt almindelige Panthere, Bjørne og Kongetigere i Mængde. De har til Hest med Landse i Haanden bedet Vildornen — hvad ikke blot Rajputerne, men ogsaa Englænderne, regne for Verdens fineste Sport. Hvad vil De altsaa mere? Elefanter og Næsehorn kan vi ikke byde paa; og selv om vi kunde, vilde Afghanistan dog rent sportmæssig betragtet, være at foretrække. Thi — jeg vil forudskikke et Argument, der sandsynligvis vil falde stærkest i Vægtskaalen hos Dem — den, der nu gaar til Kabul for at forhandle paa den engelske Regerings Vegne med Dost Mu-

hammad, han vil gjøre vel i, først at gjøre sit Testament.

— Mit vilde ikke komme til at indeholde meget . . . Men Deres Excellence har ganske vist ført et mere fristende Argument i Felten end noget af Onkel Archibalds.

— Vi vil imidlertid dog ikke over det glemme de vigtigere, sagde Kala Rama. Situationen er efter min Anskuelse følgende. Hans Høihed Lord Bentinck, der — hvad man end maatte mene om nogle af hans finansielle Forholdsregler — —

— Min Mening, Deres Excellence, er, at han er en fordømt Gnier, der vil gjøre alting i Penge, og det eneste, der undrer mig, er, at han har modstaaet den Fristelse at sælge Taj Mahal i Agra, for at et af Verdens Vidundere kunde blive revet ned for Materialets Skyld! Han var saamænd nær nok ved det, det maa have holdt haardt for ham at give Afkald paa de ham tilbudte lumpne tre Lahks Rupier.

— Naa, saa vil vi regne ham det saa meget mere tilgode, foreslog Kala Rama med et fint Smil. — Men i hvert Tilfælde er denne negative Fortjeneste ikke hans eneste. Hans Undertrykkelse af *Sati* og Udryddelsen af *Thaggerne* geraader ham til den største Berømmelse. Men fremfor alt har han i høi Grad gavnet den engelske Regering i Indien ved sin kloge og forsigtige Politik. Derfor er det beklageligt, at han nu maa trække sig tilbage. Hvis Sir Charles Metcalfe som Senior i Raadet skulde følge ham paa Gouverneur-Posten, tør vi forvente, at denne Politik vil blive fortsat saa længe han kan holde sig. Men det

Tre Laks Rupier = 30,000 P. Sterling.

Sati, Enkens Baaldød.

Thagger, Kvælere, religiøse og professionsmæssige Rovmordere, i den skrækkelige Gudinde Kalis Tjeneste.

er ikke usandsynligt, at det lykkes Modpartiet at sætte Sir Auckland igjennem. I dette Tilfælde deler jeg fuldkommen Deres Onkels Frygt — som ogsaa er Premierministerens — at Lord Auckland, hvis Temperament og Sindelag jo er bekjendt nok, vil forsøge at sætte den fordrevne Afghaner Shah Shuja paa Thronen i Kabul, hvor imidlertid Usurpatoren Dost Muhammad sidder fastere i Sædet, end disse Folk forestille sig. Han veed meget godt, at Shuja i Ludhiana med god Grund sætter sin Lid til de engelske Bajonetter, og det driver ham over i Armene paa Russerne, der daglig gjør Fremskridt i Centralasien og allerede er i Færd med at oprette en fast Gesandtskabspost i Kabul. Den foreliggende Opgave er nu den at komme Russerne i Forkjøbet og vinde Dost Muhammad over paa engelsk Side — men vel at mærke, uden at udlevere ham Peschavar; thi at vinde denne By fra Sikherne er hans Livs Drøm og ved at opfylde den kunde man faa ham til Alting. At der ikke kan være Tale om det, behøver jeg ikke at forklare Dem nærmere. Sikherne forstaar ingen Spøg. Ranjit Singh's „Befriede“ er uddannede og commanderer af europæiske Officerer, og dertil er de besjælede af religiøs Fanatisme; de skal ikke have haft deres Lige siden eders Cromwell førte sine „Iron-sides“ i Kamp. Altsaa, kort og godt: Nøglen til Centralasien ligger i Kabul, og dør gjælder det at hente den. Den, der løser denne Opgave, han viser England en Tjeneste, som neppe kan anslaaes for høit. Jeg vil ikke opgive Haabet om, at De. Sahib, vil blive denne Mand.

Sikherne, Ranjit Singh; Sikherne var en religiøs Sekt med militærisk Disciplin. Efter Mogul-Kaiserdømmets Fald beherskede de Pendshab. Deres Konge Ranjit-Singh (1800—1839) bragte deres Magt til dens Kulminationspunkt. Han var en trofast Forbundsfælle af den britiske Regering.

Kala Rama reiste sig.

— Det Hverv, der er overdraget mig af den engelske Regering, har jeg herved udført.

— Det vilde være den engelske Regering umuligt at finde en bedre Stedfortræder i denne Sag end Deres Excellence, svarede Arthur med et høfligt Buk. Jeg skal gjerne indrømme, at den Belysning, som Deres Excellence har kastet paa Kabul, har givet Sagen et mere tillokkende Udseende end stakkels Onkel Archibald var i Stand til at forsyne den med i sit Brev. Dette Brev har iøvrig et saare interessant Træk, som jeg maaske nu tør henlede Deres Excellences Opmærksomhed paa.

Han rakte Kala Rama Brevet med den bageste Side opad.

— Tør jeg bede Deres Excellence om at se paa denne Inscription.

Tre Øienpar betragtede med spændt Forventning Ministerens Ansigt.

En Studsen og et frydefuldt Glimt i Øiet, der dog strax igjen forsvandt, underrettede dem om, at den gaadefulde Indskrift sagde ham noget.

— Hvad mener Deres Excellence derom? spurgte Edmund.

— „Forsynets Pegefinger“, formodentlig? Aa, et fortræffeligt Motto. Jeg kunde virkelig ikke tænke mig et mere passende for dette Brev.

— Jeg tænker ikke paa Meningen af disse Ord, Deres Excellence, men derpaa, at disse Skrifttegn overhovedet befinder sig her — paa dette Blad — under dobbelt Segl, min Onkel og Ministeriets. At Skriften skulde være bleven anbragt før Forseglingen, forekommer mig næsten at være udelukket, da jeg kjender min Onkels pedantiske Forsigtighed; og desuden synes

Skriften ikke at hidrøre fra en Englænder. Den Haand, der har skrevet disse to Ord, kan nok skrive vore Bogstaver, men det ser ud, som om den var vant til at forme helt andre Skrifteegn.

— Ja, det kan der neppe være Tvivl om.

— Ja men, Deres Excellence! saa er det dog næsten mer end gaadefuldt. Eller hvis Deres Excellence skulde have nogen Forklaring —?

Kala Rama var et Øieblik tavs og saae ned for sig med et Udtryk, der hos en Anden maaske var bleven udtydet som Forlegenhed, medens det hos ham kun havde Charakteren af dybt Overlæg.

— Lad os antage, Sahib, at dette mærkelige Phænomen ikke er mig saa uforklarligt, som det er for Dem, saa vilde jeg dog ikke være i Stand til at give Dem en Forklaring. Vi Inder er fra gammel Tid af i Besiddelse af visse Hemmeligheder, som er ganske fremmede for Vesten. Men vi er ogsaa forsigtige paa dette Punkt — ja endogsaa omfindtlige. Disse Ting er for os — jeg vil ikke just sige hellige, men dog høist ærværdige, og vi holder ikke af at udsætte dem for det vantro Smil, som Folk, der tro sig klogere, fordi de veed mindre, er saa rede med. Derfor kan det let hændes, at De paa den Slags Spørgsmaal — naar De f. Ex. spørger en Inder om *Hatti-Yog* — simpelthen møder en glat Benægtelse, som om Vedkommende aldrig havde hørt tale om Sligt, medens maaske i Virkeligheden en af hans allernærmeste Venner er i Besiddelse af saadanne Kræfter.

Arthur nikkede og saae triumferende paa sin Fætter, som imidlertid neppe lagde Mærke til dette Blik, da han stod paa Naale af Utaalmodighed, fordi denne snu Inder, som han mente, søgte en Udvei bagved intetsigende Fraser. Den unge Skotlænder rettede der-

for det samme Blik paa Professoren og slyngede derved denne ærværdige Mand ud af den Tilbageholdenhed, som Respekten overfor den gamle Minister paa-bød ham.

— Men, Deres Excellence! udbrød han, jeg beder Dem, betænk dog, at De ved saadanne Ytringer opmuntre den usalige Overtro, der allerede har smittet en saa fortræffelig ung Mand —

Kala Rama rystede paa Hovedet med et overbærende, næsten undskyldende Smil til Edmund.

— Dèr kan De selv se! Jeg bliver allerede overfaldet af vor lærde Ven!

— Overfaldet — men Deres Excellence!

— Til Dem, min kjære Professor-Sahib! kan jeg kun sige — idet jeg forøvrig ser ganske bort fra det foreliggende Tilfælde — med den store Digters Ord, der synes at være ligesaa bekjendt hos jer Tydskere som hos sin egen Nation, at der gives Ting mellem Himmel og Jord, som eders Philosophi aldrig har drømt om — „eders“ Pphilosophi; for vor Philosophi har jo altid drømt derom. Men det som De nylig var saa god at forklare mig om eders store Kants Lære, og der var endnu en anden, en yngre —

— Schopenhauer, mener Deres Excellence, en ganske ubekjendt Forfatter, som dog sikkert gaar et stort Ry imøde. Hans Værk kom mig først i Hænde ved min Afreise. Det var en god Ven, der gav mig det; han kunde ikke selv finde synderligt deri, men mente, at det kunde være en god Reiselektüre for En, der gik til Indien.

— Og deri havde han Ret, sagde Kala Rama — at dømme efter det, som De fortalte mig om denne Mand med det vanskelig udtalelige Navn — —

— „Satan til Navn, men de maa lære at udtale det,“

mumlede Edmund, anvendende de Ord, med hvilke Byron i sin Journal omtaler Grillparzer.

— Ja, min kjære Professor, saadanne Mænd er glædelige Tidens Tegn, der tyde paa, at Østens og Vestens Veie er i Begreb med at mødes, og at I vil udtænke, hvad vi have drømt. Det er jo en ur-gammel indisk Lære, at Rum og Tid kun tilkomme Phænomenerne, at de ikke bunde i Tingenes Væsen. Rummet er indvævet i Erkjendelses-Subjektet, lærer Vedanta, og den store Buddhist Nagasena svarer Kong Melinda paa hans Spørgsmaal om Tidens Væsen: „Hvor der er Væsner, der gjenfødes efter Døden, dør er Tiden; hvor der er Væsener, som er helt befriede i Nirvana, der er Tiden ikke.“

— Herligt, Deres Excellence! herligt! O, De har Ret! denne ophøiede Sandhed, som alle dybe Aander anede, men som først Kant har givet den uomstødelige videnskabelige Begrundelse, den eneste Indgangsport til al Metaphysik og til al sand Religion — den vil blive en almen Indsigt, en Besiddelse for hele Verden — den maa fremfor Alt her i Indien — —

Hvem kan beregne, til hvilket Høidepunkt af philosophisk Veltalenhed Indologen vilde være bleven løftet op af Øieblikkets Inspiration, hvis ikke desto værre Sir Trevelyan, hvis Utaalmodighed nu skummede over, havde benyttet den første Pause, der opstod ved Talerens Aandenød, og afbrudt denne Samtale, selv med den Risiko at staa som en ubehøvlet Patron i den asiatiske Stormands Øine.

— Undskyld, Deres Excellence, men førend De kommer for dybt ind i Metaphysiken vilde De maaske tillade mig et eneste Spørgsmaal: — Kjender De denne Haandskrift?

— Ja, Sahib.

Dette Svar, som blev givet uden Betænkning og med den største Rolighed, virkede saa forbløffende, at selv den begeistrede Kantianer øieblikkelig fra den abstrakte Rum-Tidlighed vendte tilbage til den konkrete. Arthur stirrede paa Kala Rama med Øine, der var spærret videre op, end det egentlig gik an overfor en Minister.

Edmunds Stemme dirrede af Sindsbevægelse:

— Saa vil Deres Excellence sikkert heller ikke nægte mig den Fyldestgjørelse at lade mig faa at vide, hvem det er, som har tilladt sig denne Spøg overfor mig.

— Det er umuligt, Sahib, allerede af den Grund, at der her slet ikke er drevet Spøg med Dem. Kun saa meget kan jeg sige Dem: den Mand, der skrev dette, mente Dem det godt, og De vil gjøre vel i at følge hans Raad.

Efterat have rettet disse Ord til Edmund med den eftertrykkeligste Alvor, tilføiede Kala Rama med uventet smilende Høflighed:

— Jeg maa ogsaa tilstaa, at jeg var saa overtydet om at finde Dem i en saadan Sindsstemning, at jeg allerede forud har været betænkt paa at overrække Dem en lille Gave til Erindring.

Med disse Ord traadte han helt hen til Edmund, der i sin Overraskelse uvilkaarlig veg et Skridt tilbage.

— Den Sten, som jeg bærer i min Turban, har — hvis jeg ikke tager meget fejl — altid i høi Grad behaget Dem, sagde Ministeren og bøiede Hovedet en Kjende, for at Edmund desto bekvemmere kunde betragte Diamanten.

— Slangestenen? Ja, ganske vist, Deres Excellence — det er en smuk Sten — en ganske prægtig Sten.

— Kun en prægtig Sten? spurgte Kala Rama. — Undskyld, Sahib, jeg havde faaet det Indtryk, at den fængslede Dem paa en langt dybere Maade, ja næsten paa hemmelighedsfuld Vis.

— Naar jeg ser den saa nær ved, som nu — —

— Deres Excellence tager slet ikke fejl, raabte Professor Eichstädt, det er neppe en Time siden, at Sir Trevelyan netop talte om Slangestenen paa den Maade.

— Jeg kan ikke nægte det, indrømmede Edmund tøvende — jeg veed neppe selv, hvorfor det ofte berørte mig saa underligt, naar dens Glans traf mit Øie. Men nu, da jeg ved Deres Excellences venlige Imødekommenhed kan se saa rolig og nøiagtig paa Stenen, finder jeg kun, at det er en sjelden smuk Diamant.

Kala Rama smaalo:

— Saa er det godt, at jeg dog i det sidste Øieblik valgte en anden Gave.

Han vendte sig om til en af de to Tjenere, der var bleven staaende ved Døren, hver af dem med en tilhyllet Gjenstand i Hænderne. Tjeneren nærmede sig med et dybt Buk og satte et lille, rigt forarbejdet Sølvskrin paa Bordet foran den forundrede Edmund.

— Et vidunderligt Arbejde, Deres Excellence, det maa vist være et meget gammelt Stykke, mumlede den endnu lidt forvirrede Englænder.

— Aa, det Indvendige er Hovedsagen, sagde Kala Rama og rakte ham' en sirlig lille Nøgle.

Edmund aabnede Skrinet. Men neppe havde han slaaet Laaget op, før han traadte tilbage med et halvt undertrykt Udraab.

— Den fremmede Yogis Blik! mumlede han.

Arthur og Professoren havde nær stødt Panderne

sammen i deres Iver for at se, hvad for en Vid-
underting Skrinet rummøde.

Indersiden var foret med hvid Silke. Paa denne
laa der en stor gulgrøn Sten, Mage til den, der lyste
i Ministerens Turban.

Som alle gamle indiske Sten var den ikke slebet
i Facetter men fladt. Naar den nu ganske vist der-
ved gik tabt af det levende, saa uendelig fint re-
flekerede Straalespil, som de paa europæisk Vis sleb-
ne Diamanter raade over, saa var til Gjengjæld den
stadige, intensive Lysen af dens mystiske gyldengrønne
Substans saa meget mægtigere: i Stedet for Over-
fladeglimten idel hemmelighedsfuld Dybdeglands, i
Stedet for spillende Aandrihed skuende Visdom.

— Sandelig! udbrod Professoren — nu forstaar jeg
det gamle Sankyam-Ord: „Ligervis som en Juvel,
en Ædelsten, af rent Vand, ottekantet, velbearbejdet,
liggende paa et hvidt Dække — ligesaa straalende er
Sjælen, naar den er helbredet ved Døden. Det er den
høieste Glands — ikke gives der nogen høiere og
herligere end den.“

— Ypperstepræst i Sanskrithelligdommen! sagde
Kala Rama med et velvilligt Smil: — I har dør af
eders Lærdoms Skatkammer fremtaget en Ædelsten,
som ikke er ringere end den, jeg hentede i mit Juvel-
skrin, og de to speile nu gjensidig deres Skjønhed i
hinanden paa det aller Herligste!

Derpaa vendte han sig med en munter lille Latter
til Edmund:

— Undskyld Sahib, at jeg tillod mig denne Spøg
og satte Dem saadan paa Prøve. De har bestaaet den
udmærket og virkelig vist Dem som en Kjender, da
De med saadan Sikkerhed gjenkjendte den ægte
Slangesten. Ved Dagslys troer jeg ikke, der er nogen

Anden — mig selv undtagen — der vilde være i Stand til at skjelne disse Stene fra hinanden, hvorimod det er let nok i Mørke, da Slangestenen udstråler et svagt Skjær, der ganske vist nu kun er en ringe Rest af fordums Herlighed; som den da overhovedet i Oldtiden ogsaa skal have været i Besiddelse af andre kostelige Egenskaber. Det Sagn, der handler om dem og beretter om den Begivenhed, hvorved de paa den samme Dag kom i min berømte Forfaders Besiddelse, er lykkeligvis bevaret, og De, min kjære Professor-Sahib, vil finde det optegnet i et Manuscript, som jeg har bragt med som en Gave til Dem. Jeg veed jo nok, at Oldtidslegender er Dem dyrebare end gamle Stene.

— Aa, Deres Excellence —! stammede Professoren ganske overvældet.

— I dette Tilfælde er det ganske vist ingen Afskedsgave, for De bliver jo her hos os, selv om Deres Vært bestemmer sig for den Afghanistanske Mission. Dette Skrin med Manuscriptet i vilde jeg imidlertid helst overrække Dem i Deres eget Lærdoms-Asyl, da jeg har et og andet at gjøre Dem opmærksom paa. Hvis De altsaa vil have den Venlighed at føre mig derhen — —

Edmund, der havde staaet fortabt i Betragtningen af den vidunderlige Ædelsten, kom ved disse Ord til Bevidsthed om den høist eiendommelige Situation, som denne overordentlige Gave havde sat ham i.

— Men Deres Excellence maa undskylde, det kan dog ikke være Deres alvorlige Mening, at jeg skulde kunne tage imod denne mer end fyrstelige Gave. Denne Ædelsten er jo, ogsaa efter at den er blevet berøvet sine vidunderlige Egenskaber, en Formue værd.

— Og for mig, Sahib, er en Formue uden Værd. De veed, at jeg er rig, efter almindelige Begreber endogsaa overmaade rig. Men i Løbet af faa Dage vil jeg være i Besiddelse af en Rigdom, som De ikke kan gjøre Dem nogen Forestilling om. Hvad betyder altsaa denne Sten for mig? Den bør tilhøre ham, for hvem den har den største Værdi, og det er aabenbart Dem. Nei, Sahib! intet Afslag og heller ingen Tak — uden den, at De vil gjøre mig den Ære at bære Stenen imorgen ved Rajaens Fest . . . Paa Gjen-syn dér, Sahib!

Edmund vilde gjøre endnu en Indvending, men tøvede, til det var for sent og Ministeren allerede vendte sig om imod Døren, som hans Tjener aabnede.

Da syntes han pludselig at komme paa en anden Tanke.

— Aa, Deres Excellence, sagde han, idet han traadte et Skridt frem — tør jeg bede Dem skjænke mig endnu et Øieblik — kun nogle faa Ord.

Kala Rama vendte sig om imod ham med et spørgende og noget forundret Blik.

— Deres Excellence har ved denne overordentlig prægtige Gave — som jeg virkelig endnu ikke veed, om jeg tør modtage — — ved denne eventyrlige Overraskelse, som kun en Kala Rama kan berede En, har Deres Excellence bragt mig saa helt ud af Fatning, at jeg aldeles har glemt et lille privat Anliggende, som endnu idag vilde have ført mig over til Deres Palads, hvis ikke Deres Excellence ved dette Besøg var kommen mig i Forkjøbet. Sagen er ganske vist ikke af synderlig Vigtighed, men jeg vilde dog helst forhandle den med Deres Excellence alene — kun min Fætter og Sekretair burde maaske være tilstede.

Arthurs Ansigt viste tilstrækkelig, at han ikke var indviet. Hans Forundring var umiskjendelig.

— Som De ønsker, Sahib. — Professor Sahib, De undskylder mig saalænge! Jeg vil strax opsøge Dem i Deres Studerekammer for at overgive Dem min høist beskedne Gave.

SYVENDE KAPITEL

Romal-Tørklædet.

— Jeg staar ganske til Deres Tjeneste, Trevelyan Sahib, sagde Kala Rama, saasnart Døren havde lukket sig efter Professoren. Med en let Haandbevægelse afviste han Edmunds Indbydelse til at tage Plads, og trods al Forbindtlighed tilkjendegav hans Holdning tydelig nok, at Trevelyan Sahib burde fatte sig i Korthed.

Skjøndt Edmund ikke godt kunde undgaa at opfatte disse Tegn og at tyde dem rigtig, gjorde de kun ringe Indtryk paa den haardhudede Brite.

— Det Spørgsmaal, begyndte han i en næsten skjødesløs Tone, angaaende hvilket jeg er saa fri at holde Deres Excellence tilbage, angaar Thaggerne. Disse høist interessante indiske Riddere af Fuldmaanen og den frie Landevei er jo Dagens Helte. „*The Delhi Gazette*“ var fuld af de Trediver, der blev hængt i Saugor. De lagde sig selv Strikken om Halsen og sprang ned fra Stilladset for blot ikke at blive berørt af en Paria og komme over i det Hinsides med en Skade paa deres Kasterenhed — er det ikke beun-

dringsværdigt? At tænke sig, at der gives professionelle Mordere i Tusindevis, organiserede til et Broderskab, forbundne ved mystiske Ceremonier, med et hemmeligt Sprog! de er overalt, i alle Stænder — hvor saa en Thag fra Himalaya og en fra Cap Comorin mødes, de kjende ved det første Blik hinanden som Kvælere i den frygtelige Gudinde Kalis Tjeneste — eller overdriver jeg? Det synes mig at fremgaa af den sidste Proces.

— Saaledes forholder det sig ganske vist, Sahib.

— Og jeg siger Dem, Deres Excellence, man vilde holde det for et Ammestueeventyr i England, hvor jeg Gud ske Lov ikke længer er. Hele mit Væsen skjælver af Fryd over at befinde sig i et Vidunderland, som rummer den Slags Eventyrligheder.

— Jeg vil ikke just sige, at Thaggerne høre til Indiens rosværdigste Sider.

— Aa, naturligvis ikke set fra en Øvrighedspersons Standpunkt. Men Deres Excellence veed jo, at jeg er et Stykke af en Poet, saa De kan vel tænke Dem, at denne Sag sætter min Phantasi i den mest levende Bevægelse. Jeg ser deri et kapitalt Emne til en Digtning *à la* Thomas Moore — eller endnu bedre *à la* Southey — hvad, Arthur? det skal gjøre mig berømt. Og hvem kunde jeg da bedre henvende mig til end Deres Excellence, en uafhængig Stats Regent? Deres Excellence maa jo have samlet rige Erfaringer paa dette Omraade, og De vil sikkert ikke være saa grusom at holde dette Skatkammer lukket for mig. Ikke sandt, der er dog Thagger her?

Et flygtigt Blik var tilstrækkeligt for at se, at Ministeren fandt det lidet overensstemmende med sin Værdighed at blive opholdt paa Grund af et litterairt Liebhabereri — og det var kun et saare flygtigt Blik,

som Arthur tillod sig at kaste paa Kala Rama. Han skammede sig ikke saa lidt endda, fordi hans Fætter viste sig saa lidt som Verdensmand, at han ganske glemte deres gjensidige Stilling. Men noget Eiendommeligt i Stemmeklangen ved det sidste Spørgsmaal foranledigede ham til at se paa Edmund; et lurende Glimt i Blikket og en næsten humoristisk Sitren af Hagen vakte i høi Grad hans Nysgjerrighed. Der stak noget under! hvæl vilde der nu komme?

— Det gjør mig ondt at maatte berede Dem en Skuffelse, Sahib, svarede Kala Rama, men det er overordentlig længe siden, at der har vist sig Thagbander hos os. Hvad derimod deres Sprog angaar, som De omtalte, saa hører en Ramassi-Ordbog til de sjeldneste Skatte i mit Bibliothek, og den stiller jeg gjerne til Deres Raadighed.

— Uendelig forbunden, Deres Excellence! Men det er ganske vist haardt at maatte nøies med Bøger, dér hvor det friske Liv selv burde omgive og inspirere En. Thaggernes Digter i Indien — og just paa et Sted, hvor de ikke findes! O ve! Ja, saa kommer jeg vel dog til at pakke min Kuffert, for Deres Excellence veed nok, at for en Kunstner gaar hans Værk forud for alt Andet. Men jeg maa virkelig sige, det er en Chikane af Skjæbnen: i britisk Indien vrimler der saadan af Thagger, at de kommer i hele Vognladninger til Retten i Saugor, og her, i det ægte Indien, ingen! virkelig slet ingen?

Atter det lurende Glimt i Blikket og den humoristiske om ikke spottende Dirren af Mundvig og Hage, som nu ogsaa blev Ministeren paafaldende.

— Jeg siger ikke, at der ikke gives Thagger her, Sahib, men kun at de ikke i lang Tid har ladet høre fra sig. For syv Aar siden forsvandt en lille Kjøb-

mandskaravane paa tolv Personer et eller andet Steds mellem her og Gvalior. Det var i alt Fald Thaggernes Værk, men om det var paa denne eller hin Side af Grændsen, har man aldrig faaet at vide.

— Og ikke en eneste undkom?

— Aa, det er ikke Thaggernes Sædvane at lade nogen undkomme. Det er der vel endnu Ingen, der kan rose sig af.

— Ingen? virkelig! hvor interessant! Jeg troer endogsaa, at jeg har læst, at Ofrenes Grave tidt er gravede, før de selv er kvalte.

— Det er nok muligt. I alt Fald er „Graveren“ en vigtig Person i hver Thagbande. I gamle Dage var det ganske vist anderledes, hvis man vil tro deres Overlevering. Thi der fortælles, at de oprindelig slet ikke begrov deres Ofre, men lod dem ligge, hvor de havde kvalt dem, hvorpaa deres Herskerinde Kali strax kom ridende paa sin Tiger og aad dem. Men en Gang skete det, at en ung, nysgjerrig Thag saae sig om og ved det klare Maaneskin saae Gudinden midt i hendes frygtelige Maaltid, med et Lig i hver Haand og et hængende med Bryst og Hoved ud mellem hendes Tænder. Derover blev Kali saa opbragt, at hun svor aldrig mer at æde de Kvalte, indtil hun endelig lod sig formilde og gav sine Tjenere en af sine Tænder til at begrave de Døde med.

— Formodentlig den Hakke, som der saa ofte er Tale om i Forhørene?

— Ja, Hakken er et Symbol paa hin Gave, og hver Bande fører saadan en med sig. Dens Forarbeidelse er en dyb Hemmelighed, og dens høist omstændelige Indvielse maa foretages ved Begyndelsen af enhver Expedition. Hakke-Bæreren følger i Rang umiddelbart efter Anføreren. Hver Aften begraver han Hak-

ken midt i Leiren paa et beskyttet Sted, og det saaledes, at Spidsen peger i den Retning, som Banden har isinde at følge. Er denne Retning ikke gunstig, saa vender Hakken sig af sig selv og peger med Spidsen did, hvor de skal gaa hen. I ældre Tider var iøvrig Skikken saaledes, at man kastede Hakken i en Brønd, som den saa af sig selv steg op af for at lægge sig i Skjødet paa sin Bærer. En gammel Thag, som jeg forhørte for mer end tyve Aar siden, paastod, at han havde set det med sine egne Øine, og det ved den første Expedition, som han var med ved som Voxen og Indviet — for de blive jo taget med allerede som Dreng. Men han mente, at Hakken nu havde mistet denne Kraft, fordi Thaggerne gjorde meget, som var forbudt og forsømt, hvad der var foreskrevet; det forekom endnu kun hos nogle Bander i Dekhan, der nøiagtig fulgte Kalis Bud. Hin Thag var ogsaa meget langt fra at angre de Mord, han havde begaaet; tvertimod betragtede han dem som fromme Værker. „Ikke vi have dræbt disse Mennesker,“ sagde han til mig, „men Gudinden ved vor Haand; vi ere kun Kalis villieløse Redskaber. Ere ikke alle Erhvervsarter anviste os af Forsynet?“ — Det er saadan et Par Enkeltheder af min egen Erfaring; maaske vil De kunne bruge dem til Deres poetiske Formaal.

— Aa, det vil jeg ganske vist kunne. Jeg er Deres Excellence overordentlig taknemlig. Ja, jeg vidste jo nok, at jeg ikke vilde gaa forgjæves, naar jeg henvendte mig til Dem. Hakken, der stiger op af Brønden, er storartet! Men lige saa hellig som Hakken er dog vel det indviede Tørklæde, hvormed Offeret bliver kvalt. Jeg tilstaar, at det indgyder mig en ganske særlig Interesse — hvordan er det nu dog, de kalder det?

— Romalet.

— Romal — ganske rigtig! raabte Edmund og noterede sig ivrig dette Navn. — Har Deres Excellence maaske selv set saadan et Romal?

— Ja, en Gang. Det var simpelthen et Bomuldstørklæde, omtrent en Fod bredt og fire langt, gult — men det skal ogsaa kunne være hvidt. Ved den ene Ende var der med hvid Silke indsyet nogle hemmelige Tegn, rimeligvis ved selve Indvielsen, der finder Sted i visse Fuldmaanenætter under Ofring af en sort Gjed.

Edmund kradsede hurtig endnu nogle Ord paa Papiret og lukkede sin Noterbog.

— Endnu en Gang min aller forbindtligste Tak, Deres Excellence! for disse overordentlig værdifulde Meddelelser. Og nu maa De tillade mig at udføre en liden, men ikke upassende Ceremoni og tillige overrække Deres Excellence en Gave, der vel kun har ringe Værdi men maaske desto større Interesse. Jeg husker fra min Bedstefader, Oberst Edmund Trevelyan — jeg er opkaldt efter ham — han omtaler i sine Erindringer, at det i det mindste i det nordligste Indien er Skik, at naar en Mand af ringere Rang nærmer sig en Høierestillet, saa overrækker han ham et lille, hvidt Silketørklæde. Dette her er ganske vist ikke af Silke — maaske kan det dog for denne Gang gjøre Fyldest.

Han havde taget et sammenrullet Tørklæde op af Lommen og udfoldede det nu med begge Hænder, idet han rakte Ministeren det.

Arthur sprang op med et uvilkaarligt Udraab.

Det var et smalt, langt, hvidt Bomulds-Tørklæde. Ved den ene Ende, der hang ned over Edmunds Haand, var der med gul Silke indsyet nogle mystiske Tegn.

Selv Kala Ramas orientalske Ro blev aabenbart et Øieblik rystet.

— Ja, sagde han efter opmærksomt at have undersøgt Tegnene — det er et Romal, der kan ikke være nogen Tvivl om det. Tør jeg spørge, Sahib, hvorledes De er kommen i Besiddelse af dette sjeldne Stykke?

— Med den bedste Ret af Verden, Deres Excellence! for det var aabenbart bestemt for min Hals. Jeg veed ikke, om vor „smukke Brummel“ just vilde have fundet Behag i saadant et Halsbind, skjøndt det er stort nok og har den Fordel, at man ikke behøver at købe noget Nyt.

Denne spøgende Bemærkning var bestemt for Arthur, da man neppe kunde antage, at den engelske Laps' og hans Halsbinds Ry havde naaet Kala Rama. Men den Forestilling, at hans Fætter med Nød og Næppe var undkommen fra disse mystiske Mordere, bragte Arthur altfor meget ud af Fatning, til at han kunde have blot en Skygge af et Smil tilovers; hvilket i høi Grad ærgrede Edmund, thi han saae ikke gjerne en god Spøg (og det fandt han at denne var) falde upaaskjønnet under Bordet.

— Saa skulde jeg altsaa dog virkelig se en Mand for mig, der kan rose sig af at have været i Thaggernes Hænder og være sluppet fra det med Livet — ja endogsaa med en saadan Trophæ? spurgte Kala Rama.

— Ikke ganske i Hænderne paa dem, men dog saa noget nær. Hvis Deres Excellence vil værdiges at tage Plads, saa skal jeg nøiagtig berette, hvad jeg har oplevet.

— Jeg vilde være Dem meget forbunden for en saadan Beretning, Sahib, svarede Ministeren og satte sig.

Hans fintskaarne, smalle Læber var fast sammen-

pressede, og hans mørke Øine havde et anspændt Blik. Det var aabenbart, at han var saare pinlig berørt ved denne pludselige og uhørt dristige Opdukken af Kalis Kvælere, som Englænderens bestemte Ytringer ikke tillod ham at tvivle om; og man saae paa ham, at han var fast besluttet paa at straffe Gjerningsmændene strengt, hvis det var muligt at opspore dem.

— Deres Excellence kjender sikkert en lille Tempelruin, der ligger temmelig høit oppe, hinsides Nul-lahen.

— Et gammelt Krishnatempel; — ja, det kjender jeg godt.

— Nuvel, jeg benyttede idag en Jagtudflugt, der førte mig i den Retning, til at bese denne interessante Bygning — naturligvis alene, som det sømmer sig en Poet mellem Søiler. Paa Tilbageveien kom jeg over et lille Høidedrag, hvor der mellem store Stenblokke kun voxer graa Kapersbuske og vilde Myrter og Aloer.

Kala Rama tilkjendegav ved et Nik, at Stedet var ham velbekjendt.

— Her mærkede jeg nu, at jeg ikke var saa ene, som jeg kunde ønske. Paa begge Sider af min Sti smuttede nøgne, brune Skikkelser fra Sten til Sten, fra Busk til Busk med en mistænkelig, katteagtig Behændighed. De forholdt sig ubevægelig skjult, naar jeg blev staaende; men saasnart jeg gik, var de der igjen. Jeg er ikke just ængstelig af Naturen, men den Tanke slog mig, at det neppe var som en Livgarde, at disse Inder fulgte mig. Min Bøsse var spændt, jeg overtydede mig om, at Pistoler og Dolk var ved Haanden.

Kala Rama rystede paa Hovedet: —

— De vilde ikke have hjulpet Dem noget.

— Sandsynligvis ikke. Det, der hjalp mig, var noget ganske uventet. Som skudt op af Jorden stod der pludselig en Fremmed, en Inder, nogle faa Skridt fra mig. Først troede jeg, at det var Bandens Høvding. Han tiltalte ogsaa de Andre med stor Myndighed men heftig og vredt, ikke paa Hindustani — oftere hørte jeg Ordet „Bhotani“. —

— Thaggernes hemmelige Navn for Gudinden Kali, forklarede Kala Rama.

— Ah ha! Naa, efter at han havde læst dem Texten tilstrækkelig, sluttede han med en fulminant Sætning, og med en bydende Haandbevægelse jog han de nøgne Fyre bort til alle Sider. Min Redningsmand tiltalte mig — en ny Overraskelse! — paa Engelsk og tilbød mig at være min Fører gennem Høi-Dschanglerne, hvad jeg naturligvis modtog med megen Tak. Da vi vilde gaa videre, bemærkede jeg noget Hvidt paa en Aloebusk. Det var dette Tørklæde, der var blevet hængende ved nogle Torne. Men hvor mægtig maa ikke denne Personlighed have virket paa disse Folk, naar Kvæleren slét ikke mærkede, at han tabte sit Romal, eller ikke engang turde vende sig om for at rive det løs.

Kala Rama nikkede betænksomt.

— Jeg veed ikke, om det har været Dem paafaldende, Sahib, at naar Kvæleren allerede havde sit Romal i Haanden — og ellers kunde det ikke være blevet hængende — saa var det paa høie Tid. Den Fremmede er ikke kommen et Sekund for tidlig. — Hvad var det for en Mand? Hvorledes saae han ud?

— Efter hans Klædedragt vilde jeg holde ham for en vandrende Yogi; og anderledes kan jeg heller ikke forklare mig den næsten mirakuløse Virkning, han udøvede paa disse fanatiske Mordere. De maa dog have

anset ham for at være en saare hellig Mand, ellers havde de naturligvis gjort det af med os begge.

— Med mindre han selv var en Thag og udskjeldte de andre for deres Letsindighed ved høilyse Dag at myrde en Englænder, hvis Forsvinden vilde vække en Opsigt i hele Verden, der var høist farlig for Bhotanis Sag. Det synes mig den sandsynligste Forklaring.

Edmund rystede paa Hovedet.

— Jeg kan ikke tro, at han var en Thag. Overfor Professor Eichstädt yttrede jeg, at han saae ud som en Skikkelse fra den gamle Vedatid, som en Yajnavalkya. Jeg, som har set ham, kan ganske godt forestille mig, at hans Optræden kunde udøve en saa uimodstaaelig Virkning som den, den virkelig havde, paa saadanne letpaavirkelige, phantastiske Gemytter, som man vel kan forudsætte hos de religiøse Kvælere. Ingen, der har set ham, vil let glemme ham igjen.

— De gjør mig nysgjerrig, Sahib. Skulde De ikke være i Stand til at skildre os hans Ydre?

— Daarlig nok, frygter jeg for. Han var af Høide som Deres Excellence, om end ikke fuldt; sorte Lokker faldt ned paa hans Skuldre, og hans Tveskæg i Forbindelse med de temmelig regelmæssige Træk gav ham noget af vor Christustype. Men mest paafaldende var mig Blikket i hans dybtliggende Øine. Naar Alt kommer til Alt, har han maaske blot tæmnet Thaggerne med dette Blik. Det skulde slet ikke undre mig. Kjender Deres Excellence maaske Nogen her, paa hvem denne flygtige Beskrivelse passer?

— Det kan ikke være Nogen herfra.

Kala Rama rystede paa Hovedet, men der spillede et ganske svagt Smil om hans Mundvig. Arthur havde set, hvorledes dette Smil pludselig tændtes i

det Øieblik, da Fætteren omtalte den Fremmedes Tilsynekomst; og han havde ogsaa lagt Mærke til, hvorledes det i Løbet af Beretningen bredte sig mer og mer over det smukke og ærværdige Oldingeansigt, indtil det trak sig tilbage til denne Krog, hvor det nu vedblev at lade sin Gnist tindre.

„Jeg turde vædde paa,“ tænkte han, „at Kala Rama veed ganske nøie Besked med, hvem hin Fremmede er, som ‚ikke kan være herfra‘. Og ikke blot det: af en eller anden Grund maa hans uventede Opdukken være Ministeren høist velkommen — ganske bortset fra hans Redningsværk overfor Edmund.“

— I denne Sag er der et Punkt, sagde Kala Rama og saae op fra Romalet, som hans Fingre endnu mekanisk legede med — et Punkt, som er mig fuldkommen uforklarligt, og som dog er af den største Betydning for Løsningen af den Opgave, der nu foreligger. Det er følgende: Thaggerne er Rovmordere, religiøse Rovmordere, men dog fortrinsvis Røvere. Det er Hovedgrunden, hvorfor udelukkende — eller dog næsten udelukkende — Inder falde som deres Ofre; fordi nemlig kun Inder pleie at reise med større Værdier. En anden Grund er den, som jeg allerede antydede, at en Englænders Forsvinden vækker for megen Opsigt og ikke kan dysses ned af Rajaen, der sædvanlig selv faar en Afgift af Byttet — en Regel, fra hvilken vi her danner en rosværdig Undtagelse. Nu maatte De, Sahib, jo altsaa være under dobbelt Beskyttelse; først som Englænder, dernæst som Jæger, da dog ingen slæber store Rigdomme med sig paa Jagt. Der maa altsaa stikke et andet Motiv under, og det maa være et meget stærkt, siden det har kunnet overvinde hin Sky for Europæeren. Rovdyret i Thaggen kan det denne Gang ikke være; kan det

være den religiøse Fanatiker? Er det muligt, Sahib, at De ved en eller anden Leilighed — maaske véd ét Besøg i Kalitemplet kan have vakt Anstød og saaret religiøse Fordomme?

— Det troer jeg ikke, Deres Excellence. Gansk vist har jeg været i Kalitemplet; muligt ogsaa, at jeg ikke saae tilstrækkelig overvældet ud overfor hendes afskyelige Majestæt, men ellers er jeg mig ingen Profanation bevidst.

Kala Rama afviste hovedrystende denne Forklaring.

— Eller har De tildraget Dem privat Fjendskab? Dersom Vedkommende var Thag, kunde det vel forklare Sagen.

— Ikke det jeg veed af, Deres Excellence. Det maa dog vel snarere være Gudinden, hvis Vrede jeg har vakt.

— Med den grublende Forstand komme vi ikke videre her, sagde Kala Rama. Men lykkeligvis staar der os jo en anden Vei aaben, da Tilfældet har spillet os selve det hellige Værktøi i Hænde. Det skulde undre mig, om vi ikke ved Hjælp af Romalet endnu inat kunde lægge Haand paa Gjerningsmanden. Ganske vist maa vi saa heller ingen Tid spille.

Kala Rama reiste sig.

— Sir Trevelyan, Sahib! jeg ønsker Dem en behagelig Aften efter denne bevægede Dag. Og — endnu et Træk, til Brug ved Deres Digtning. Thag-Hustruernes Troskab er ordsproglig i hele Indien. Mangen Raja kunde i denne Henseende misunde den ringeste Thag.

OTTENDE KAPITEL

Manuscriptet.

Da Kala Rama traadte ud i Forsalen, fandt han dér sine Ledsagere og Professor Eichstädt, der selv vilde føre sin ophøiede Gjæst til sit Studerekammer.

Den temmelig lange Ventetid udfyldte han ved Hjælp af en Samtale med Kala Ramas Sekretair, en ung intelligent Inder, hvem han ganske vist ikke fandt saa grundfæstet i den orthodoxe Vedanta-Philosophi, som han kunde have ønsket. Eichstädt bestræbte sig ivrig for at bringe den unge Mand til at indse, at den ærværdige Çankara var alle sine Modstandere overlegen, og for at indskærpe ham, endelig ikke at tabe den afgjørende Skjælden mellem exoterisk og esoterisk Betragtningssmaaede af Syne — eller som Çankara kalder det, mellem *aparâ vidyâ* og *para vidya*, den lavere og høiere Videnskab, og overalt holde fast ved den sidste i dens uforfalskede Klarhed, overladende den bogstavelige Opfattelse og Troen paa en personlig Gud til dem, som Çankara kalder „de lang-sommere Aander“.

Inderen lyttede til hans veltalende Ord med den høfligste Andagt i Mine og Holdning, medens han med Rædsel beregnede, hvor mange Tvætninger han maatte foretage og hvilke Vedasprog han maatte fremmunle for at gjenvinde sin Kasterenhed efter disse talrige Berøringer med en Çudra. Thi i sin Iver greb Indologen hyppig Hinduens lille brune Haand og trykkede den med faderlig Æmhed mellem sine egne store og røde Hænder.

Ministerens Ankomst gjorde Ende saavel paa den lærde Tydskers Veltalenhed som paa den unge Brah-

måns Angst. Han vinkede sin Sekretair hen til sig, viste ham Romalet og satte ham med et Par Ord fuldkommen ind i Situationen — saa fuldkommen endog-saa, at den unge Mands Ansigt syntes at forvandles fra Bronze til Bly: at Thaggerne viste sig ved høi lys Dag saa nær ved Byen var en Nyhed, der fik Knæene til at ryste under ham. Ikke desto mindre svarede han benægtende paa Kala Ramas temmelig skarpe Spørgsmaal, om han feilede noget, og tog med spændt Opmærksomhed imod hans Befalinger. Han skulde strax i største Hast opsøge Politimesteren og sætte ham ind i Sagen. Nogle udvalgte Folk og den bedste Sporhund af Rajaens Kobbøl skulde saa bryde op snarest muligt for at følge Sporet. Kala Rama viste ham, hvorledes Tørklædets Rand paa et Sted var revet lidt itu — aabenbart af Aloetørnene. Der maatte altsaa endnu hænge nogle Traade ved dem, saa at det vilde være muligt at sætte Hunden med Snuden paa Sporet.

— Efter menneskelig Beregning, tilføiede han, er Eierens Skjæbne dermed beseglet. Og det er ikke sandsynligt, at Kali vil beskytte en Tjener, som har ladet det hellige Tørklæde i Stikken. Folkene med Hunden maa jage ham op, om de saa skal forfølge ham til Himalaja. Du derimod vender strax tilbage og giver mig Beretning. Send mig Baaden herover, jeg vil vende tilbage tilvands for at nyde Aftenkjølingen.

Dermed afskedigede han Sekretairen og vendte sig til Professor Eichstädt med en Undskyldning, fordi paatrængende Regeringsforretninger havde nødsaget ham til at lade sin ærværdige, lærde og vise Ven vente saalænge, hvorpaa han bad samme ærværdige, lærde og vise Ven om at ville føre ham til sin Lærdoms Asyl.

Det Værelse, som Indologen og Kala Rama nu begav sig til, laa ved Enden af den Corridor, der førte

midt gennem Bungalowens Længdeside, og vendte til den modsatte Himmelkant. Det var dunklere og mindre hedt end Havestuen, men ogsaa luftløse; og den Luft, der fandtes der, havde forlængst mættet sig med Lærdomsstøv. Bøger af alle Arter og af ethvert Format stod og laa ikke blot paa Reolerne, men saa temmelig overalt, hvor noget kunde staa eller ligge. Uopskaarne Brochurer, der lugtede af Sværte, og nyindbundne Bøger, der lugtede af Lim, gamle, fugtplettede Folianter, skimlede Pergamenter — aabenbart Dokumenter fra Mogulperioden — Palmebladsmanuscripter og store Ruller. Kartonpapir med Optegninger af Klippeindskrifter — alle aandede de hvert sit Bidrag ud i den samlede, mere hyggelige end friske Bibliotheksatmosfære.

Tvende Toner af afgjort orientalsk Natur hævede sig ud af denne Duftsymphoni: — den mumieagtige Lugt af Palmebladene og den beklemmende sødlige Dunst af Sandeltræ, der snart, forarbejdet til Skrin, omsluttede allehaande Papirer, snart i den simple Form af langlige Smaabrædder gjorde Tjeneste hos hine Palmebladsmanuskripter i Stedet for Indbinding. Men det hvilende Orgelpunkt, en Rest af gammel Tobaksrøg, var til Gjengjæld af occidentalsk Klangfarve. Nogle langrørede, porcelainshovede Piber, som stod og lænede sig rundt om i Krogene, bevidnede da ogsaa, at Professoren endnu var bleven sine Studentervaner tro; ligesom ogsaa en pragtfuldt udstyret *Nargileh*, der stod støvbedækket paa et Sidebord og aabenbart kun var til Stads, bekræftede, at denne raffinerede Form af Tobaksnydelse, der utvivlsomt under den indiske Himmel var den stilfuldste, ikke havde vundet Indologens Gunst.

Da de traadte ind, syntes Værelset at være tomt.

De to Tilstedeværende viste sig ikke for det første Blik. I et Hjørne, hvor der vel en Gang havde opholdt sig en Rotte eller en Slange, snuste Garuda om, futtende som en lille Maskine. Formodentlig kunde altsaa dens Herskerinde ikke være langt borte. Hun laa virkelig ogsaa paa en lav Bambusbænk, bogstavelig paa Hovedet i en Foliant. Dette Værk, som hun studerede med en Iver, der vilde have gjort enhver Scholar Ære, var det mest foragtede i hele Bibliotheket, Pariaen i Bøgenes Rige: altsaa Hindustani-Lexikonnet. Men det Formaal, som Amanda forfulgte med dette ivrige Studium, var ganske vist ikke af videnskabelig Art. Hun havde lyttet sig til et Par Ord af Samtalen mellem Chandra Singh og hans Fortrolige, og hun haabede maaske at kunne komme paa Sporet efter en vigtig Sag, hvis hun blot kunde opdage Meningen af disse løsrevne Gloser. Men hendes Anstrengelser i denne Retning havde hidtil været frugtesløse, og maatte ogsaa forblive det. Hun kunde jo ikke ane, at hun skulde søge disse Ord i et endnu foragteligere Værk: i Ramassi-Lexikonnet, Ordbogen over Thaggernes hemmelige Sprog, som rigtignok endnu ikke var vandret fra Ministerens Bibliothek over i Professorens.

Faderens Indtræden formaaede ikke at forstyrre hende i hendes Undersøgelser. Men da hun hørte, hvorledes han fremstammede nogle Undskyldninger, fordi Hns. Excellence forefandt Værelset i saa frygtelig en Uorden, foer hun forskrækket i Veiret.

Hun strøg ilfærdig nogle Haar, der havde løsnet sig fra den omhyggelige Frisure, bort fra Ansigtet, glattede saa godt det lod sig gjøre de ikke forskriftsmæssige Folder, som Kjolen havde tilegnet sig, og stirrede med hjælpeløs Anger ned paa en fordægtig Skygge

foran paa den hvide Silkebluse. Thi hun var i fuld Stads, paaklædt til det forestaaende Besøg hos Ranien. Ganske vist var hun færdig i mer end god Tid. Men hun havde ogsaa villet udnytte den Timestid, i hvilken Edmund, som hun hørte af Pigen, havde Besøg af Ministeren, og hvor hun dog altsaa ikke kunde tale med ham. Da hun i hvert Tilfælde vilde advare ham, før hun tiltraadte Farten til Paladset, saa vilde hun ikke udsætte sig for, at den kjedelige Paaklædning kunde hindre hende i at gribe et gunstigt Moment, der maatte tilbyde sig. Nu var rigtig nok denne sarte Stadskjole ikke særlig egnet til intimere Ophold i Faderens Studerestue, og den Legemsstilling, som hun i Løbet af det sidste Kvartertid havde indtaget, var afgjort ikke i Stil med hendes yderste Menneske og havde heller ikke været til Fordel for det. Men saadanne skarpe Konflikter mellem Udstaffering og Væremaade hørte paa Grund af Amandas Temperament ikke just til Sjeldenhederne, skjøndt hun regelmæssig skammede sig „frygtelig“, naar hun blev sig det bevidst (hvilket langt fra altid var Tilfældet). I dette ulykkelige Øieblik havde hun dobbelt Grund dertil. At nu ogsaa netop en orientalsk Minister skulde komme og træffe hende saadan!

Hendes Ansigt havde allerede ved Stillingen og ved den ivrige Søgen ikke just faaet nogen ligelig orientalsk Bleghed, og nu glødede det dobbelt af Forlegenhedens opvældende Blodbølge, idet hun neiede dybt for Ministeren, med den Bevidsthed, at han, som jo efter Faderens Yttringer at dømme var en Beundrer af Ranien, sikkert nu maatte finde hende ganske særlig „skrækkelig“. Hvis det var Tilfældet, saa forstillede den øvede Hofmand sig glimrende — saa godt endogsaa, at man vilde have svoret paa,

at den gamle Inder fandt den unge Germanerinde ganske særlig yndig i denne Tilstand af den dybeste Forvirring. Vel behandlede Kala Rama bestandig Amanda med den mest afgjorte Velvillie, ja endogsaa med en vis Ømhed; men hans Væsen var præget af en egen Hjertelighed, da han nu trykkede hendes Hænder mellem sine og forsikrede hende, at han var saa glad over, at hun aabenbart udmærket taalte det indiske Klima.

Hvorpaa han venligt beroligede den lærde Mand angaaende Uordenen i Studereværelset: — Professor Eichstädt Sahib maatte dog her endelig betragte ham ikke som Minister, men som Scholar.

— Nei hvad er det dog for et Pragtstykke? spurgte Amanda, idet hun opdagede det kunstig udskaarne Elfenbensskrin, som Kala Ramas Tjener havde stillet midt paa Bordet.

— Ja, det maa du nok sige, udbrød Professoren sjæleglad. Og dette Pragtskrin er endda kun den ydre Skal om en langt kosteligere Kjerne. Tænk dig, Amanda! Hns. Excellence har foræret mig et Manuscript, der indeholder et Oldtidssagn af hans Families Chronik.

— Naar blot dette Manuscript ikke maa berede Dem en Skuffelse, min kjære Professor, sagde Kala Rama med det ham egne, skjæmetsomme Smil, idet han rakte Indologen en lille Nøgle.

Med en Haand, der rystede af Sindsbevægelse, aabnede Professor Eichstädt Elfenbensskrinet. Det Manuscript, som han tog ud deraf, var ganske vist ikke, som han havde ventet, en Bunke Palmeblade; det var skrevet paa tykt engelsk Postpapir, med en taalmodig Haand — hvert Bogstav som prentet — og skrevet paa Engelsk.

— Men — Deres Excellence! ser jeg ret? det er jo Deres Excellences egen Skrift!

— Jeg bekjender mig skyldig, Professor Sahib! Jeg har ganske rigtig selv nedskrevet hin gamle Familietradition, og det paa Engelsk, som en god Øvelse i mine Fritimer. Dog har jeg ikke opfundet Noget, ja neppe tilføiet noget Træk, der ikke allerede findes antydet i vore gamle Nedskrifter af denne Overlevering. Kun Fremstillingsmaaden turde vel være blevet noget paavirket af det vesterlandske Sprogs Aand, som jeg har betjent mig af.

— Men det er jo endnu interessantere! Et Haandskrift, ja et aandeligt Produkt af Kala Rama — hvem kan rose sig af at eie Sligt! Hvordan skal jeg takke Deres Excellence for en saa exempelløs Udmærkelse og Vidnesbyrd om Deres Gunst? stammede Indologen, hvem det faldt vanskeligt nok at lægge Skjul paa den Skuffelse, som dette *quid pro quo* voldte ham.

— Ved Overbærenhed, min kjære Professor og min kjære Memsahib, hvem jeg endogsaa tiltroer at være en endnu strengere Dommer i saadanne Ting.

Amanda slog beskjemmet Blikket ned for det drilske Øiekast, som Faderen sendte hende.

— Aha! lo han; — man skulde sandelig tro, at Hns. Excellence havde hørt, hvordan du før rev Sir Trevelyans Digte ned. Men hvis jeg kjender min Datters Smag ret, saa vil Deres Excellence ikke ved Deres Forfatterskab udsætte Dem for Dadel fra hendes Side. Ja, det skulde ikke undre mig, om det, som vi finder her, ikke netop var det, som Amanda savnede i hine Digte.

— I saa Fald vilde jeg slet ikke være utilbøielig til strax at gjøre en Prøve og læse noget af det for Dem, sagde Kala Rama, idet han bøiede sig frem og tog det første Ark af Manuscriptet i Haanden.

Fader og Datter skyndte sig at udtale deres Glæde over dette uventede Forslag og tog forventningsfuldt Plads paa Bænken — Amanda med noget mer end litterair Forventning. For hun havde en Anelse om, at Kala Rama ikke gav efter for en pludselig Lyst til selv at foredrage, hvad han havde skrevet, men tvertimod havde en ganske bestemt Hensigt med denne Forelæsning — at det af en eller anden Grund forekom ham ønskeligt, at de Begge saa snart som muligt blev bekendt med Indholdet af Manuscriptet.

Tilbagelænet i Bambusstolen begyndte Kala Rama med sin fulde, klare Røst at forelæse sin egen Nedskrift af Sagnet om Slangestenen.

NIENDE KAPITEL

Slangestenen. — Første Stykke.

Omtrent halvandet Aarhundrede efter den Fuldendtes Nirvana herskede der i vort Land, som Buddhas Lære da var begyndt at lyse for, en ung og retfærdig Fyrste, ved Navn Narada. Han var en Ordets Hører, en Beskytter af den hellige Orden. Ligesom hin store Hersker, der kort Tid derefter forenede hele Indien under sit velsignede Scepter, den evig mindeværdige Keiser Asoka, kjendte Narada intet fornemmere Værk, end det at sørge for alle levende Væsners Vel, og utrættelig vaagede han over de fire Kaster.

Men saa langt er denne Verden fra at være et Fredens Sted, at selv denne milde og fredelige Fyrste saae sig nødsaget til at føre en lang og blodig Krig.

I den nordlige Del af Riget vare Beboerne stedse udsatte for fjendtlige Indfald fra Skovbjergene, hvor „den

sorte Hud“ endnu levede ubetvungen. De Vilde, der boede i Træerne som Aber og i Huler som Slanger, drev Kvæget bort og brændte undertiden en hel Landsby af. Men fornemmelig røvede de Børn, for at ofre dem ved deres afskyelige Afgudstjeneste.

Nu begav det sig en Dag, at Fyrsten tilbragte de svale Eftermiddagstimer i sin Lystpark. Med Felt-herren Mahimsasa ved sin Side havde han leiret sig i Skyggen af et hundredstammet Figentræ og lyttede til den fromme og lærde Nonne Isidasi, der reciterede en Tale af Buddha. Da blev denne opbyggelige Underholdning afbrudt af en fattig Kvinde, som førte to Børn ved Haanden og kastede sig for Kongens Fødder. Thi Narada havde befalet, at Bønfaldende til enhver Tid skulde have Adgang til ham.

— Ophøiede Konge! raabte hun — beskyt du disse uskyldige Smaa! Vide er jeg vandret for at bringe dem i Sikkerhed — fra det Nordlige kommer jeg, og jeg har Krav paa din Omsorg for mine Børn. For Abeætlingerne have røvet deres Broder og ofret ham til deres frygtelige Gud, og du har ikke hindret det.

De rundt om staaende Hofmænd forfærdedes ved disse dristige Ord, som endogsaa indeholdt en Bebrejdelse. Men Kongen lod Kvinden berette alting nøiagtig; og med strømmende Taarer fortalte hun, hvorledes „den sorte Hud“ var steget ned fra sine Bjerge, havde brændt Landsbyer af, dræbt Folk, drevet Kvæget bort og ikke blot røvet hendes Barn, men ogsaa mange andre.

Da sønderrev Narada sin Kappe og sagde:

— Ve mig! hvorved har jeg forsyndet mig, at slige Rædsler skulle hændes i mit Rige, uden at jeg kan forhindre det?

— Hvorfor har du mere Land, end du kan for-

svare, Konge? spurgte Kvinden, hvem Kummeren lod glemme hvert Hensyn, ja endogsaa simpel Billighed.

En vredladden Mumlen lød fra Hofmændenes Kreds, og Feltherren raabte:

— Kvinde! hvor tør du tale saaledes til din Herre og Konge?

— Nei Mahimsasa, sagde Kongen mildt — skjænd ikke paa denne ulykkelige Kvinde, thi hun dadler mig med Rette. Men hører nu Alle mit Løfte: „Ikke vil jeg atter lytte til den Ophøiedes velsignede Ord, som endnu lød i vore Øren, da dette Rædselsbudskab kom for at fortrænge dem: — ikke vil jeg lytte til dem igjen, før jeg har betvunget „den sorte Hud“ i Bjergene, saa at der hersker Fred ved Nordgrænsen som ved de andre Grændser, og alle mine Undersaatter nyde fuldkommen Sikkerhed!“

Efter at Narada havde aflagt dette høitidelige Løfte, befoel han en af sine Sinder, at sørge for Kvinden og hendes Børn, og Hærføreren, strax at træffe de fornødne Foranstaltninger til Felttoget, som han selv agtede at lede. Under hans Fraværelse skulde Regeringsanliggenderne hvile i Mahimsasas, den gamle Feltherres, Haand.

Mahimsasa bøiede sig med Ansigtet mod Jorden:

— Maatte det dog behage Gudernes Yndling, min ædle Herre og Konge, at udskikke sin Tjener for at betvinge dette Røverfolk!

— Ikke saaledes, min kjære Mahimsasa! svarede Narada: — du gaar nu i dit halvfjerdsindstyvende Aar og trænger til Ro, som du ogsaa har velerhvervet Krav paa.

— Maatte min Konge laane mig Øre! bad Oldingen med indtrængende Stemme og Mine: — Jeg var din Faders Tjener, og i hans Tjeneste har jeg ført tyve

seirrige Felttog. Men det tykkes mig, at det forestaaende paa Grund af Landets Uveisomhed og Folkets hartad dyriske Vildskab tegner til at blive det langvarigste og farligste. Nu bør en god Fyrste ikke udsætte sig for slige ubekjendte Farer, da hans Liv er for værdifuldt dertil. Ja dit er endogsaa uerstatteligt. Skulde der — hvad Guderne forbyde! — tilstøde min Herre noget, saa vilde din Halvbroder, Prinds Ajasattu bestige Thronen. Vi kjende alle hans vilde og ubændige Charakter, der vel gjør ham skikket for Krigen, især hvis han kunde lære at adlyde sine Foresatte; men som ligesaa vist, dersom han sad paa Thronen, vilde gjøre ham til en Forbandelse for det Folk, som du er en Velsignelse for. Maatte derfor min Herre og Konge, Gudernes Yndling, betænke sit Folks Velsignelse og udsikke sin Tjener Mahimsasa for at betvinge „den sorte Hud“, men selv forblive i sin Hovedstad og vaage over de fire Stænder!

Med respektfuld Bifaldsmumlen understøttede Hofsinderne dette vise Raad.

Saa lod da Narada sig overbevise om, at hans Herskerpligt bød ham at blive hjemme og overlade det til den gamle Feltherre at føre ogsaa dette Felttog. Og med et tungt Hjerte gav han efter.

Faa Dage efter at Fyrst Narada havde udtalt hint Ord, optog Bjerglandet de modige Skarer i Skyggen af sine Kløfter, for først efter lang Tids Forløb atter at give dem tilbage og da med frygtelig udtyndede Rækker.

Hine sorte Huleboere roste sig ikke af at nedstamme fra et guddommeligt Væsen, saaledes som Aryerne gjøre det, men betragtede sig selv som Abernes Afkom; og hverken deres Ansigtstræk eller deres uforholdsmæssig lange, senestærke Arme gjorde denne

sælsomme Ahnestolthed til Skamme. De spændte den store Bue med Foden og drev en Pil tvers gjennem Kroppen paa en Elefant. I Krigen anvendte de Pile, der i Stedet for en Od havde et halvmaanefor- met Jern, hvormed de skar deres Modstanders Arm eller Hoved glat af; og naar de angreb, brølte de saa frygtelig, at i Begyndelsen selv de ældste Krigs- elefanter blev sky. Aldrig mødte de Fjenden i aaben Kamp, men fægtede i Baghold og gjorde sejt Mod- stand i Snevringerne, som de i Forveien havde spær- ret med Træstammer og Sten, og hvor de fra oven væltede hele Klippestykker ned over vore Krigere. — Saaledes var de nu ganske vist paa ingen Maade Helte; men i deres vante Omgivelser viste de sig som frygteligere Modstandere, end selv de berømteste Krigshelte vilde have været.

Under saadanne Omstændigheder gjorde Mahimsasa kun langsomme, men desto stadigere Fremskridt. Endelig naaede han frem til deres vigtigste Plads, som laa i en temmelig snever Dal. Byen støttede sig til Fjeldvæggene og var paa Forsiden beskyttet af en mandshøi Mur. Her gjorde Fjenden haardnakket Mod- stand, og efter at Muren var stormet, forsvarede han sig Skridt for Skridt mellem Stenhytterne.

Solen sank allerede mellem glødende Uveirsskyer, der rugede over Bjergpasset, da „den sorte Hud“ ende- lig var trængt sammen i den Vinkel, som de lodrette Fjeldvægge dannede.

Her ventede der nu vore Krigere et sælsomt Syn. Thi netop dør, hvor Alt lukkede sig sammen, gabede en mørk Hule, og en mægtig Sandstensblok, der sprang frem over den, var tilhugget, saa den havde faaet en plump Lighed med et Tigerhoved, hvis opspær- rede Gab dannedes af selve Hulen, idet Hvælvingens

Rand var gjort takket som en Tandrække. For at gjøre Indtrykket stærkere havde man ogsaa indføiet et Par Drypstenstapper, der var tagne fra Hulens Indre og forestillede Hjørnetænderne. Da nu Abeættingerne blev drevne ind i denne Krog, saae det i denne Belysning virkelig ud, som om en uhyre Tiger spærrede sit blødrøde Gab op for at sluge dem alle.

Da reiste Mahimsasa sig op i den guldglimsende Howdah paa Ryggen af hans Kampelefant, der havde baaret ham i hundred Slag, og hvis Hud var saa furet af Sværd- og Pilesaar som en gammel Bjerggran af Lynslag; — og med mægtig Røst, der overdøvede Vaabenbraget og Kampskrigene og de Vildes hylende Dødssang forkyndte han Naade for Alle, der vilde nedlægge Vaabnene og sværge Kong Narada Troskab. Nogle af Fjenderne benyttede sig af dette Tilbud; men de fleste værgede sig til det sidste og udaandede lige under de truende Tigertænder. Thi ingen vovede at trække sig tilbage til selve Hulen, da denne var Folkets store Helligdom, hvor dets Gud thronede, og hvor kun Præsten turde gaa ind for at bringe Ofret. Men han laa allerede, selv et Offer, foran i Tigergabet, gennemboret af en Pil.

Nu overveiede Mahimsasa i sit frygtløse og vise Hjerte, at Stadens Ødelæggelse ikke betød stort for saa vildt et Folk, saa længe Helligdommen forblev uberørt og Gudebilledet, som de ofrede til derinde, ikke var ødelagt. Thi saa længe vilde alle de, der nu vare skjulte rundt om i Skove og Bjerghuler og som bestandig truede hans Forbindelser og overfaldt de udsatte Poster, utvivlsomt betragte sig som ubeseirede. Men hvis det spurgtes, at deres Guddom var tilintetgjort, da vilde ogsaa de hylde Seirherren.

Saa hævede han da endnu en Gang sin Røst og forkyndte, at han vilde gaa ind i Tigerhulen og med sin Jernkølle knuse „den sorte Hud“s Gudebilled. Hvorpaa han lod sin Elefant knæle ned og svang sig ned.

Ved dette Budskab tændtes der et tindrende Liv rundt omkring i „den store Hud“s Ansigter. Fangerne, som havde stirret sløvt hen for sig, smilede til hinanden med hemmelighedsfuldt Ondskab; de Faldne, som laa i deres sidste Trækninger, løftede deres Hoveder, hvis Ansigtstræk lyste af en afskyelig tænderskærende Skadefryd. Men fra selve Tiger-svælget lød Præstens hule, stønnende Latter, som straks døde hen i en skrækkelig Rallen — for derpaa i spøgelseagtig Gjenlyd at vende tilbage fra Bjergets Indre.

Da blegnede selv den dristigste Kriger. Høvdingerne stimlede sammen om deres elskede Feltherre og besvor ham, ikke at vove sig ind i Hulen, hvor der sandsynligvis var lagt et Baghold — thi den Glæde, som vore Fjender ikke formaaede at lægge Skjul paa, syntes dem at tyde i denne Retning. Han skulde dog i alt Fald tage et Følge af udsøgte Krigere med sig. Thi Ingen vidste ret, hvad det var for en Fare, der truede derinde, og om den var af menneskelig eller dæmonisk Natur; men at den var uhørt skrækkelig, det kunde Ingen være i Tvivl om.

Om det nu var Visdommens Røst, der sagde ham, at Virkningen paa disse vilde Gemytter maatte blive stærkere, naar han, Feltherren, gik alene ind og sønderknuste Gudebilledet, end naar han trængte ind i Helligdommen ledsaget af et bevæbnet Følge; eller om denne indre Stemme var Ærgjerrighedens, der

ogsaa klinger sødt i den Vises Øre: — Mahimsasa afslog alt Følgeskab.

Alene traadte den ædle Olding ind i Tigergrotten. Gabel sammensnevrede sig snart til et Svælg. Denne Klippegang, der kun var hugget ud i Mands Høide og Bredde, løb i en lige Linie ind i Bjerget, og saaledes kunde den nedgaaende Sols glødende Lys vedblive at ledsage den modig Fremadskridende, navnlig da de glindsende Krystaller og de Ædelstene, der syntes at voxe ud af Klippevæggene som Svampe af Jorden, lokkede Dagslyset ind i Dybder, til hvilke det uden deres Hjelp ikke vilde kunne have trængt frem. Da det alligevel endelig syntes at ville give tabt, mundede Gangen ud i et hvælvet Rum.

Væggene i denne Celle var indlagt med mangefarvede Juveler; fra det hvælvede Loft hang der krystalklare Drypstenstapper ned, og Gulvet var saa blankt, at man troede at træde ud i Luften, saa fuldstændig gjenspeilede det Vægge og Loft. Alt dette glimrede og glimtede hemmelighedsfuldt i Aftensolens sidste Glød, men desforuden i et sælsomt grønlig-gult Skjær, der trængte ind fra en anden Klippegang, som i skraa Retning førte videre ind i Bjerget. Nøiagtig i Midten af denne Tempelhal stod der et lille Alter, som bar en Kumme af rødt og gult sribet Jaspis.

Midt i den temmelig flade Bund af denne Kumme var der indfattet en stor grønlig-gul Diamant. Den syntes at samle alt det indstrømmende Lysskjær som i et Brændpunkt og at udstraale det igjen i den blanke Skaal, hvis Runding stod randfyldt som af en lysende Vædske eller flydende Glands. Ligesom svømmende i den laa der en menneskelig Hjerneskal — aabenbart af et Barn — ganske tom; Indholdet syntes at været blevet slikket graadig ud.

Mahimsasa sukkede: —

„Derfor var det altsaa, at vore Børn blev stjaalne. Her kom de smaa Stakler hen! Sandelig, det er paa Tide, at der bliver gjort Ende paa denne Vederstyggelighed. Thi det indser jeg nu, at hele dette Felttog er ført forgjæves, hvis dette græsselige Offermaaltid nogensinde mer finder Sted.“

Prøvende lod den gamle Kriger sin Tommelfingers Negl glide langs ad Sværdets Eg. Derpaa sleb han den smidige Klinge paa Randen af Kummen. Noget Slim, der klæbede ved den glatte Jaspis, var ham tjenlig ved denne Slibning.

Idet han vendte sig om for at gaa videre, gled hans venstre Fod ud. Han saae ned og opdagede en slimet Stribe, der fra Foden af Alteret trak sig hen over det speilblanke Gulv og forsvandt i den Gang, der førte videre.

Mahimsasas Pande rynkede sig eftertænksomt.

Nu vidste han, hvilken Skikkelse Guddommen i denne vanhellige Helligdom havde.

Holdende sit blottede Sværd i den venstre Haand, saaledes som man holder en Dolk — for hurtig at kunne føre det over i den høire, der nu omspændte den svære Jernkølle, betraadte Mahimsasa den nye Gang, der var fyldt af hint grønlig Dæmringslys.

Denne Gang var saa lav, at Mahimsasa, der var af mer end almindelig Mandshøide, maatte bukke sig noget. Udmundingen var ikke synlig, men den lod ikke til at være langt borte. Feltherren forstod fuldtvel, at denne Strækning var den farligste, ja, at et Angreb her rimeligvis vilde være dødeligt for ham.

Derfor ilede han saa meget, som det var ham muligt i den bøiede Stilling og paa Grund af den Forsigtighed, som den slimede Sti midt paa det blanke

Gulv paabød ham. En stødvis kommende, hed og tør Hvæsen hilste allerede hans Komme.

Nu aabnede Mundingen sig for ham, og strax blev han Slangen vår.

Den sad opreist, springfærdig, ved den modsatte Væg af Cellen paa en lille Forhøining — ligesom en Banke af Diamanter. Dens Legemsstørrelse var som en middelstor Pythons, men den flade, paa begge Sider af Halsen opblæste Hætte, hvis Rand var smykket med en Krands af Rubiner, forraadte, at han havde en Cobra for sig, og i dens vidt opspilede Gab glindsede to Gifftænder, der ikke gav en Vildornes Huggetænder noget efter.

Men midt i dens Pande lyste en stor grønlig-gul Ædelsten, fra hvilken det Lys udgik, der hyllede hele Klippetemplets Indre i sit Dæmringsskjær, idet det blev opfanget, brudt og ledet videre af utallige Krystaller og Diamanter.

Uden at lade et Øieblik gaa tabt, sprang Mahimsasa ind i Cellen og slyngede sin Kølle, saa at den traf Cobrakongen paa den venstre Side af Hovedet og knuste Gifttanden. Derfor veg han ud til høire, da Slangen huggede, hvilket paa Grund af Rystelsen og Smerten ikke skete med den vante Sikkerhed. Cobrahovedet streifede Mahimsasas Skulder og virkede kun som et Streifslag af en Kølle, da Gifttanden jo manglede. Og før Ormen kunde bøie Nakken for at komme til at bruge sin høire Tand, havde Mahimsasas Sværd allerede skilt Hovedet fra Kroppen umiddelbart under Hætten. Men endnu truede Kroppen, som da ogsaa straks paa Phyton-Vis slyngede sig om Mahimsasas Ben og af al Magt stræbte at bringe ham til Fald, hvilket vel ogsaa vilde være lykkedes med en mindre senestærk Mand.

Det afhuggede Cobrahoved var endnu fuldt af Liv. Ved Hjælp af sin Hætte, der, lig en Fladfisk paa det Tørre, klaskende slog til begge Sider paa det blanke Gulv, kunde det bevæge sig en Smule fremad. Og imedens det saaledes krøb nærmere, betragtede det med brændende Øie denne Kamp, bestandig haabende at kunne naa Heltens Fod med sin Gifttand, hvorefter den vel endogsaa endnu kunde vokse sammen med sin Krop. Hvæsende og fraadende maatte det nu se, hvorledes Mahimsasas Sværd sønderskar den ene levende Knude efter den anden, indtil en Mængde Slangestykker krummede sig rundt om paa Gulvet og forgjæves søgte hinanden.

Det maa nu have været et saare prægtigt Skuespil, — udbryder Chronisten her — at se, hvorledes hin uforlignelige Ædelsten, indfattet i det hvæsende og baskende Cobrahoved belyste den ædelstensblinkende Klippecelle og midt i samme den graaende Helt, hvis magre Ansigt, forsmaaende alt Skjæggesmykke, med sine Træk som støbt i Bronze, snarere syntes at tilhøre en Asket end en Kriger, — hvis ikke det bydende Blik havde været, som aabenbart var vant til at overskue en Stilling og uden Tøven lade Daad følge paa Raad. Betragtede man hans høie, ranke Skikkelse, der med Issen næsten berørte Loftet, saa troede man at se en Malm-søile, der bar denne Diamanthvælving, som han da ogsaa virkelig endnu i Aartier vedblev at være Rigets Støtte. Den hvast krøgede Næse, ikke ulig en Rovfugls Næb, kunde i disse Omgivelser vække Forestillingen om Vishnus Ørn Garuda, der just havde sønderrevet en Slangedæmon; men det milde Udtryk i hans lyse Øine, da han hævede Blikket med Tak til Guderne, fordi det havde været ham forundt

at gjøre Ende paa denne Vederstyggelighed, det maatte sige Enhver, at der nu endelig befandt sig et i Sandhed ærværdigt Væsen i denne grufulde Helligdom, hvilken forblændede Mennesker havde udhugget i Klippen til Ære for et Uhyre.

Som et saadant ærefrygtindgydende, ja tilbedelsesværdigt Væsen betragtede ogsaa saavel Venner som Fjender Mahimsasa, da han atter traadte ud iblandt dem.

Den udenfor Tigerhulen forsamlede Mængde havde med stigende Spænding men med høist forskellige Følelser afventet Mahimsasas Tilbagekomst. Hos vore Krigere voxede Ængstelsen, indtil den gav sig Luft i lydelige Spørgsmaal og Klager; vore Fjender mægtede neppe at knevle deres frydefulde Forhaabninger. Det begyndte allerede at mørknes, og Prinds Ajatasattu raabte paa Fakler for at trænge ind i Hulen.

Da bemærkede man et Lys dybt derinde i det tætteste Mulm. Det saae ud som en gyldent funkende Stjerne, der rykkede nærmere.

Da den endelig fra Tigersvælget dukkede ud i det aabne Gab og udbredte sin Glans deri, genkjendte alle Mahimsasas ranke Skikkelse og saae, at dette Lysskjær udstrømmede fra en Diamant, der var befæstet i hans Pandebaand.

Jublende styrtede Høvdingerne ham imøde indtil Tigertands-Hvælvingen, greb hans Hænder og omklamrede hans Knæ, medens de simple Krigeres Fryderaab forplantede sig videre og videre og vakte Bjergenes Gjenlyd.

Men de afvæbnede Fjender pegede med Fingrene og mumlede og raabte: „Stenen — Slangestenen — se ham, den Usaarlige — Slangestens Herre — Verdens Herre!“

Og de krøb paa Bugen hen til ham og slikkede hans Fødder.

Saaledes hyldede den sorte Hud, Abernes Ætlinger og Tigernes Naboer, vor store Mahimsasa.

Men han, hvem de saaledes kaldte „Verdens Herre“, vilde selv kun kaldes Fyrst Naradas trofaste Tjener.

Han havde nu udstrakt denne Fyrstes Herredømme over dette vilde Folk; thi det forholdt sig, som han havde forudset: — fra dette Øieblik af vovede Ingen mer den ringeste Modstand. Hans Herres Gunst lod ham da heller ikke forblive ubelønnet efter hans seirrige Atterkomst. Men ingen Gave eller Æresbevisning voldte ham saa megen Glæde som Kongens hjertelige Venskab. Narada vilde bestandig have Felt-herren hos sig, ikke blot for at have hans Raad ved Haanden angaaende alle Spørgsmaal Rigets Tarv og Folkets Vel angaaende, men fordi han ogsaa selv i sine personligste Anliggender ikke vilde savne en Røst, der talte ud af den rigeste Livserfaring og den modneste Aandsdannelse. Allerhelst dvælede han sammen med Mahimsasa under et af de mægtige, skyggefulde Træer i Parken, hvor de atter, som den Gang, da hint Ulykkesbudskab for lange Tider afbrød deres Sammenkomster, lyttede til den fromme Isidasi, naar hun foredrog Buddhas Taler eller udviklede et eller andet for Lægfolk dunkelt Punkt i Læren. Ved saadanne Leiligheder var Mahimsasa ogsaa en fortræffelig Hjælp; thi hans ligesaa dybe som skarpe Forstand borede utrættelig, indtil de sidste synlige Rødder af det behandlede Spørgsmaal laa for Dagen.

Det vilde maaske bedst have svaret til denne ædle Oldings Tilbøielighed, om han nu, efter at han daadrig havde bragt sit Livsværk til Ende, helt kunde have viet sig til det religiøse Liv og ombyttet Hus-

faderens hvide Dragt med Munkens gule Kappe. Men to Hensyn holdt ham tilbage fra at saadant Skridt. Det første var Troskaben mod hans Konge, der saa gjerne endnu vilde bevare hans Visdom for Stats-tjenesten; men han var desuden fængslet til det huslige Liv ved et saare sart og yndigt Baand.

Mahimsasa havde for flere Aar siden mistet sin inderlig elskede Hustru, og hun havde ikke efterladt ham Børn. Hans herlige Palads vilde have syntes ham øde, hvis ikke dets Haller og Søilegange ofte havde givet Gjenlyd af en spæd, fugleagtig Barne-stemme.

Dette Barn var Amara, en Datter af hans betydelig yngre Broder, Baku. Skjønndt tilhørende Krigerkassen havde denne viet sit Liv til Kunstens Tjeneste og var bleven en stor Bygmester og Billedhugger. Han var allerede ved de halvhundred Aar, da hans Hustru fødte ham dette Barn — deres eneste — for saa at dø. Den Smaa blev det skjønneste Barn, som man vidste af i Mands Minde. Lokker som spundne af gylden Silke bølgede om hendes Rosenkinder, ret som et ydre Kjendetegn paa, at her en Sjæl i oprindelig arysk Renhed var trængt igjennem de Aarhundreder, som vare henrundne, siden vore vediske Ahner oversvømmede Indiens Sletter — trængt igjennem dem ubesmittet af det sorte Blod, som i dette Tidsrum fra alle Sider var sivet ind og allerede havde berøvet vor ædle Race noget af dens Heltevæsen, ligesom det havde formørket dens Hud. Man kunde holde hende for et guddommeligt Væsen, en Datter af Solen. Hendes Smil var som det første Glimt af Høstsolen, naar den gjennem-bryder Regnskyerne, og den, som hun trykkede ømt ind til sig med sine smaa Arme, vidste ikke, om han

skulde le af Glæde eller græde af Vemod, saa rørende var den Inderlighed, der strømmede ud af hendes Væsen, som Duften af en Blomst.

Saaledes var hun sin Faders Øienlyst og Hjertensfryd, dog endnu mer næsten sin Onkels. Det var paa sin lille Amara han tænkte, da han stod i hin tomme Tempelcelle, der var gennemspundet af Solhvervsglød og Demantglands, og sleb sit Sværd paa Jaspiskummens slimede Rand: — hun syntes at omsvæve ham som alle de Spædes Genius, der vare belvne ofrede her, og som ogsaa havde været dyrebare for deres Forældre og Frænder. Og hvor høit han end skattede de Æresbevisninger og Kjærlighedstegn, som Fyrste og Folk ikke lod det skorte paa ved hans Indtog, saa glædede dog ingen af dem ham halvt saa meget som den Blomsterguirlande, som den lille Amara selv havde bundet og slyngede om hans Hals, da han løftede hende op i sine Arme, ret som om hun takkede ham i alle de ofrede Smaabørns Navn, som han havde hævet, og i alle de Ufødtes, som han havde reddet.

Og da han ikke vidste, om han skulde le eller græde, gjorde Mahimsasa begge Dele.

Denne sin Yndlings Opdragelse tog Mahimsasa sig særlig af. Og det saa meget mer som det oftere hændtes ham, at en pludselig gaadefuld Følelse af Uhygge og Ængstelighed sneg sig over ham, naar den lille Amara sad paa hans Skjød og med et begjærligt Smil pegede paa Slangestenen — indtil han tog sit gyldne Pandebaand af og betroede denne Skat til hendes Barnehænder til at lege med. Da var det, som om „Tigerhulen“s Skygge atter sænkede sig over ham og gjennemisnede ham med en

Anelse om, at en frygtelig Fare truede dette elskelige Væsen endnu i hendes unge Aar.

Saa følte han sig da kaldet til at være hendes faderlige Vogter, til hvilket Hverv hendes kjødelige Fader mindre syntes ham at egne sig. Thi hvorvel han i høi Grad beundrede sin Broders smukke Kunstværker, saa kunde hans gjennemtrængende og rolige Blik dog ikke være blind for Broderens Feil. Det var just saadanne Feil, som pleie' at hæfte sig ved Kunstnernaturen og saa yderst sjelden lader denne naa hin sande indre Storhed, der i saa høi Grad udmærkede Mahimsasa selv. Thi selv naar man ser bort fra Forfængeligheden, der endnu lettere fører Kunstneren end andre Mænd ved sit Ledebaand, saa gaar han dog som oftest i saa høi Grad op i sit Værk, at han derover forsømmer sine menneskelige Pligter, og over sin Skuen glemmer han at se. Men naar han ser, saa vise alle Ting og Forhold sig for ham snart i Lyset af hans Forhaabninger, snart i Skyggen af hans Frygt, kun ikke saaledes som de i Virkeligheden ere. Saaledes forbliver han et Barn, saa længe han lever, og vorder aldrig rigtig en Mand. Vel gives der sjeldne Undtagelser, men Baku hørte ikke til dem.

Dette var i alt Fald den Dom, som Mahimsasa maatte fælde, naar han med Velvillie og Overbærenhed men ogsaa opmærksomt og skarpt iagttog sin Broders Væsen og Færd. Og han gav sig selv det Løfte at vaage over den stille, opvoksende Ungmø, som i rigt Maal gjengjældte hans Kjærlighed.

Saaledes forstod Mahimsasa ligesaa vel at finde sig til Rette i Fred som i Krig, og det skortede ham hverken paa Virksomhed for Aanden eller paa Tilfredsstillelse for Gemyttet. Anderledes Prinds Ajata-

saltu. Forgjæves bestræbte Fyrst Narada sig for at faa ham til at tage Del i sine fromme Yndlingsstudier. Ligesaa spildte vare hans Forsøg paa at beskæftige Prindsen i den fredelige Statstjeneste. Ja ikke engang Udsigten til en Gang at indtage den gamle Mesters Stilling som Hærens øverste Fører, til hvilken Post Ajatasattus krigerske Egenskaber i mange Henseender gjorde ham skikket — ikke engang den havde den fornødne Tillokkelse for hans utaalmodige Daadsdrift til at holde ham fast ved en stadig Virksomhed. Han erfoer derfor med største Glæde, at der var udbrudt en Feide mellem to vestlige Nabofyrster. Trods alle sin Broders Formaninger tilbød han den, der havde Uret, men var den svageste, sin Hjælp, fordi han mente, at der paa hans Side var den største Ry at høste. Han hjalp ham da ogsaa til Seir og opholdt sig derefter ved hans Hof, om det nu var, fordi (som han sagde) Jagtgrundene dér vare bedre end hjemme, eller om det var, fordi han fandt det behageligere ikke at have sin Broders Øie hvilende paa sin Færden.

Men snart efter, da Yavanernes Storkonge oversvømmede Femflodslandet med sine mægtige Hærmasser, skyndte han sig til dette Lands Konge, Porus, og tog ved hans Side Del i det ulykkelige Slag ved Jehlams Bred. Siden den Tid havde man intet Nyt spurgt om ham. Hans Broder begræd hans Død og ærede ham som en Helt, der var falden i Kampen for det hellige indiske Land mod fremmede, indtrængende Barbarer.

Imidlertid havde Kong Narada giftet sig. Den Brud, han hjemførte, var en Fyrstedatter fra Ganga, hvis Ry for Fagerhed gik vide om Lande. Mahamaya havde

Javanerne: Jonierne, Grækerne. Deres Konge: Alexander den Store.

man kaldt hende, det er: det store Blendværk. Thi naar denne Sandseverden, saaledes som alle de Vise lære, er et blot og bart Blendværk, saa er dog atter det største Blendværk i den og ligesom det mest forvildende Mønster i Mayas Slør: den sandselige Elskov. Og netop den syntes at have antaget legemlig Skikkelse i denne vidunderlige Kvinde. Derfor hed hun altsaa Mahamaya, og der var da ogsaa med Undertagelse af Mahimsasa ikke en eneste Mand, ung eller gammel, ved Hoffet, uden at han var beruset af hendes Skjønheds Trylledrik.

Mahimsasa derimod betragtede hende med kolde Blikke og fandt, hvad han søgte: adskilligt at udsætte. Selv den Viseste har en eller anden Daarskab; og saaledes tog den gamle Helt det fortrydelig op, overalt og stedse at høre en Skjønhed prist i de høiste Toner, der var saa forskjellig fra hans Broderdatters som Nat fra Dag. Amara var nu i Begreb med at udvikle sig fra et elskeligt Barn til en yndig Jomfru. „Mon disse ordrige og høirøstede Daarer, hvis Øine ere randfyldte til Overflod af hint dæmoniske Kvindevæsens yppige Legemsformer — mon de ogsaa vil vide at skatte den i Sandhed rene og pure himmelske Skjønhed, der aabenbarer sig for dem i vor Amaras Skikkelse?“ Dette var hans Tanker, og han tog det endogsaa sin Broder fortrydelig op, at denne ægte Kunstnersjæl atter og atter plagede sig for værdig at gjengive Herskerindens Pragtlemmer i en Billedstøtte.

Med dyb Krænkelse mærkede Mahamaya, at den berømte og mægtige Mand var utilgjængelig for hendes Fagerheds Tilløkkelser, ja, at han endogsaa — hvad hun meget vel kunde gjætte — var saa fræk, i sit stille Sind at benægte hendes Skjønhed eller i alt Fald at finde allehaande Mangler ved den.

Men et dødeligt Had voxede i hendes Bryst, da alle hendes Anstrengelser for at vinde ham gled sporløst af paa ham — Anstrengelser, af hvilke den ringeste vilde have været tilstrækkelig til at lægge enhver anden Mand, som hun havde truffet, for hendes Fod som hendes ydmygste Træl. Hun tilskrev det ogsaa hans Indflydelse, at hendes fyrstelige Gemal. langt fra at tiltage og voxte i Ømhed og umætteligt Begjær ved hendes Kjærtogens Lokkespise, tvertimod allerede før det første Aar af deres Samliv var til Ende, blev kjendelig kjøligere. Maaske havde hun heller ikke saa ganske Uret deri. Thi hvorvel Mahimsasa aldrig med et Ord antydede, i hvor høi Grad han beklagede sin Fyrstes Hustruvalg, saa var Narada dog saa fortrolig med hans Væsen, at han let kunde læse hans Tanker, og han bestyrkedes sikkerlig derved i den kimende Modvillie, der begyndte at røre sig, alt eftersom han lærte sin Hustru at kjende.

Nu havde Mahamaya ganske vist aldrig elsket sin Gemal. Tvertimod var fra den første Begyndelse af hele hans Væsen ude af Harmoni med hendes eget. Men i Elskovens Sted var hos hende den Tilfredsstillelse traadt, med hvilken hun vogtede paa den Lidenskab, der ved hendes Afsløring efter Haandfæstelsen ikke kunde undgaa at vaagne i Brudgommens Bryst; og den Erfaring, hun nu til sin usigelige Skuffelse maatte gjøre, at hin Lidenskab bestandig mere fortog sig, og at alle de Ynder, som Naturen havde givet hende i Vuggegave, og alle de Kunster og Kneb, hvormed hendes Ayah og Læremesterske havde udstyret hende efter alle Elskovsvidenskabens mest prøvede Regler, ikke formaaede at vække det hensygnende Begjær til forynget Liv: — denne draabe-

Ayah: Amme og Opdragerske.

vis voxende Erfaring var i Sandhed en bitter Drik for denne forvænte Kvindes Stolthed.

Hendes Fostersøster Nimbavati, der havde ledsaget hende fra Hjemmet i Udlændigheden, maatte da ogsaa være taalmodig Tilhørerinde ved mange Fortvivlelsesudbrud og saae sig bestandig nødsaget til at opbyde al sin Opfindsomhed for at frembringe en eller anden Trøstegrund eller udpege et eller andet forhaabningsfuldt Punkt, da hun ellers vilde komme til at lide endnu mer under sin fornemme Fostersøsters stedse tiltagende onde Lune.

Ved en saadan Leilighed vovede hun den Formodning, at denne Tilbagegang af Kongens Gunst var en Straf, hvormed Lackshmi hjemsøgte Mahamaya, fordi hun i de sidste to Aar havde forsømt at feire Gudindens Lampefest.

Med denne Fest forholdt det sig paa følgende Maade.

Den hørte hjemme i Gangalandet, fra hvilket jo ogsaa Mahamaya stammede. I visse Fuldmaanenætter begive nemlig Pigerne og de unge Koner sig ned til Bredden af den hellige Strøm eller til den af dens Bifloder, som netop flyder gennem deres Egn, og bære i Haanden en lille Lampe af Ler, formet som en Baad og forsynet med en brændende Væge. Denne Lampe sætte de nu ud i Vandet, og naar det lille Fartøi, uden at lide Skibbrud paa en Sten eller strande paa en Sandbanke eller hænge fast i Græs og Siv eller kæntre i en Strømhvirvel lykkelig og vel bæres bort paa Strømmens rolige Ryg, medens den lille Flamme endnu lyser som et gyldent Flag: da har Gudinden modtaget Ofret, og hvad Besiddersken af et saadant begunstiget Lampeskib ønsker sig i sit Hjerte, det gaar visselig i Opfyldelse.

Lackshmi; Vishnus Hustru, Lykkens Gudinde.

— Her er vi jo ikke ved Moder Gangas Bred, suk-
kede Mahamaya, — ja i dette vanhellige Land findes
der ikke engang en Biflod, som stræber hen til hende.

— Ja, det er noget, som vi ikke kan gjøre for, er-
klærede den praktiske Fostersøster, hvem det vel kun
kom an paa at lokke Dronningen ud af hendes dumpe
Fortvivlelse. — Hvad der ikke er vor Skyld, det vil
Lackshmi sikkert nok heller ikke tilregne os, naar
vi blot gjør, hvad der staar i vor Magt. Nu er der jo,
ikke langt herfra, ved Foden af Paladsbjergget, et Vand-
løb, som just nu, lige efter Regntiden, maa være
rigeligt nok og dog heller ikke altfor urimeligt ri-
vende. Dèr vil vi sætte vore Lamper ud, naar det
om et Par Nætter bliver Fuldmaane; det er netop den
første Maaned siden Regntiden, saa det kunde jo ikke
træffe sig gunstigere. Og naar de uden at slukkes blive
førte ud paa Søen, saa tør vi haabe det Bedste, thi
ogsaa mit Ønske skal blot gjælde din Lykke.

Mahamaya omfavnede og kyssede Nimbavati.

— Elskede Søster! til Velsignelse for mig blev du
født! — Men hvorledes skulle vi komme derved?
Man vil jo aldrig lade os gaa uden Ledsagelse. Men
du veed jo, at blot den tilfældige Tilstedeværelse af
en Mand gjør Lampeofret ugyldigt; hvor meget mere
da saadan en hel Kjede af Drabanter og Opsynsmænd.

— Aa, overlad bare det til mig! Vogteren ved Ze-
nanaets Dør er mig mer end bevaagen, og hvis den
Vogter, der den Nat har Vagt ved den sydlige Have-
laage, endnu skulde være mig ubekjendt, saa skal
jeg nok finde Tid til at vinde ham. Han skal tro, hvad
jeg siger ham, at jeg vil lære en af dine Terner en
smuk og from, Leg fra min Hjemstavn, som man
kun kan lege to og to. Hvor kunde han da være saa
haardhjertet, ikke at lukke os ud? Naar han blot ikke

holder dig for et forklædt Mandfolk, vil han ikke have noget imod, at vi gaa ned til Floden sammen.

Saaledes talte Nimbavati med den snu Letfærdighed, der siden Krishnas og Radhas Dage synes at være et naturligt Tilbehør hos en Person, der staar i fostersøsterligt Forhold til Heltinden i et Elskovs-eventyr. Og Mahamaya forsikrede hende endnu engang, at hun var en sand Skat og født til Lykke for hende selv.

Alt gik nu ganske rigtig saaledes, som Nimbavati havde udtænkt sig det. Den førstkommende Fuldmaanenat befandt de to Fostersøstre sig nede i Skovdalen, gennem hvilken den lille Flod søgte sig sin Vei ud til Søen, hvis Flade kun i nogle faa hundrede Skridts Afstand straaede rolig mellem Stammerne; medens det ilende Vand før Fødderne af dem snart rislede glindsende i Maanelyset, snart gled mumlende ind i Dunkelheden under den overhængende Bred, og bagved dem Paladsbjergets mægtige Slagskygge, som de lige vare traadte ud af, laa udbredt over de stumme Trætøppe.

De lod Kapperne glide ned fra deres Skuldre og stod nu rede til at begynde den sindrige Leg. Det duftige Muslinskjørt — gyldenbrunt og sølvergraat — der faldt i lette Folder fra det brede juvelblinkende Bælte til de af gyldne Spanger ompændte Ankler, vilde ikke hindre deres Bevægelser, naar de springende og vadende fulgte den svømmende Lampe, der endnu med ubevægelig Flamme hvilede i den høire Haand, og bugserede den fremad med den lange Vaand, som de holdt i den venstre.

I næste Øieblik dandsede begge Lamper lystelig paa Strømmen. Mahamaya og Nimbavati fulgte dem, snart løbende paa Græsbredden, snart springende fra

Sten til Sten, snart med et Pladsk trædende ud i Vandet; snart leende, snart saa smaat bandende; nu udstødende et lille Angstskrig, naar en Lampe blev revet ind i en Strømhvirvel — nu hoverende lydelig, naar det lykkedes en af dem med den lange Vaand at gjøre den lille Lyssnekke flot, der var bleven hængende i Sivene; men stedse i den høieste Spænding, som legende Børn: det gjaldt jo Lykken!

Saaledes gik det en Tid lang, og allerede kunde de se Udmundingen i Søen aaben for sig, da grejede en Sidearm sig af tilvenstre og syntes at forvilde sig, idet den, snart smal og rivende, snart bred og sid rislende over Kiselgrund, bugtede sig frem gennem Krat og mellem Stene. Denne lidet lovende Vei slog Mahamays Lampe ind paa, medens den fostersøsterlige, efter at have vaklet lidt, skjød søleds ad Hovedstrømmen, ledsaget af den jublende Nimbavati.

Ængstelig og med megen Møie bugserede Mahamaya sit flammeflagende Fartøi videre fremad, og allerede viste sig ogsaa for det i ikke altfor lang Afstand det aabne Hav, da onde Alfer i Skikkelse af nogle nedhængende Grene fangede det ovre ved den anden Bred. Mahamaya sprang ud paa en Sten, fra hvilken hun lige kunde naa det saaledes truede Lykkeskib med Spidsen af sin Vaand, dog uden at kunne befri det. Hun var just i Begreb med at stige ned i Vandet for at vade derover, da der hændte Noget, der forekom hende som et Under.

Fra den tætte Skygge under en Tamarinde sprang en straalende Skikkelse ud i Strømmen, var med et Par Skridt ovre ved den anden Bred, løste forsigtig Lampen af Grenenes Netværk og satte den med ligesaa megen Omhu midt ud i Strømmen, der strax førte den bort med sig.

Men Mahamaya glemte ganske at følge den bortilende Lykkesnekke med Blikket, saa helt var dette fasttryllet til denne fremmede Skikkelse.

Det var en Mand i en Rustning — men hvilken Rustning!

Naar Mahamaya havde set en fuldt bevæbnet Krieger, var det altid forekommet hende, som om hun saae et Metalhylster, hvori der — ligesom en Snegl — stak et menneskeligt Væsen, hvis eneste Bestemmelse det var, paa Herskerens Bud at slaa ihjel eller lade sig slaa ihjel. Men denne Rustning smygede sig fra Skuldrene til ned over Hofterne, føiende sig saa tæt til Huden, som denne laa om Musklerne, hvis levende Bevægelsesspil var synligt. Ned om Laarene faldt løse Remme; og Vandet, der skummede om Knæene, bevægede disse Remme, som om hvide Nymfehænder legede med dem. Ja selv den blanke Malmhjelmsyntes at være levende: trodsig løftede den sin Kam for at gjøre Kriegeren endnu høiere; den skjød en Skjærm i et Aasyns Lignelse frem, for at Øinene kunde lyse stjerneagtig ud af dens Skygge — og skjød den dog ikke længer frem, fordi de fulde Læbepar skulde glindse fugtig i Maanelyset.

Saaledes stod dette Syn for hende: — en Krieger og en Mand — skjøndt ingen jordisk! — saa livfuld, at han gjennemtrængte selv det Haardeste og Livløseste, som han havde paa, med sin levendegjørende Kraft.

Og hvor fuldt af Liv var ikke hans Smil, da Læberne nu aabnede sig og talte.

— En Apsara er du forvist, du Smidiglemmede. Fagerbrynede, nedstegen fra Himlen for at lege paa

Apsara; himmelsk Nymfe.

vor Jord. Thi paa denne Tid af Døgnet ligge jo Menneskedøtre i fredelig Søvn paa deres Leie.

Mahamaya formaaede end ikke at fremstamme et eneste Ord.

— Og nu har jeg vel endda forstyrret din Leg, alt idet jeg vilde hjælpe dig, du Juveløiede! Hvad var det med din svømmende Lampe? Skulde den bringe dig Lykke?

— Lykke — har den bragt mig.

Mahamaya aandede Ordene næsten uhorlig ud og lukkede Øinene for ligesom at indeslutte dette glimrende Billede helt og holdent i sig.

Saa vaklede hun.

Og strax følte hun sig omfavnet af to stærke Arme og løftet op og baaret ud af Maaneskinnet ind i den dybeste, duftsvangre Skygge. — — —

Dagen derefter opholdt Mahamaya sig med sine Terner i Duegaarden, hvor Afretteren førte sine vingede Skarer frem. Fyrstinden havde imidlertid ikke megen Opmærksomhed tilovers for alle de Kunststykker, som Duerne udførte med største Fuldkomnethed, idet de lystrede hans Raab og Vinkene af hans Stav. Henstrakt paa Løibænken talte hun sagte med Nimbavati, der bøiede sig frem over hende og i hvis taalmodige Øre hun udgjød Lovprisninger over sin Helt.

— Og hvem han var, hvor han kom fra — det har han ikke sagt dig? spurgte Nimbavati.

— Du taabelige Pige! som om han behøvede at gjøre det! Rama var han, Krishna, Vishnu selv — hvordan skulde han ellers kunne vise sig i saadan en himmelsk Rustning, som den jeg har beskrevet for dig? Men ak! naar vil jeg faa ham at se igjen? Kjære, gode Nimbavati! Du maa finde paa en eller

anden Udvei, at vi kan gaa derned igjen inat, for jeg er vis paa, at han venter mig paa det samme Sted.

— Aa, det er slet ikke nødvendigt, svarede den snu Fostersøster, ja det vilde ikke engang være rigtigt. Naar din Elsker virkelig er Vishnu selv — og hvem kunde være i Tvivl om det ! — saa behøver du blot at tilbringe Natten paa den øverste Terrasse af Paladset, ligesom hin Kongedatter, hvem Væveren besøgte i Vishnus Skikkelse, hvad du vel nok har hørt om.

— Nei, det har jeg aldrig hørt noget om, sagde Fyrstinden. Hvordan var det?

Og medens hun med den hule Haand øste Ris-korn op af en Guldskaal og strøede dem for Duerne, der netop havde en Pause og trippede rundt om hende, lyttede hun smilende til Nimbavatis Fortælling.

Den omtalte Væver havde forelsket sig i Kongedatteren og sygnede hen af Længsel og Fortvivlelse. Nu havde han en Ven, der satte allehaande Maskiner sammen og var en Mester i sin Kunst. Denne Mand lovede ham at skaffe Raad. De vidste, at Kongedatteren i de hede Nætter, som det netop da var, sov oppe paa den øverste Terrasse af Paladset, hvor det var umuligt for Nogen at komme op. Vennen lavede nu en yderst kunstfærdig Flyvemaskine, der var skabt i Garudas, den himmelske Ørns Billed, som Vishnu rider paa, og den var indrettet saaledes, at den lod sig sætte i Gang, styre og standse ved Hjælp af en Kile, alt efter som man trak denne ud og ind eller rykkede den til Siden. Da det nu blev Nat, besteg den forelskede Væver denne falske Garuda, prægtig klædt, med en Discos i Haanden, et Diadem paa Hovedet og smykket med Blomsterkrandse, Vishnu selv saare

lig i Ydre, og fløi til Terrassen, hvor han ægtede Kongedatteren efter Gandharv-Ritus, uden at spørge Fader og Moder, uden Præst, uden Vedasprog og uden Offer. Da det senere rygtedes, at hun modtog natlige Besøg af en Elsker deroppe, holdt hendes Forældre hemmelig Vagt; men som de saae den guddommelige Skikkelse komme flyvende gennem Luften, priste de deres Lykke og den Ære, der var vederfaredes deres Hus.

— Heraf kan vi nu ogsaa se, tilføiede Nimbavati, at det maa være Vishnus Sædvane at besøge sine Udkaarne paa denne Maade. Thi hvorledes skulde Kunstneren ellers være kommen paa denne Tanke? Naar han igaar viste sig for dig i en ringere Skikkelse, skete det aabenbart for at skaane dig, paa det at du ikke skulde dø af Angst, naar du ganske uforberedt fik ham at se i hele hans Majestæt, ridende paa Garuda. Men nu sømmer det sig ogsaa for dig at vise ham, at du har kjendt ham. Derfor maa du ubetinget inat bie ham oppe paa Terrassen.

Mahamaya omfavnede hende heftig og kaldte hende den bedste og viseste af alle Fostersøstre. Derpaa forkyndte hun sine Terner, at Nætterne nu var saa hede, at hun den foregaaende Nat ikke havde lukket et Øie. De skulde derfor rede hendes Leie oppe paa den øverste Terrasse. Først befoel hun dem at bære Elfenbenssengen derop, derpaa bestemte hun sig for den af Sandeltræ. Hun angav ogsaa hvilke Puder, Tæpper, Borde, Skamler og lignende Bohave, hun ønskede at faa skaffet derop. Og alt dette maatte ske strax, som om derved den længselsfuldt imødesete Nattetime blev paaskyndet i sin Flugt.

Gandharv-Ritus: Gandharverne var Genier, himmelske Spilmænd.

Da hun havde beroliget sig noget ved deres Virksomhed, maatte Opdrætteren atter lade sine Duer vise deres Kunster, og hun var ikke karrig med sin Ros. Dog havde hun temmelig snart intet Blik mer tilovers for de vingede Flokke, men begyndte at plage Nimbavatis Øre med Lovprisninger af sin Lykke som Vishnubrud. Alt imens hun talte, blottede hun sit Bryst og betragtede det Perlemærke, som den Elskede havde indpræget dér med sine Tænder til en Erindring. Derved opildnedes hendes Længsel saaledes, at en Taarestrom forgjæves søgte at slukke dens Glød. Hun erklærede, at hun ikke vilde kunne holde ud til Natten: hendes guddommelige Elsker maatte forbarme sig over hende og vise sig tidligere for hende, paa det at hun kunde sanke nye Kræfter ved Synet: thi hun følte sig en Afmagt nær.

Den føielige Nimbavati var ikke sen til at bestyrke hende i dette Haab.

— Veed du hvad, vi vil strax tage et Tegn, sagde hun. Hvis de hvide Duer stige høiest, saa vil du snart faa ham at se. Men hvis den blaa Flok flyver høiest tilveirs, saa maa du have Taalmodighed til Natten.

I dette Øieblik traadte en Cenanavogter ind i Duegaarden. Fyrst Narada bad Fyrstinden om strax at begive sig til Audienshallen.

Nimbavati blev saa bleg som Aske og forbandede alle svømmende Lackshmilamper. Hun troede, at Fyrsten havde faaet Kundskab om det natlige Møde, og som den, der havde anstiftet det Hele, følte hun sig allerede indsyet i en Sæk og liggende paa Bunden af Søen.

Mahamaya blev ikke plaget af nogen saadan Frygt. For hende var det kun en saare ubekvem Forstyrrelse. Thi Vishnu kunde let nok paa sin Garuda flyve

hen over Duegaarden, men der var ikke synderlig at vente af ham i Audienssalen. Hun forsikrede sin Fostersøster, at hun vilde vende tilbage saa snart som muligt.

— Og se dèr! raabte hun frydefuldt, Tegnet er gunstigt. De hvide Duer er steget høiest!

Da Mahamaya traadte ind i Audienshallen, fandt hun hele Hoffet forsamlet. Ved Siden af Thronen stod en Helt i en prægtig straalende gylden Rustning.

Mahamaya blev staaende paa Tærsklen og var neppe nok i Stand til at undertrykke et lille Skrig.

Men Narada tog den Fremmede ved Haanden og førte ham hen til sin Hustru.

— Hils paa din Svoger Ajatasattu, Mahamaya! Han er bleven givet tilbage til os som En, der er opstaaet fra de Døde — — —

Ajatasattu havde virkelig i hint frygtelige Slag ved Jehlam faaet mer end eet Saar, men var dog lykkelig undkommen sammen med sin Ven Kong Porus, der ligeledes var saaret. Da nu Kong Porus hyldede Seierherren, fulgte Ajatasattu ham til Alexanders Leir. Den fremmedartede Væremaade her, alt det Nye og Overraskende, der kom ham for Øie, Bekjendtskabet med Folk af en anden og, som det syntes ham, finere Dannelse, Omgangen med vidtforfarne Krigere, Samkvemmet med Javaner-Kvinder, som det vrimlede af i Leiren, med Piger, der syntes skabte af Guld og Elfenben, og fremfor Alt selve Verdenserobrerens besnærende og overvældende Personlighed: — alt det beruste den eventyrlystne Prinds saa stærkt, at han ikke længer kunde rive sig løs. Han blev ogsaa snart Alexanders erklærede Yndling. Denne vilde være en Inder blandt Inderne. Hvad der var strømmet sammen i hans Leir, kom imidlertid næsten udelukkende

fra Femflodslandet. Men blandt de Faa, der kom fra det egentlige Indien, var Ajatasattu den eneste Prinds at et gammelt Fyrstehus; de andre vare næsten alle simple Krigere eller vel endogsaa Mænd af de laveste Kaster, som den senere saa berømte Chandragupta. Her var nu altsaa en ægte indisk Fyrstesøn, der fortalte ham de vidunderligste, selvskuede Ting — om ædelstensfunklende, af Slangeguddomme beboede Klippegrotter — og som forsikrede ham, at han dør vilde blive tilbedt som Vishnus Avatar, som den gjenfødte Rama.

Da nu den store Erobrer, i Stedet for at følge saadanne smigrende Drømme, maatte give efter for sine Feltherrers Forestillinger og for sine Soldaters Knurren og drog tilbage til Persien, drev Ajatasattu i aarevis om ved de smaa Hoffer i Induslandet og i det sydlige Pendschab, i Haab om, i disse bevægede Tider selv et eller andet Steds at kunne rive Magten til sig og grunde et eget Rige. Ved ethvert af disse Hoffer var der den Gang et nationalt og et javansk Parti. Den ærgjerrige Prinds sluttede sig overalt til det sidste, hos hvilket han som den store, næsten mythiske Javaners Ven havde en høi Stjerne. Men det ene Sted blev Sammensværgelsen opdaget allerede i sin Begyndelse; paa et andet Sted gik ganske vist Alt efter Aftale indtil det afgjørende Slag, der skulde slaas ved en offentlig Fest. Ved den fortvivlede Kamp i Paladsparken fik imidlertid de Trofaste Overhaand, og Ajatasattu reddede kun det nøgne Liv. Da han nu indsaae, at hans Lykke ikke blomstrede i disse Egne, ilede han hjemad, uden at gjøre Ophold noget Steds, vandrende videre Dag efter Dag.

Natten faldt paa, da han endnu befandt sig midt imellem Klippehøiene nord for sin Fædreby. Han kjendte

ikke denne Egn saa nøie, men da han hørte en Bæk bruse i Nærheden, tænkte han, at han kun behøvede at følge den for at naa sit Maal. Dette var rigtignok i Begyndelsen forbundet med store Vanskeligheder. Men da Fuldmaanen kom frem, lettedes Nedstigningen betydelig, og endelig saae han til sin ikke ringe Glæde Søen glindse gennem Løvel. Ganske udmattet lagde han sig i den dybe Skygge af en Tamarinde, og allerede omflorede Søvnens hans Sandser, da han hørte glade Pigestemmer i Nærheden. Flux var al Træthed som blæst bort. Han lyttede spændt som Jægeren, naar Byttet nærmer sig, beredt til at gribe et Elskovsventyr ved Pandelokken. Det udeblev da heller ikke — som vi vide.

Narada modtog sin Broder med den hjerteligste Glæde. Ajatasattu bragte som eneste Erhvervelse ved sine Langfarter den prægtige Rustning med, som Verdenserobreren havde givet ham ved Afskeden, og i hvilken han var flyet fra den natlige Kamp for senere i denne Dragt at forekomme Mahamaya som et Væsen fra en himmelsk Verden; men hans Broders Høisind, der for enhver Pris vilde lade ham glemme sine Skuffelser, omgav ham snart med Pragt og Rigdom.

Hin forbryderske Elskovslykke, der var indvarslet af den svømmende Lackshmilampe, førte nu en lysky men yppig Tilværelse, svulmende i Mørket som den giftige Natskygge. Det lykkedes Nimbavatis utrættelige og uudtømmelige Snuhed stedse at mæge det saa, at de Elskende traf hinanden i Smug og der ikke kom nogen Mistanke op, ihvorvel Mahamayas Utaalmodighed ofte nok vilde kaste al Forsigtighed til Side og ikke just gjorde den gjæve Fostersøsters Opgave lettere. Men denne Elskovsnydelse mægtede dog ikke helt at udfylde Prindsens stormfulde Sjæl. De Planer,

som han havde maattet opgive i det fjerne Vesten — hvorfor skulde han ikke virkeliggjøre den her i sit Hjemland? Forholdene laa her — som han snart opdagede — ulige gunstigere. Vel gaves der ikke noget javansk Parti ved dette Hof; men til Gjengjæld var selve Dronningen hans lydige Slavinde, rede til at tjene ham med hvilket som helst Middel. Hendes Magt over Mændene var ubegrændset — saa ubegrændset, at det vel endog kunde lykkes hende at faa dem til at hjælpe hendes Elsker til Magten. Dernæst var Brahmanerne besjælede af den største Utilfredshed med hans kongelige Halvbroder. De fortæredes af Raseri, fordi han begunstigede Buddhas Orden og navnlig Nonnerne, som under den fromme og vise Isidasis Ledelse uden Dadel vandrede ad den Vei, der fører til Forblændelsens og Smertens Ophør. Han skjænkede dem endog til Opholdssted en herlig Mangolund ved Foden af Paladsbjerget. Med stumt Raseri saae Præsterne, hvorledes Offergaverne bestandig strømmede ind i ringere Mængde, og Fremtiden syntes dem at true med fuldstændig Forfald af deres nedarvede Størhed og ledende Stilling. Men heller ikke Krigerkasten var tilfreds, da der under denne Regering kun var ringe Udsigt til et Felttog, og Kongen kun syntes betænkt paa at anlægge Veie og Kanaler og bygge Hospitaler, som han endogsaa oprettede for Husdyr, der vare komne til Skade eller blevne for gamle til Arbeide. Mange skummede af Utaalmodighed, lig fyrige Heste, naar Bommen slaas ned foran dem. Ajatasattu sluttede sig bestandig nærmere til disse Utilfredse, og hans Huspræst, den ligesaa fanatiske som listige Bharadvaja, var utrættelig i sine Bestræbelser for at befæste og udvide disse Forbindelser.

En skarp Tilskyndelse fik Prindsens Ærgjerrighed

ved Efterretningen om, at hans gamle Kammerat og Medbeiler til Verdensherskerens Gunst, Chandragupta. østpaa i Magadha havde tilrevet sig Herredømmet, og det, som det lod til, ved en lignende Hofomvæltning som de, han selv allerede et Par Gange uden Held havde deltaget i. Hvis han kjendte Chandragupta ret, saa vilde denne rastløse Eventyrer imidlertid ikke slaa sig til Taals dermed, men snart begynde en Krig med sine Naboer. Gid han maatte have Lykke i Felten! Naar han selv først havde styrtet Narada og bestøget hans Throne, saa vilde han snart støde sammen med Chandragupta, og hvorledes skulde denne Çudra kunne modstaa ham? Alle de Lande, som Chandragupta til den Tid maatte have erobret, vilde da tilfalde ham, og hvorfor skulde han ikke ende med at underkaste sig hele Indien?

Med slige høitflyvende Planer beruste altsaa Ajatasattu sig, thi han var bleven smittet af den fremmede Erobrers Aand.

Men een Hindring stod urokkelig mellem ham og disse Planer. Denne Hindring var Mahimsasa.

Alle disse Krigere, der nu saae op til Ajatasattu som til deres naturlige Fører, havde en Gang lært Vaabenhaandværket og Krigskunsten af den store Feltherre; deres Saar saavel som deres Bytte havde de hentet sig under hans Ledelse. De vare vante til uvægerlig at efterkomme hans mindste Befaling, ja til at passe paa et Vink af hans Bryn. Saa meget var sikkert: — saalænge de fornam hans Røst, saalænge et Lyn fra hans Ørneøie kunde naa dem, vilde ingen Krigerhaand løfte sig til en Daad, der var hans mægtige Villie imod. Dag og Nat grundede Ajatasattu over denne Opgave: hvorledes han kunde faa Mahimsasa bragt af Veien. Førgjæves vilde han overtale

sin kongelige Broder til at sende Mahimsasa til et Nabohof i et vigtigt Anliggende. Narada blev ved sit: den gamle Feltherre skulde have Ro. Saa syntes alt-saa den eneste Udvei at være den at tage den ædle Olding voldelig af Dage. Prindsens Hjerte vilde heller ikke være gyst tilbage for saa skændig en Daad.

Men her reiste der sig nu en uovervindelig Hin-dring.

Ligesom Açvatthaman i Mahabharatam var Mahim-sasa beskyttet ved sin Ædelsten. Ganske vist bar Açvatthaman sin Vidundersten i sin Pande, saaledes som hin Slangedrot havde baaret Slangestenen; men denne forlod heller ikke sin ny Besidder, om den end kun var befæstet i hans gyldne Pandebaand. Og ikke nok med at den gjorde ham usaarlig, saa at et Sværd ikke bed mer paa ham end paa en Malmsøile: — ogsaa Gift, om det end bibragtes gennem Mad eller Drikke, kunde ikke gjøre det Legeme noget, som be-standig berørtes af denne Diamant og gennemstraa-ledes af dens hemmelighedsfulde Kraft.

— — —

Kala Rama lagde smilende Manuscriptet paa Bor-del og sagde: —

— De ser her, hvilke undergjørende Kræfter man den Gang tilskrev Slangestenen. Men jeg frygter for, at den i Aarhundredernes Løb for største Delen maa have sat dem til, som der da ogsaa kun er en tem-melig svag Afglands tilbage af dens selvlysende Kraft. Ellers vilde vi rigtignok kunne være glade over at have givet vor Ven Trevelyan Sahib saa kraftig en Amulet med, naar han nu, som jeg haaber, gaar til saadan et vildt Land.

— Sir Trevelyan —? — til et vildt Land —? spurgte Amanda forundret og saae paa Kala Rama med et

Udtryk af Bestyrtelse, som hun ikke strax mægtede at lægge Skjul paa — et høist veltalende Udtryk, som Ministeren maaske just havde villet fremlokke ved sin Yttring.

— Ja, Amanda veed jo endnu ikke noget om det, sagde Professoren.

— Til Afghanistan, mener jeg, svarede Ministeren. Den engelske Regering har overdraget ham en hemmelig Mission til Kabul.

Og han begyndte med største Nøiagtighed at udrede den forviklede politiske Situation og at fremsætte sin egen Mening om den med en Alvor, som om han talte til en gammel Diplomat og ikke til en ung Pige.

Ganske vist tog han heller ikke feil i sin Forudsætning, at den unge Pige lyttede med ligesaa ansændt Opmærksomhed, som den ældste Diplomat kunde have gjort.

TIENDE KAPITEL

Paa farlige Veie.

— For Guds Skyld, Edmund, raabte Arthur i den heftigste Sindsbevægelse, saasnart Døren havde lukket sig efter Kala Rama; — hvad skal da det betyde? Har du virkelig slet ingen Anelse om, hvem dette Mordforsøg er udgaaet fra?

— Maaske har jeg min lille Mistanke, men — — Edmund kastede Hovedet tilbage og gjorde en Haandbevægelse, som om han skubbede en altfor ubetydelig Gjenstand tilside.

Hans Blik var fængslet af det lille, aabne Sølvskrin, i hvilket Slangestenen laa paa sit Leie af hvid Silke og „lyste og straaede som en efter Døden helbredet Sjæl“ — men (saaledes forekom det idetmindste ham) ikke just som en god Sjæl: dyb, hemmelighedsfuld, tvetydig i det flydende Dobbeltskjær af sin grønne og gyldentgule Glands.

— Dette er en meget større og underligere Gaade, kan hænde ogsaa en farligere! Hvad betyder det, at Kala Rama forærer mig Slangestenen? Hvad skal hele hans Opførsel sige? Kan du begribe noget deraf?

Arthur trak paa Skuldren.

— Hvem kan forstaa Kala Rama? Han er, som du siger, en Undtagelse.

— Ja, men har han gjennemskuet os? Det er Spørgsmaalet! Er han paa Sporet efter os?

— Det troer jeg ikke.

— Og den hemmelige Skrift, som han kjendte?

— Netop derfor! Den var lige saa stor en Overraskelse for ham som for os, saa den kan ikke være kommen ind i Brevet med hans Vidende.

— Det er sandt, der kan ikke være nogen Tvivl om, at han blev overrasket. Men hvad skal man da sige til, at han vidste, hvem der har skrevet det? Og fremfor Alt, hvorfor er det ham saa magtpaaliggende, at jeg gaar min Vei?

— Hvorfor ikke den nærmestliggende Forklaring, at han giver din Onkel Ret, og at du maa gaa bort herfra for at komme til Afghanistan?

Edmund rystede eftertænksomt paa Hovedet.

— Det forklarer ikke alting. Hans Ord, at jeg dog ikke kunde have noget vigtigt for her, og det Blik, der ledsagede dem — — —

— Naa, lad os antage, at han frygtede for, at der

kunde være et Elskovseventyr igang mellem dig og Ranien — det synes jeg endogsaa, at hans sidste Ord tydede paa: det om Thag-Hustruernes Trofasthed.

Edmund nikkede.

— Det er jo muligt, Edmund. Men noget Værre behøver han i alt Fald ikke at ane.

Edmund gik frem og tilbage med hastige Skridt som En, der ikke er tilfreds med sig selv.

— I alt Fald var jeg uforsigtig, saare uforsigtig. Jeg skulde strax have ladet, som om den afghani-stanske Mission var mig meget kjærkommen, som om der virkelig ikke var Noget, der kunde holde mig tilbage her.

Han var hovedrystende bleven staaende foran det aabne Skrin, og hans Blik blev atter fasttryllet af Stenens sælsomme Glands.

— Hans Gave vilde jeg ikke modtage, sagde han i en Tone, som om han talte med sig selv. — Da jeg vægrede mig, var det, som om jeg hørte hans Stemme sige: De er for fintfølede til at tage imod min Gave, men ikke til at tage hele min Eiendom. En Diamant kan De ikke modtage af mig, men mit Livsværk kan De omstyrte i Forbund med uvidende Brahmaner! De kan misbruge Gjæsteretten til at stifte en Sammen-sværgelse og tilrive Dem den høieste Magt!

— Jeg formoder, at det var Samvittighedens Røst.

Edmund lo overmodig og strøg med begge Hænder de sorte Haarmasser tilbage fra Halsen.

— Ja vel! saadan kalder vi jo denne europæiske Arvesygdom. Aa, hvor jeg havde Ret: jeg er langt fra ikke tilstrækkelig Asiat nok. Og saa tænker jeg endda ikke, som vore store Forfædre i England, paa at sende „den enfoldige Henry“ til Taarnet. Der skal ikke

blive krummet et Haar paa Navina Singhs Hoved. Jang Kafur fører ham i god Behold over Grændsen.

— Saa traf du ham? spurgte Arthur ivrig.

— Ja vist saa. Oppe i det gamle Krishna-Tempel. Han indestaar mig med sit eget Liv for Rajaens; og jeg kan stole paa ham, for jeg kjender den gamle Hugaf fra mangel Tiger- og Vildsvinejagt. Egentlig holder han meget af Navina Singh —

— Og forraader ham.

— Naa, Sagen er den, at hans Vrede er rettet mod Kala Ramas Regering med dens Reformere. Den brave, gamle Karl er en from Krishna-Tilbeder og helt i Kløerne paa Brahmanerne. Han er især bange for, at hans Hustru ifølge de nymodens Ideer ikke vil bestige hans Baal og følgelig heller ikke bære hans Sjæl op til Svarga, det herlige Paradis, som den vel ikke saa let naaer paa egen Haand, da den vist har en Del paa sin Samvittighed. Desuden er han — takket være Præsterne — fast overtydet om, at jeg, med Sol-Ættens Blod i mine Aarer, har bedre Ret til Thronen end Navina Pala Dhyan Singh, hvem han kalder en Søn af en Eventyrer og en Çudra.

Arthur saae paa sin Fætter med et temmelig spodsk Smil:

— Til syvende og sidst troer du selv, at du kun tager Arv og Eie!

— Naa, efter Manges Mening — —

— Som ser deres Fordel derved!

— Jeg ser min — altsaa —!

— Før har du ganske vist ikke lagt synderlig Vægt paa Stamtræer.

— Det er sandt nok. Jeg har med Byron og Shelley — hvis Stamtræer var gamle nok! — udgydt Pathos og Satire rimvis over Aristokrater og adelige For-

domme. Og jeg kan heller ikke sige at vore Egestamtræer med deres Rødder ved Hastings imponerer mig synderlig. Men saadan en tusendstammet Banyanstamtræ, som der i hele Verden kun findes i Rajputana — med det er det alligevel en anden Sag. Og naar ifølge Mephistopheles „Blod er en ganske egen Saft“, saa gjælder det dog vel ganske særlig om Gudeblod, tilføiede han leende. Jeg begynder virkelig at føle mig lidt som Rama-Ætling.

— I alt Fald har du al Grund til at være taknemmelig mod den saa uretfærdig forfulgte Warren Hastings, fordi han sendte sin tapre Oberst Trevelyan til disse fjerne Egne, hvor han ægtede en Begum.

— Til hele min høikirkelige Families usigelige Forargelse — Gud velsigne den gamle Knark af min Bedstefader — jeg ser ham endnu for mig med sit nøddebrune Ansigt og sølvgraa Knebelsbart, naar han lod mig ride Ranke paa sit Knæ og raabte: „Nu gjælder det at sidde fast, Ed! for nu rider vi med Rajputerne paa Vildsvinejagt.“ Ja vist er vi Warren Hastings Tak skyldig.

— Vi? gjentog Arthur i en mer end tvivlende Tone og stirrede mørkt hen for sig.

— Ja, jeg mener, du har indskibet dig i den Baad, der bærer Cæsar og hans Lykke.

— Desværre, ja! —

— Desværre! Hvad skal nu det sige? Mand! vær dog ikke en halv Karl, der vil og ikke vil.

— Dette har jeg aldrig villet. Nei, sandelig ikke dette! Du troer vel, at jeg har indskibet mig med dig for at faa min Del af det Bytte, som Eventyret kaster af sig?

— Eller simpelthen af Glæde over Eventyret selv, som jeg vilde have gjort i dit Sted. Og hvorfor ellers?

Har jeg tvunget dig eller overtalt dig? Jeg gjorde dig til min Fortrolige, den Gang det endnu kun var en Elskovsdrøm — —

— Aa, den Gang da du udøste dit Hjerte for mig om Aftenen ved en Cigar ude paa Verandaen — ja, da havde det et ganske andet Udseende. Hvem kunde den Gang ane, hvad det skulde føre til? Hvad var det i Grunden? Ingen Verdens Ting — et Blik — —

— Netop — kun saa meget, som der blinker En imøde, naar Sløret løftes — et Blik — et Øieblik! Ja, men det var nok! Det var, som om selve Natten saae paa mig med sine Stjerneøine — Elskovsnatten — nei mer, langt mer: det Forbigangnes Verdensnat, af hvilken Fremtiden dages! og ved sit Straaleblik forjog den det træge Halvlys, som jeg hidtil havde levet hen i . . .

— Det var Sandsernes og Blodets Røst — henkastede Arthur i en ringeagtende Tone — maaske ogsaa en Røst af de Draaber Hindublod, der rinder i dine Aarer.

— Ja, det var denne Røst, raabte Edmund og kastede sig tilbage i Stolen — det veed jeg, det føler jeg. Saaledes traf Kamas Blomsterpil min Farfaders Hjerte, sendt af den „Fagerbrynede“, af Rajadatteren . . . Ja, saadan et Blik var det, der skjænkede mig Livet, mig, der endnu slumrede i det Ufødtes, det Anelsesløses uendelige Taagerige. Og sandelig! nu igjen skjænker det mig Liv og mer end det: Livets skønne Tvil-lingbroder: Elskoven — Elskov, som ingen drømmer om i det sløve Vesten, og Magt, som den kun voxer i Østerlide.

— Naar det i alt Fald blev ved den første! udbrød Arthur og sprang heftig op. — Allerede det var galt nok — at forføre Hustruen af den Fyrste,

der har skjænket dig Gjæsteret! — Men at nu ogsaa denne Brahmàn strax skulde gennemskue dig med sin Præstesnuhed og bygge hele sit Rænkespil paa dette Kjærlighedseventyr — at det endogsaa skulde komme til en Forbrydelse —

— Forbrydelse! naa, ja, naar et Ord gjør dig sky —

— Et Ord? gjentog Arthur og traadte næsten truende hen foran ham. — Det er ikke en Time siden, at du selv talte om Kala Ramas Livsarbejde, der havde hævet dette lille Land — — eller var det maa-ske satirisk ment?

— Nei, slet ikke, han har udrettet en Del, det anerkjender jeg fuldtud.

— Kala Ramas Navn er ikke blot berømt her i Indien. Den engelske Regering, ja alle de Dannede i England — —

En overmodig, drengagtig Latter afbrød ham.

— Aa, det er jo det bedste af det Hele! Jeg troer, Onkel Archibald vil faa et Slagtilfælde, naar han hører, at jeg, i Stedet for at gaa til Afghanistan, har afsat den store Kala Rama, hvem han til Belønning for civilisatoriske Fortjenester har foreslaet til Hosebaandsordenen. Tænk dig: afsat en Hosebaandsridder!

— Afsat — og ikke krummet et Haar paa hans Hoved? spurgte Arthur med en let Skjælven i Stemmen.

— Ganske vist ikke, svarede Arthur med pludseligt Alvor.

— Det er let nok sagt. Hvordan vil du forhindre det? Troer du, Kala Rama er Mand for at se rolig til?

— Han vil slet ikke komme i det Tilfælde at se til, det er der sørget for. Og det vil netop blive din

saare fredelige Rolle ved denne Omvæltning at sørge for det.

— Min Rolle? Jeg skulde tage Kala Rama til Fange?

— Du skal blot beskytte ham.

— Kald det „blot beskytte“, saa meget du vil, det er dog — —

— Nei, virkelig og sandelig beskytte. Derfor har jeg jo udset det til dig — Noget, du kan gjøre med frelst Samvittighed, og hvorved du dog er mig af allerstørste Nytte, thi jeg vil gjerne tilstaa, at hvis der skulde tilstøde Ministeren Noget — naa, men det vil vi slet ikke tænke paa, det kan simpelthen ikke ske, saadan som det Hele nu er ordnet. Kom, Arthur, sæt dig nu rolig her og hør, hvad jeg har at sige dig.

Lidt vrangvillig tog Arthur Plads paa den Stol, som Edmund havde rykket tæt hen til sin egen, saa at han kunde tale ganske sagte.

— Naar det mørknes imorgen — nei, det er sandt, først de andre Punkter i den rigtige Orden, at du kan være paa det Rene med Alting. Jang Kafur, hvem jeg altsaa ganske rigtig traf i Tempelruinen, staar imorgen Aften med femhundrede Landser foran Parkporten.

— Hvilken Port?

Edmund smilede og klappede ham fortrolig paa Skuldren.

— Fortræffelig spurgt, Medsammensvorner! det er netop det kildne Punkt. Det veed vi endnu ikke. Det afhænger af, ved hvilken Port en af vore tre Fortrolige i Paladsvagten kommer til at kommandere Vagten. Og det bliver først afgjort i det sidste Øieblik. Navina Singh er ganske vist ikke mistroisk, han er for sløvet af Opium til at være det; men disse gamle indiske Paladsskikke er i allerhøieste Grad

mistroiske, og de bliver overholdt med pinlig Nøiagtighed, ganske routinemæssig. Derfor er det Ranien, der i den ellefte Time maa give os Underretning derom. Ligemeget, Jang Kafur vil faa det at vide i rette Tid. Signalet, saavel for ham, til at trænge ind i Parken, som for de S sammensvorne derinde, til at handle, er Fyrværkeriet. Efter Festprogrammet skal vi nemlig først nede i Haven underholdes med en *Nautsch* og lignende Løier; men Hns. Majestæt venter mig oppe i Paafuglepavillonen paa den øverste, den saakaldte Gandharv-Terrasse. Jeg kommer derop ad den vidtberømte Fritrappel, der fører fra Terrasse til Terrasse. I det Øieblik, da jeg betræder Gandharvterrassen, skal Fyrværkeriet brændes af som en Hilsen og Æresbevisning, og dets Raketter afgiver de Funcker, som sprænger vore Miner. Jang Kafurs Landsers spadserer ind i Parken, vore Venner trænger sig sammen om Fyrsten — —

— For at beskytte ham, indskjød Arthur med spodsk Mine.

— Ganske rigtig, sagde Edmund tørt. Og saavidt er Alt godt.

— Og Kala Rama? Han sagde selv, at han vilde være tilstede.

— Naturligvis vil han det, men paa dette Tidspunkt er han der ikke længer. For nu kommer vi til din Opgave. Du veed jo, at den nye Skolebygning, som Kala Rama skjænker Byen, saa godt som er færdig, og det er dig ikke mindre bekjendt, at den største Del af Befolkningen betragter den med skjæve Blikke. Men du har sandsynligvis dog ingen rigtig Forestilling om, i hvilken Grad Pøblen er bleven agiteret op af Brahmanerne — og det netop i Anled-

ning af den nye Skole. I den skal Børnene lære at fornægte Guderne, at foragte deres Forældre, at træde alle gode, gamle Skikke og Sæder under Fødder, at tale fremmede Sprog i Stedet for deres Modersmaal og hvad nu Præsterne har foreløiet Hoben — altsammen af lignende Surdeig. Godt. Saasandt det er tilstrækkeligt mørkt imorgen, bliver Skolehuset stukket i Brand af en Pøbelhob. Overalt i Parken vil man kunne se Ildskjæret, og saasandt vi to Afskum sidder her og smeder slemme Rænker, vil Kala Rama ikke tøve et Øieblik med at begive sig til Brandstedet for at forsøge, hvad han kan udvirke ved sin personlige Autoritet. Du er der tilstede med nogle af vore tilforladeligste Folk — beskytter ham mod den fanatiske Mængde og fører ham for fuldkommen Sikkerheds Skyld herud, hvor han i Professorens Værelse kan læse i sine egne Bøger, medens derovre i Parken den hundrede og Gud-veed-hvor-mange Paladsrevolution forhaabentlig forløber temmelig ublodig — som de allerfleste af dens Forgængere. Naar det altsaa blot er Kala Rama, der volder dig Sorg — —

— Men det er det ikke, raabte Arthur, idet han sprang op og skubbede Stolen til Side for saa at gaa ophidset frem og tilbage i Værelset — tro dog blot ikke det! Det er en daarlig Sag — man kan vende og dreie den, som man vil — —

— Ja, hvad skal da dette sige i den ellefte Time? Naar din Samvittighed er saa sart, hvorfor er du saa gaaet med? Dog vel ikke for min Skyld — det maa jeg have mig frabedt! Ved saadan et Foretagende gjælder det: Enhver for sig selv og Fanden for os Alle, som vore Matroser siger.

— Naar det blot ikke bliver: „Enhver for sig selv og Fanden hente den Sidste!“ som vi Skotter siger,

— Det bliver det ikke, naar vi Alle har Hjertet paa rette Sted. Hidtil har jeg troet, at du havde det. Men det lader til at synke adskillige Tommer, nu da det skal gaa løs.

Denne Appel til Hjertet virkede paa den unge Skotte med en Magt, der drev Blodet op i hans Kinder og ligesaa hurtigt sugede det ned igjen, saa at han stod afvexlende rød og bleg ligeoverfor sin Fætter og maatte trække Veiret dybt flere Gange, før han kunde tale.

— Fordi jeg har et Hjerte, maatte jeg gaa med, og fordi jeg har det, afskyer jeg den Sag, som jeg maatte gaa med til — saadan er det. Det var for mig: „*in for a penny, in for a pound*“. Jeg maatte være ikke blot din Medvider, men ogsaa din Medskyldige — eller ogsaa gaa bort herfra. Men at gaa bort herfra vilde sige at forlade Amanda, at lade hende blive tilbage omringet af disse Farer, som hun ikke engang anede noget om.

Edmund spidsede Læberne og gav ved en svag Fløitetone saavel sin pludselige Forstaaelse af Situationen som sin Overraskelse tilkjende.

— Naa saadan! Det er altsaa hende, jeg kan takke! For jeg vil ærlig tilstaa, at jeg nødig vilde have savnet din ærlige Skottenatur ved min Side her, hvor jeg har saa megen Uærlighed om mig. Ja ja, hun er en af dem, for hvis Skyld man nok kan slaa lidt af paa sin Samvittighed.

— Saa? jeg troede, at du neppe havde lagt rigtig Mærke til hende, skjøndt du rigtignok har kjendt hende adskillig længere end jeg.

— Jo, jeg har. Og hvis jeg ikke havde gjort det før, maatte jeg have opdaget hende idag.

Arthurs Træk antog et foruroliget Udtryk.

— Idag? hvordan da det?

— Før, da hun saa pludselig saae mig staa derude paa Verandaen, mens I andre skreg i Munden paa hinanden, kunde hun ikke tilbageholde et lille Glædesskrik, saa at jeg vel tør smigre mig med, at hun tager nogen Del i min Skjæbne.

Arthur bed sig i Læben.

— Det er en Lykke for mig, at du ikke længer er nogen farlig Rival. Naar du tager Raniën, kan du da ikke ogsaa have Amanda.

— Aa, hvad det angaar — her i Indien kan man Alt.

— Edmund!

Fætterens lynende graa Øine og sammenpressede Læber fik Edmund til at træde et Skridt tilbage. Saa lo han kort og tvungent:

— Mand! tag det dog ikke strax saa pathetisk! Nei, du kan være ganske rolig: jeg tænker ikke paa at staa dig i Veien. Du maa blot ikke her komme til mig med tossede Conventions-Regler, som om vi var i Grosvenorsquare. Vind du din tydske Skjønjomfru, og jeg vil vinde min Rani.

— Vil du? Ja endnu har du ikke vundet hende, og hvem veed, om det lykkes dig! sagde Arthur med et Blik, der forraadte, at et Haab, som han hidtil ikke havde bemærket, pludselig lyste op for ham. — Ja, hvem veed det? Du har neppe nok talt med hende under fire Øine. At vexe Blikke, er de end nok saa orientalsk ildfulde, at hviske hinanden et Par Ord i Ørene, selv om Ordene er af indisk Dristighed — hvad er det til syvende og sidst? At kokettere med en Fremmed er dog vel ogsaa for en Cenanakvinde noget Andet end det, som det her dreier sig om. Hvem indestaar dig for, at hun ikke i det sidste Øieblik bliver bange og vælter det Hele over Ende? For Alt afhænger jo dog af hende. Ja, hvis du allerede besad hende, det var en

anden Sag. Hvis du kunde beruse hende indtil Vanvid, gjøre hende til din Slavinde — men endnu tilhører hun dig ikke — —

— Ikke det? raabte Edmund og sprang op med et hoverende Smil i de lynende Øine, — lad det Haab fare, Arthur! — hun vil komme til at gjøre det.

Arthur stirrede vantro paa ham:

— Hun vil komme til det? og Festen er allerede imorgen!

— Ja, og imellem idag og imorgen ligger Natten, en indisk Fuldmaanekat — og det en af ganske særlig Art. Chandra Singh bragte mig Budskab fra Overbrahmånen: I en afsides Bugt rage Ruiner op af det side Vand. Efter urgammel Skik vil inat, naar Fuldmaanens stiger op af Skovmørket, Ranien, ledsaget af sin Ayah, begive sig did for at bringe Lackshmi det vante Lampeoffer — halvt en poetisk Offertjeneste, halvt en barnlig Leg. Den svømmende Lackshmilampe — aa, den vil ikke blive sendt forgjæves ud paa Strømmen! Lykkens Gudinde vil bønføre hende, Arthur!

Den unge Skotte havde meget vel lagt Mærke til sin Fætters triumpherende Blik; usikkert streifede hans eget om paa Gulvet. Han følte, at hans sidste Haab var strandet, at denne aldrig hvilende Daadskraft vilde sætte sin Sag igjennem.

Men en pludselig Tankeforbindelse aabnede en ny Udsigt.

— Det er Chandra Singh, der har røbet dig denne Hemmelighed?

— Ja, paa Jagten. Det var en Meddelelse fra Overbrahmånen, som jo ogsaa maa sørge for, at saadanne Offere lykkes.

— Og man siger, at Chandra Singh selv er forelsket i Ranien.

— Ja, han satte heller ikke just noget synderlig lystigt Ansigt op derved, skjøndt han ærlig forsøgte det. Brahmanen har ham under Knutten, for han er saa overtroisk som en gammel Kjærling.

— Edmund, saa er det ham, der har haft Thaggerne i Baghold.

— Oho, lugter du Luntten! Naar han og hans smukke Ven Pertab ikke selv er Thagger, saa vil jeg være hængt — men ikke kvalt! Men lad os tale om noget vigtigere, end saadaane Narrestreger.

— Du har da ikke selv just behandlet det som en Narrestreg, da du gav Romalet til Kala Rama.

— Aa — ser du da ikke, hvad det var for et net lille Spil, jeg havde for? Hvis han skulde have en svag Mistanke imod mig, hvad kunde da være bedre egnet til at lede ham paa et falsk Spor, end dette velsignede Romal? Kali-Tilbederne er jo hans bitreste Modstandere; ser det maaske ud, som om jeg havde noget for imod ham? som om jeg spillede under Dække med hans Fjender? Disse Thagger kom mig saa bekvemt som muligt.

Arthur saae næsten betuttet paa ham. Han havde et Øieblik haabet, at dette Snigmordsforsøg, som de nærmeste Forbundsfæller og svorne Tilhængere havde gjort, vilde være tilstrækkeligt til at skille Edmund fra dem og faa ham til at afstaa fra et Foretagende, der, selv om det lykkedes, vilde omgive ham med Forræderiets dødelige Farer. Nu saae han, i hvor høi Grad han havde taget feil; og trods sin Misbilligelse kunde han ikke lade være at beundre Fætterens Uforfærdethed, hans seige Fastholden ved Maalet, men navnlig den Elasticitet, hvormed Edmund benyttede et Attentat, der paa et Haarsbred havde

kostet ham Livet, idet han endogsaa indordnede det som et Middel til at naa hint Maal.

Edmund saae klart nok, hvilket Indtryk hans Ord havde gjort; han klappede smilende Fættereren paa Skulderen.

— Nei, nei, Arthur, saadan lader jeg mig ikke skræmme. Lad komme, hvad der vil, jeg har gjort Tippo Sahibs Ord til mit: „Jeg vil heller leve to Aar som en Tiger, end tohundrede som et Faar.“ Og nu, kjære Ven, fortsatte han i en rolig, næsten forretningsmæssig Tone, maa du sætte et pænt Brev op til den gode Onkel Archibald. Og tag saa ogsaa denne Skat med, tilføiede han og klappede Laaget paa det lille Sølvskrin til, — og luk den inde i Jernskabet. Jeg gider ikke længer lade mig glo paa af den ondskabsfulde Tingest.

ELLEVTE KAPITEL

Othello og Desdemona.

Da Arthur havde forladt Værelset, var det, som om der faldt en Maske fra Edmunds Ansigt.

Den levende Energi, den daadtørstige Dumdristighed, den frydefulde Seiersvished forsvandt, saasnart han var alene og lod sig synke ned i Stolen. Med en ligegyldig Haand begyndte han halvt mekanisk at rode i Papirerne, som bedækkede Bordpladen.

Et lille Brev faldt ham i Haanden. Dets Skrift maatte være ham bekjendt, for der fløi et vemodigt

Smil over hans noget trætte Træk — som et Gjen-skjær af fagre Ungdomserindinger.

Han holdt endnu det uaabnede Brev i Haanden, da Døren sagte gik op, og Amanda traadte ind.

Edmund saae op med et sædvanligt Høflighedssmil, der imidlertid strax antog et mindre conventionelt Præg. Den unge Piges Blik havde et eiendommeligt Udtryk, der — som han følte — paa en eller anden Maade angik ham. Den sjeldne Ynde i de ungdommelige og dog saa modne Ansigtstræk, der ved Samtalen med Arthur var bleven ham mere paafaldende end ellers, fik derved en forhøiet Magt.

Han kastede Brevet fra sig og stod op — en Bevægelse, som hun misforstod.

— Jeg er bange for, at jeg forstyrrer Dem, Sir Edmund, og jeg vilde dog nødig jage Dem bort. Det er Dem selv, jeg søger. Jeg saae Deres Fætter gaa ned ad Kiosken til, og saa tænkte jeg, at De vist var alene.

— Hvad jeg lykkeligvis ikke længer er, da jeg nu nyder saa behageligt et Selskab, sagde Edmund galant. — Det var meget elskværdigt af Dem at ville opsøge mig.

Hans Blik faldt tilfældig paa en livlig grøn Plet mellem Papirerne paa Bordet: Maroquinbindet af hans Digtsamling, som han et Par Dage iforveien havde givet hende til Læsning.

— Ah ha! tænkte han; hun er bleven grebet saa dybt af deres vilde Kraft — hvilket Pige hjerte kunde staa for min „Piratens Skat“? — saa hun ikke kan vente længer med at give sin Beundring Luft. Og nu staar det arme Pige barn dør saa forlegen og veed ikke, hvordan hun skal begynde!

— Saa lad os tage Plads, kjære Frøken Eichstädt, og passiare lidt, begyndte han for at bryde Isen.

Men Amanda blev staaende og rystede paa Hovedet.

— Jeg har noget at sige Dem, der maatte siges snarest mulig: Jeg maa advare Dem.

— Advare?

Samtalen lod til at ville tage en lidet literair Vending og tilmed en saadan, der var mindre behagelig, end hvad han havde ventet sig.

— Ja. Jeg maa spørge Dem, Sir Edmund, om De — — maaske —

Amanda standsede i det, og brændende Rødme strømmede op over hendes Ansigt. Saa gik hun resolut videre i sin Text:

— Om De paa en eller anden Maade skulde have tildraget Dem Rajputen Chandra Singhs Fjendskab.

Edmund studsede synlig ved dette Spørgsmaal. Den frimodige Benægtelse af en saadan Mulighed, som Amanda havde haabet paa, udeblev ganske. Tvertimod, skjøndt han ikke tilstod det med Ord, mente Amanda at kunne se paa Edmund, at han vidste fuld Besked med dette Fjendskab. Saa forholdt det sig da altsaa virkelig saaledes: — de var Medbeilere til Raniens Gunst!

Hendes Hjerte bankede, og hun følte sig pludselig saa mat, at hun maatte tage imod den Stol, som Edmund allerede havde budt hende.

— Jeg troer nemlig, at jeg veed, at Chandra Singh nærer et dødeligt Had til Dem. Jeg maa sige mer endnu: — at han idag har tragtet Dem efter Livet.

— Virkelig, udbrød Edmund. — Men saa maa De tillade mig det Spørgsmaal: — hvoraf slutter De det?

— Aa, det er jo netop det, som det er saa vanskeligt at forklare. Det er en svær Anklage, og for en

saadan maa man kunne fremføre vægtige Grunde: og jeg har ingen! Ingen, uden Blikke og Miner, der nok kan overbevise mig selv, men ikke nogen anden. Saa kan De selv tænke Dem, hvad det maa koste mig at tale til Dem derom. Hvormegen Skade kunde ikke mine Ord stifte, hvis jeg tog feil. Men det er jo netop Sagen: jeg veed, at jeg ikke tager feil. Chandra Singhs slet skjulte Glæde, da De ikke var kommen hjem, hans overdrevne Forsikringer om, at der ikke var eller kunde være den mindste Fare, og saa, da De saa pludselig stod derude, det Blik fuldt af Skuffelse og Raseri, som han vexlede med sin Fortrolige, den lille forvoxne, sorte Mand —

Edmund nikkede:

— Pertab.

— Ja, saadan kaldte Hr. Steel ham. Aa, jeg veed det saa vist, som om jeg havde hørt det! de har lagt en Fælde for Dem, som De kun tilfældig er undgaaet og ikke engang har lagt Mærke til.

— Med Undtagelse af et enkelt Punkt er Deres Slutninger fuldkommen rigtige, Frøken Eichstädt, svarede Edmund rolig, og gjør Deres Skarpsindighed den største Ære.

— Med Undtagelse af eet Punkt? gjentog Amanda og saae spørgende paa ham.

— Ja, kjære Frøken! Jeg er Dem taknemlig — ja mer end det, jeg er Dem hjertelig forbunden, fordi De ikke ængstelig har beholdt Deres Iagttagelser for Dem selv — og vel heller ikke har talt til nogen Anden derom —?

Amanda rystede paa Hovedet.

— Gjør det heller ikke nu, det beder jeg Dem indstændig om. Lad denne Sag blive imellem os. Deres Aabenhjertighed vil jeg betale med den samme fuld-

vægtige Mønt. Ja, De har givet mig Vished, hvor jeg kun havde Mistanke. Aa, denne Fælde har jeg mærket tydelig nok.

Han fortalte hende sit Æventyr, kun noget anskueligere og mere dramatisk, end han havde berettet det for Ministeren og Arthur, hvortil han formodentlig opmuntredes af sit nye Publikum, der var saa hoist forskjelligt fra det første.

Amanda sad lige overfor ham. Armen, som det aabne hvide Ærme var gledet ned af, havde hun støttet paa Bordet — en smuk, noget solbrændt Arm af en næsten barnlig Form, hvis Linie umærkelig gled over i den lille Haand, som hendes korte Hage hvilede paa, ret som om hun maatte have en fast Støtte, for ufravendt at have Fortælleren i Øie, medens de halvt aabnede Læber syntes at spørge videre frem, og Brystet tydelig forraadte, hvor trolig hendes Aandedræt holdt Trit med Farens Stigning.

Blandt de mange Øgenavne, som den Byron-Shelley-ske Kreds i Pisa havde tillagt Edmund, havde „Othello“ været et af de mest yndede. Aldrig havde han følt sig saa værdig til det som nu. Saaledes kunde vel Desdemona have siddet, da hun „med tørstigt Øre slugte Othellos Tale“, naar han fortalte om saa mangen haard Strid, hvor han kun paa et Haars Bredde var undsluppen den truende Død.

Og vilde det ogsaa her gaa videre efter Texten:

Hun elsked mig for disse Farers Skyld,

For hendes Medynks Skyld jeg elsked hende?

Naa — om Kjærlighed var der jo ikke Tale! i hvert Fald ikke for hans Vedkommende. Kun om en Interesse af egen Art. Hos hende var det jo rigtig nok en anden Sag. Hvorfor skulde hun ikke være lidt forelsket i ham? Naturen havde ikke skabt

Edmund til et Mønster af Beskedenhed, og hans Livserfaringer havde heller ikke lært ham at tænke ringe om sin Tiltrækningskraft overfor det skønne og svage Kjøen.

— Denne Fremmede har reddet Deres Liv, sagde Amanda, da han endelig tav; og hendes Stemme forraadte den dybe, indre Bevægelse. — Og hvem kan det vel have været?

— Ja, naar jeg vidste det! I alt Fald en vandrende Yogi, hvem de betragtede som en hellig Mand. — Naa, hvem der stak bagved Thagbanden, havde jeg nok en Anelse om, men først Deres Iagttagelser har givet mig Sikkerhed. Hvordan skal jeg takke Dem, kjære Frøken?

Ved de sidste Ord greb han Amandas Haand og trykkede et Kys paa den.

— Takke mig? Det gjør De bedst ved at være forsigtig og ikke sætte Deres Venner i altfor stor Uro for Deres Sikkerheds Skyld.

— Aa, nu er jeg rustet. Takket være Deres Aarvaagenhed vil Chandra Singh finde, at han gjør bedre i ikke at spille mig den Slags Puds.

Amanda reiste sig.

Det ærgrede Edmund, at Samtalen allerede nu skulde være til Ende. Den Interesse, som hans Fætter havde vakt eller snarere opfrisket hos ham for denne unge Pige, var pludselig bleven mangfoldig forøget ved det skarpe Blik og den snarraadige Forstand, som hun saa pludselig lagde for Dagen, men navnlig ved den levende Deltagelse for hans eget Liv og Velværd, som hun netop derved havde forraadt. Kun ugjerne saae han hende gaa sin Vei. Da blev hans omflakkende Blik igjen hængende ved den grønne Plet mellem de hvide Papirer. Hans Digte! Rigtig!

han havde troet, at det var dem, der sendte hende hid; og det tog han sikkert heller ikke fejl i, at hun stod som paa Gløder af Lyst til at snakke om dem og udøse al sin naive Beundring i det villig lyttende Digterøre. Det søde Pigebarn var blot for sky til at gjøre dette Spring over paa et nyt Omraade. Det vilde have været uridderligt ikke at give hende en Haandsrækning.

— Her ser jeg min Smule Bog ligge, som jeg betroede Dem forleden, og jeg tør vel altsaa smigre mig med, at De har fordrevet et Par ledige Timer ved Hjælp af mine Vers. Tør jeg spørge, hvad De synes om dem?

— Det kan neppe have stor Interesse for Dem at høre min Mening, svarede Amanda — aabenbart undvigende, men undvigende paa en Maade, som den beskedne Poet ganske misforstod.

— Aa, Digterne leve af Ros fra Kvindelæber.

Der spillede et skalkagtigt og næsten sarkastisk Smil om Amandas Læber, da hun svarede: —

— De er altsaa saa sikker paa, at det maa være Ros?

Edmund studsede. Med et galant Buk svarede han:

— Fra saadanne Læber vil man heller høre et dadlende Ord end slet intet.

— Naar De endelig vil have 'det: jeg læser heller Lord Byron selv.

Edmund bed sig i Læben. Det havde han ikke været forberedt paa. Saa kastede han Hovedet og Haaret tilbage med den karakteristiske Bevægelse, hun saa godt kunde lide:

— Aa, jeg skammer mig slet ikke over at have taget min store Ven til Forbillede.

— Men behøvede det netop at være i Digtekunsten? Lord Byron endte med en stor Daad.

— Og en Daad sætter De høiere? Nuvel! jeg var med ham ved denne Daad, som De jo veed, og Deres Ord bringer mig smertelig klart den sidste Time i Erindring, som vi tilbragte sammen.

— Det gjør mig ondt, Sir Edmund, sagde Amanda med oprigtig Deltagelse, at jeg har vakt en Erindring, der maa rive et ulægeligt Saar op — det var visselig ikke min Hensigt.

— Det veed jeg — og jeg vil vise det ved at fortælle Dem derom. De er den Første, til hvem jeg omtaler det. Vi sad om Natten ved en Flaske sort Vin paa Agterdækket af den gode Brigg „Herkules“, der havde bragt os fra Genua til Grækenlands Kyster. Den laa til Ankers under Kephalonias høie Klippebred, og mod den klare Maaneskinshimmel tegnede Ithakas Bjergsilhouet sig med sit Indsnit i Midten som et forstenet Hexameter, der var steget op af Havet. Den næste Morgen skulde jeg gaa til Morea for at undersøge Forholdene der personlig. „Hvis det Hele bliver til en Farce,“ sagde Byron, „saa giver det mig nyt Stof for min Don Juan. Tager det en heroisk Vending, saa faar I en ny Canto af Childe Harold.“ — „Aa, hvem veed!“ sagde jeg. „Naar vi to mødes igjen, er Grækenland maaske befriet og du dets Konge.“ Og havde han levet, — saa sandt jeg staar her: han var blevet det. Saa lo Byron og raabte: — „Og ved Jupiter! saa maa du bringe Rajablodet i dine Aarer i Kog og hente dig en Krone i Indien. Og saa vil vi begge holde op med at skrive Vers. Hvem vil smede Rim, naar han kan herske?“ Og dermed skiltes vi. Jeg gik til Morea og derfra til Athen —

— Og indrettede Dem et Harem som en Tyrk — —

Amanda bed Ordene over — og havde nær bidt Tungen med. De var faret ud ganske mod hendes Villie, og hun saae, at deres bitre Ironi traf ham som et Slag i Ansigtet.

Edmund traadte et Skridt tilbage, og i hans mørke Hudfarve var den pludselige Rødme synlig.

— Hvor kan De vide — —?

Men med en Røst, der dirrede hæst af Forbitrelse, afbrød han sig selv:

— Har Arthur sagt Dem — —?

— Aa, De har selv sagt mig det, Sir Trevelyan — De skriver det i en Note.

— Ganske rigtig — det havde jeg helt glemt.

Og smilende fulgte Spørgsmaalet:

— Maaske har denne Note mishaget Dem endnu mer end mine stakkels Digte?

— Jeg kunde i alt Fald ikke finde noget at beundre i den, svarede hun saa tørt som muligt.

— Naa, det varede ikke længe, førend jeg sendte Haremsdamerne hver til sit, og jeg laa ikke blødt bolstret de otte Maaneder i Hulen paa Parnas, hvor jeg sammen med Odysseus forsvarede mig mod Tyrkerne — den Gang skrev jeg heller ikke Vers — en slem Vane, som først senere igjen tog Overhaand.

— Og nu? spurgte Amanda og saae paa ham med et fast Blik.

Et underligt tvetydigt Smil, som hun slet ikke kunde lide, krusede hans fulde Læber:

— Nu? — Ja, nu kunde Daadstiden vel være kommen, om der end ikke er noget Hellas, der kalder mig.

— Fædrelandet gjør det.

— Mig!

Odysseus, en fremragende græsk Høvding.

— Det siger Kala Rama.

— Aa, De mener den Mission til Afghanistan! Den havde jeg nær glemt. Denne Daad ser ganske vist ogsaa lidt nøgtern ud i Sammenligning med Grækenlands Befrielse.

— Men naar det er den Daad, som Øieblikket kræver?

— Saa lad det kræve den af Andre.

— Og naar netop De er Manden?

Edmund flammede op:

— Jeg — Manden til at besørge nogle engelske Lorders Kræmmerpolitik! jeg skulde tjene dem og deres — —

— Aa nei! ikke dem. De vilde tjene langt høiere Formaal, for Kala Rama siger, at det er et afgjørende Øieblik — maaske for lange Tider afgjørende for Centralasiens Civilisation. Han er af den Mening, at naar denne Mission lykkedes, saa vilde langvarige Grændsefeider, ja maaske store Krige med uendelig Blodsudgydelse blive forhindrede, og Følgerne for Fremtiden være uberegnelige. Det har han lige nu sagt til min Fader og mig: — og hvem kunde vel bedre have en Mening derom end han? Det var en Sag, tilføiede han, hvor Berømmelsen ikke stod i det rette Forhold til Fortjenesten og til Farerne; men han, som førte den igjennem, vilde gjøre sig for-tjent af Menneskeheden.

— Og han haaber, at jeg vil forsøge at gjøre det?

— Det var han næsten sikker paa. Og hvor kunde han være andet? De kan jo slet ikke handle anderledes. Aa, naar jeg tænker mig, at det bliver givet en Enkelt at tjene Menneskeheden, at udbrede Vel-signelse og forhindre Rædselsgjerninger — hvilken

vidunderlig opløftende Følelse maatte det ikke være, selv om han forblev ganske i det Skjulte og ingen kjendte hans Fortjeneste — ja maaske allermest da.

— Men Kala Rama indrømmer selv, at Farerne vilde være meget store for den, der paatager sig denne Mission.

Amanda vendte sig bort med synlig Uvillie.

— De gjør Nar af mig og maaske fortjener jeg det ogsaa, fordi jeg taler saadan til Dem.

— Nei, hvad falder Dem dog ind, Frøken Eichstädt? Hvordan skulde jeg dog gjøre Nar af Dem?

— Jo, naar De taler om Farer! som om De kunde lade Dem skræmme af Farer!

Edmund maatte smile over hendes naivt udtrykte Tillid. Den smigrede ham imidlertid mindst ligesaa meget, som hendes nedsættende Dom over hans Poesi havde krænket ham.

— De maa være meget modig, Frøken Eichstädt, naar De regner Farer for saa lidt . . . men det veed jeg da forresten ogsaa, at De er. Jeg har jo set Dem — om ikke rolig, saa dog fattet, hvor alle andre af Deres Kjøen var fra Sands og Samling.

Amanda rystede paa Hovedet.

Den fælles Oplevelse, som Edmunds sidste Ord hentydede til, og som ogsaa Arthur idag havde mindet hende om, var for bestandig brændt ind i hendes Erindring med de mest levende Farver — det havde allerede dens Frygtelighed sørget for. Men den havde hos hende ogsaa slaaet Rødder i langt dybere og mere levende Lag af Sjælelivet end Hukommelsen. Thi det var et af de Øieblikke, hvis Gjennemlevelse stiller to Mennesker anderledes over for hinanden end overfor alle andre, idet det isolerer dem i en sælsom For-

trolighed, der for stedse umuliggjør, at de kan blive fremmede for hinanden igjen.

I alt Fald følte hun det saaledes. Og i dette Øieblik forvirrede det hende, at han kaldte hin Oplevelse til Vidne.

Saa rystede hun da blot afvisende paa Hovedet.

— Jeg er ikke modig, jeg er en Kvinde, sagde hun.

— Og Mændene er saa modige?

— Ikke Mændene, men De.

— Og Arthur?

— Deres Fætter — ja han — —

Amanda saae forvirret paa ham, overrasket ved dette uventede Spørgsmaal.

— Ja, jeg mener, hvis jeg gik til Afghanistan, vilde jeg dog gjerne have ham med. Tiltroer De nu ham ligesaa meget Mod som mig?'

Tankestregs-Brynene rykkede hinanden nærmere under den tavse Drøftelse af dette Problem.

— Ikke saa meget Mod til at vove — men Mod nok til at følge Dem.

— Det vilde jo være tilstrækkeligt.

— Ser De! udbrød Amanda og saae op med et lysende Blik: — De gaaer til Afghanistan. I Deres Hjerte har De allerede taget Deres Beslutning. Aa, hvor det vil glæde den gode Kala Rama!

Edmund var i Begreb med at protestere mod denne forhastede Slutning; men det faldt ham endnu i rette Tid ind, at han havde udtalt sin Vægning med altfor stor Bestemthed overfor Ministeren, og at han jo netop søgte en Leilighed til at udviske det mistænkelige Indtryk, som han maaske derved kunde have efterladt hos den skarpsindige Statsmand.

— Nei, Frøken, min Beslutning har jeg ikke taget, men De kan sige Hns. Excellence, som De maaske

ser, før jeg gjør det, at hans Argumenter har gjort Indtryk paa mig, og at jeg vil overlægge Sagen.

— Ja, det skal jeg gjerne sige ham, men nu maa jeg skynde mig bort: — Ranien venter allerede mit Besøg derovre.

TOLVTE KAPITEL

Fra gamle Dage.

Edmunds Blik fulgte hende, da hun gik ud, og blev ved at klæbe ved Døren, som havde lukket sig efter hende.

„Hvor kan det være,“ tænkte han, „at jeg i maanedsviis har levet under Tag med denne unge Pige — for ikke at tale om den evige Sø- og Flodreise — og at jeg egentlig først idag rigtig opdager hende? Hvilket Temperament, hvilken fyrig Begeistring — og navnlig hvilken prægtig Egensindighed! Og hvor hun i Grunden er kjær — ja endogsaa smuk, naar hun taler sig varm! Har jeg da været blind? Nei, kun blændet — i alt Fald i den sidste Tid. Min kongelige Lotusrose, der svømmer unærmelig paa det afgrundsdybe Vand, den har tryllet mit Blik saa fast til sig, at jeg ikke agtede den Hyacinth, der duftede ved min Fod!

„Men idag — ja idag maatte jeg „opdage hende“, som jeg sagde til Arthur — stakkels Fyr! — om den Blomst groer for ham? Det lod ikke til, at hun brød sig stort om ham . . . Og saa hendes halvkvalte Glædeskrig, da hun saae mig staa derude, efter at hun havde

svævet i Angst for mit Liv! Hvor synlig foer ikke Skygger af denne Angst over hendes Ansigt, da jeg fortalte hende Alt — — og hvor henrivende klædte det hende ikke!“ — — —

Edmund troede at have fundet Grunde til, at den unge Piges Billede nu opfyldte ham saa stærkt. Hvis han havde haft Evne til at se dybere ind i sig selv, saa vilde han have opdaget, at den virkelige Grund var skjult et helt andet Sted. At en ung Pige, der daglig saae ham, var indtaget i ham — at hans Livsfare satte hendes Inderste i det ængsteligste Oprør: det var for en Mand med Edmunds Selvbevidsthed og Livserfaringer noget ganske Selvfølgeligt. Ja, hvis Nogen havde tvivlet om, at han ved et Blik og et Par Ord kunde faa disse Fængstoffer til at sætte dette lille, tyske Pige hjerte i lyse Flammer, saa vilde han kun have haft et medlidende Smil tilovers for saa naiv en Anskuelse. Det Selvfølgelige sætter En ikke i Sindsbevægelse; neppe nok at man lægger Mærke til det. Men dette Pige barn havde ikke følt sig smigret, da han spurgte hende om, hvad hun mente om hans Digte. Hun havde ikke med passende Forlegenhed fremstammet nogle Complimenter, da han ventede dem, ja endogsaa udfordrede dem. Tvertimod; hun havde saaret ham paa hans ømmeste Punkt. Disse Læber, der var tegnede fint nok, men ingenlunde *à la* Cupido-Bue — de havde ikke blot advaret ham, dirrende af Sindsbevægelse; de havde ogsaa, krusede i et Spottesmil, tilslynget ham en bidende, næsten epigrammatisk Sarkasme. Disse klare, brune Øine havde ikke blot tilsat en Del af deres Lyskraft under Skyggen af de Farer, der havde formørket hans Vei: — de havde ogsaa leet af ham med drilsk Tindren.

Og det var noget Nyt. Denne Braad sad dybt derinde og nagede og hidsede ham — hvor fjernt han end var fra at tilstaa det for sig selv. Det var den nærmeste, om end langt fra den dybeste, Grund, hvorfor han nu befandt sig under Indflydelse af dette Kvindevæsen og ikke kunde faa hendes Billede ud af sit Sind.

Efter Sædvane lukkede han Øinene for at se dette Billede tydeligere.

Dér stod hun nu atter foran ham, i det Øieblik, da hun vilde gaa bort efter at have givet ham sin Advarsel og han holdt hende tilbage med sit Spørgsmaal.

Ungdommelig slank var hun, men den samlede, fulde Kraft i alle Former vidnede om, at hun kom fra en dygtig Stamme. Hendes Skuldre faldt hverken svagelig trekantet af eller stod firkantet ud; de havde hin harmoniske Runding, som man saa sjelden finder. Netop et Par Skuldre til at lægge Armen om, og just i den passende Høide — fandt Edmund nu, ihvorvel han ellers pleiede at foretrække højere Kvinder. Hendes Ydre havde kun lidet af den firskaarne Fader. Hun maatte ligne sin tidlig afdøde Moder; og af en eller anden meningsløs Grund var det ham behageligt at vide, at denne Moder var af gammeltysk Adel. Han fandt Race i dette Ansigt; det tilhørte hin firkantede Type, som man ser i Overgangsegnene mellem Europa og Asien, kun at Konturen her var finere og blødere, dragen med en egen besjælet Linieførelse, der i de lette, vege Sving om den korte Hage tiltalte ham saa meget mere, som han altid havde fundet den typiske engelske Lady's lange Hage lidt kjedelig.

Men især undrede han sig over hendes Øine, der aldrig før havde været ham paafaldende.

„Hvor ukonventionelle er dog disse Øine! Hvis der gaves et ubestridt Dogme for os Romantikere, saa var det det, at der til et skjønt Kvindeansigt hører lange, som med en Pensel tegnede Øienbryn, saadan som hos Haidée eller Gulnare dér paa Væggen. Det havde mine Grækerpiger, og Ranien her har det — kun at Penslen er dyppet noget dybt og ført i et eneste Strøg: en Ørn, der svæver over Øinenes Afgrunde. Og her — kun to brune Tankestreger. Men underlig nok, just det behager mig nu: bag disse Tankestreger er der Tanker.

„Og saa Øinene selv! De er ikke store, men hvor de lyser! Olivenbrune — næsten Spanierindernes berømte „grønne Øine“. Men Gud fordømme deres Øine! Sydlænderinderne har aldrig denne levende Gjennemsigthed — ligesom Vand, der risler i Skovskyggen. Og fremfor Alt — Udtrykket deri, da hun talte til min Samvittighed om uselvsk at tjene Menneskeheds Sag: — hvad er det dog, som det erindrer mig om? . . . Det er til at blive forrykt over! Hvert Øieblik troer jeg at kunne gribe denne Lighed, og saa er den atter undflyet — bort over Erindringens Tærskel og væk. Lighed? — ja, er det ikke snarere „Identitet i Forskjelligheden?“ Hvor kommer nu det kuriøse Udtryk pludselig flyvende fra? Rigtig! det var Professoren, som brugte det fornylig, da vi talte om Sjølevandring. Det var Formlen for Gjenfødelsestanken, mente han: det Samme i en ny Skikkelse. Godt! og hvad var da saa den første Skikkelse? — Hvorfra kjender jeg Udtrykket i dette Blik?

„Nei! Fanden skal tage mig, om jeg nu gider jage

længer rundt i min Erindrings Natteskov efter et Ligheds-Spøgeri, som Lysander, der bliver trukket om ved Næsen af Puck!“

Med en afværgende Bevægelse greb han det Brev, som han lige havde villet bryde Seglet paa, da Amanda traadte ind. Det bar Stemplet „London“. Men det var ikke til Themsens taagede Metropol, at det kaldte ham tilbage — det var til den sollyse By ved Arno, hvor han havde henlevet uforglemmelige Ungdomsdage i to store Digteres Selskab: til det stille, drømmende, af Magten forladte, i Skjønhed hvilende Pisa.

Brevet var fra en af disse Digteres Enke: fra Mary Wollstonecraft Shelley.

Hvor ofte havde han ikke i hine Dage modtaget en Billet med denne store, faste og dog yndefulde Haandskrift — kun et Par Ord: „Vi ses vel idag?“ — „Kommer De iaften?“ — et Par Ord, men hvilke Forjættelser om befrugtende aandelige Indtryk rummede de ikke? — Indtryk, som kun blive faa Dødelige til Del. Thi denne niogtyveaarige inspirerede Yngling, i hvem selve Poesiens Genius syntes at have incarneret sig, talte, naar Aanden kom over ham, som de store Komponister improviserede.

Og medens Edmund stirrede paa disse Skrifttegn, syntes han, at han hørte den frydefulde Piben af Svalerne, der ved Solbjærgs Tid kredse i saadanne Mængder over Pisas Quaier, som han intetsteds ellers havde set det; og han følte det svale Pust fra Arno, hvis gule Vande, med de sidste Solstraalers Glands vævet ind i deres Hvirvler, strømmede forbi under Marmorbroen, som han stod paa. Bag ham den i gyldent Lys badede *Lungarno Mediceo*, i hvis Huskurve Palazzo Lanfranchi traadte mægtig frem med sin alvorlige Façade, præget af Michelangelos Aand. Pa-

ladset syntes at kalde paa ham. Echoet af dets jernbeslagne Dør var endnu i hans Øre, Kulden fra den store, mørke Forhal sad ham endnu i Ryggen; og hans Hoved var endnu fuld af dets Beboers, Lord Byrons, Conversation, som i sin lunefulde Don-Juan-Stil legede Himmelspræt med Alt mellem Himmel og Jord og altid efterlod Edmund noget utilfreds med sig selv og med sin berømte Ven. Men det laa nu bag ham, og han havde kunnet skriige af Glæde som en løssluppet Skoledreng, da han nu ilede over til Casa Frasi, hvor der i Shelleys lille, lyse Bolig ventede ham en congenialere Atmosfære, i hvis Hjertevarme alle de Sympathier og al den Enthusiasme, som „Pilgrimen“ derovre i det dystre Palazzo spottede over, udfoldede sig til fuld Blomstring. Han lukkede Øinene for bedre at se den seraphiske Digtters aandfulde Ynglingetræk og Marys kjære, blonde Ansigt, hvis stille Ynde umærkelig vakte et sart Sværmeri i hans urolige Hjerte — et Sværmeri, som senere bragte han til at tilbyde hende sin Haand, rigtignok kun for at faa det Svar, at hun aldrig vilde ombytte Navnet Shelley med noget andet.

O, hvor levende bragte ikke Synet af disse Linier fra Ungdomsveninden ham hans gyldne Tid tilbage! saa nær og dog saa fjern, som tilhørte den et andet Liv; som om han var gjenfødt her i Indien og saae tilbage paa et forbigangent Levnedsløb i Italien. Og hvor rigt, hvor uendelig rigt syntes ikke hint Liv ham! Det var Elskov, Poesi, Venskab, Begeistring for Menneskehedens Fremtidsmaal, for Lysaandernes Kamp mod Overtroens Dæmoner, for Ret og Frihed . . . det var Ungdom! Og et Øieblik var han tilmode, som maatte han lægge Hovedet paa Bordet og hulke, hulke i de melodiske Klagetoner, som hans

anden udødelige Ven, „Pilgrimen“, havde foredraget for ham i hint pompøse, mørke Paladsrum:

No more — no more — oh! never more on me

The freshness of the heart can fall like dew — —

„Nei!“ mumlede han med en utaalmodig Bevægelse, som for at ryste sine Drømmerier af sig — „en sentimental Conspirator! det manglede blot! — Lad os se, hvordan det gaar den gode Mary!“

Den gode Mary gik det ikke videre godt. Men den ædle, haardtprøvede Kvinde havde kun faa Linier tilovers for sit eget glædeløse Liv, for den Armød, som Svigerfaderens Had og Bornerthed holdt hende nede i med en Jernhaand. Og hvad der fulgte efter disse Linier satte ham pludselig tilbage midt i den Tid, fra hvis Drømmesti hans Tanker lige havde revet sig saa voldelig løs.

„Dit sidste Brev, kjære Tre, indeholdt en Sætning, der saa levende kaldte mig vore første Pisaer Dage tilbage — maaske de lykkeligste i mit Liv. ‚Da vi ere fattige,‘ skriver du, ‚saa ere de Rige vor Arvelod, og vi have Ret til at udplyndre og udnytte dem paa enhver Maade.‘ Er det nu ikke saa godt et Exempel som noget, hvormed du den Gang overraskede os, paa den Corsar-Moral, som Shelley først forargedes over og siden lo ad, medens den altid satte Albé i den største Henrykkelse. „Ved Jupiter!“ raabte han, „denne Corsar er endnu ryggesløsere end jeg, ham er ikke engang Pengene hellige.“ Han havde Uret, thi meget Andet var dig helligt, for hvilket han kun havde et Skuldertræk eller en Vittighed. Naar jeg tænker paa dig, saaledes som du den Gang svingede frem og tilbage mellem de to Digttere — mellem

Albé, Byrons Øgenavn i den Shelleyske Kreds.

Palazzo Lanfranchi og Casa Frasi — saa forekommer det mig, at Shelley, altid var din gode Genius og Byron ikke saa sjelden din onde. Jeg synes ogsaa, at man senere undertiden har kunnet mærke, at din gode Genius havde forladt dig. Ak — man mærker det jo paa os Alle, at han har forladt os. Hvor øde blev det ikke pludselig i vor Kreds, efter at Toskanerhavets Bølger havde lukket sig over ham! Men lad os altid mindes, at det kun kommer an paa os selv, om han virkelig har forladt os. Og du, kjære Ven, er jo for bestandig stemplet som hans Eiendom. Hvad jeg nu vil sige, kunde maaske mange opfatte som en Blasphemi, men du ikke. Der har jo været Helgene, der vare stigmatiserede med Jesu Vunder; et saadant Stigma har du faaet i hint Øieblik, da du reddede Shelleys Hjerte — *cor cordis cordium* — ud af Ligbaalets Flamme. Da jeg sidst trykkede din Haand, følte jeg Arret af hint Brandsaar, og jeg sagde til mig selv: „Han kan i det mindste aldrig blive utro, aldrig utro mod vor guddommelige Digter-Prophet og mod hans Aand.“ — —

Med et dybt Suk lod Edmund Brevet synke ned i Skjødets, og uvilkaarlig søgte hans Blik et stort Aquarel, der hang paa Væggen ligeoverfor Verandaen.

Man saa en mægtig Buelinie af flad Sandkyst, begrænset af en uendelig Pinieskov, over hvilken blaa Bjerger løftede deres hist og her hvidtskinnende Toppe. I Forgrunden paa det gule Sand, midt imellem Skov og Vand, flammede et Baal, som der stod nogle faa Mænd omkring. En lille Tomaster spillede sine hvide Seil i de blaa Bølger. Maleriet udmærkede sig aabenbart mere ved Troskab mod Egnen end ved tech-

cor cordis cordium; *cor cordium* („Hjerternes Hjerte“) er den Indskrift, som Mary lod sætte paa Shelleys Gravsten i Rom.

nisk Mesterskab; men det varme, næsten glødende Lys, der strømmede ind paa det, gav det i dette Øieblik en skuffende Virkelighedskraft, og Baalet, der set ved det nøgterne Dagslys kun var nogle røde og gule Farveklatter, syntes nu for Edmunds Øine at lue og knittre, som den Gang da Leigh Hunt gjød Vinlibationen i Flammerne og Byron reciterede homeriske Vers over Digterbroderens Aske, medens han selv vovede sin Haand for at gribe dette hellige Hjerte, der syntes at være reddet ved et Under, som om det her i Livet havde glødet af altfor himmelske Flammer til nu at kunne fortæres af jordiske.

— Trofast mod ham — trofast mod hans Aand! stønnede han uden at kunne vende Blikket bort fra hin Scene . . .

Da han endelig gav sig til at læse videre, var Fortsættelsen — til hans Beroligelse — kun et almindeligt Brev-Væv af Bysladder og Nyheder fra det engelske High-life.

„Captain Robert og hans Hustru tog til Paris og ruinerede sig, saa at de nu maa leve ganske tilbage trukket i Nordengland. Mrs. R. S. gjør Cour til Bulwer, til uendelig skinsyg Kval for Mrs. Bulwer, og der tales ikke om andet i hele London. Men Bulwer spiller den Elskværdige ligeover for sin egen Hustru, som ganske vist i Skjønhed overstraaler alle Mrs. R. S.-er i hele Verden. Han grunder for Tiden over en mystisk Roman og siger, at han misunder dig, fordi du nu befinder dig i Mysteriernes gamle Land. Til syvende og sidst skriver du nu maaske ogsaa en Roman. Kan du huske, hvordan Shelley en Aften i Casa Frasi, da du havde læst et Par af dine Digte for os, spurgte dig, hvorfor du altid vilde efterligne Byrons Vers. „Fordi de er lettere at efter-

ligne end dine," svarede du. „Hvorfor overhovedet efterligne? spurgte han saa — „og hvorfor overhovedet Poesi? Du har set saa meget af Verden, jeg troer, du skulde skrive en Roman.“

Edmund lod Brevet falde.

Et nyt Lys gik pludselig op for ham ved disse Ord.

Hvorfor efterligne Byrøn? disse Ord af Shelley — var de ikke ogsaa Amandas? Og var det den eneste Lighed? Det var jo Shelley, hun havde mindet ham om, uden at det havde været ham muligt at blive klar over, hvad der gav hendes Ord og Væsen en saadan fortrolig Baggrund, Shelley — hans „gode Genius“ — fuldstændig Shelley, som han talte og var, naar han forfægtede en eller anden Sag, der var ham hellig. Hendes Øine — ja, de havde ganske vist ikke den Størrelse og vilde Dybde som Digterens, men hendes Blik lyste med den samme næsten overmenneskelige uselviske Ærlighed; i hendes Røst klang det samme Begeistringens ægte Kløkkemalm: — „Naar det bliver givet Nogen at kunne tjene Menneskeheden, at kunne udbrede Velsignelse og forhindre Rædselsgjerninger, hvilken vidunderlig Følelse maatte det dog være, selv om han forblev ganske ubekjendt — og da maaske allermest —.“ Af hvem havde han hørt slige Ord undtagen af Shelley?

— Ved Jupiter! udbrød han — Pigebarnet har Ret! Har jeg været Ven med to af Verdens største Digtere, for selv at ende som en middelmaadig, for ikke at sige daarlig Poet?

Han greb det lille grønne Bind, der laa paa Bordet, slog op paa maa og faa, læste nogle Linier og kastede det hen paa Bordet med et Udtryk af Lede.

Ja, Amanda havde Ret. Hun vilde ikke have Vers, men Daad. Nuvel, den skal hun faa. Men hvilken?

Havde hun ogsaa Ret dèr? Den Daad, som han tænkte paa, vidste hun ganske vist ikke noget om; men kunde hendes Døm være tvivlsom? Hun var traadt i Skranken for en ganske anden Slags Daad. Havde hun ogsaa Ret dèr? Det hverken vilde eller kunde han tilstaa.

En Sværm af Smædeord mod Staten, der undertrykte enhver fri individuel Bevægelse og traadte hver Funke af genial Stræben i Støvet — og fremfor Alt mod hint Albion, der siden Pitts Dage gik i Spidsen for Reactionen; der sendte sine bedste Sønner i Landflygtighed og havde forbandet begge sine Digterdioskurer; der til alle Staters gemene Egoisme endnu føiede sin feige Kræmmerpolitiks Hykleri og smuglede sine Varer ind under den christelige Humanitets Flag: — en sand Dithyrambe gennemstormede hans ophidsede Hjerne i luvslidte poetiske og rhetoriske Fraser fra den engelske Liberalismes Ungdoms- og Stormtid. Og at tjene denne Politik — det skulde være hans Opgave? En ung Pige fra Udlandet, der ikke vidste noget om alt det, kunde jo tro det — men han selv dog sandelig ikke!

Tvertimod: med Uveirskraft at storme stik imod denne klamme Gifttaage: — at tænde en levende Aandens Flamme, der bortveirede den, hvor den truede med at æde sig ind i ældgammel, poetisk Skjønhed og drage den ned i den moderne Intetheds ækle Sump — det var en Opgave, som det nok var værd at sætte Mandskræfter ind paa!

Og var det ikke just det, han vilde gjøre, naar han først sad fast i Sadlen her? Hvorfor skulde ikke dette lille Land under hans Ledelse kunne blive Udgangspunktet for Indiens Regeneration? Ved Forbindelse med de krigerske Sikhs i Pendschab, med hine Krigere, som Kala Rama havde sammenlignet med Crom-

wells „Ironsidet“, maatte det være muligt at skabe en national Magt, der var i Stand til at feie hele det indiske Compagni med samt dets Kræmmere og Missionærer og leiede Soldater ud af det prægtige gamle Land!

Og var ikke netop han Mand for at gjøre det? inderlig knyttet til Indien, som han var ved Raja-blodet i sine Aarer, og med Vestens Energi som sin anden kostelige Arvelod!

Saaledes berusede han sin Phantasi med heroiske Fremtidsdrømme for at dække Forræderiets uskjønne Træk med glimrende Farver. Hvad betød da endelig et saakaldet „Forræderi“ i dette Paladsrevolutionernes Land, hvor hele Dynastier igjennem neppe en Prinds havde bestøget Thronen uden at lade sin Fader vansmægte i et Fængsel og rydde sine Brødre af Veien? Og hans Selvbedrag lykkedes ham saa godt, at det slet ikke var ham paafaldende, at denne politisk-heroiske Vending i hans Foretagende først var indtraadt efter hans Samtale med en ung Dame. Indtil det Tidspunkt havde han betragtet hele denne Statsomvæltning i Lyset af et romantisk Eventyr. Det var ham rigtignok endnu mindre paafaldende, at han, der var begyndt med Godtkjøbs-Udfald mod Staten, nu endte med en Stat, der ganske vist skulde have ham selv til Overhoved — hvis det var saa stor en Fordel.

En vild, krigersk Musik vakte ham af hans Drømme. Det var den aftenlige *Naubat*, der tonede oppe fra Paladsporten, hvor nogle Soldater af alle Kræfter arbeidede de kobberne Hærpauker og blæste i de kongelige *nakârah*-Horn for at underrette de gode Borgere om, at ogsaa denne Solnedgang vilde forefinde Hns. Majestæt, Maharaja Navina Pala Dhyan Singh,

i hans Residenspalads, og at Allerhøistsamme ikke dvælede fjernt fra sin trofaste Hovedstad i et eller andet af sine Jagtslotte.

Endnu denne Solnedgang, og den næste med, og saa —? Vilde saa Naubutten endnu forkynde Navina Dhyan Singh's Nærværelse, eller en ganske ny Raja's?

Edmund saae for sig Dhyan Singh's lidet impone- rende Skikkelse, i dens tøflede og slobrokagtige Hyl- ster, med det i al sin Skjæggethed blødagtige Ansigt, ikke uligt Chandra Singh's, kun med slappere Træk, i hvilke Opiumens Virkninger havde præget sig dy- bere — Normaltypen for de Dusin-Rajaer, der dels regerede, dels existerede paa rigeligt engelsk Naad- sensbrød rundt om i Indien, hverken bedre eller værre end de Andre, i det Høieste udstyret med den nega- tive Fortjeneste at lade en Klogere holde Styret. Og det forekom ham næsten komisk, naar Nogen vilde gjøre ham hans Ret stridig til at skubbe en saadan Skyggekonge tilside og sætte sig paa hans Plads for at vise det forbavsede Indien, hvad en Mand paa Thronen betød.

De krigerske Toner af Horn og Pauker tabte sig i det Fjerne.

Ophidset af den Selvsuggestions-Rus, som den havde givet forøget Styrke, sprang han op og vendte sig om mod Byrons billedet, som mod En, der var legemlig tilstede:

— Ja, gamle Ven, George Gordon Noël Byron! ofte var du lige saa meget Profet som Poet, og sandelig, aldrig var Seeraanden mægtigere over dig, end i hin Nat paa Dækket af „Herkules“, under Kephalonias Kyst. Thi saa sandt det er dine Træk, der nu lyser mig saa levende imøde: — min indiske Krone vil jeg have!

Neppe havde han udraabt disse Ord, før der sænkede sig en pludselig Skygge over hans løftede Stemning, og hans Hjerte, der endnu glødede af Enthusiasme, blev sammenpresset af et Kuldegys:

— Hvad? Vil jeg ikke faa den? Jeg synes, du ler spodsk — ryster paa Hovedet — — du skulde virkelig ikke have været nogen Seer? — — —

Det forekom ham, at han ikke længer var alene. Kom det af Livagtigheden i dette malte Billede, der nu, da det streifedes af det glødende Aftenlys, syntes at træde ud af Rammen? Eller — — ?

Edmund vendte sig om og tumlede et Par Skridt tilbage.

TRETTENDE KAPITEL

Besøgelsen.

En høi Skikkelse stod derude — purpurviolet mod Lyset. Saa blændende var Skjæret af den tropiske Solnedgang, hvis Safran- og Skarlagensfarver smeltede i den Rosenglød, der flammede over hele den synlige Himmel, at det ikke var hans Øjne muligt at skjelne mere end de blotte Omridslinier. Men disse forraadte strax Inderen. Et Straalebundt skjød ind imellem Læggene, som var blottede under en nedhængende Flig af den simple, lagenagtige Kappe. En høi Turban kronede Skikkelsen.

Det var maaske undskyldeligt, naar Edmunds Nerver endnu var noget rystede af det Stød, som de havde faaet ved Formiddagens Thag-Eventyr — saa rystede endogsaa, at hans umiddelbare Tanke ved Synet af en Inder, der pludselig, som skudt op af

Jorden, stod paa hans Tærskel, var den, at han saae en Thag, hvis Romal i det næste Øieblik vilde være slynget saa fast om hans Hals, at hans Dødsskrig blev kvalt med ham selv.

Men strax efter begreb han til sin Beskjæmmelse, at dette Besøg ganske vist stod i Forbindelse med hint Eventyr, men rigtignok paa en helt anden Maade end den, som han saa ureflekteret havde frygtet.

Thi Turbanspidsen havde allerede givet Plads for den brede Skulderlinie, og den fulde, dybe Stemme, der lod sit „Salem Sahib!“ høre, overbeviste ham strax om, at det var hans gaadefulde Redningsmand, som han havde for sig:

— Velkommen, Fremmede! sagde han, idet han bukkede dybt med den orientalske Værdighed, som han længst havde tilegnet sig. — En saa vis Mand vil tilgive, at jeg i det første Øieblik blev bragt ud af Fatning ved denne Overraskelse. Den er imidlertid af høist glædelig Natur. Jeg ser, at I er kommet paa andre Tanker og har vendt eders Fjed mod Byen; og det giver mig Haab om, at jeg tør hilse jer her i min ringe Bolig som en kjær Gjæst.

— Jeg takker eder, Sahib, svarede den Fremmede, men jeg er forlængst afvænt med at dvæle under et Tag.

— I er en Vandrer — en, der gjør Bod?

— Hvo gjør ei Bod, hvo er ei Vandrer? Verdensvandrere ere vi, det er vor Bod.

— I undviger mig med vise Ord. Tilgiv, hvis jeg faldt jer til Besvær med mit Spørgsmaal. Det er maaske undskyldeligt, at jeg gjerne gad vide, hvem jeg skylder min Redning.

— Eders Broder.

— Ja, Brødre er vi jo ogsaa allesammen, idetmind-

ste siger de Christne det og handler da ogsaa derefter — som hint første Broderpar. Naa, som I vil, bliv i eders Formunning, og hvis jeg kan tjene jer med noget —

— Jeg kommer ikke for at blive betjent, men for at tjene jer.

Edmund lo overmodig.

— Hvad det angaar, saa skulde jeg tro, at jeg her havde Tjenere nok.

— Det er just Spørgsmaalet.

— Desuden er jeg allerede saa dybt i Gjæld til eder —

— Aa, hvad I hidtil skylder mig, er kun saare lidet.

— Det kan jeg ikke tro. Skulde jeg have overvurderet den Fare, jeg svævede i?

— Jeg har blot reddet eders Liv.

— Naa ja, det er dog altid noget, svarede Edmund leende. Jeg veed jo nok, at I Inder ikke vurdere Livet synderlig høit; for jer er det kun Lidelse; men da jeg har et andet Syn paa det — —

— Undskyld, Sahib! det var ikke saaledes, jeg mente det. Men tænk eder, at I var saa rig, at I kunde brolægge hele Indien med Guldmønter. Efter en eneste af disse Mønter strakte en Tyv sin Haand ud. Eders Broder forhindrede Tyveriet. Vilde det da være saa meget, hvad I skyldte ham? — Endnu mindre er det, hvad I hidtil skylder mig.

— Hidtil, siger I. Og senere vil jeg komme til at skyldte eder mere?

Den Fremmede nikkede.

— Naar jeg viser jer, hvad jeg formaar, og I forstaar det.

Edmund saae et Øieblik forskende paa ham.

— I er en Yogi, hvis jeg forstaar jer ret, og roser jer af at kunne virke Undere.

— Ja, hvad I kalder Undere, svarede den Fremmede i en ringeagtende Tone.

— Jeg er tilbøielig til at tro jer, for jeg maa tilstaa, at da jeg stod overfor jer deroppe i Dschangelen, blev jeg grebet af en Følelse af det Overordentlige — som ingensinde før — og jeg har staaet overfor overordentlige Personligheder. Yogikunster har jeg jo allerede set en Del af. — Af en Kjerne, som jeg selv lagde i Urtepotten, lod En et Mangotræ voxe op og blomstre og bære Frugt, som jeg spiste. En anden steg et Par Fod i Veiret for mine Øine, da han tog Afsked. Den Slags Kunster venter jeg ikke af jer.

— Med Rette.

Edmund traadte et Skridt tilbage og pegede op paa Lord Byrons Billede, der levede sælsomt op i det sidste Dagslys.

— Nu vel, se paa dette Billede! Ti Aar er forløbne, siden den Mand, der bar disse Træk, forlod denne Verden, der endnu gjenlyder af hans Navn. Thi han var en af de Ildaander, over hvis Askerest vor oldingeagtige Slægt i Aarhundreder varmer sine valne Hænder. Men den, der selv har været med at opleve dette Flammeliv, den, der har set de Funker sprude, der sidenefter som Stjerner oplyste Folkenatten: han veed hvad det vil sige at leve; og derfor veed jeg det. Han var min Ven. Mangen god Gang har vi siddet sammen i sene Nattetimer og talt alvorlig om Liv og Død og om det dunkle Hinsides-Døden, og ogsaa derom, hvorvidt nogensinde en Afdød kan vende tilbage derfra og give os Kundskab. — Yogi! kan I bringe ham til Veie, saa at jeg atter ser for mig de saa velkjendte, dyrebare Træk, atter hører hans Røst som dengang —?

Edmund stirrede anspændt paa den Fremmede i aandeløs Forventning, hvad Svar der nu vilde komme

paa dette forvovne og, som det nu forekom ham, næsten forrykte Forlangende.

Inderen lod imidlertid ikke til at finde noget saa Overordentligt deri. Da han svarede, var hans Røst ikke blot rolig, men der var endogsaa en Klang af Munterhed i den.

— Hvis I havde begjæret at se eders anden Ven — ham, hvis Hjerte I rev ud af Ligbaalets Flammer paa Stranden ved den blaa Sø — —

Edmund veg tilbage, og stirrende med et stift Blik paa denne sælsomme Fremmede, raabte han: —

— Shelley —? — hvorfra veed I — —?

— Jeg ser jo Arrene af Brandsaarene paa den Haand, som I strækker ud imod mig. Ja, hvis I vilde se Shelley, det vilde holde vanskeligere. Thi han var mindre betyngtet med jordiske Rester og kunde vel længst være udenfor al Rækkevidde. Men hvad det angaar at fremmane Lord Byrons Skikkelse, saa er det noget, der vel vilde lykkes for enhver, der giver sig af med saadanne underordnede Nekromantkunster.

— Underordnede Nekromantkunster! udbrød Edmund i stor Ophidselse. — Driver I Spot med mig? Underordnede Kunster, Menneske! Gysende staar Menneskeheden den Dag idag som den stod for Aartusinder siden ved Randen af den Afgrund, der skjuler Alt eller Intet — et evigt Skjød, en evig Grav — hvo veed det? Den ler over sin Tro, den græder over sin Tvivl. Kun et eneste Glimt derovrefra, kun en Røst fra dette Hindsides, ja blot en Lyd, naar det kun ikke er Ekkoet af vort eget Suk, en Lyd, der viste os, at der var Noget dèr — ja hvem vilde kjøbe den for dyrt, om han saa gav alt sit Eie derfor?

Engländerens heftige Sindsbevægelse overfor det

Overnaturlige forsøgte med Miner, Stemme og Gebærder at vække en Streng hos hans Gjæst til sympathisk Medklingen — men forgjæves. Den underlige Fremmede lod sig ikke i mindste Maade rive med. Han svarede med næsten foragtelig Ro, og hans Stemme havde en vis sørgmodig Klang: —

— Saaledes føder Uvidenheden sig bestandig selv paany, og fra Dagens naive og forholdsvis uskyldige Blændværk styrter den sig i det langt større og farligere, der væves af Natten. Hvad er det, I begjærer? den menneskelige Naturs laveste Elementer, ligesom de sidste Kul, der endnu ikke ere faldne sammen i Aske, fordi der endnu flakker en Rest af Livskraft i dem — disse Kul, pustede op til en uklar Glød — disse Elementer, beandede af Troldmandens egen dumpe Aand, som en Vampyr, der ved at suge Blod materialiserer sig: — saadan et magtesløst Skinvæsen skulde være eders Ven, I tilforn havde saa kjær, skulde være eders Byron? Ja, endnu mer skulde den være — thi hvad var Byron? et Menneske, om end et af de sjeldneste; men dette Væsen skulde være eders et Bud fra Evigheden! . . . Jeg sender jer en tibetansk Rødkappe; han kan gjøre det Kunststykke for jer — og det for en billig Penge.

Det laa ikke just for Edmund at lade sig imponere. Men denne Inder, som gav ham en ringeagtende Irettesættelse, just da han havde svunget sig op til en Høide af Idealisme, som han kun sjelden naaede — han imponerede Edmund ikke saa lidt. Han havde hørt om disse tibetanske Rødkapper, Lamaerne af de ureformerede Sekter, og om deres Djævledands og Trolddomskunster, der ogsaa omfattede hint „underordnede“ nekromantiske Gebet, og han følte tydelig, hvilken Ringeagt der laa i den Fremmedes sidste Ord.

Hans Øine havde nu vænnet sig til at have Modstanderen mellem sig og det stirrende Aftenlys, og dette var ogsaa blevet noget svagere. Saa kunde han da nu skjelne sin Gjæsts Ansigtstræk, og navnlig de store, dybe Øine, hvis Blik han overfor Indologen havde sammenlignet med Slangestenens hemmelighedsfulde Skjær. Dette Blik syntes at bore sig ind i hans Hjerne, at gennemlyse Hjerte og Nyre, røre hele hans Væsen op fra Grunden af og magtstjæle hans Aand. Uvilkaarlig maatte han tænke paa de berømte Vers i Coleridges „*The Rime of the Ancient Mariner*“: —

„*He holds him with his glittering eye — —*“

Havde denne ubudne Gjæst ogsaa sin Historie, som han vilde og maatte fortælle? — var den ligesaa sørgelig som den, der af hin gamle Sømand blev berettet til den uvillig lyttende Bryllupsgjæst, og vilde han selv — ligesom hin Bryllupsgjæst — efter at have hørt Historien gaa bort som en „sørgmodigere og visere Mand“?

Disse Spørgsmaal dæmrede i Baggrunden af hans Sjæl, mens han tog sig saa meget sammen, at han med noget usikker Røst kunde spørge:

— I, der taler med saadan Ringeagt om disse hemmelighedsfulde Ting — i Himlens Navn, Menneske — hvis I da er et Menneske! — hvad kan I da gjøre?

— I ønsker at se eders Ven, svarede den Fremmede. Er I selv eder ikke nærmere end Vennen? Hvorfor ønsker I ikke at se jer selv?

Edmund vendte sig uvilkaarlig bort. Intet kunde i dette Øieblik komme ham ubekvemmere end at faa sit Indre afsløret af en fremmed Haand. Men det var kun Hovedet, han vendte bort. Blikket kunde han ikke rive løs fra den Fremmedes.

„*He holds him with his glittering eye — —*“

— Mig selv? svarede han med tvungen Latter. Dertil behøver jeg vel kun et Speil.

— Ganske vist. Det kommer kun an paa, om det Speil er jer tilstrækkeligt, som Glarmesteren leverer. Eller hvad mener I om en heroisk Fortids uhyre Forstørrelsesspeil? Om at lære, hvad I er, af det, som I var?

Edmund vendte sig ikke længer bort. En ny Interesse var vakt hos ham. Et uroligt, heftigt Begjær bevægede sig i ham.

— Forstaar jeg jer ret —? kan I — skulde I virkelig — —

— Jeg kan løfte det Slør, der skjuler et forbigangent Liv.

— Og det siger I mig saa rolig, som jeg vilde sige jer, at jeg i en Afstand af tyve Skridt kan pudse et Lys med min Pistol.

— Vilde jeg ellers kunne gjøre det?

— Hvis I kan det — forlang af mig, hvad I vil — kan I afsløre dette Mysterium for mig — kan I vise mig mig selv som jeg var, saadan at jeg føler det usvigelig: ja, det var mig — jeg var og jeg er — den samme den Gang og nu — den samme trods Tiden — trods Alt: — — hvis I kan gjøre det — I kan forlange hvad I vil — —

I sin Ophidselse var Edmund traadt sin Gjæst nærmere. Denne løftede sin Haand afværgende:

— Kun eet forlanger jeg: Taalmodighed til Tiden kommer. — Indtil da: paa Gjensyn!

Han vendte sig for at gaa bort.

— Kun eet Spørgsmaal: da I mødte mig deroppe paa Aasen — var det et Tilfælde?

- Saaledes kalder I det, ikke jeg.
- Og hvorfor gik I dengang tilbage til Dschangelen og kom igjen for at opsøge mig?
- Jeg kjendte eder ikke.
- Og dog har I ikke set mig i Mellemtiden.
- Visselig saae jeg eder.
- Hvor?
- Dèr hvor I vil se mig, naar Timen kommer.
- Og hvad siger jer, naar den kommer?

Inderen, der allerede var traadt ud paa Verandaen, vendte sig om, og standsende den ivrige Englænder med sit unærmelige Blik, svarede han med høi, fast Røst: —

— *Index providentiae!*

FJORTENDE KAPITEL

De tre Heireskrig.

Hvis et Lyn var slaaet ned for Fødderne af ham, kunde det ikke have standset Edmund brattere, end disse Ord gjorde det.

— Hvad er det? — Han kjender Ordene i Brevet! Det er ham, der har skrevet dem! . . . Men saa veed han jo — — ja, hvad veed han? — Alt? — eller hvor meget? Jeg maa tale med ham — jeg maa — — —

Og han styrtede hen mod Døren, hvor han stødte heftig sammen med Arthur.

Denne flittige unge Mand havde arbeidet nede i en Havekiosk, hvor Amanda paa denne Døgnet's Tid pleiede at opholde sig. At hun undtagelsesvis ikke befandt sig dèr idag var maaske en Skuffelse for hans Hjerter,

men en afgjort Fordel for hans Flid. I denne Ensomhed var det lykkedes ham at gjøre et fuldkomment Udkast til Brevet til Lord Pembroke, og han var — *faute de mieux* — ikke lidet stolt af sin diplomatiske Bedrift. Med det aabne Brev i Haanden ilede han til Havestuen for at forelægge det for sin Fætter og Mester.

Skjondt det hendøende, paa een Gang svage og blændende Dagslys gjorde det vanskeligt at læse, løb han underveis Epistlen igjennem, og idet han steg op ad Verandatrappen, dvælede hans Blik ved et Par Linier, der forekom ham at være særlig vellykkede. Da bemærkede han en høi hvidklædt Skikkelse, der vendte Ryggen til ham, idet den steg ned ad Trinnene til den anden Side; og noget i Holdningen drøg hans Opmærksomhed bort fra den epistolære Undersøgelse. Den Fremmede saae tilbage over Skuldren, som for at overtyde sig om, at ingen fulgte ham — og med den ene Fod paa det øverste Trin blev Arthur staaende ligesaa rodfæstet derude, som Edmund samtidig stod inde i Værelset.

Kun et Øieblik, saa sprang han op paa Verandaen og stødte i Døren saa heftig sammen med Edmund, at de begge foer tilbage.

— Edmund? raabte Arthur med alle Tegn paa en usædvanlig Bestyrtelse.

— Ja, hvad er der? Man skulde tro, du havde set et Spøgelse.

— Den Fremmede — —! stammede Arthur.

— Naa ja — —

Arthur greb sin Fætter krampagtig i Armen.

— Har han talt med dig?

— Ja vist har han saa. Men giv nu slip — jeg maa

følge ham, jeg maa tale med ham. Han sagde tilsidst et Ord — — —

- Opgiv det, Edmund!
- Hvilket?
- Alt det her. Gaa til Afghanistan!
- Er du forrykt?
- Jeg siger dig, du har tabt Spillet.
- Hys!

Edmund løftede Haanden tyssende og lyttede til et langtrukket Fugleskrig, der lød fra Baggrunden.

- Tabt? det begynder først nu. Kan du høre?
- Ja, det er en Heire, der skriger.
- Endnu et Skrig — hør — — — og et tredie Skrig.
- Naa ja? er det saa mærkeligt?
- Det er Tegnet. Baaden venter mig.
- Hvad for en Baad?
- Den, som Overbrahmanen sender mig for at bringe mig til Ruinerne, hvor Ranien — —

— Gaa ikke derhen! Edmund! endnu er det Tid!

Arthur vilde holde sin Fætter tilbage ved Frakkeopslaget. Men Edmund rev sig løs og stormede ned ad Trappen.

Det nye Elskovseventyr, der nu ventede ham, havde aabenbart faaet ham til at glemme den Fremmede, som han et Øieblik før havde været saa opsat paa at følge.

Ikke saaledes med Arthur.

— Han styrter sig hovedkuls i Fordærvelse! — Nei! jeg maa indhente ham. Han skal og maa høre mig! Og han ilede ud i Haven.

— Edmund! Edmund!

ANDEN BOG
FØR DET TREDIE SCHAKALSKRIG

HE HATH AWAKENED FROM THE DREAM OF LIFE.
SHELLEY

FØRSTE KAPITEL

„Paladsets Pryd“.

Edmunds Baad, bemandet med nogle af hans Folk, ventede paa Amanda i det østlige Hjørne af Havnen, hvor en fremspringende Klippehøi havde dannet en naturlig Havn.

En Rofart paa et Par Minutter var tilstrækkelig til at bringe dem over til Klippemuren. Paladsbjerget dannede her Hjørnet mellem den store Sø og den sydlige Bugt, ved hvis indre Rand Hindustaden laa. Paa denne violet-skyggede Sydside gabede der — ikke langt fra Pynten — en alt andet end indbydende grotteagtig Port. Dèr, hvor Bungalowen nu stod, havde der i gamle Dage befundet sig et Slags Udenværk, der i hine krigeriske Tider havde været en fremskuddt Post til Forsvar for Byen og tillige en Udfaldsport mod den af Røvere gjennemstreifede Ørk. Dengang havde Færdslen mellem Havnen og Porten, som idag undtagelsesvis var aabnet igjen, sikkert været stadig og livlig nok.

Amandas eneste Ledsagerske var en Tjenestepige, der allerede i hendes Moders Levetid havde tjent hos dem, og som intet Øieblik havde betænkt sig paa at følge sin gode Herre og den kjære Frøken til det hede Indien, skjøndt det for hende saa temmelig var det samme som for en anden at foretage en Reise til Underverdenen. Men naar det stikker Herskabet at

ville fare til Helvede, hvad skal saa et trofast Tyende gjøre? Barbara Schwitzgäbele befol sin Sjæl alle Helgene i Vold, pakkede sin Kiste og begav sig ud blandt Hedningene; og dette Vovestykke maa regnes hende saa meget mer til Gode, som hun forlængst havde opdaget, at ikke blot den lærde Hr. Professor men endogsaa Frøkenen var slemme Kjætttere; ikke blot Protestanter — hvilket allerede var galt nok — men egentlig talt næsten selv Hedninger, hvorved Faren naturligvis forøgedes i høi Grad. Saadanne Betæneligheder gjorde sig ganske vist gjældende — men hvad hjalp det? hun maatte med.

Og saa sad hun da nu her i Baaden ligeoverfor Amanda: en drøi Bondepige fra Schwaben, af ubestemmelig Alder, med blankrøde, haarde Æblekinde og runde Bærøine, som saae Alt og undrede sig over Intet. Thi siden de havde tabt de sidste tyske Skorstene af Synskredsen, havde de været fattet paa det Umuligste. End sigte da, at de skulde beundre noget. At hun stod i Begreb med at trænge ind i et Cenanas Allerhelligste og stande Aasyn til Aasyn med en indisk Fyrstinde — et Fortrin som mange høitstillede Damer vilde have betalt i dyre Domme — det imponerede hende ikke det Ringeste og interesserede hende ikke halvt saa meget, som hvis hun havde været underveis for at tage en Kostald i Øiesyn.

Tavs sad hun dør ved Siden af sin unge Frøken, hvem en ubetvingelig Nerveusitet ogsaa gjorde stum. Man saae paa Pigens Ansigt, at hun i høi Grad misbilligede denne Udflugt, men ogsaa at hun var sig fuldt bevidst, at naar Frøkenen fik i Sinde at stikke sit nydelige Hoved, som Bårbele idag havde friseret med særlig Omhu, ind i Gabet paa en Tiger, saa var hun,

Barbara Schwitzgäbele, ikke gaaet med til Indien for at salvere sit. For det Øvrige maatte Madonna og alle Helgene sørge!

I Grotteporten var det svære Jerngitter, som ellers spærrede Indgangen, trukket tilveirs. Man ventede dem. En Cenanavogter, der saae ud, som om han ilsomt var sprunget ud af sin Seng, havde sat Pudevaaret paa Hovedet, bundet et storblomstret, stukket Sengetæppe om sig og stukket Fødderne i sin Kones Tofler, gjorde sin Salam, saa han dannede en ret Vinkel. Ved Foden af en snever og steil Trappe, der snart forsvandt i Mulm og Mørke, ventede otte Bærere med to Bærestole, hvis eiendommelige Form satte dem i Stand til, uden Fare for Indehaverne, at slæbes op ad Klippetrappen af to Mænd.

Dette Arrangement fandt ikke Naade for Bärbeles Øine. Da Amanda uden videre vilde sætte sig ind i den ene Bærestol, holdt Pigen hende tilbage ved Ærmet og begyndte paa ægte Schwabisk at underrette de forbløffede Hinduer om, at hendes Frøken, og hun i Schwarzwald var klatret op ad Klippetrapper med meget daarligere Trin, og at det aldrig i Verden kunde falde dem ind at sætte sig i saadan en Æske, for at de, de udøbte Abekatte, kunde dratte ned med dem; at de kunde skjære Ansigter, saa meget de lystede . . .

Her blev imidlertid hendes substantielle Person omfavnet af fire brune Arme og i en Haandevending befordret ind i den ene Æske. Leende sprang Amanda ind i den anden, og opad gik det saa hurtigt, at de mistede Syn og Hørelse. Thi de halvnøgne Inder, hvis „Udøbthed“ ikke syntes at genere deres Bevægelser, sprang op ad Trappen i høi Grad lig de Abekatte, som de efter Bärbeles Anskuelse var, og som de

efter deres egen Anskuelse maaske havde været for temmelig kort Tid siden; og derhos skreg de ligesaa øredøvende som saadan en Trop Aber, der vender tilbage til sin Klippebo fra et Røvertog. Byltets Befordring lod ikke til at volde dem stort Besvær. Bærerne vexlede hvert Minut, uden at Farten derved led noget Afbræk.

Største Delen af Tiden var man indhyllet i et næsten fuldkomment Mørke; af og til fandt dog Lyset Indgang gennem en dyb og snever Aabning i den ru Stenvæg. Snart var det en mægtig Guldbarre, snart en blaa Staalbjælke, der borede sig ind; hvoraf Amanda sluttede, at disse i Klippen udhuggede Trappengange skraanede frem og tilbage mellem Bjergets Vestside, der vendte ud mod Søen, og den sydlige Side, som begrændsede Bugten.

Pludselig befandt man sig i fuldt Dagslys — i en indre Paladsgaard. Tilvenstre kun Himlen over kolossale Murtakker, tilhøire Porten ud til en anden Gaard, glimrende af Bronzebeslag og tindrende af glasserede Sten, men kun Gjenstand for et flygtigt Blik. Thi da Amanda steg ud, stod hun ved Tærsklen af en aaben Dør, som Cenनावægteren i Pudevaar, stukket Tæppe og Fruens Tøfler med en retvinklet Salam opfordrede hende til at træde ind ad.

Amanda kunde ikke begribe, hvorledes det havde været ham muligt i dette lidet sportsmæssige Kostume at ile forud for de behændige Bærere. Det var i Virkeligheden ogsaa en anden, men han lignede den første, som om han havde været hans Tvillingbroder.

En temmelig lang, halvdunkel Korridor bragte Paladsbesøgerne til en Dør, som gik op af sig selv, og foran hvilken en Trillingbroder gjorde sin Salam.

De traadte ind i en tom Sal. Ligeoverfor dem aabnede der sig en spidsbuuet Dørramme, udfyldt af en Bambusportière. Sorte Fingre delte de raslende Streng. Et rynket Abefjæs grinede dem imøde, og et gammelt, magert, sammenbukket Kvindemenneske, der nu kom helt tilsyne og var indviklet i gul Silke, vinkede til dem, at de skulde træde nærmere.

Cenanaets Allershelligste var ingenlunde den forventede, med orientalsk Yppighed prangende Eventyrhal fra Tusindogen-Nat. Det var et nøgent Rum, hvidkalket — kun at det Hvide intetsteds var hvidt, men snarere et perlegraat mystisk Skjær, i hvilket Visioner af Farver syntes at svømme, som om det Hvide var i Begreb med at føde alle Regnbuens Farver. I dette det reflekterede Lys' Land havde Amanda allerede set mange forunderlige Lysvirkninger i det Indre af Hindutempler eller af mohamedanske Moscheer, men intet, der kunde lignes med denne. Lyset sivede ind gennem et Par dobbelte, af Snitværk gjennembrudte Marmorplader fra et Galleri, som med lignende Aabninger vendte ud til en indre Gaard. Ved denne gjentagne Filtrering syntes det tildels at have afklædt sig sin Virkelighed og at meddele Alt, hvad det faldt paa, noget Uvirkeligt. Et Dusin broget klædte Pigebørn, der sad paa Hug i en Krog af Værelset, saae ud som store Stifmoderblomster, der var forhexede Piger; og den Gamle i den gule Silke, der havde vinket Amanda ind og nu stod ved Siden af dette Bed, var uden Tvivl den Hindu-Circe, der havde forgjort dem.

Men aller uvirkeligst forekom selve Ranien hende at være, som hun laa dér henstrakt paa sit lave, kjølige Leie, en fodhøi Træramme, som der var spændt Gjorder over.

Saadan saae hun altsaa ud, „Paladsets Pryd“!

Først og fremmest et Par Øine: store, mandelformig udsnittede, sorte, næsten lutter Pupil — dertil kunstig formørkede og forlængede, idet den indre Rand af Øielaaget var indgnedet med et sort Antimoniumspulver, der var ført noget ud over Vigen; altfor lidt adskilte af den smalle, høie Næsebro, under en eneste vingeformet Brynlinie, der ikke var langt fjernet fra det svære, grove Ravnehaar — kun netop Plads for en Klasse store Rubiner; — i den venstre Fløi af den lange, letbøiede Næse en glimrende Brillant; korte, stærkt sveiede, meget røde Læber — Altsammen indfattet i en matbrun Oval: — det var det Ansigt, der nysgjerrig strakte sig frem imod Amanda fra en Masse regnbuefarvede Slør. Og da nu en spangeblinkende Arm gled ud af det folderige Hulle og rakte hende en lille Haand med hennafarvede Negle til Kys; — da Bevægelsen af det under Muslinfolderne henstrakte Legeme overgjød hende med en kvalmende Bølge af Modbydelighed — — —

Var dette Væsen virkelig en Kvinde? eller var det en Slange, som hin gule Fe havde hjulpet til en Kvindeskikkelse — en Lamia?

De farvespillende Vers i Keats' „Lamia“ — et af Edmunds Yndlingsdigte — der skildre Kvindeslangen, randt hende i Hu. Hun maatte tage sig sammen for at berøre disse Fingerspidser med sine Læber og sætte sig paa en Skammel, i Stedet for at skringe og løbe sin Vei.

Saa styrkede hun sig ved et Blik paa den trofaste Bårbele, der stod nogle faa Skridt fra hende og aabenbart var saa lidet berørt af Lysgalder og anden stedegen Magi, som om hun stod udi sin Faders Urtegaard i Echtherdingen.

Hun holdt en lille, i et Silketørklæde indsvøbt Gjen-

stand krampagtig fast mellem sine Hænder: at hun ikke drattede den, det var, hvad man kunde forlange af hende!

Dette erindrede Amanda om, hvad der først og fremmest var at gjøre.

Hun vinkede Pigen hen til sig, modtog Gjenstanden og afslørede den. Det var et smukt slebet Haandspeil. Med nogle omhyggelig indstuderede Hindustani-Ord overrakte hun Ranien denne Gave.

„Paladsets Pryd“ speilede sig øieblikkelig og udtrykte sin Tilfredshed.

— Ayah! raabte hun.

Den gamle, onde Fe forlod sin Vagt ved Blomsterbedet og tog fra et lille Bord et gyldent Muslinslør, saa fint, som om det var vævet af Edderkopper for en Elverdronning. Dybt neiende rakte hun Sløret til Ranien, der overgav det til sin Gjæst.

Efterat Amanda tilstrækkelig havde beundret Gaven, betroede hun den til Bårbeles trofaste Varetægt.

Gaveudvexlingens vigtige Ceremoni var saaledes lykkelig overstaaet. Tingene begyndte at antage et stærkere Præg af Realitet.

Men hvilket gjækkende Dæmringsskjær af det Virkelige og det Uvirkelige i sælsomste Sammenblanding begyndte ikke nu at flimre, da der ved Hjælp af en kvindelig Tolk, som kunde en Smule Engelsk, kom en Slags Samtale i Stand, alt imedens „Paladsets Pryd“ nippede til forskjellige Lækkerier og paanødte sin Gjæst dem! Hvilke vidunderlige Afgrunde af Uvidenhed og Overtro, af ophidset Phantasi og af den kjedsommeligste Nøgternhed aabenbarede sig ikke for Amandas mer og mer forundrede Blik. Stedse uforbeholdnere afslørede sig hele det brogede Gemytsode hos den orientalske Kvinde, hvis eneste aandelige

Underholdningen bestaar i, timevis at lade sig fortælle Eventyr eller høre en eller anden gammel Heltesang recitere til en Luths ensformige Plingplang, medens hun, henstrakt paa det lave Leie, indaander Vandpibens aromatiske Røg, tygger Betelblade eller ruller Opiumspiller mellem Haandfladerne for saa at sluge dem og hengive sig til en halvvaagen Drømmetilstands vellystige Fornemmelser.

— Er jeg en Bajadere? spurgte Raniens fornærmet, da Amanda, for ikke bestandig blot at være den svarende Part men ogsaa paa sin Side lægge lidt Interesse for Dagen, stillede et uheldigt Spørgsmaal, der forudsatte, at „Paladsets Pryd“ kunde læse og skrive.

„Hvis du var en Bajadere, vilde der nok ingen Gud komme til dig,“ tænkte Amanda.

Ved denne Leilighed lod Blomsterpigebedet i Hjørnet en halvt undertrykt Fnisen høre, som da overhovedet denne Lyd, ledsaget af Silkeknitren, af og til kom derhenne fra; hvorved Bedets eiendommelige Duft af Moschus og Camfer hver Gang strømmede livligere ud. Fra Gaarden lod den monotone Pladsken af et Springvand og Duernes Kurren, der undertiden blev saa stærk, at den tunge Luft syntes at dirre deraf.

Det havde vist sig, at det ikke var saa lige en Sag at stille et Spørgsmaal. Heldigvis var det ogsaa overflødigt. Raniens Nysgjerrighed var uudtømmelig og angik navnlig „den store Sahib“, om hvem Amanda ikke kunde berette nok: — naar han stod op, hvad han helst spiste, om han tyggede Betel, hvormegen Opium han brugte, om han røg og hvad han røg, om det var sandt, at han i en Afstand af femogtyve Skridt med en Pistol kunde skyde en Mønt ud mellem Tjenerens Fingre uden at saare ham. Men navnlig vilde hun

gjerne vide, om han blinkede. Meningen med dette Spørgsmaal kunde Amanda slet ikke gjætte, før det viste sig, at Guderne ikke blinkede — (hvad hun vidste fra „Nal og Damayanti“) — samt at (hvad hun ikke vidste) den store Sahib i Grunden var en Gud, nemlig en Incarnation af Râm, hvad en Præst havde betroet „Paladsets Pryd“ under Tavsheds Segl. Rigtignok gik Raniens theologiske Viden ikke saa vidt, at hun med Sikkerhed kunde sige, om denne Egen-skab, ikke at blinke, ogsaa blev Guderne tro i deres Incarnationer. Selv om han altsaa blinkede, saa var det endnu ikke noget Bevis paa, at han ikke i Virkeligheden var Râm. Det maatte han jo iøvrig være; thi hvorledes skulde han ellers kunne have udført saadanne Bedrifter? Det var jo en bekjendt Sag, at han havde fordrevet Vestens Stormogul fra Javanernes Land. Der var han egentlig Konge, men han havde indsat en Statholder dør og var nu kommen til Indien for at jage Frankerne bort; thi han var selv en Inder, en Sønnesøn af en Begum. Men han var ikke blot den største Helt, men ogsaa den største Digter siden Valmiki. Han havde jo skrevet et Digt, der var ligesaa stort som Ramayana. Det hed: Seyd-hah-rol-don-schu-hong, og alle Frankere kunde det udenad.

Amanda begreb med en ikke ringe Forundring, at sagnagtige Træk af Sir Edmunds verdensberømte Ven i denne tunge Cenana-Atmosfære var smeltet sammen med hans egen, allerede halvt mythisk forstørrede Skikkelse. Hun følte sig imidlertid paa ingen Maade kaldet til at oplyse sin Værtinde.

„Paladsets Pryd“ forlod iøvrig ogsaa strax dette trætende litteraire Omraade. Hvad hun gjorde med det overraskende Spørgsmaal: til hvilken Klasse af Mænd den store Sahib efter Memsahibs Mening vel maatte

henregnes? Da Amanda, temmelig ubehagelig berørt ved dette i alt Fald noget indiskrete Spørgsmaal, ikke uden Rødme tilstod, at hun ikke rigtig fattede Meningen, erklærede Ranien, at hun ikke mente Inddelingen efter deres Fortræffeligheds-Grad i „bedste, middelgode og ringe“; men hørte han til Harerne, Gazellerne, Tyrene eller Hingstene?

En sagte Hvisken og Fnisen fra Pigebedet i Hjørnet ledsagede dette Spørgsmaal og lod til slet ikke at ville høre op, da Amandas Hovedrysten ogsaa afviste det saaledes specificerede Spørgsmaal som uforstaaeligt.

— Saaledes inddeler man dog Mændene efter deres Temperament — som de er, naar de elsker. „Liflig talende, hugprud, med sarte Lemmer og fagerhaaret, et Skatkammer af alle Fortrin og sanddru, saaledes er Haren,“ hedder det. Man har forresten ogsaa andre Kjendetegn. Hvorledes inddeler I da Mændene hos jer i Frankenland?

Hin dæmpede Fnisen i Hjørnet blev til en halv-kvalt Klukken, og Silkens Knittren voxede til en livlig Raslen.

En hed Bølge overskyllede Amanda. Hun havde en Følelse, som om hun skulde kvæles i denne dumpe Cenanaluft, der var overmættet af Moschusdunst, Sandellugt og Jasminduft. Hele hendes europæiske Natur krængede sig af Afsky for Orientens grandiose Skamløshed, som hun fik en pludselig Anelse om, ligesaa vag og dog bestemt som den Forestilling, der gennemryster en ung Ichneumon, naar den for første Gang med glødende Øine skuer og med dirrende Næseboer veirer en Slanges slimede Spor i Græsset. Hun maatte opbyde al sin Villieskraft for med et foragteligt Smil at give at forstaa: i Frankenland lod man Mændene forblive uinddelte.

„Paladsets Pryd“ trak paa Skuldren.

— Hvad lærer I Frankerpiger da af eders Ayaher eller i eders Skoler, som I dog maa have nok af?

Amanda følte, at det var en bydende Nødvendighed for hende at hævde sin Værdighed, saa meget mere som det blomstrende Pigekor nu aabenbart lo hende ud.

— Hvad vi lærer?

Og uden at betænke sig udslyngede hun den eneste Sanskritisætning, som hun i Øieblikket kunde huske, et Vers, som hun en Gang havde set citeret i en af Faderens Bøger, og som saavel ved sin Velklang som ved sin Mening havde gjort saa stærkt Indtryk paa hende, at hun havde lært det udenad.

Yatra yatra bhavet trishna samsaram viddi tatra vai.

Virkingen var ligesaa stærk som uventet.

Ranien kastede sig tilbage paa Leiets, strakte den høire Haand ud og trak med den venstre i Fingrene, saa Ledene knagede — et ufeilbart Middel mod det onde Øie og lignende Trolldom, der truer med at for-gjøre En. Samtidig raabte hun paa sin Ayah som et forskræmt Barn.

Pigebedets Blomster blev som af et Vindstød feiede ind i Hjørnet, som om de vilde flyve bort og blev standsede af en høi Havemur.

Men Ayahen sprang op og stillede sig mellem den forfærdede Rani og den frygtelige Amanda. Hendes mumieagtige Arme fægtede truende om i Luften, og Fingrene med deres griske Neglekløer syntes mer end en Gang at ville bore sig ind i Halsen paa den unge Pige, medens hun overskyllede hende med en fraadende Ordstrøm, hvis Mening tydelig nok var den, at det vilde gaa Memsahib ilde, og at hun i det mindste

vilde blive spiddet, hvis hun havde koglet „Paladsets Pryd“ en eller anden Sygdom paa Halsen.

Barbara Schwitzgäbele lod ikke denne Udfordring forblive ubesvaret. I et Spring var hun ved Amandas Side og rystede en landlig Næve foran den Gamles rynkede Abefjæs, aabenbart saare rede til at slaa et Slag, og det et af de berømte „schwabiske“ for sit truede Herskab.

Under denne Beskyttelse kunde Amanda nyde sin Hevn.

Uden at skjænke Hexens Kløer den mindste Opmærksomhed lo hun af fuld Hals og spurgte paa Hindustani:

— Hvad lærer de unge Piger da her, naar I ikke engang forstaar saa meget Sanskrit?

— Vi lærer, hvad vi har Brug for, svarede Ranien gnavent, med et mistroisk skulende Blik.

Amandas Opførsel havde ganske sikkert intet Frygtindgydende ved sig og syntes ogsaa at berolige de ophidsede Gemytter noget. Der fulgte et hurtigt Replikskifte mellem Ranien og hendes Ayah. At det var Sanskrit, som de havde hørt, var en Forklaring af tvivlsom Natur: — Sanskrit, hint længst uddøde hellige Mumie af et Sprog, som kun lærde Brahmanlæber indpustede et forbigaaende spøgelseagtigt Liv, netop Livsensaande nok til at det med Flagermusflugt kunde svæve om i Tempelhallernes Halvmørke — Præstesproget, Galdersproget!

Ranien forlangte strax at høre en Oversættelse, Ord for Ord.

Den lod ikke vente paa sig.

„Overalt hvor der er Begjær, sandelig der er Samsara.“

— Saadan Visdom lærer de unge Piger hos os, tilføiede Amanda — uden at rødme.

Verset lod til at behage „Paladsets Pryd“ ligesaa meget som hende selv. Det glimtede phosphorblaat i Dybet af de mandelformede sorte Øine under det tunge Dobbeltbryn:

— Endnu en Gang! sig det endnu en Gang, Mem-sahib!

Amanda gjentog Verset, først paa Sanskrit, saa paa Engelsk, som Tolken oversatte paa Hindustani.

— Prægtigt! udrød Ranien. Hører I, Piger! Det vil jeg sætte i min nye Havekiosk, oppe over Søilerne, med store smukke Sanskritbogstaver, ligesom hin Mogul-Keiser, der satte den berømte Indskrift i sin Hal, man læser det endnu i Delhi i *Diwan-i-khass*, med Ædelstene staar der skrevet paa Væggen: — „Gives der et Paradis paa Jorden, saa er det her, er det her, er det her!“ Forstaar I, Piger? saaledes skal der staa i min Kiosk: — „Hvis Samsara er hvor Begjær er, saa er det her, er det her, er det her!“

Ranien sagde, eller snarere sang disse Ord med en næsten frygtelig Lidenskabelighed, idet hun ved hvert „her“ pressede Hænderne mod Brystet, som for at forhindre, at det deri husende Begjær sprængte sin bølgende Bolig. Hendes Aande kom stødvis mellem de aabne karmosinrøde Læber, Øinene brændte som i Feber, og Sveddraaber perlede mellem Pandesmyk-kets Rubiner.

Med en undselig Blanding af stærk Interesse og levende Uvillie stirrede Amanda paa „Paladsets Pryd“. Hun saae jo dèr, Aasyn til Aasyn, den livagtige incarnerede *trishna* selv, Villien til Livet, til Vellyst, til Magt, til Griben, Fastholden, Slugen og Udsugen i dens pragtfuldste Skikkelse — hin umættelige Tørst

efter Alt, hvad der kan ægge Tørsten og aldrig stille den.

Ranien mumlede et Par Ord, som hun ledsagede med en Haandbevægelse.

Som om de var blevne plukkede af, løsnede to af de forhexede Stedmoderblomster sig fra Hjørnebedet, flagrede ud og blev atter til to Hindupiger. De forsynede sig i en anden Krog af Værelset med et Par musikalske Instrumenter — en langhalset Luth og en Haandtromme — og satte sig saa paa Hug ved deres Herskerindes Fødder.

— Memsahib, vendte Ayahen sig nu til Amanda: — du har givet „Paladsets Pryd“ et smukt Tankesprog, som hun er saare tilfreds med. For at du ikke skal gaa bort uden en tilsvarende Gave, vil du nu faa en rajputansk Sang at høre: — Memsahib, „Paladsets Pryd“ vil synge for dig.

Amanda, som nu havde haft sin Triumf og gjerne vilde være høflig, svarede, at ved Forkyndelsen af en saadan Æresbevisning svulmede hendes Lever som en Svamp, der suger Vand.

Hun ventede sig virkelig mere Ære end Fornøielse af denne Sag, saa meget mere som hendes Øre, der var opdraget med Schubert og Beethoven, paa det bestemteste vægrede sig ved at anerkjende, at den Klimpren og Trommen, som de to Hindupiger allerede var begyndt at aflukke deres Instrumenter, havde nogetsomhelst med Musik at gjøre.

Og dog sneg der sig lidt efter lidt — thi denne Præluderen varede et Par Minutter — en eiendommelig Virkning over Sandser og Sind. Hendes Blik hang fasttryllet ved denne lille Haandtromme. Den var formet som et Timeglas; Pigen holdt den i Midten og bearbejdede de to forskjellig stemte Skind snart med

den anden Haands Fingerspidser, snart med dens Knoer. Men undertiden rystede hun kun Instrumentet og hvirvlede det rundt, og de dels med Blykugler, dels kun med Knuder forsynede Silkefryndser slog da paa Skindene og frembragte underlige aandeagtige Lyde, som Hovslag af vildt bortstormende Gjenfærdheste eller som en Atterklang af længst brystne Hærpauker — Klange, der i Forbindelse med den monotone Summen af en dyb Metalstreng uvilkaarlig vakte Forestillingen om natlig Stille og øde Vidder . . .

Og Ranien begyndte at synge.

Høndes Stemme var ru og alt andet end uddannet, men dens Toner vare ikke ubehagelige, og Udtrykket var livfuldt, ja blev desto mere gribende, jo lidenskabeligere den ensformige Melodi steg, navnlig mod Slutningen af Linierne. Ja allermest endogsaa efter Liniens Slutning, da hun vedblev at nynne — et vildt og drømmetungt Vokal-Efterspil, der vuggede sig mellem Latter og Hulken, Skrig og Suk, saalænge, at det gav Tolken rigelig Tid til at mumle sin Oversættelse.

Hvad hun sang var omtrent Følgende:

Hvo sprænger saa vildt over Stok over Sten?
 Forfølgerne bag ham — en hujende Flok; —
 Han har Rajaens Brud paa sin Sattelbom —
 I Ørkenen ud — ud i Ørken!

Hans Ganger den styrter hvor Søilerne staa;
 Krumsværdene blinke i Stjerneskjær;
 Veiet ligger Juggurt ved Shivas Sten
 I Ørkenen — midt ud i Ørken.

Hun vrister hans Sværd af det knugende Greb;
 I Sandet ligger den venstre Haand;
 „Bring den til min Fader!“ hun raaber det hoit —
 „En Hilsen fra mig og fra Ørken.“

Og Klingen skjærer endnu en Gang;
 Den skiller fra Anklen den spæde Fod;
 „Min Afskedshilsen! bring Rajaen den,
 En Hilsen fra mig og fra Ørken.“

Over Liget hun synker, hun knuger det fast.
 Hovslagene dø i det vigende Sand.
 Schakalen hyler, Hyænen ler,
 Ler, skoggerler — udi Ørken.

Raniens Stemme var hendøet i en sidste rallende Eftersummen, Efterspillet's gjengangeragtige Trommen var fuldstændig forstummet, og Amanda sad endnu tavs. Hun havde en Følelse, som om hun var bleven ført bort af en Hvirvelstorm og tabt et eller andet Steds ude i Rummet, ude i Natten. Med hvert Sekund blev Tavsheden hende pinligere, og at bryde den blev bestandig vanskeligere. Tilsidst vidste hun ikke noget Bedre end at lægge en historisk Interesse for rajputansk Kronik for Dagen.

— Hvem var den Juggurt? Naar har han vel levet?
 Ranien trak paa Skuldren.

— Hvad veed jeg? Han var en Røver — en, der røvede Rajaens Brud . . . det er han vel endnu, tilføiede hun med Hinduens urokkelige Tro paa Livets og Charakterens Vedbliven.

Den explosive Energi, som hun aabenbart i rigt Maal forføiede over, havde raset ud og efterladt hende i et dybt Stadium af orientalsk Træghed. Kun saa meget havde hun endnu tilovers, at hun med eienommeligg hurtige Bevægelser af sin lille Haand — som naar en Cobra snapper Fluor — kunde pikke Kardemommekorn ud af en Jaspisskaal og tygge dem med Behag.

Pludselig bøiede hun sig frem og skubbede høist-

egenhændig nogle af disse Lækkerier ind i Munden paa sin kjære Gjæst — en ganske særlig Gunstbevisning. Derved rakte og strakte hendes Legem sig under det duftige Slørhulle; og denne glidende, smidige Bølgebevægelse gav selv Amandas Uerfarenhed en Anelse om den indiske Kvindeskikkelses uforlignelige Formskjønhed og elastiske Ynde. Men den gennemgyste hende samtidig saa intensivt med hin krybende Angst for alle Slangevæsner, at hun hurtigst muligt anbefalede sig — uden at bekymre sig synderlig om, i hvor høi Grad hun ved et saadan egenmægtigt Opbrud maatte støde an imod den rajputaner Paladsetikette.

ANDET KAPITEL

Solnedgange.

Da Amanda traadte ind i Bungalowen, modtoges hun af den eiendommelige Stilhed i det indiske Hus, som endnu bestandig paany var hende paafaldende: — Stilheden i et Hus, hvor al Betjening besørgeres udefra. Ganske tydelig kunde hun i denne Tysthed fra den anden Ende af Korridoren høre Faderens og Kala Rama's Stemmer. De to Mænd var aabenbart fordybede i en alvorlig, sandsynligvis videnskabelig Samtale. Hun vidste, at hun vilde være en velkommen Tilhørerske; men efter dette noget ophidsende Møde med „Paladsets Pryd“ følte hun en bydende Trang til at være alene med sine opskræmmede Tanker og oprørte Følelser.

Ganske vist havde hun et Budskab fra Edmund til

Ministeren; men naar hun lod Døren til sit Værelse staa paa Klem, kunde Kala Rama ikke gaa bort, uden at hun maatte høre det i dette stille Hus.

Hun aabnede altsaa Døren ligeoverfor Studereværelset og traadte ind i sit eget hyggelige Værelse.

Her tog hun Plads ved det aabne Vindue og saae over Have og Sø ud imod Rajapaladset, der thronede derovre paa de røde Klipper. I blanke Striber, ligesom Piller af poleret Bronze, adskilte ved Purpurskygger, steg det op imod de rosenrøde, gyldenbræmmede Aftenskyer. I et Fjerdingaar havde hun, Aften efter Aften, siddet saaledes ved dette Vindue, fortabt i dette Syn, der endnu bestandig fortryllede hende med det Nye og Fremmedartedes Magt — om truende eller forjættende, ja, det havde hun endnu aldrig rigtig vidst.

Idag vidste hun det.

Hun havde sagt til Faderen, at det forekom hende, som om Paladset vilde tale til hende — fortælle og synge om Alt, hvad det havde oplevet i henfarne heroiske Dage. Nu talte det til hende. Men ikke derom. Det jublede fra Taarne, det raabte fra Murtinder, det hviskede fra Pavilloner og Karnapper, Ord løb flammeagtig langs ad skinnende Terrasser, styrtede ud ad purpurne Porthvælvinger, ilede ned ad lyntegnede Fritrapper for at naa hende — kun et Par Ord, men hvilken Verden af Smerte indeholdt de ikke: —

Her lever hun, hvem han elsker.

Mon ogsaa histovre bag Snitværket i Karnapvinduets Marmorplade et Øiepar stirrede herover mod Bungalowen: —

Dér lever han som jeg elsker.

Hun kjendte jo nu dette Øiepar. Under den tunge,

vingeformede Brynlinie svævede det foran hende; og Blikket fra disse store, sorte Pupiller gjennemgyste hende atter med hin ubetvingelige næsten afsindige Afsky.

Var det da virkelig muligt, at Edmund var bundet med Kjærligheds-Baad til dette Væsen? Ranien var smuk — i sin Stil, der ikke var Amandas. Og var maaske netop denne Stil betagende for en Mand, der selv havde denne Races Blod i sine Aarer?

Men var det dog ikke ogsaa muligt, at hun tog feil? At hun allerede antog for givet, hvad der kun var en sandsynlig Forklaring? Kunde ikke et dødeligt Fjendskab mellem Rajputaneren og Englænderen ogsaa have en anden Grund? — en politisk Intrige for Exempel? Det var et Haab, og hun klamrede sig til det, medens hendes Blik atter frygtsomt opsøgte Karnappen derovre, bag hvis Gitter hun formodede hint fjendtlige Øiepar med det sugende Natteblik.

Hun kunde ikke længer skjelne Karnappen. Hele Bygningen syntes at være et eneste glødende Kul — sort og gyldent — og ovenover den vare alle de rosenrødmende Toner slukkede. Kun Skarlagen og Orange flammede endnu med prismatiske Farvers Renhed og Lyskraft.

Og Amanda maatte tænke paa en anden Solnedgang: — ogsaa et Slot, der glødende i de sidste Solstraaler hævede sig mod en straalende Aftenhimmel. Hun tænkte paa hin Aften, da Alt det havde taget sin Begyndelse, der havde ført saa vidt og uopholdelig stræbte videre — Gud veed mod hvilket Maal!

Det var næsten et Aar siden — i Heidelberg, hvor de havde opholdt sig et Par Maaneder, fordi Faderen skulde tiltræde et Professorat dør, naar Uni-

versitetsferien var til Ende. Hun sad ved det aabne Vindue og saae over Neckar over mod Stad og Slotsruin. Et herligt Aftenbillede. Alting saa yndigt, saa indsmigrende duftigt, om end en Smule mat, sammenlignet med disse Orientens stirrende metalliske Glødfarver, som nu brændte sig ind i hendes Hjerne. Den Gang troede hun ganske vist ikke, at der nogetsteds kunde gives et pragtfuldere Aftenbillede end det, som hun havde for Øie. Ude i Haven dækkede gulgule Kastanieblade Græsplaine og Gangsti, og en krydret Lugt som af fin Curry strømmede ind og blandede sig med den milde, varme Duft af nogle vinrøde Roser, der stod foran hende paa Sybordet i et høit Glas. Roserne kom fra en Student, og der var fulgt et lille Digt med, der ganske vist ikke talte om Kjærlighed, men tav saa veltalende derom, som Anstand tillader, naar Sagen endnu ikke er moden til en formelig Erklæring. Versene var smukke, og det var han ogsaa, der havde skrevet dem. Og Amanda overveiede i sit nittenaarige Hjerte, om dette nu var Kjærlighed, og om hun, naar han en Dag tilbød hende sin Haand, turde gribe den for Liv og Død. Derved bankede hendes Hjerte med en sød Uro, der syntes at tale for en Bekræftelse af Spørgsmaalet.

Saa var det, at Faderen traadte ind med et aabent Brev i Haanden.

— Amanda, hvad mener du om at tage til Indien?

Til Indien! Navnet var ikke for hende saa tomt et Geographicum som for de fleste unge tyske Piger, thi hendes Fader, der efter sin Hustrus Død havde Datteren til eneste stadige Omgangsfælle, pleiede at tale med hende om Alt, hvad han beskjæftigede sig med, og hun havde selv endogsaa begyndt at studere Sanskrit-Alphabetet for efterhaanden at kunne være

ham behjælpelig ved Afskrivning eller paa lignende Maade. Men Indien var ganske vist fjernt fra Alt, hvad hun var vant til — saare fjernt, navnlig, fra den unge Mand med Roserne og Versene.

Hendes Fader rykkede en Stol tæt hen til hendes og begyndte at forklare hende Alt fra Grunden af. Brevet var fra Ministeren Kala Rama — hun kjendte jo dog Kala Rama —?

Aa, om hun kjendte Kala Rama! Ministrene i sit eget Fædreland kjendte hun ikke en Gang af Navn — men om denne Minister i en lille nordindisk „*native state*“ og hans Fortjenester havde hendes Fader tidt nok fortalt hende. Kala Rama havde altsaa skrevet, at der saavel i hans egen Stat som i Nabolandene befandt sig en Del Indskrifter paa Klipper og paa Ruiner, hvilke han gjerne vilde have dechiffrede, inden de yderligere forvitrede. Saavel af denne Grund som ogsaa for at ordne den store Manuscriptsamling, som han selv havde anlagt, og gjøre dens vigtigste Skatte tilgængelige for det lærde Europa, vilde det glæde ham meget, hvis Professor Eichstädt, som han ansaae for at være mest kvalificeret til denne Opgave, i nogle Aar vilde tage Ophold hos ham. Saafremt Professoren var villig dertil, bød der sig netop nu en gunstig Reiseleilighed, idet en ung Englænder, Sir Edmund Trevelyan, just stod i Begreb med at begive sig til denne noget afsides liggende Rajputaner-Stat. Sir Trevelyan stod i et særligt Forhold til denne Stat, da han var en Sønnesøn af en dør hjemmefødt Begum, der i sin Tid ikke havde kunnet modstaa en engelsk Kavaleriobersts Tiltrækningskraft. Han var en yngre Søn af en god gammel Cornwalisk Familie, var endnu ikke fyrretyve Aar gammel, men havde allerede et meget eventyrligt Lev-

ned bag sig. I de sidste Aar af Lord Byrons Liv havde han været dennes bestandige Ledsager. Sir Trevelyan vilde seile med en Brig, der laa i Southhampton, og som de vilde have Tid til at naa før dens Afseiling.

Amanda saae strax, at hendes Fader allerede med Liv og Sjæl var underveis til Indien, og med et stille Suk, som galdt den unge Rose- og Verse-Yder, forsikrede hun ham, at hun ikke kunde tænke sig noget Herligere end at dvæle sammen med ham i det gamle hellige Vedaland.

Da de en Maanedstid senere naaede Southhampton, ventede Briggen endnu kun paa gunstig Vind. Professor Eichstädt gjorde strax Sir Trevelyan et Besøg paa hans Hotel. En Mand af interessant Ydre og vindende om end lidt frit Væsen, meldte han. Allerede den følgende Dag var de under Seil, og Solen rullede som en Ildkugle paa Kimmingen, da de saae Albions hvide Kyster blegne over de blaa Vande. Amanda havde saa temmelig ventet, at Lord Byrons Ven ved denne Leilighed vilde staa paa Agterdækket og recitere Childe Harolds „God Nat“. Det skete imidlertid ikke. Sir Trevelyan maatte paa en eller anden Maade være kommen ombord, men lod sig ikke se.

Og saaledes gik det Dag for Dag, Uge efter Uge: — Lord Byrons Ven forblev usynlig. Amanda følte sig ganske vist en Smule skuffet, men langtfra ikke saa meget som de engelske Ladyer i det lille Passagerselskab, skjøndt han dog angik hende mer end dem, der ikke skulde reise i hans Selskab gennem det halve Indien og bo under Tag sammen med ham i en lille Hinduby, og som overhovedet kun gennem vage Rygter om hans eventyrlige Færden og hans Venskab

med Lord Byron havde faaet en illegitim Interesse for hans Person.

De var paa Høide af de canariske Øer, da Amanda en stormfuld Aftenstund vovede sig op paa Agterdækket. Flere Dage igjennem havde de haft saa haardt Veir, at hun havde maattet blive nede i sin Kahyt, men nu holdt hun det ikke længer ud. Ved en af de gaaderige og tilsyneladende saa lunefulde Skjæbnefoielser, der ordne Lovene for Søsyge saavel som alle andre Love, var denne unge, sarte Pige, der afstammede fra Familier, som aldrig havde lugtet Saltvand, ganske blev forskaanet for denne Sygdom, hvis kvælende Greb holdt de andre Passagerer fast paa deres Leie. Saa var hun da ene paa Agterdækket. Tilfældigvis befandt der sig ikke nogen Søofficer i Nærheden, ellers havde hun neppe faaet Lov til at blive der.

Det var en af de første tropiske Solnedgange, som hun saae, og den første, som fik forøget Kraft og Glands ved uroligt Veir. Det var ogsaa den første Gang, at Atlanterhavet aabenbarede sig for hende i hele sin Majestæt.

Dette Skuespils Pragt og Storhed overvældede hende først fuldstændig. Men saa gav hun sig de mægtige Indtryk i Vold med en ung, ren Sjæls hele Enthusiasme.

Det Skybjerg, i hvis Top Solen sank, syntes at være en uhyre Vulkan, fra hvis Krater gigantiske Ildneg brød frem og gjennemflammede hele Himmelrummet som for at stikke Skyerne i Brand, medens glødende Lavastrømme styrtede ned i Havet. Som om de var bevoxede med gyldent Krat hævede de skummende Bølgehøie sig. Blod flød i deres Dale, alle optænkelige Purpurtoner dæmrede i deres Huler.

Amanda jublede og klappede i Hænderne som et Barn, hver Gang Skummet sprøitede op fra Briggens Bov som en glindsende Kaskade og i Regnbuefarver feiede tvers hen over Bakkens blanke Dæk.

Hun syntes at hun hørte Trinene knage paa Campanjetrappen, der befandt sig et Par Skridt bagved hende, og vilde netop se sig omkring, om der kom Nogen og forstyrrede hendes smukke Ensomhed — da blev hendes Blik draget i den modsatte Retning. Dør stirrede hun ind i en gjennemsigtig smaragdgrøn Væg af en saa lysende Skjønhed, at hun glemte al Skræk og uvilkaarlig bredte Armene ud imod den. I det næste Øieblik var det, som om hun var midt ude i Havet, men samtidig befandt hun sig i en menneskelig Omfavnelse.

Efter en kort Tids Forløb, der imidlertid forekom hende som en lille Evighed, gav Havet slip paa hende, men Omfavnelsen ikke. Hun var for blændet og rystet til at kunne se noget, og der hvirvlede Purpurhjul for hendes Øine; men hun hørte en klangfuld Stemme le lige over hendes Hoved: —

— Ei, hvad er det for en modig lille Dame, som applauderer Bølgerne og vil omarme hele Atlanterhavet? Nei, nei! bliv De heller her i Armene paa en gammel Ulk, det er meget bedre. Aha! nok een —

Denne Gang var det ingen massiv Kastesø, men kun en mægtig Skumkaskade, der pidskede Nakke og Kind og pladskede lydelig paa Dækket og paa Glastaget af Kahyttens Lysluge, som de blev presset op imod.

— De har dreiet hende mer fra Vinden, vi faar strax en rigtig Overhaling igjen — her kan De ikke blive.

Amanda, der havde gjort sig løs fra Omfavnelsen,

forsøgte at gjøre et Par Skridt, men tumlede hjælpeløs mod Rækværket.

— Nei, nei! det gaar ikke! Med Forlov —!

Hun følte sig løftet i Veiret og baaret ned af Campanjetrappen. Strax efter sad hun velbeholden paa en Sofa i Salonen. Foran hende stod en høi Mand, hvis Kappe hang i tunge, vaade Folder om ham. Under den skotske Hue faldt en sort Haarmasse, blank og glindsende af Skumdraaber, ned paa de brede Skuldre. Hans store, orientalske Øine lo omkaps med de fulde Læber og de hvide Tænder. Hele det mørkladne, næsten mauriske Ansigt straaledes sælsomt af en vild og dog jovial Munterhed.

— Men jeg skulde vel egentlig forestille mig selv: Edmund Trevelyan, hvis Navn neppe er Dem helt ubekjendt.

Amanda vilde besvare den selskabelige Höflighedsform med en lignende Selvpræsentation, men det kostede hende Anstrengelse at aabne Læberne.

Sir Edmund bemærkede det.

— Ganske unødvendigt! De maa skaane Dem selv. Aa jeg veed det godt; den lille „Binnenländerin“ — i Salonsproget: Miss Eichstädt. Se saa, nu er den Ceremoni overstaaet. Jeg tænker, vi vil lære hinanden at kjende under roligere Omstændigheder.

Han havde ringet, og Kahytsjomfruen traadte ind.

— Aa, Mamsel! bring Miss Eichstädt til Køis — hun er kommen lidt for nær i Berøring med Atlanterhavet. Dæk Frøkenen godt til — en Kop stærk The er, hvad hun trænger til, og jeg vilde raade til at komme et Par Theskefulde god gammel Jamaicaicum i den. God Nat, Miss Eichstädt! — —

Det saaledes knyttede Bekjendtskab blev foreløbig ikke fortsat. Sir Edmund lod sig ikke se synderlig

mere end i Begyndelsen, ihvorvel omsider alle de engelske Misser — der ikke uden Misundelse havde hørt af Kahytsjomfruen saa meget, som hun vidste om den tyske Frøkens Eventyr — lidt efter lidt var saa lykkelige at kunne tilfredsstille deres Nysgjerrighed.

Amanda tilbragte største Delen af sin Dag paa Dækket. Hun kunde ikke se sig møt paa Tropernes Søunderc. I timevis betragtede hun Flyvefiskene, der i store Sværme hævede sig fra Dybet og foer flere hundrede Fod gennem Luften i glindsende Flugt, før de atter søgte Tilflugt i deres vaade Element. I stille Veir henrykkede „det portugisiske Krigsskib“ hende, en allerkjæreste lille Medusa, der steg op gennem det grønne, glasklare Vand til Overfladen og her udspændte sine sarte Seil, hvis Flige, hvori Rosa, Orange og Lyseblaat gled over i hinanden, strax fyldtes af den lette Brise, hvorpaa den med forbavsende Hurtighed gled hen over de let krusede Dønninger.

Men navnlig forsømte hun ikke let nogen Solnedgang. Det var ogsaa en saadan, der hidførte deres næste Møde, og det under Omstændigheder, som var endnu mere romantiske og passede endnu bedre til hendes nye Bekjendtskabs Ry — —

Og nu, medens hun saae over mod Rajapaladset, hvis Glød vedvarende fordybede sig og hist og her allerede blev overtrukket med sortladne Slakker — nu paatrængte Erindringen om hint andet Møde sig hende mere levende end nogensinde.

Uvilkaarlig tog hun sin Dagbog i Haanden. Den laa, som vanlig, paa hendes lille Arbeidsbord ved Vinduet. Hun havde netop hin Eftermiddag skrevet flittig i den om Flyvefiske, farvespillende Meduser og andre Havundere, og en stærk Sindsbevægelse

overfaldt hende, da hun nu bladede i Heftet og kom til de Ord, ved hvilke hun den Gang havde lagt Pen-
nen fra sig, fordi det var paa høie Tid at forlade
den snevre Kahyt, hvis hun ikke vilde gaa glip af
Solnedgangen.

Den sidste Nat havde været lidt stormfuld, og der
gik endnu nogen Sø, saa at det ikke undrede hende,
intet kvindeligt Væsen at finde paa Dækket. Der-
imod syntes de fleste mandlige Passagerer at have
„fundet deres Søben“. De var forsamlede paa Agter-
dækket, men aabenbart ikke for at beundre Solned-
gangen. Tvertimod vendte de alle Ryggen mod den
vestlige Horisont, hvor Solen, omsværmet af glødende
Smaaskyer, i sin fuldeste Pragt sænkede sig mod
Kimmingen. Dens blændende Lysstrøm belyste den
Gjenstand, som alle Blikke havde rettet sig imod.

Det var et Skib, der strøg ned imod dem med en
Kurs, som dannede en spids Vinkel med Briggen.
Det befandt sig neppe en halv Sømil til Luvart. De
store Seil, der var fyldte af den friske Brise, lyste i
brændende Orange; gyldne Kaskader sprøitede op om
Boven, der tindrede som blankt Metal, og Speilgland-
sen af denne glimrende Fremtoning gjød sig over de
purpurne Bølger helt hen til Briggen, ret som om
den fremmede Seiler i sin Iver efter at naa dem
sendte sit Billed forud.

Der var noget Betagende ved dette Syn.

Amanda var endnu ganske fortabt i det, da en vel-
kjendt Røst vækkede hende.

— Hvad for noget! den lille „Fräulein“ her? De
lader til at have et Greb paa at være heroppe, naar
alt Kvindeligt burde være nedenunder.

— Aa, idag er Veiret da virkelig ikke slemt. Den

Smule Rullen har jeg vænnet mig til. Hvad er det for et Skib?

— En Skønnert.

— Er det maaske det Skib, hvis øverste Seil vi et Par Dage altid har kunnet se i Horisonten mod Øst.

— Oho! De holder nok Deres Lanterner pudsede! Ja, ja, de er klare nok, ser jeg. Ja vel er det det Skib, det kan De forlade Dem paa, og en god Seiler er det.

— Ikke sandt! Som den dandser hen over Bølgerne, det er en hel Fryd at se paa.

— Vist saa! Men de bedste Dandsere er ikke altid de bedste Mennesker — en almen Sandhed, som De vil finde bekræftet tilsøs, navnlig under disse Breddegrader. Og da De jo nu har beundret dens Dands, saa vilde jeg dog raade Dem til heller at gaa nedenunder — —

Her blev han afbrudt af Kaptainen:

— Naa, Sir Edmund! hvad mener De om hende (hvormed han aabenbart ikke mente Amanda men Skibet). Der er ingen Mand ombord, der bedre kan give sit Besyv med om de Dele.

— Særdeles smigret, Kaptain. Min uforgribelige Mening er: Klar til Kamp!

— Splintre mit Tømmer, om den er synderlig forskjellig fra min!

Ifølge denne Enighed lod Kaptainen strax Mandskabet pibe sammen paa Dækket og holdt en fyndig Tale, der var bygget over det yndede Thema, at Briter aldrig kan blive Slaver. Talen blev modtagen med stormende Hurraraab, hvorpaa han gav sine Befalinger, og Mandskabet ilede hver til sin Post.

Paa Agterdækket reves de mandlige Passagerer om de Vaaben, der blev uddelt: gamle Bøsser, Entre-

hager, Pistoler og Huggerte. Overalt saae man Edmunds høie Skikkelse og hørte hans klangfulde Røst. Kaptainen havde anmodet ham om at organisere den improviserede Militz, som Koffardiskibet i høi Grad trængte til, saa godt det i al Hast lod sig gjøre. Før et ængsteligt Sind var hans Nærværelse en sand Hjertestyrkning, saa øiensynlig var det, at denne Mand først nu befandt sig i sit rette Element og for sin Person ikke ønskede noget bedre, end at det maatte komme til Aktion. Amanda havde en Følelse, som om hun i hans Nærhed ikke kunde være angst; men tilige, som om hendes Smule Mod vilde være blæst bort, saasomt hun blev fjernet fra ham. Hun frygtede mest af Alt at blive sendt ned i Salonen, hvor Damerne naturligvis alle vare hysteriske af Angst. Om sin Fader vidste hun til sin store Beroligelse, at han sad til over Ørene i Sanskrit, for han havde ikke kunnet løsrive sig fra Bogen, da hun opfordrede ham til at gaa med op paa Dækket for at nyde Solnedgangen.

Hun gjorde sig derfor saa liden som mulig, helt agter ved Hækken, hvor Rørgængereren skjulte hende saa temmelig med sin brede Matrosskikkelse. Om-sider blev hun dog opdaget her af Mr. Watson, en ung Søofficer, der gjorde stadig og ivrig Cour til hende, men i dette Øieblik aabenbart slet ikke blev behagelig overrasket ved Mødet. Han bad hende indstændig om at begive sig ned i Salonen. Om det nu var, fordi han ikke engang i saa alvorligt et Øieblik kunde lade Leiligheden til at sige en Kompliment gaa ubenyttet forbi, eller fordi han maaske gjerne vilde iføre denne Alvor en skjemtfuld Forklædning: han forsikrede hende i alt Fald, at han umulig kunde tillade hende at blive oppe paa Dækket, fordi de om

mulig maatte undgaa en Kamp; men det var lyst nok, til at Piraterne kunde se hende deroppe, og naar de gjorde det, vilde de ufeilbart entre.

— Holla! Mr. Watson! hvad er det her?

Røsten var Edmunds, og hans Haand lagde sig samtidig tungt paa Officerens uniformerede Skulder.

— De skulde da aldrig være i Færd med at gjøre falske Signaler? Enten maa De være meget samvittighedsløs, naar det gjælder en Kompliment, eller De har ikke synderlig Forestilling om disse sortladue Gentlemens Smag. Nei, hvad den Fare angaar, kan De saamænd rolig lade Miss Eichstädt blive heroppe. Naar De blot vil holde Miss Smith under Laas og Lukke; for hvis hun faldt paa at luften sine Ynder heroppe paa Dækket, saa kunde det nok gaa, som De frygter.

Amanda stirrede ivrig ud mod det fremmede Skib. Saa lidt end hele Situationen stemte til Munterhed, og saa upassende det var at tage Notits af den temmelig plumpe Spøg: — hun kunde ikke lade være at smile. Miss Smith var en stormægtig britisk Ungmø, paa hvem den kraftige insulære Kost aabenbart var slaaet godt an, og som paa ingen Maade var gjerrig med at vise sine substantielle Ynder, navnlig ikke ligeoverfor Sir Trevelyan.

— Aa, hvad Miss Smith angaar, bemærkede Skibslægen, der kiggede gennem Lyslugen ned i Salonen, hvor Lamperne allerede vare tændte — hun ligger paa Sofaen med Ansigtet begravet i Puderne.

— Bedende til Allah, at hun maa blive Sultana. Naa, maaske kan vi dog gjøre hendes velbegrundede Forhaabninger til Skamme. Ganske vist skal vi nok lade være med at løbe bort fra hende.

Dette „hende“ galdt atter ingen Dame men Skibet.

Selv det uerfarne Øie kunde se, at Skonnerten var Briggen langt overlegen i den Kunst at seile. Den lod ogsaa til at ville vise den det paa en rigtig udfordrende og drilsk Maade, idet den snart gik med parallel Kurs, snart igjen fjernede sig og saa atter pludselig skjød ned paa den. Netop nu havde den paany indhentet Briggen og løb kun et Stenkast til Luvart paa den bagbord Side. Tilhøire var Solen just sunken under Kimmingen, men det lette Sky-lag bredte kun dens Lys saa meget mere glødende ud over den vestlige Himmelegn helt op imod Zenith og lod ligesom et Gjenskjær af Blod strømme ned over Skonnertens Seil og Dæk, der neiede sig stærkt over imod dem. Og dette skraa Dæk var ganske tomt med Undtagelse af en kjæmpemæssig Neger, der stod agter med den lange Roerstang i Hænderne. Denne Tomhed gjorde et ganske særlig uhyggeligt Indtryk. Det sirlige Skib syntes at være en magisk Baad, der manøvrerede af sig selv.

Kaptainen praiede Skonnerten, men fik intet Svar. To følgende Praininger forblev ligeledes frugtesløse. Saa truede han med at give Ild, hvis der ikke svaredes. Som en Trolde af en Æske sprang en Person op med en Raaber i Haanden og svarede med et længere Brøl, som var uforstaaeligt og sandsynligvis ogsaa havde til Hensigt at være det. Umiddelbart derefter holdt Skonnerten af; men i Stedet for at fjerne sig dreiede den sig paa Roret som paa en Hæl.

— Hun vil give os sin Bredside langskibs agterind, Kaptain, raabte Edmund.

— Kjender nok det gamle Kneb, brummede Kaptainen og gav sine Befalinger.

Briggen gjorde nu ogsaa en Dreining, ganske vist ikke saa elegant som Skonnerten men dog med

tilstrækkelig Nøiagtighed til at forhindre den farlige vinkelrette Stilling. Snart løb begge Skibene igjen parallelt, med noget vestligere Kurs. Men nu havde man Skonnerten styrbords og havde taget Luven fra den, som Amanda hørte Folk sige rundt om hende, og hvad de aabenbart betragtede som en stor Fordel. Hun lagde virkelig ogsaa selv snart Mærke til, at Fjenden ikke længer manøvrerede saa overmodig og legende let. Atter praiede Kaptainen, atter sprang Æsketrolden med Raaberen op og brølede sit Abacadabra. Umiddelbart derefter holdt Skonnerten af og løb bort for Vinden, vesterud, hvor den snart forsvandt i det pludselig indbrydende Nattemulm.

Briggen blev igjen bragt paa sin gamle Kurs, som den kun havde fjernet sig et Par Streger fra. En munter Stemning viste sig snart hos Passagererne. Man havde betragtet Skonnerten paa nært Hold og fandt, at der ikke kunde være noget at frygte fra saa lidet et Skib. Da det kun havde vist to Personer af sit Mandskab, havde det vel ikke synderlig mange ombord! Man gjorde sig lystig over, hvor snart Skonnerten havde overtydet sig om, at der ikke var noget at hente for den her.

Nogle blege Ansigter — ældre Herrer, senere ogsaa Damer — viste sig ved Randen af Kahytsskappen, men kom ikke videre, da en dér posteret Matros sendte dem ned igjen. Denne Omstændighed, i Forbindelse med den ivrige, hviskende Samtale, som Edmund førte afsides med Kaptainen, vakte hos Amanda en Formodning om, at Alt maaske dog ikke stod slet saa fredelig, som det havde Udseende af.

I denne Tilstand af bange Tvivl tjente det hende strax til nogen Berølgelse, da Edmund nu igjen vendte tilbage i hendes Nærhed, idet han stillede sig ved

Siden af Rørgængereren: som det lod til for med saa liden Opsigt som muligt at give ham nogle Anvisninger fra Kaptainen.

Under disse usædvanlige Omstændigheder mente Amanda, at deres flygtige Bekjendtskab nok kunde tillade hende at rette et Spørgsmaal til ham angaaende Sagernes virkelige Tilstand, og traadte derfor hen til ham.

— Aa, De er her endnu, Frøken! og jeg troede, at De forlængst var nede for at fortælle Deres Fader om det lykkelig overstandne Eventyr.

— Er det virkelig overstaaet? Jeg troede, at de maaske vilde komme tilbage.

— Troede De? Hm . . . De er klogere end de Andre. Ja, naar De vil høre min Mening, saa er det den, at det nok kan blive til Alvor endnu. Kaptainen har handlet saare vist i at holde sine Stykporte godt lukkede, saa at de ikke fik at se, hvor faa Tænder vi kunde vise. Men at vi ikke just er noget svømmende Arsenal, det har de vel nok fundet ud af. Ja, jeg skulde tro, at vi snart faar dem at se igjen; men jeg kan jo tage fejl.

Dermed begyndte han at undersøge Laasen paa sit Gevær.

Hans allersidste Ord fik hende til at vakle i sin Beslutning, at opsøge Faderen og Bårbele og sige dem, hvad der truede. Naar hun kjendte sin Fader ret, sad han nu med Næsen i Bogen uden den fjerneste Anelse om, at der var Pirater i Nærheden, og hvis Bårbele havde haft den ringeste Mistanke om, at der var Fare paa Færde, saa vilde hun ikke have hvilet, før hun havde fundet sin Frøken. Hvorfor altsaa sætte de to kjære Mennesker i Angst og Uro, da det dog maaske var ganske overflødigt?

Briggen syntes virkelig at befinde sig alene midt paa Oceanet. Maanen var staaet op; men den østlige Himmel var diset og Maanelyset mat. Tilvenstre laa der en Taagebanke paa Vandet; tilhøire, hvor Skonnerten var forsvundet, kunde man derimod se vidt ud, og der var intet Skib at øine.

Nu vilde hun dog gaa ned og i alt Fald se efter, hvordan det gik Faderen og Pigen; hun behøvede jo endelig ikke at sige dem noget.

— Seiler til Luvart! lød det fra Merset.

En Gysen, der syntes at gjennemløbe hele Skibet, rystede Amanda fra Saal til Isse. Hun fulgte Edmunds Blik, der speidede ud til Luvart.

Ud af Taagebanken gled Skonnerten i mindre end et Kanonskuds Afstand.

Tanken om at opsøge Faderen var forsvunden — som enhver anden Tanke. Hun kunde kun tankeløs og næsten følelsesløs stirre ud paa hin Seiler, der gled henimod dem, og i det tilslørede, spøgelseagtige Maanelys saae saa frygtelig, men tillige saa uvirkelig ud, som selve den flyvende Hollænder.

Paa Briggens Dæk og Agterdæk kom Alt i den livligste Bevægelse. Edmund var overalt; han opmuntrede Nogle, erindrede Andre om, hvad der allerede var aftalt, eller traf nye Forholdsregler.

Amanda stod endnu bestandig ved Hækken. Hendes Øine naaede just op over Rælingen og hang ved Skonnerten, der nu, nøiagtig som første Gang, styrede samme Kurs som Briggen, og det saa nær ved denne, at man bekvemt kunde have raabt derover — men at praie den havde jo vist sig at være frugtesløst. Saa vidt hun kunde se i det usikre Lys, frembød Dækket det samme livløse Skue: — kun den kjæmpemæssige Styrmand, der i denne Belysning ganske vir-

kede som et dæmonisk Væsen, naar han bøiede sig hen over den kolossale Rørstang.

— Her, tag den for alle Tilfældes Skyld.

Det var Edmunds Stemme. Hans Nærhed havde hun allerede sporet. Nu følte hun Berøringen af noget Koldt, som hendes Haand instinktivt lukkede sig om. En Pistol.

Hun saae op, og hendes Blik mødte det fra hans sortglindsende Øine; et sælsomt mildt Udtryk af dyb Bekymring lyste hende imøde.

— Men kun naar det kommer til det Yderste! Ikke naar de entrer. Først naar de faar Overhaand her, paa Agterdækket — de entrer midtskibs — naar de faar Fodfæste heroppe. Saa ikke tøve . . . blot spænde Hanen og trykke af — Munden ved Tindingen.

— Men — min Fader?

— Vi Mænd kommer alle til at springe over Klingen, det er snart gjort. Men Kvinderne —! Naa, for Dem er der sørget, naar De har Mod, og det troer jeg, De har. Jeg tænker, vi vil finde, at Manfred har Ret: „Det er ei saa vanskeligt at dø.“

En Følelse af glad Stolthed, fordi han, den kraftige Mand, den Eneste, der ikke var bange, bekymrede sig saa meget om hende, fordi han tiltroede hende dette — det var Alt, hvad hendes Sind i dette Øieblik havde Rum for.

Men hun kunde jo umulig gjøre det. Dø frivillig, ja. Men ikke saaledes. Hun maatte finde Faderen, og Barbara. „Vi vil springe i Søen sammen, jeg maa strax hen til dem!“

Det sagde hun til sig selv, men hun var ikke i Stand til at røre en Fod. Hun stod dør fasttryllet ved Synet af det fremmede Skib.

Nu holdt Skonnerten af fra Briggen, laa stille og

begyndte at foretage sin Dreining — den samme listige Manøvre.

Kaptainens Kommandoraab lød, Rattet fløi i Ror-gængerens Hænder, Rorkjederne raslede og skurede, Raaerne knagede, Seilene baskede . . . Men Kaptainens Stemme lod sig atter og heftigere høre — atter Knagen og Skuren og Seilbasken, og atter Kommandoraab, blandede med Eder og Stampen. En Urosbølge, der var følelig for hver Enkelt ombord, forplantede sig hen over Dækket: et eller andet var ikke i Orden, Manøvren vilde ikke lykkes. Og Amanda saae, hvorledes Skonnerten bestandig skubbede sig mere bag ved Briggens Hæk. Hun erindrede Edmunds Ord: „De vil give os deres Bredside langskibs agter ind.“ I næste Øieblik kunde en Jernhagel feie ind over Dækket.

Hendes Blik, der søgte om Hjelp, rettede sig uvilkaarlig paa Edmund.

Hans Ansigt var ved Geværkolben.

Et blændende Glimt, et skarpt Knald.

Derovre rullede Styrmandens Kjæmpelegeme ned ad de skraa Dæksplanker. Den mægtige Rorstang svingede som en Arm, der griber efter en støttende Haand, Seilene slog vildt hid og did — —

Et Glædesraab lød paa Briggen fra Agterdæk til Bak.

Skonnerten drev bag ved dem som et Vrag — en dunkel Plet i Kjølvandets lysende Stribe.

Længe varede det ganske vist ikke, før Fjenden igjen havde Skibet i sin Magt. Med alle Seil sat til, med Forstavnen i Skum indtil Bugsprydet, kom Skonnerten brusende; som en Vindhund, der springer ved Siden af den flygtende Hjort, holdt den sig jevnside Briggen. Denne havde atter taget Luven fra den:

og den almindelige Følelse, at Edmunds Mesterskud havde reddet dem, skulde heller ikke skuffes. Allerede efter faa Minutters Forløb faldt Skonnerten af for at gaa vestpaa for Vinden.

I dette Øieblik traadte Fuldmaanen op over Randen af en Sky.

Et uvilkaarligt Skrig undslap Amandas Læber, og det var ikke det eneste Udbrud af Skræk, der lod sig høre ombord.

Maanens pludselig fremvældende Sølvlys straaledede ind over det fremmede Skib, hvis Hæk neppe var et Stenkast fjernet. Det var vrimlende fuldt af Mennesker. De trængte sig sammen paa Dæk og Skandse, red og krøb paa Raaerne og hang i Vanterne. Det myldrede derovre som i en væltet Bikube; man saae de hvide Tænder grine i de sorte Ansigter.

— Saa, Frøken Eichstädt, nu kan De skrive til Deres Fætttere og Kusiner derhjemme, at De har set Pirater — og hvad det bedste er, De har taget Afsked med dem. Det havde de aldrig vist os, hvis de tænkte paa at komme igjen. Halvtrediehundrede Mand saavel, mer end nok til at skjære Halsen over paa os Allesammen, hvis de havde haft Mod.

Den pludselige Vished, at Faren var forbi, just i det Øieblik, da den afhyllede sit Aasyn, var for meget for Amandas Nerver. Pistolen gled ud af hendes slappe Haand og faldt tungt paa Dæksplanken. En kraftig Arm understøttede hende.

— Aa, Mr. Watson, bring Frøkenen ned i Kahytten. Jeg ser, at Kaptainen vil tale med mig. Og trøst saa ogsaa Miss Smith, fordi hendes Sultanaskab gik *ad undas*.

Denne Sømandsspøg var det sidste af hin Aften, som var blevet tilbage i hendes Erindring.

Aldrig var der siden mellem hende og Edmund falden nogen Hentydning til hint Eventyr. Og idag havde Arthur Steel forraadt, at hans Fætter havde fortalt ham derom og rost hendes Mod. Hendes Mod — og hun havde dog altid troet, at hun havde spillet saadan en ynkelig Rolle! Ja, ikke nok med det: Edmunds egne Ord og Blik havde fuldtud bekræftet, hvad Fætteren havde sagt.

Efter denne Aften var Sir Edmund den populæreste Mand ombord, og den kvindelige Interesse for ham steg indtil Kogepunktet. Men dette havde ingenlunde den Virkning at gjøre ham selskabeligere — snarere den modsatte. Han havde overhovedet ikke indfundet sig i Kahytten til de fælles Maaltider; kun faa Ting var ham frygteligere end et „*table d'hôte*“ og han følte sig ganske uafhængig af denne Indretning. Ved sit Samliv med Byron og Shelley havde han tilegnet sig saavel den vanemæssige Uregelmæssighed som den absolute Fordringsløshed med Hensyn til Spisevarer, der var fælles for de ellers saa forskjellige engelske Digterdioskurer. Der udbredte sig derfor blandt det kvindelige Personale det Rygte, at han, ligesom Lord Byron, ikke kunde taale at se Damer spise, fordi dette Syn stred altfor meget mod de Forestillinger, han havde om deres ætheriske Natur; en Grille, som Miss Smith ganske vist fandt „guddommelig“, men dog i sit inderste Hjerte dybt beklagede.

Edmund holdt sig altsaa endnu bestandig fjernt fra Passagererne og søgte Selskab i Messen, men ogsaa ofte nok foran Masten. Da han stod sig godt med Kaptainen, beværtede han tidt den Del af Mandskabet, der ikke havde Vagt, med en Omgang Rum.

Saaledes lod han sig mere høre end se.

Amanda holdt meget af at drømme vaagen paa Dæk-

ket i de tropiske Nætter med deres milde Svalhed og deres uanede Stjernepragt over den stille Sommer-sø; men hun blev ofte forstyrret i denne behagelige Syslen ved de Svirendes Sang fra Bakken: en høi, usleben, men ikke ubehagelig Barytonstemme og et brølende Chorus af Mandskabet. Der var navnlig een saare yndet Vise, hvis Omkvæd stedse blev istemmet med utrolig Kraft af disse tørstige Sjæle: —

Fifteen men on a dead mans chest—

Yo-ho-ho! and a bottle of rum!

Lieutenant Watson, der endnu bestandig trofast hellegede den tydske Frøken sin Kavalertjeneste, erklærede hende ganske vist ved en saadan Leilighed, at denne Sang snarere havde hjemme under „den lystige Roger“ end under „den blaa Peter“. Hun tilstod smilende sit Ubekjendtskab med disse to Gentlemen; hvorpaa han forklarede hende, at den sidste ikke var mer eller mindre end det engelske Søflag, medens „den lystige Roger“ var den gemytlige Betegnelse for Piraternes sorte Flag.

— De vil dog vel ikke dermed sige, at Sir Edmund har været en Pirat, Mr. Watson? sagde Amanda spøgende.

— Hvem veed, hvad han kan have været, svarede Søofficeren med et skeptisk Skuldertræk. — I forrige Aarhundrede var der en Erkebiskop i York, om hvem man sagde, at han i sin Ungdom havde været Bucanèr. Jeg tør sværge paa, at Sir Edmund ikke bliver Erkebiskop af York, men jeg vil ikke staa inde for, at han ikke i sin Ungdom er faret under „den lystige Roger“.

Der var ingen fornuftig Grund til, at Amanda skulde

tage ham denne Mening ilde op. Men det er sikkert, at hun fra dette Øieblik af behandlede ham koldt.

Opholdet i Kalkutta dannede en lille Oase midt imellem den tre Maaneders Søreise og den lige saa lange Flodreise paa Ganges op til Cawnpore, hvor man skulde tage Afsked med Civilisationen for at bevæge sig langsommelig videre i Oksekarrer. I hin „Paladsernes Stad“, der hverken tiltalte Faderen eller Datteren, sluttede den femogtyveaarige Arthur Steel, Sir Edmunds Fætter, sig til Selskabet. Han havde haft en ikke just fremragende Ansættelse i det indiske Compagni's Tjeneste og vilde nu følge sin Fætter som Sekretær, en Stilling, der hverken var anstrengende eller indbringende. Ved sit venlige og aabne Væsen behagede han straks Amanda, medens han vandt hendes Faders Hjerte ved sin Interesse for alt Indisk. Desværre opdagede Professoren snart, at denne Interesse, der ikke findes altfor hyppig hos Englændere i Indien, hos den unge Skotte havde et stærkt overtroisk Anstrøg. Arthur Steel tilhørte et hemmeligt theosophisk Selskab, som han absolut vilde indføre Professoren i. Heldigvis var der ingen Tid; man maatte ile vestpaa for at naa sit Bestemmelsessted, før den stærke Hede indtraadte.

Farten op ad Hugli og Ganges foretoges med en hel lille Flotille af store, kluntede, „indfødte“ Baade, der, naar Vinden var til det, bevægede sig fremad ved Hjælp af en dobbelt Række kluntede Aarer og af et Par firkantede Seil, men som sædvanlig maatte hales op mod Strømmen af Mandskabet — en halv Snes Mand for hver Baad.

Edmund og Arthur førte an; den anden „*Budgera*“ herbergede Amanda og Bärbele. Professor Eichstädt havde indrettet sig behagelig i den tredje med sit

lille Bibliothek, og Tjenerskabet fulgte i den fjerde. Til hver Budgera hørte der som Drabant en Kjøkkenbaad — mere Tømmerflaade end Baad, bestaaende af nogle raa Bjælker med en Græshytte paa og skovlet afsted af to, tre yderlig pjaltede sorte Fyre.

Veiret var næsten bestandig smukt. Amanda tilbragte Størstedelen af Tiden paa Baadens høie Agterdæk og forsøgte i sin Skitsebog at opsamle landskabelige Erintringer, til hvilke de bestandig vekslende Bredder med deres Høidedrag, Trægrupper, Klippepartier, Landsbyer og Ruiner gav rigeligt Stof.

Tilrods for al Ensformighed fandt hun derfor ikke denne Flodreise kjedelig, især da Dagens ensomme Tilværelse altid fandt en selskabelig Afslutning paa Agterdækket af den første Budgera, hvor Edmund ventede sine Gjæster til en Passiar ved et Glas Sorbet.

Her var da Selskabet ogsaa forsamlet den Aften, da man haabede, endnu før Mørket faldt paa, at faa Benares i Sigte.

De havde tilbragt hele den foregaaende Dag i Mitærstationen Ghazipore, hvor en Ungdomsven af Edmund laa i Garnison som Major. Edmund var sammen med ham og flere Officerer redet paa Vildsvinejagt; men skjøndt Arthur var en god Sportsmand, foretrak han at holde Amanda og hendes Fader med Selskab. Som Embedsmand i det ostindiske Compagni var han nogenlunde fortrolig med dets Historie; han maatte derfor stille Professorens Videbegjerlighed, idet han foran Marquis Cornwallis Gravmonument holdt et Foredrag over denne Generalguvernørs Regering og Krigsbedrifter. Dette gik ikke for sig uden en Del Stammen og flere Fortællelser, saa meget mer som han følte sig trykket ved en noget fjendtlig Stemning i den mandlige Del af Auditoriet; thi i sin Begeistring

for alt Indisk ansaae Professor Eichstädt egentlig alle Englændernes Erobringer her for Røvertog, endskjøndt han uden dem aldrig vilde have set det forjættede Land. Saa var det da dobbelt nødvendigt, at Amanda opmuntrede ham lidt og viste nogen Sympathi for den ædle Marquis selv, hvis Mausoleum ikke i høi Grad opfordrede til Beundring.

I umindelige Tider har Ghazipore været berømt for sine Roser, der forsynede alle Indiens Cenanaer med Rosenvand. Den søde Duft fra de uendelige Rosenmarker viftedes af en mild Aftenvind Selskabet imøde, da man spadserede paa Promenadepladsen foran Mausolèet og lyttede til Militærkapellet, der til Ære for Gjæsterne spillede Stykker af „Tryllefløiten“ og et Par gamle Wienervalse, som allerede Congressen havde dandset efter.

Det var her at Amanda maatte forelægge sig det Spørgsmaal, om hun før ikke havde vist lidt for megen Interesse for Marquis Cornwallis Bedrifter, og om hun ikke overhovedet maatte være lidt sparsommere med Blik og Miner, ja endogsaa med Ord overfor den unge Skotlænder, end hun i den sidste Tid havde været. Det faldt hende ikke saa helt let at stille dette Spørgsmaal. For Amanda hørte ikke til de unge Piger, der betragte enhver Yngling, der kommer indenfor deres Øines Rækkevidde, som svævende i umiddelbar Hjertefare. Tvertimod; — da hun ikke i Profil havde den græske Pande-Næse-Linie og en face ikke raadede over et æggeformet Madonna-Aasyn, havde hun forlængst truffet den triste Afgjørelse, at hun ikke kunde gjøre Krav paa Skjønhed; hvorfor hun heller ikke fandt nogen Grund til, at en ung Mand skulde forelske sig i hende over Hals og Hoved. Og det tiltrods for hendes Erfaring angaaende Heidelberger-Studenten

med Roserne og Versene, som hun ganske naturlig mindedes i al denne Rosenduft. Mon han nu i denne Aftens-tund sad i en Værtshushave ved den kjære Neckarstrøm og drak sin Vin og tænkte paa hende og skrev Vers, søgende hende „auf Flügeln des Gesanges“? — Ham var det unægtelig hændt. Men det forekom hende ogsaa som et ubegribeligt Tilfælde, der ikke saa let kunde gjentage sig. Og paa den anden Side: at en ung Mand paa en uendelig og ensformig Flodreise, hvør hun var det sarte Kjøns eneste Repræsentant, lidt efter lidt overfor hende geraadede i en let sværmerisk Rus, det var til syvende og sidst intet Trylleri og behøvede ikke havde meget at sige.

Men det var og blev et foruroligende Symptom, at han endogsaa foretrak hende for Vildsvinene. Og ganske vidunderlig var ogsaa den Behændighed, hvor-med han ved Opbruddet forstod at mage det saa, at Amanda maatte kjøre alene med ham i en *Dog-cart*.

Da Floden fra Ghazipore til Benares slynger sig frem i mægtige Bugtninger, havde man nemlig ladet Flotillen seile videre hele Dagen igjennem, for saa om Natten at indhente den ved et bestemt Punkt. Garnisonens Officerer havde til dette Formaal stillet en Wienervogn og en *Dog-cart* til Disposition. I den sidste sad altsaa Amanda ved Siden af Arthur, som kjørte — i og for sig ingen daarlig Situation, da man paa det frie, ophøiede Sæde endnu bedre end i Wiener-vognen kunde nyde denne herlige Fart i den kjølige, balsamiske Natteluft, gjennem det maanelyse Landskab med dets mægtige Træer, Bakker og Smaaruin-er. Naar der blot ikke havde været denne nye, for hende saa ganske uvante Bevidsthed, at hun maatte holde igjen og passe paa, at Stemningen ikke blev for romantisk — en Opgave, der med en saadan Makker

ikke var saa ganske let. Hun aandede endogsaa befriet op, da hun saae Flodens sølvglindsende Bugt med Flotillens sorte Punkter, uden at der var hændet noget Frygteligt; kun havde hendes Sidemand et Par Gange erklæret, at han ikke vilde glemme denne Nat, om han saa blev hundrede Aar, og at dens Herlighed endnu vilde klinge ind i hans næste Jordeliv; og ved disse Leiligheder var det ganske vist faldet hende lidt vanskeligt at opretholde den Fiktion, at denne Nokturnes Uforlignelighed ene og alene maatte skrives paa den omgivende Naturs Regning.

Og nu stod hele Selskabet paa det høie Agterdæk af den første Budgera, alle i det høieste Stadium af spændt Forventning — med Undtagelse af den uforstyrrelige Bårbele, som for første og sidste Gang befandt sig i Overensstemmelse med et af de „store“ indiske Ord (ganske vist uden at ane det); — nemlig med det, at det for den Vise er ligegyldigt, om han dør i en Hundehytte eller i Benares; kun havde hun for saa vidt besteg et endnu høiere Tinde af Lige-gyldighed, som det ogsaa var hende ligemeget, hvilken af de to hun saa e.

Nu saae hun Benares.

I alt Fald saae de Andre dette Vidunder.

Ja, der laa den for dem, amphitheatralsk opbygget paa den høie Bred, afspeilet i det flimrende Vand — „den hellige Stad ved den hellige Strøm.“

Kjølige Skyggedunst vævede et violet Slør over *Ghaternes* Trapperækker og Portbuer, og nye Traadspandt sig op i dette Væv fra de Garnnøgler af ulden Røg, der var vundne om et Par Træbaal, hvis Gløder ulmede paa Ligbrændingspladserne langs Bredden. Gyl-dent *Clair-obscur* omflød mystisk Templernes Mellem-hverandre og Over-hinanden — Byen syntes kun at

bestaa af dem — trinstigende Terrassetage, Pyramider, runde Kupler, langstrakte Kupler og hele Bundter af saadanne Kupler, sværtede og skimlede af Alder, elfenbensgule, blodrøde, stjernestrøede og gyldne. Og over hele denne brogede og vilde Vrimmel thronede i ensom og ophøiet, majestætisk Ro — som fordem Mogulmagten over det splittede Hinduvæsen — Aurangzebs Moschee, der med sine simple arabiske Former først gav hele Billedet det afgjort orientalske Præg, Tryllestemplet af Tusind-og-éen-Nats Eventyrpoesi, idet det løftede sine skinnende Kupler og sine to næsten for slanke Minareter mod Aftenhimlen — en Himmel, i hvis Dybde alle Roser, der nogensinde have fristet deres fyrige, duftende Blomsterliv paa Ghazipores Marker, syntes at være gjenfødte i forklaret Skikkelse, til overjordisk Salighed.

— Tænkte jeg mig ikke nok, sagde Edmund, at dette maatte være værd at se. For en yderst svag Afbildning deraf har været tilstrækkelig til at bringe mig herhen.

— Hvad for Noget? Dèr maa man jo virkelig spørge med de nysgjerrige indiske Fabeldyr: „Hvordan gik det til?“

— Aa, slet ikke fabelagtigt, min kjære Professor, men ganske ligefrem. Det var min Hensigt at rejse til Amerika for at se, hvorledes Friheden, der var knevlet i Europa, opførte sig dèr. En Dag besøgte jeg en Ven i London for at tage Afsked. Medens jeg ventede i Salonen, bladede jeg i et illustreret Reiseværk, og det første Billede, mit Blik faldt paa, var et smukt Farvetryk af Benares. Hvad det gjorde for Indtryk paa mig — — — naa, jeg kan tænke, det har berørt mig dèr, hvor jeg har faaet mit Strøg med

Tjærepenslen; ialtfald ser De Virkningen: jeg staar her og ikke i Amerika.

— Ja, det kan man jo gjerne kalde ganske ligefremt, udbrød Arthur — men jeg tilstaar, at jeg ser en vidunderlig Førelse deri. Og den kan jeg ikke være taknemmelig nok for!

— Naa, det kalder jeg da endelig engang fætterlige Følelser! De gjør mig godt helt ned paa Bunden af Hjertet, forsikkrede Edmund i en oprømt Tone og klappede Arthur paa Skulderen. — Glimrende ydre Fordele har min Hidkomst jo ikke skaffet dig, saa jeg kan skrive din Glæde derover helt og holdent paa min Personligheds Regning.

Disse Ords spottende Mening klang saa tydelig igjennem, at Arthur saae sig nødsaget til for Anstands Skyld at yttre, at han var hjertelig kjed af Kancellitjenesten i Kalkutta og længtes saa meget efter at lære Land og Folk at kjende. Edmunds Ankomst, der gav ham Leilighed dertil, var derfor, selv bortset fra alle Slægtskabsfølelser, en sand Velsignelse for ham.

Som om det nu ikke var nok, at den unge Skotte ved denne Udflugt rødmede helt op under sit sandfarvede Haar, maatte han endydermere sende Amanda et undskyldende Blik af en saadan Veltalenhed, at hun var glad over at kunne fordybe sig i Synet af Benares og rette forskjellige Spørgsmaal til sin Fader.

Der var ingen Tvivl om, at det her dreiede sig om noget mere, end om en elementær Øvelse af det ungdommelige Hjerte, som var sat i Bevægelse ved Flodreisens Ensformighed og dirigeret ved Mangel paa

„Mit Strøg med Tjærepenslen“; „he' has a touch of the tarbrush“ er et almindeligt anglo-indisk Udtryk om en Europæer, der har Hindublod i Aarerne.

Udvalg. Og det var der heller ingen Tvivl om, at denne Yngling var saa trofast og tilforladelig som det Metal, hvis Navn han bar. Hun saae sig derfor stillet overfor det Spørgsmaal, om hun vel nogensinde vilde være istand til at besvare den Følelse, der lyste hende saa varmt imøde fra disse sædvanligvis temmelig kolde, stengraa Øine.

Hin Aften, ligeoverfor det af Solnedgangsglød paa Himmel og i Vand omstraalede Benares, kunde hun ikke besvare dette afgjørende Spørgsmaal.

Idag, overfor det i hendøende Aftenlys mørkt og truende thronende Rajapalads, vidste Amanda, at hun maatte benægte hint Spørgsmaal. — Aldrig vilde hun kunne elske den brave, unge Skotte. Hendes Hjerte var givet bort.

Den pludselig vakte Forestilling, at Edmund elskede en Anden, og den samtidig opdukkende Angst for en Fare, der truede hans Liv, havde rystet hendes Inderste saa mægtig, at det dybest Dulgte var kommet for Dagen. Men Bekjendtskabet med denne „Anden“ og det Indtryk, som hun havde faaet, fik hendes Elskovsbevidsthed til at stige indtil den høieste, næsten uudholdelige Klarhed.

Ja, hun elskede Edmund.

Aa, hvor forskjellig var ikke denne uforbeholdne Selvtilstaaelse fra hint frygtsomme Spørgsmaal i Heidelberg! Men her gaves der heller ingen sød Urolænger, saa lidt som oplivende, frydefuldt Haab. Alt syntes her at være Trudsel, Skuffelse, Forsagelse og Fortvivlelse.

Og dog vilde hun ikke have byttet dette bort mod hint. Dog var hun ikke i Stand til at ønske, at hun aldrig havde forladt den yndige lille Neckarstad og

aldrig havde sat sin Fod paa Dækket af en engelsk Brig. Hvad kunde hun overhovedet nu ønske? Intet! Hun kunde kun holde ud i det Nærværende.

Thi naar hun saae ud i Fremtiden, hvad blev hun da vår? Hvad var det Nærmeste? Eller snarere: hvad var det Nyeste, der aabnede en eller anden Udsigt? Hun vidste, at der var kommet noget Nyt til; endnu paa selve denne Dag, hvor saa meget var truffet sammen, var det kommet til . . . Hun maatte presse Hænderne imod Tindingerne for med Magt at samle sine Tanker.

Rigtig! Nu havde hun det: Edmunds Mission til Afghanistan.

Denne Mission — hvis han nu tog imod' den, saa vilde den fjerne ham fra hende. For hvor længe? maaske for bestandig! Ja, sandsynligvis for bestandig. Kala Rama havde ikke skjult for hende, at det var en meget stor personlig Fare, der var forbunden med denne Sendelse. Og desuden: Afghanernes Ry som det mest forræderske og morderske Røverfolk paa Guds Jord var levende nok her i Nordindien, som de saa ofte havde hærget, og var heller ikke forblevet hende ubekjendt.

Og dog havde hun selv raadet ham til at gaa derhen; dog havde hun i Tale, Blik og Miner opbudt den Smule Overtalelseskunst, hun sad inde med, for at vække den Overbevisning hos ham, at det var hans Pligt at gaa til Afghanistan. Hvor havde hun dog kunnet gjøre det? Hvis nu hendes Henvendelse havde været det sidste Lod, der fik Vægtskaalen til at synke! Hvis det var hende, der sendte ham i Døden!

Amanda bedækkede Ansigtet med Hænderne. Der løb en Skjælven over hele hendes Legem.

Saa løftede hun resolut Hovedet i Veiret:
 — Heller de afghaniske Løver end den indiske
 Slange!

TREDIE KAPITEL

Karmas Væverlad.

Rajapaladset var imidlertid næsten forsvundet i den fremvældende Skumring. Kun en stor, skarpthjørnet Skygge viste, hvor hin indiske Slange husede. Og skjult i denne Skygge syntes den at være endnu mere giftig.

Tilbageskræmt fra den truende, dunkle Fremtid begyndte Amandas Tanker af sig selv at vende sig mod Fortiden. Først mod den allernærmeste Fortid. De gjenngik de enkelte Led, der havde føiet sig sammen til denne Nødvendighedens Jernkjede og ført til denne Nutid.

Da kunde det ikke andet end være hende paafaldende, at der iblandt dem befandt sig mangt og meget, der tilsyneladende var rent tilfældigt — meget, der nær havde taget en anden Retning, hvorved det Hele saa vilde have formet sig anderledes. Ja, hvis blot et eneste af disse Led havde beholdt sin oprindelige Retning, da vilde denne Nutid, det Nærværende, ikke være kommet ud som Resultat, ja ikke engang noget, der lignede den.

Hendes Fader havde egentlig villet hellige sig til Philosophien. Kun den Omstændighed, at der var langt bedre Universitetsudsigter for en Sanskritist, havde bestemt ham til at kaste sig med al Kraft over det den

Gang endnu ganske unge Sanskritstudium, som han hidtil kun havde koketteret lidt med paa Grund af den rige filosofiske Verden, der aabnede sig her for det europæiske Blik.

Edmund havde staaet i Begreb med at begive sig til Amerika, da et Billede af Benares gjorde saadan et Indtryk paa ham, at han besluttede sig til at reise til Indien i Stedet for til de forenede Stater.

Kala Rama endelig havde allerede skrevet sit Brev til en engelsk Professor, da et Tidsskrift med en Afhandling af Professor Eichstädt kom ham i Hænde, og et eller andet deri behagede ham saa meget, at han besluttede sig til, heller at henvende sig til denne tyske Videnskabsmand.

Og dog! Havde ikke Schillers Wallenstein alligevel Ret med sit „*Es gibt keinen Zufall.*“?

Men hvis nu intet af disse tilsyneladende saa ligegyldig vaklende Elementer paa ren tilfældig Vis havde taget netop denne Retning — hvis de tvertimod alle havde søgt og fundet hinanden for at stræbe mod et fælles Maal, for at væve samdrægtig paa et sammenhængende Mønster: — hvad var saa det da for et Maal? hvilken Betydning havde det Mønster, som ogsaa hun vævede med paa, og som hun blev vævet ind i? Var det en algod Guds Forsyn, der ledte alt dette til det Bedste, saaledes som hun havde lært paa Skolebænken? Eller forholdt det sig, som dette den ældste Visdoms Land lærte og havde lært før den europæiske Tænkningens Tid: var det Karma, den evige Morallov, der blindt, men med synsk Sikkerhed styrede det Alt og lod Ondt føre til Ondt og Godt til Godt? Var alt dette kun vore egne Handlingers ustandselige Selvbevægelse?

Hendes Fader mente ganske vist, at han var ble-

ven Indolog for Brødets Skyld. Men maaske havde dette kun været et Paaskud for hans Fornuft, medens han i Virkeligheden havde valgt Sanskrit, fordi en hemmelighedsfuld indre Drift tilskyndede ham — fordi han en Gang havde talt det. Maaske — hun maatte smile ved denne Tanke — maaske havde han selv en Gang udhugget de Klippeindskrifter, som han nu tydede med saa stor Sikkerhed.

Men der var endnu en anden Side ved hans Valg, der var hende paafaldende. Muligvis vilde han dog have foretrukket at streife frit om paa Philosophiens vidtstrakte Overdrev, hvis han havde været stillet uafhængig overfor det borgerlige Livs Fordringer. Men han havde saa godt som ingen Formue, og han var forelsket, ja han var endogsaa hemmelig forlovet, og det med en Pige af en adelig Familie, der var lige saa stolt som fattig og satte en Del Haab til et rigt Parti for den eneste, meget smukke Datter. Han maatte derfor tilkjæmpe sig en Stilling saa snart som muligt. Paa Indologiens Vei var der sikret ham de varmeste Anbefalinger fra August Wilhelm von Schlegel, hvis Collegier han havde besøgt i Bonn og som interesserede sig levende for ham. Det gjorde Udslaget. Med sin Jernflid, der arbejdede paa det sikre Grundlag af robust Sundhed, fuldbragte han Underværker. I Løbet af et Par Aar havde han vundet sit Professorat og sin Pige-lil. Men naar der er noget i en Mands Liv, der ikke er tilfældigt, saa er det en saadan heftig Kjærlighed til en bestemt Kvinde. Og i denne Kjærlighed laa allerede hendes egen Tilværelse med alle dens individuelle Bestemmelser, med ganske særlige Evner, Anlæg og Begrændsninger!

Saa var der Edmunds tilsyneladende tilfældige Be-

slutning, at gaa til Indien i Stedet for til Amerika. Men han havde jo selv ganske rigtig antydet, at Synet af et Benares-Billed i et Pragtværk visselig ikke havde udøvet en saadan Virkning paa ham, hvis han ikke havde haft en Hinduprindsesses Blod i sine Aarer. Det lød nu ganske vist rationelt nok; ingen nok saa forhærdet Empiriker og Naturalist kunde have noget at indvende imod det. Men var det ikke ogsaa muligt, at der her virkede en indre Sammenhæng, som man neppe var i Stand til at ane. Var han Barn af hin Begum og af en engelsk Eventyrer, fordi hans inderste Væsen netop trængte til disse Betingelser for sin Legemliggjørelse — netop denne ganske bestemte Blanding af Orienten og Occidenten, den drømmende, zigeuneragtig sværmende Phantasi parret med Vestens seige og dog heftige Energi — angelsachsisk Blod med stærkt keltisk Islæt; thi allerede hint „*Tre*“ i hans Navn bevidnede, at han hørte til Mændene fra Cornwall.

Og nu Kala Rama, der havde kaldet hendes Fader hid til hine Klippeindskrifter.

Det var netop ved Kala Rama, at Mysteriet i hendes Øine først rigtig for Alvor begyndte. Hvor vidunderlig var ikke Ligheden mellem ham og hans Oldtids Ane, Mahimsasa! Den gik saa vidt, at endog saa de Ord, som Amanda havde brugt efter sit første Møde med ham, fandtes hos den gamle Chronist: Mahimsasa saae snarere ud som en Sannyasin end som en Feltherre. Ganske vist vilde en Naturforsker ogsaa her være hurtig rede med sin Forklaring — en Forklaring, som — hvor rigtig den end paa sin Vis kunde være — ikke var hendes. For hendes borende Blik syntes i Kala Ramas Person de nærværende Ting at strække deres Rødder dybt ned i den

graa Fortid. Og dernede, i hine uudforskellige Dybder, var maaske Indologens Rodtrevler sammenslyngede med Inderens! Havde muligvis en eller anden stillistisk Vending i hin Afhandling vakt dunkle Erindringer hos den indiske Minister, drømmende Sympathier, der havde bragt ham til at foretrække den tyske Lærde for Englænderen?

Da Amanda opkastede dette dristige Spørgsmaal, huskede hun paa, at hin Afhandling ikke saadan „tilfældigvis“ var faldet Kala Rama i Hænderne; den var bleven ham tilsendt af en Ven, hvem Kala Rama kaldte sin Guru, sin aandelige Fører. Hvem var vel denne i alt Fald meget fremragende Personlighed, som her havde grebet saa afgjørende ind? Hvilke nye, hemmelighedsfulde indbyrdes Forhold kunde ikke skjule sig her?

Hvorledes dette nu end forholdt sig, hvordan end alle Faktorer var truffet sammen: de virkede og vævede uophørlig.

Hvad virkede, hvad vævede de?

Amanda saae ligesom spørgende ud i Natten.

Ogsaa Paladsets Skyggemasse havde nu opløst sig i Skumringen. Den forraadte sig kun derved, at der ingen Stjerner var at se derovre.

Amanda forsøgte endnu at gjenkjende et allerede halvt afskaaret Stjernebillede — da var det pludselig fuldt Dagslys. Hun befandt sig lige udenfor Hindu-byen, hvor hun saa ofte havde iagttaget Væverskerne ved deres Arbeide. Foran hende strakte den primitive Væverlad sig: — en lang Række Tigergræs-Stængler, der var stukket skjævt ned i Jorden, og mellem hvilke Vævens Kjede slyngede sig ud og ind. Paa hver Side gik der en Hindukvinde frem og tilbage; Skjorte-folderne flagrede ud til Siden, Slørene blæste sig op,

medens de smukt formede Arme, blanke som Bronze, førte den paa en lang Stok befæstede Skytte gennem Kjeden. Dertil sang de en vild Sang med en lang melankolsk Efternynnen. Det var Balladen om Juggurt; og i dens Toner blandede der sig undertiden den dumpe Brølen af de pukkelryggede Bøffelkøer, som søgte deres magre Foder rundt om paa den med Teglstensbrokker bestrøede Jord. Det var altsammen saaledes, som hun saa tidt havde set det. Kun pleiede Kvinderne ikke at synge ved deres Arbeide, men at snakke. Amanda vilde just forsøge, om hun kunde opbyde tilstrækkeligt Hindustani til at spørge Næver-skjerne, om Juggurt mon endnu bestandig var en Røver, der bortførte Rajabrude; da var begge Kvinder pludselig forsvundne.

Men Væverladens Kjede spændte sig endnu som før ud foran hende, til begge Sider, foroven og forneden, den fyldte hele Rummet og syntes at være befæstet ved Stjernerne — thi det var atter Nat, men oplyst af Mønstrets Farver i denne uendelige, levende Væv. Og Amanda var selv midt i den — var en af de utallige Islættraade, der ikke behøvede at ledes og trækkes af nogen Haand, for de var selv levende og besjælede som Slinger, og lige som ført af et ubedrageligt Instinkt søgte og fandt enhver sin egen Vei, for bestandig at være paa det rette Sted i Mønstret. Men Amanda var ikke blot indflettet i Væven som en selvvirkende Traad; hun befandt sig samtidig udenfor den (endskjøndt den var overalt) — hun stod lige overfor den som et skuende Øie, oversaae Mønstret og betragtede nære og fjerne Billeder. Her: Amanda i Styrttesøen paa Briggens Dæk, omsluttet af Edmunds Arm; Selskabet paa Budgeraen udfor Benares; Amanda og Faderen lyttende til Kala Ramas Forelæsning; Amanda

i Cenanaet og den syngende Rani; hist: den lille Amara i den hjemvendende Mahimsasas Arme; Amara som ung Pige, siddende foran en herlig Kuppelbygning, der var omgivet af høie Træer — og endnu mange, ganske sælsomme Amarabilleder.

Og ved denne Tvespaltning af hendes Væsen i en virkende og en skuende Del kunde hun samtidig baade føle og se, hvorledes hendes Traad — (den Traad, som hun selv var) — alt imens den trak sig igjennem den ene Billedrække og virkede ivrig videre i Mønstreet, tillige var indflettet i hin anden Billedrække. Og hun gjenkjendte ogsaa de andre Traade, der løb ved Siden af hende og virkede sammen med hende: den graa Traad, hendes Fader; den røde, Edmund; den sorte, Ranien; den sølverne, Kala Rama; den blaa, Arthur. Hun vilde lige til at spørge den sidste, hvor den egentlig kom fra, da der jo dog ingen blaa Traad var indvævet i den anden Billedrække; men hendes Opmærksomhed blev pludselig beslaglagt af en prægtig Guldtraad, der krydsede deres Vei, som om den vilde give alle Traadene en ny Retning, afgjørende for Vævens Mønster. Gyldent glindsede det jo ogsaa overalt hist henne i den anden Billedrække, og hun glædede sig over den rigere Glands, der nu udbredte sig i Mønstreet, da denne gyldne Mestertraad slyngede sig sammen med den sølverne og hendes egen hvide turde følge med i det dristige Sving, som det prægtige Par foretog sig. —

Men jo ivrigere hun virkede med i Væven for at frembringe det Nye, det Uanede, desto mere anstrengte hun sig samtidig for som Skuende at se, hvad der kom frem.

Og hun saae nu, hvorledes der midt i det uhyre Tæppe ved Samvirken af alle Traade dannede sig et

Menneskeaa syn, der bestandig blev tydeligere. Det var et Mandsansigt, i hvis Træk der lyste hin uudsigelig milde, ophøiede Ro, som kun de bedste Buddhabilleder besidde, medens det dunkle Tveskjæg tillige gav Billedet noget af Christustypen — ret som om Østen og Vesten havde forenet sig for at skabe et Idealbillede af hellig Overmenneskelighed. Øienlaagene vare sænkede, som paa Billederne af den i Selvsken siddende Buddha. Men efterhaanden løftede de sig, eller syntes snarere at blive gennemlyste af et Blik, hvis hemmelighedsfulde Magt Amanda følte saa dybt, at hendes drømmeagtige Tvespaltning nu med et var ophævet, som om hendes Væsen maatte samle sig med Magt for at kunne udholde denne Indvirkning.

Hun saae atter Vinduesrammen, Havens Buske og Træer, Stjernerne over deres Kroner.

Men Ansigtet var der endnu bestandig.

FJERDE KAPITEL

Mesterens Hilsen.

Neppe ti Skridt fra Vinduet, under det dunkle Løvtag af et lavt Træ, stod en Inder og betragtede hende ufravendt.

Da hun nu besvarede dette Blik, maatte hun tænke paa Kala Rama — skjøndt hun egentlig ikke vidste, hvorfor. Thi vel var begge Mænds Størrelse saa temmelig den samme, men deres Ansigter lignede ikke synderlig hinanden. Snarest Øinene; men den Frem-

medes vare større og mere lysende end Ministerens og syntes at gennemtrænge hende med deres Blik.

„Hvor længe mon han har set saadan paa mig?“ tænkte hun. „Vistnok allerede en god Stund.“

Og den sælsomme Idee slog Rod i hende, at alle de Karma-Tanker, der lige nu vare draget gennem hendes Phantasi, ikke vare dukkede op af hendes eget Aandsdyb, men vare blevne sendte hende — blevne indgivne hende af den Inder, som stod derude og gennemlyste hende med sine funklende Øine.

„Det er vel ogsaa Grunden til, at jeg slet ikke blev angst, da jeg pludselig saae ham staa der. Jeg var allerede gennemtrængt af ham og derved forberedt paa hans Tilsynekønst.“

Men hvem kunde det vel være? Var det en ny Faktor? en ny Magt, der greb ind? Ja, det var det utvivlsomt; hun følte det. Men hvad vilde han vel virke nu? eller havde han maaske allerede grebet ind?

Den Inder, der havde reddet Edmund — den fremmede Yogi, som selv Thaggerne havde haft Sky for — kunde det ikke være ham?

Hun vilde saa gjerne spørge ham, men hun turde ikke.

Og det forekom hende allerede, at Spørgsmaalet vendte tilbage med bekræftende Svar.

Hvor gjerne vilde hun ikke have takket ham! Men maaske hørte han ogsaa denne Taksigelse.

Ubevægelig forblev Pige og Mand der overfor hinanden, Blik i Blik. Intet Ord fløi hid og did. Hvis der fandt en Samtale Sted, saa bevægede den sig i en Understrøm, der gik for dybt til at sætte den Overflade i Bevægelse, paa hvilke Tanker svømme og Ord seile. Og den maatte vel finde Sted, saadan en Samtale.

Hvorfra ellers denne Ro, denne næsten glade Tillidsfuldhed i hendes Sjæl, i hvilken det før faa Minutter siden havde stormet saa usalig?

Og dog følte hun en vis Skuffelse, da han nu gik bort uden at sige et Ord — dog ikke uden at hilse hende med en Bøining af Hovedet og en næsten vel-signende Haandbevægelse.

En svag Skuffelse. Hun havde ventet, at der allerede her og nu vilde hændes noget — og han gik!

Dog kun nogle faa Skridt. Som om han pludselig fattede en anden Beslutning, standsede han og vendte sig om imod hende:

— Vil den kjære Memsahib overbringe en Hilsen til Ministeren Kala Rama?

— Jeg skal gjerne overbringe en Hilsen, hvis den venlige Fremmede vil betro mig et saadant Hverv.

— Vil Memsahib da sige til Ministeren: „Guruen hilser sin Chela. Før Schakalen skriger for tredje Gang, venter Guruen sin Chela paa det Sted, hvor de en Gang oplevede deres bitreste Time.“

— Jeg skal overbringe Hilsenen Ord for Ord, Fremmede!

— Jeg takker eder. God Nat, Memsahib!

Han hilste med den samme Bevægelse af Hoved og Haand og forsvandt i Havens Løvskygge.

Amanda stirrede tankefuld efter ham.

Det var nu det andet Budskab, hun havde at bringe Kala Rama. Hun vilde ikke tøve længer.

Hun havde allerede reist sig for at gaa over i Faderens Studereværelse, da en Lyd derude i Mørket tog hendes Opmærksomhed fangen og fængslede hendes Fod. Hvorfor, vidste hun ikke selv. Det var kun Skriget af en Heire nede fra Søbredden. Hun undredes — om det vilde gjentage sig.

Det gjentog sig.

Og med en underlig Nysgjerrighed, der fik hendes Hjerte til at banke, lyttede hun. . . .

Et tredje Heireskrig lød derude.

Amanda blegnede, skjælvede over hele Kroppen og sank om paa Stolen.

Hun hørte ikke mere Arthurs Røst, der raabte „Edmund! Edmund!“ næsten lige under hendes Vindue. Ligesaa lidt mærkede hun, da Studereværelsets Dør gik op, og Faderen og Kala Ramas Stemmer lod sig høre i Korridoren.

Ministeren tog Afsked og bad Professoren om at hilse Mem Amanda Sahib.

Da lagde de Mærke til, at Garuda, der sammen med dem havde forladt Studereværelset, da den ikke skjøttede om at opholde sig, hvor der hverken var Slanger eller Mennesker, smuttede ind ad Amandas Dør, som stod paa Klem, og strax derefter gav sig til at pibe og hvine gudsjammerligt. De traadte ind i Værelset og fandt den unge Pige siddende besv'emet ved Vinduet.

Professoren blev grebet af en dødelig Angst.

— Og Deres Excellence glædede Dem netop over, at hun taalte Klimaet saa godt — ja, og det har hun jo ogsaa gjort. Men nu finder vi hende her i dyb Afmagt. Er denne Hede maaske dog alligevel — —

Kala Rama, der strax havde grebet Vandkrukken og besprængt hendes Ansigt med den rigtignok noget lunkne Væde, skyndte sig at trøste den bestyrtede Indolog, der allerede forudsaae, at han maatte sende sin Datter tilbage til Europa.

— Jeg troer, høistærede Ven! at dette lille Anfald ikke saa meget skyldes klimatiske som sjælelige Aarsager, hvad vi jo forresten meget snart vil kunne erfare.

Amanda slog virkelig nu sine Øine op og saae sig forundret om. Hun vilde ikke have vidst noget om sin Afmagt, hvis ikke hendes Fader havde overvældet hende med sine ængstelige Spørgsmaal: — Hvordan hun følte sig nu? hvordan det var kommet over hende? om hun umiddelbart forinden havde mærket noget særligt? om der var noget, der havde rystet hende? — Disse Spørgsmaal, der blev understøttede af et Par rolige Bemærkninger fra Ministeren, bragte snart alle Omstændigheder tilbage i hendes Erindring.

— Aa, det var en pludselig Skræk, eller hvad jeg skal kalde det, egentlig en ganske taabelig Skræk. Jeg hørte tre Heireskrig. Ved det andet blev jeg med eet ganske underlig tilmode. Og ved det tredje — — naa ja, I har jo set det: jeg mistede Bevidstheden.

Professor Eichstädt saae raadvild paa Ministeren. Datterens Ord gav ingen Forklaring. Saa maatte det vel dog være et Forbud paa en Sygdom, der havde en klimatisk Aarsag.

— Sælsomt nok, sagde Kala Rama og rystede paa Hovedet. — Kun Heireskrig nede fra Søbredden?

— Ja, jeg troer nok, de kom fra Søbredden ... men de lød tillige saa fjernt — saa uendelig fjernt — — som om de gjenlød gennem Evigheder ... nei, jeg kan slet ikke sige, hvordan det var ...

Kala Rama nikkede eftertænksomt:

— Sandelig! hvis jeg ikke havde set Deres Fader lukke Manuscriptet inde i Skrinet, som staar paa hans Bord, vilde jeg tro, at De havde læst videre i Sagnet om Slangestenen.

— Forstaar jeg Dem ret, Deres Excellence, spurgte

Professoren, — saa forekommer der saadanne Heireskrig i Sagnet?

— Det gjør der, og det under saa uhyggelige Omstændigheder, at hvis Deres Datter havde kjendt det Sted, vilde det slet ikke have været uforklarligt, at det kunde frembringe denne Virkning paa saa sart og sensitivt et Væsen, som Mem Amanda Sahib aabenbart er, trods al Aandskraft og sjælelig Sundhed.

— De gjør mig nysgjerrig efter at læse dette Sted, Excellence, sagde Amanda. Er der ogsaa dér netop tre Heireskrig?

— Ja, men det er ikke virkelige Fugleskrig, men et aftalt Tegn.

— Maaske var det det samme her, sagde Amanda. Det forekom mig, som om det maatte være det. Men det vilde vel være altfor underligt, om saadan et ganske bestemt og dog tilfældigt Træk skulde gjentage sig efter Aartusinders Forløb.

Hun støttede Hagen paa Haanden og stirrede tankefuld ud i Mørket.

— Vi er jo i det gamle Indien, hvor alting vender tilbage, henkastede Professoren i en spøgefuld Tone; for det behagede ham ikke, at hans Datter i sin nuværende Tilstand hengav sig til Grublerier, som maaske kunde være skadelige for hendes Ro.

— Vi er i den gamle Verden, hvor Alt vender tilbage, sagde Kala Rama. Vi selv vende tilbage, og vor Verden med os.

Alle tre tav nogle Øieblikke. Amanda strøg sig med Haanden over Panden og sagde, idet hun saae op paa Kala Rama: —

— Det er sandt — at jeg ikke glemmer det — jeg har to Budskaber til Deres Excellence.

Den europæiske Titel forekom hende nu — efter

Inderens sidste Ord og i Sammenhæng med Guruens Hilsen — at falde temmelig meget ud af Tonarten; men Etiketten maatte vel overholdes.

— Virkelig, Memsahib! Dem er jeg begjærlig efter at høre.

— Den første Hilsen er fra Sir Trevelyan. Han bad mig om at sige til Dem, at han dog endnu vil tage Spørgsmaalet om Afghanistan under alvorlig Overveielse.

— Det er mig kjært at høre det fra ham, og dobbelt kjært er det mig, at han lader mig det sige gennem Dem. Jeg ser deri en Borgen for, at hans Overveielse vil føre ham i den rigtige Retning.

Hverken Fader eller Datter kunde forstaa, hvorledes Kala Rama mente dette. Men de følte begge, at han selv fuldt vel kjendte Meningene med sine Ord.

— Det andet Budskab er fra en Fremmed — fra en Inder, som pludselig stod derude foran mit Vindue. Han bad mig om at sige til Dem: „Guruen hilser sin Chela. Før det tredie Schakalskrig venter Guruen sin Chela paa det Sted, hvor de en Gang have oplevet deres bitreste Time.“

Professor Eichstädt saae bestyrtet først paa sin Datter og saa paa Ministeren. At en Fremmed kaldte denne høitstillede, halvfjersindstyveaarige Olding sin Discipel og som Mester stevnede ham til sig, forekom ham, trods alle indiske Underligheder, dog lidt for underligt. Han var derfor bange for, at Amanda havde ladet sig forlede til at gaa ind paa en daarlig Spøg, og han vilde være blevet ikke lidet bestyrket i denne Anskuelse, hvis han havde anet, at denne Fremmede, efter hans Datters Skjøn, var en fyrretyveaarig Mand.

Han var derfor bekymret for, at hans Velynder

maaske kunde føle sig krænket ved dette sidste Budskab.

Men tvertimod. Kala Rama, der med stor Alvor havde lyttet til disse Ord, bøiede sit Hoved, som En der ydmyg modtager en Høierestaaendes Befaling, og hans varmeste og skønneste Smil spillede om Øine og Læber, da han sagde:

— De er i Sandhed Overbringerske af et godt Budskab, Mem Amanda Sahib.

Og til Amandas største Forundring greb Oldingen hendes Haand og kysede den.

Derpaa stillede han sig ved Vinduet og saae tavs ud i Natten.

En svag Perlemoderlands bredte sig oppe over Rajapaladset, hvis Taarne og Kupler traadte frem i stedse tydeligere Omrids.

— Dagen var hed. Natten vil blive sval og kostelig. Med disse Ord brød Kala Rama endelig Tavsheden og vendte sig om til de To. — Maanen er ved at staa op, og, om jeg husker ret, er det endogsaa Fuldmaane. Hvad om man benyttede denne Nat til en Udflugt?

Fader og Datter vare lige glædelig overraskede ved dette uventede Forslag.

— Intet kunde være mere indbydende, svarede Professoren, især naar Deres Excellence vil være vor Fører.

— Visselig vil jeg det, det vil da sige, saafremt Deres Datter nu føler sig stærk nok til en Baadfart.

Amanda befandt sig fuldkommen vel, og lod til at være redebøn at følge Kala Rama til Verdens Ende. Hun havde jo længe ønsket, atter at kunne nyde en indisk Nat rigtig derude i Naturen.

— Og jeg formoder endogsaa, tilføiede hun, at Hns. Excellence har noget ganske bestemt at vise os.

— Hvad De dog har for en klog Datter, Professor Sahib, sagde Kala Rama smilende. — Ja, jeg har virkelig saadan noget for. Hist ovre bag ved Paladsklippen gaar der en Bugt ind, og i dens inderste Krog findes der nogle ældgamle Ruiner, som De vistnok endnu ikke har taget i Øiesyn.

— Nei, vi har ikke været der, Deres Excellence. Jeg husker nok at have hørt tale om dem, men der har hidtil været saa meget andet af mere bydende Interesse.

— Det er sandt, men jeg troer, at disse Ruiner nu vil have en Interesse for Dem og Deres Datter, som ikke blot er af landskabelig Natur. Nuvel, min Baad venter dernede; jeg har bestilt den hid, da jeg havde til Hensigt at vende tilbage tilsøs i Aftenkjølingen. Det Budskab, som jeg nu har modtaget, kalder mig imidlertid andetsteds hen, og det netop til hine Ruiner. Det har endnu gode Stunder med det tredie Schakalskrig, saa vi har Tid til at se alting i Ro. Saa kan De vende tilbage i min Baad, for jeg selv vil ikke mere faa Brug for den.

Professoren viste en passende, skjøndt unødvendig Bekymring for, at Hns. Excellence skulde paalægge sig nogensomhelst Ubekvemmelighed for deres Skyld — en Bekymring, der dog beredvillig nok lod sig berolige. Amanda var allerede ganske opfyldt af den forestaaende Udflugt og bøiede sig over en Kommode-skuffe for at tage Shawl og Tørklæde frem.

— Saaledes fører det ene Gode det andet med sig, sagde Kala Rama, — og denne Hilsen, der er mig saa velkommen, bringer ogsaa Dem noget Skjönt. Ja, denne Dag, der allerede har indviet Dem i min Fa-

miliechronik, kunde De slet ikke slutte paa værdigere Maade, end just ved et Besøg i disse Ruiner; for den ene af dem er en Rest af det Palads, som Prinds Ajasattu lod reise paa det Sted, hvor han for første Gang mødte Mahamaya, og det blev regnet for et af Baku's bedste Værker.

— Nei, hvor det er interessant! udbrød Professor Eichstädt. — Hører du, Amanda, et Mesterværk af hin Baku, som Hns. Excellences Pen allerede har gjort os fortrolige med, tænk dig blot, Amanda!

Og Amanda tænkte virkelig.

„Paa hint Sted“ — saaledes tænkte hun — „har vor Kala Rama og den ærværdige Fremmede oplevet deres bitreste Time. Men naar var hin Time? Tilhørte den deres nuværende Jordeliv eller et forbigangent? Have de smagt denne Bitterhed imellem Ruiner af længst svunden Herlighed? Eller den Gang, da Paladset stod saaledes, som Bakus Mesterhaand havde fuldendt det? Vil jeg nogensinde faa det at vide? Vil maaske allerede i Nat disse Stene tale til mig?“

FEMTE KAPITEL

Moder Kalis Hus og Kala Ramas Hus.

Da Professor Eichstädt og Amanda sammen med Kala Rama traadte ud i Haven, modtog den indiske Nat dem med sin vidunderlige balsamiske Hilsen.

Hvert Luftpust, der svævede dem imøde fragtet med Blomsternes og Buskenes hundredfoldige Duft, strøg som et vegt Kjærtegn hen over Pande og Kind.

Hvis der endnu var nogen Mathed tilbage hos den unge Pige efter Afmagtsanfaldet, saa maatte den fuldstændig forsvinde, da nu ogsaa den store Søflade aabnede sig for dem og aandede sin lædskende Kjølighed op imod dem.

Ministerens Baad ventede i den lille Havn under Kioskhøien, fra hvilken Amanda for et Par Timer siden var seilet over til Paladset.

Denne fremspringende Høide bar en Gruppe prægtige, poppelagtige Pipaltræer, hvis Skyggeslør omhyllede Kiosken, der med sit lette Kuppeltag, baaret af udskaarne Træpiller, tegnede sig yndefuldt mod den lyse Nattehimmel og lignede et af disse smaa Hindutempler, som findes overalt i Rajputana og synes at være inspirerede af et lykkeligt Instinkt til netop at stille sig op paa det mest maleriske Punkt i Landskabet. Dette lille Hvilens og Betragtningens Tempel beherskede paa den ene Side Søens udstrakte Flade med Ørkenens røde Sandklitter og Bjerglandets Udløbere i Baggrunden; paa den anden Side Bugten, hvor Hindustaden inderst inde laa amphitheatralsk leiret, medens de steile paladskronede Klipper begrændsede den ligeoverfor og skarpt som en Skibstevn traadte ud i Søen.

Denne Kiosk var da ogsaa Amandas Yndlings-Opholdssted. Navnlig holdt hun af at drømme Eftermiddagstimerne bort heroppe, med en Bog i Haanden men med Blikket oftest rettet imod Staden, som til Hælften var dækket af Paladsbjergets violette Skygge, medens den anden Hælfte bredte sig i en eventyrlig Glands. — Det var ikke Andet end Ler og daarligt Puds, naar man kom det paa nært Hold; men den indiske Eftermiddagssols Straaler vare som magiske Guldstave, der omtryllede denne Tarvelighed til en

Hoben Roser og Perler. Saaledes laa den truende og lokkende derovre, denne sælsomme Hindustad, mylrende fuldt af det fremmedartede Liv, som en Europæer aldrig trænger ind i, ja som han neppe nok anende streifer. Paa denne Tid af Dagen — den mest bevægede i en indisk By — naaede hint Livs Røster over til Bungalowens Havekiosk — en dæmpet, hundredfold sammensat Larm, hvoraf enkelte Lyd udsondrede sig: Vandbærernes langtrukne Gaderaab, Kameldrivernes ru Strubeskrig, skingrende Gongslag eller dumpe Klokketoner fra et Tempel — lutter exotiske Klange, der selv naar hun læste vedvarende erindrede hende om, under hvilken fremmed Himmel hun dvælede, og bestandig paany drog hendes Blik bort fra Bladene og over mod hint Stadbillede.

Husene trængte sig helt ned til Søen, vadede paa stærke Træpiller ud i den, dykkede sig i dens kjølige Væde og rugede over den med purpurdunkle Porthvælvinger og Brobuer, stirrede med mange hullede, dueslagagtige Karnapper ud over Vandet, kiggede hinanden over Skuldrene med Terrasser, Kiosker, Pavilloner, Smaataarne og løierlige lave Kupper, der lignede Muldvarpeskud, ret som om deres solsvedne Overdele dog i alt Fald vilde se Vandet glimre. Hist og her blev deres Mængder skubbet til Side af *Ghaterne*; i bred Magelighed steg deres Fri-trapper ned, brogede af mange levende Krokuser, hvis blaa, røde og gule Smaaflammer ogsaa lyste helt ude i Vandet, hvor de Badendes Klædebon blandede deres levende Farver med de afspeilede. Paa Ligforbrændingspladsen tilvenstre glødede et Par Baal i Skyggen og sendte deres Røgsøiler op i Sollyset, hvor deres Bleghed forvandlede sig til Rosensmaaskyer — ganske saaledes som Amanda havde set det hin Aften

i Benares, og saaledes som Ligbaalene i dette urgamle Land havde røget Dag for Dag i Aartusinder — et evigt Offer fra Jorden til Himlen, fra det Dennesidige til det Hinsidige.

Men ogsaa andre Ofre bragtes hint uigjennemtrængelige Hinsides, ogsaa levende Ofre sendte denne indiske Jord — og ikke blot til Himlen!

Tilhøre, hvor der ved den sydlige Ghat sprang en Slags Bastion frem, hævede et lidet, rigt forsiret Tempel sine Taggrupper af sammenvoxede, langstrakte Kupler, der var farvede blodrøde og oversaaede med gyldne Stjerner. Saa høit og spidst var dette Kuppeltag, saa ringe var Omfanget, af det mangelhjørnede, ligesom facetterede Hus, at hele Bygningen tog sig ud som en prægtig Kjæmpelygte, der var stillet op der for at lyse ud over Søen. Dette Tempel var helliget den frygtelige Gudinde Kali. Lysende og glødende baade i Luft og Vand med sin i Solguldet badede, rige Architektur og med sin høit ragende røde Tiara, beherskede det hele Bybilledet — et Symbol paa det mest Fremmedartede, det Dæmonisk-Frygteligste i dette hemmelighedsfulde Indien, der saa sælsomt lokkede hende og stødte hende saa sælsomt bort.

Amanda vidste meget vel, hvilke Afskyeligheder hin eiendommelige Bygning skjulte under sit pittoreske, næsten elegante Ydre. Hun havde fra Forhallen kigget ind i Cellen, hvor Gudindens hæslige Broncebillede dæmrede uhyggelig i Dunkelheden. Halsbaandet af Dødningehoveder hang ned paa hendes blanke Bug. Hun havde dreiet sit cobrakronede Hoved til Siden og saa paa Besøgeren med et Blik, der skjød sidelængs ud fra det gule Stenøie, medens et usigelig grusomt Smil spillede om hendes tykke, med frisk Blod besmurte Læber.

En gammel, grim Præst fortalte Amanda og hendes Fader, at Gudinden oprindeligt havde set lige ud for sig. Det var i de gamle, fromme Dage, da man daglig foran hende huggede Hovedet af et Menneske. Men efterat Mennesket var blevet erstattet med en Gjed, havde hun foragteligt dreiet Hovedet til Siden; og skjøndt der paa hendes Festdage endnu ofredes Gjeder i Hundredvis og mange sorte Tyre, havde hun ikke senere ladet sig forsonse. Først naar det gamle Menneskeoffer atter blev indført, turde man haabe, at Kali atter vilde dreie sit Hoved og se lige ud af Øinene med et naadigt Blik paa sine Tilbedere; først da vilde atter Lykke og Velsignelse strømme ned over Landet. Og Amanda havde skyndt sig ud af Tempelsøilernes vanhellige Skygge, ud under aaben Himmel, saa levende syntes hun pludselig at føle Nærværelsen af dette Phantasibillede, der tilbades af Tusinder og lig en Vampyr daglig sugede Liv af frisk Blod — dér inde i dets eget indviede Rum syntes dette Væsen magnetisk at gjennemtrænge Alt med sin dæmoniske Magt.

Men hun kunde aldrig mere betragte den blodrøde spidse Kuppelgruppe uden at tænke paa de Gjedekid, der hver Dag blev ofrede derinde foran det utrolig levende Gudebillede, som neppe nok værdigede dem et foragteligt Sideblik, fordi det fra gammel Tid var vant til kostbarere Blod for sine Broncelæber. Hun havde ikke selv været tilstede ved en saadan Ofring, men Arthur havde fortalt hende derom. Han havde skildret saa livagtig, hvorledes læslige, sortklædte Præster trækker et nydeligt, sort Kid hen foran Billedet, hvor en Præst holder det fast, medens en anden binder en Snor fast til dets Horn. Hvorledes en tredie ved Siden af Dyret henlægger en gammel, plump,

Krumkniv, hvis Egg er hakket af haardere Halshvirvler end Kiddets; og hvorledes Klinge og Ofrets Hoved bestrøes med Riskorn og besprænges med Gangesvand. Hvorledes Kiddet ledsager denne Ceremoni med en ængstelig Brægen, som i dette hvælvede, af Søilekorridorer omgivne Rum klinger endnu tifoldig ynkeligere og endnu gjenlyder spøgelseagtig hist og her, naar en Præst allerede løfter et Sværd, og den krumme Klinge suser gennem Luften, og Dyrets afhuggede Hoved, hængende i Snoren, med et øvet Sving befordres over i et Bækken, uden underveis at berøre Gulvet. Hvorledes Offerpræsten planter sin plumpe Fod paa de krampagtig skjælvende Ledemod, og hvorledes det fremvældende Blod sprudler og gurgler og klukker i Bæknet. Hvorledes det ophidsede Øre hører det gurgle og klukke overalt, som om hele Bygningen med hver eneste Krog og Afkrog drak Blodet graadig, og hvorledes den endnu mere ophidsede Phantasi vilde sværge paa, at det djævelske Brønceuhyre foragtelig undertrykte en ond, raa Latter — (rigtig saadan en Latter, som kunde blive siddende i Struben, paa gammel, sort Afgudsbrønce!) — naar det blodfyldte Bækken, med Gjedekidhovedet i, bliver baaret hen foran hende, og et rødt Tæppe trækkes for, paa det at den høihellige, sakramentale Handling — Besmørelsen af hendes Læber med det friske Blod — maa undrages det profane Blik. Hvorledes man saa styrter ud og har ondt hele Dagen, ja hvorledes man endnu længe derefter forfølges af en overtroisk Uhygge og Rædsel, som om man ved sin Tilstedeværelse under Ofringen havde forskrevet sig til den afskyelige Dæmon, som derinde forekom En virkeligere end den omgivende Virkelighed.

Alt dette saae, hørte og følte Amanda, naar hun

blev det spidse, røde Kuppeltag vår. Og man kunde ikke se Hindustaden for sine Øine, ja neppe nok streife den med Erindringen, uden at lægge Mærke til dette Byens Vartegn — dette veltalende Symbol paa det sorte Blods Overmagt.

Saa meget heller saae hun over til den Bygning, der beherskede Stadbilledet paa den anden Side: — Kala Ramas Stamborg.

Det var en mægtig Bygning med monumentale Forhold: en eneste sluttet Stenblok, høiere end den var bred, bredest forneden, som for at staa fastere, ved hvert Hjørne forstærkende sig med firkantede, taarnagtige Fremspringninger, af hvilke den vestlige lagde sin gjennemsigtige, violette Slagskygge paa den orange-lysene Frontmur. Disse Hjørnetaarne ragede ikke op over Murlinien; kun et Par smaa Karnapper, der var klinede fast som Fuglereeder, hævede deres Kuppelhoveder derover. I hele Fladen kun et Par uregelmæssig siddende Vinduer. Men forneden var hele Fronten mellem Hjørnetaarnene en aaben Arkadehal, af hvilken kun Buerne og Pillernes øvre Stykke vare synlige over Muren af den Terrasse, som dette trodsige Hus skjød frem til Skrænten, hvis Skraaning Murværket for største Delen dækkede, saa at hele Bygningskomplekset voxede op fra Dalgrunden i to uhyre Stokværker.

Den Høide, som Borgen stod paa, syntes at høre ligesaa meget til Rajabjerget som til Byens Omraade; i Virkeligheden forenede ogsaa den gamle Stadmur sig ved Randen af en Kløft med Terrassen, medens de Befæstningsmure, der paa denne Side af Bjerget i lange Zikzaklinier løb ned fra Paladset ad den steile Lide, først hørte op ved Bagsiden af Borgen.

Trodsig og værnfast fra Murkrands til Sokkel, i

hver Sten et Hjem for en Krigeræt — saaledes stod den mægtige Ministers Stamborg midt imellem Palads og Stad.

I sin majestætiske Ensomhed, med den fornemme Ro af sine rette Linier, havde denne Bygning hidtil talt til hende om sin Eier, hendes Faders Velynder, den ædle Kala Rama. Fra idag af vilde den store Feltherre Mahimsasas heroiske Navn med Lurtoner klinge over til hende fra alle Hjørnetaarne, naar hun om Eftermiddagen sad drømmende i sin Havekiosk. Derovre vilde hun lade det yndige Barn Amara bo. I hin mægtige Arkade havde hendes fugleagtige, spæde Stemme vakt Gjenklang og opmuntret Helteoldingens Hjerte; oppe fra hin høitsvævende Svalerede-Karnap havde hun speidet vide ud over Landet, om ikke hendes Onkels Banner skulde veie og Landsespidsjerne blinke i den dybe Sadelkløft mellem de okkerfarvede Høie — indtil de en Dag virkelig gjorde det, og hun ilede ned for at plukke Blomster og binde dem til en Krands for hans elskede Hoved.

— Det udmaler du dig altsammen meget nydeligt, sagde Professor Eichstädt — men en saadan Lokalisering er desværre udelukket, fordi denne Bygning umulig kan have saa høi en Alder.

— Hvorfor ikke det? den ser ud til at være saa fast, at den kunde trodse Aartusinder.

Hun saae paa Ministeren, i det Haab at finde Understøttelse hos ham.

Men Kala Rama rystede smilende paa Hovedet.

— Det har De ganske vist Ret i, Mem Amanda Sahib. Men i Virkeligheden har Deres Fader dog Ret: jeg kan ikke nægte ham mit Vidnesbyrd: denne Bygning stammer fra Midten af det syttende Aarhundrede. Den blev opført af den samme Ane, der kom af

Dage ved Stormogulens Forræderi, og til hvis Erin-
dring vor Familie siden den Tid hilser med ven-
stre Haand.

For denne Autoritet maatte Amanda bøie sig. Men hun mente, at hin Forfader af Kala Rama sikkert havde bygget sit Hus paa det Sted, hvor Familien bestandig havde været bosat. Thi det stod just paa rette Sted, midt imellem Rajapalads og Stad, som Ministeren staaer mellem Fyrste og Folk. Mahimsasas Hus havde derfor sikkert staaet paa samme Plet; og hvorfor skulde det ikke have set ligesaadan ud og være bleven efterlignet ifølge Tradition? — Arkadehaller og Karnapper havde man jo i umindelige Tider haft i Indien. Derfor maatte det ogsaa være hende tilladt at forestille sig det saaledes og i denne Borg kun at se en Gjenfødselse af den oprindelige.

— Det vil visselig Ingen kunne indvende noget imod, sagde Kala Rama, og det forekommer mig, Memsahib, at De dør har valgt et overordentligt heldigt Udtryk for at hævde Deres Ret til at drømme Fortidens Ting tilbage i det rette Lys. For Tiden er det gauske vist ikke saa yndigt et Væsen, der huser oppe i hin Karnap, men kun Deres underdanigste Tjener. Det er mit Yndlingsopholdssted om Aftenen. Naar jeg vender mig bort fra mine Bøger, kan jeg se vidt ud over den dunkle Verden; og til den anden Side træder jeg ud paa det flade Tag, hvor denne jordiske Verden ikke mere synes at existere og jeg kun har den stjernefunklende Himmel over mig.

— Hvor misundelsesværdigt! i Sandhed et ophøiet Asyl! mumlede Professoren.

— Saa er det Deres Lampe, Excellence, der saa tidt har lyst over til mig som en Stjerne! fra nu af,

da jeg veed det, vil jeg glæde mig endnu mer ved dens Hilsen.

— Hvad for noget, Memsahib! ogsaa ved Nattetid opsøger De denne Kiosk? Men dog ikke alene?

— Nei, ikke helt alene, Deres Excellence! ledsaget af min Garuda. Thi før Hr. Steel forærede mig det gode Dyr, turde jeg ikke have vovet mig saa langt, naar det var mørkt; dertil var jeg altfor bange for Slanger.

Og hun udøste Lovtaler over det tapre lille Dyr, som ogsaa i dette Øieblik snuste om nogle Skridt forude, krydsende fra den ene Side af Gangstien til den anden og futtende som en lille Maskine i utrættelig Opfyldelse af sine Politi-Pligter.

Naturligvis forsømte hun ikke at berette om den Bedrift, som den havde udført idag. Derved kom hun ogsaa til at omtale Cobrastenen, denne uanselige Hverdagsudgave af Kala Ramas berømte Diamant, som Seierherren havde rystet ud af den døde Slange; og hun glemte da heller ikke Arthurs natlige Eventyr.

Kala Rama nikkede med et venligt Smil: —

— Ja, Mem Amanda Sahib, jeg har ogsaa selv mer end een Gang iagttaget det. Det ser virkelig ud, som om Cobraen tilbad Stenen. Og dog søger Dyret kun sit Foder. Den lille Sten — det er en særlig Art Flodkisel — phosphoriserer og udbreder et svagt Skjær, omtrent som det, der udstraales af Ildflue-Hunnen. Derved tiltrækkes Hannerne, og Slangen snapper dem i Luften.

— Tænkte jeg mig ikke nok, udbrød Professoren fornøiet, at en ganske naturlig Forklaring af dette mærkelige Phænomen allerede maatte være vel bekjendt!

— Saa? mig tilfredsstillter denne Forklaring slet

ikke, surmulede Amanda. Det var saa kjønt at tænke sig, at enkelte, særlig begavede Cobraer førte saadan en lille Fetisch om med sig og holdt deres Andagt overfor den i stille Nattetimer. Min overdrevne Angst for disse Dyr forekom mig mindre nedværdigende, naar jeg turde indbilde mig, at disse mine Arvefjender var saa aandelig udviklede, at de endogsaa havde Religion. Naar saadan en viis og ond Cobra beder til Moder Kali, at dens Hætte maa spænde sig rigtig giftsvulmende op, saa maatte det vel være mig tilladt endogsaa at være lidt urimelig angst.

— Naa, jeg synes dog virkelig, det maatte kunne trøste dig at høre, at den dumdristige Sir Edmund er ligesaa bange for dem som du.

— Sir Edmund? spurgte Kala Rama, idet han blev staaende af Overtaskelse og saae fra Fader til Datter med store Øine.

— Ja, tænk Dem blot, Deres Excellence, svarede Amanda, Hr. Steel fortalte os idag, at hans Fætter ikke kunde overvinde sig til at se paa en Slangetæmmers Forestilling. Skjøndt han forsøgte at opbyde al sin Villieskraft, maatte han opgive det. „Det er stærkere end jeg!“ udbrød han.

— Sælsomt! høist sælsomt! mumlede Kala Rama.

Saare gjerne havde Amanda spurgt, hvilke Tanker den gamle Inder gjorde sig over dette tilsyneladende rent tilfældige Sammentræf, der ogsaa allerede havde foruroliget hendes eget Gemyt som en betydningsfuld Gaade, til hvilken maaske en dyb, indre Sammenhæng var Løsningen. Men hun vovede ikke at afbryde den Tavshed, som Kala Rama bevarede, idet de gik videre. Hun havde ikke Mod dertil, skjøndt just denne Tavshed bestyrkede hende i hendes Anelse om, at der paa

dette tilsyneladende saa uvigtige Punkt skjulte sig Noget, der for hende var høist væsentligt.

Nogle faa Skridt bragte dem nu til deres Maal.

Kala Rama standsede, før de havde naaet Landingsstrinnene. Det venlige, fornøiede Smil fra før spillede atter om hans Læber.

— Det gjør mig meget ondt, min kjære Memsahib, at jeg har beredt Dem en Skuffelse med min nøgterne Forklaring. Men naar vi ser lidt dybere, bliver Forskjellen dog maaske ikke saa stor, som det først har Udseende af. Thi hvad troer De, at Mennesket som oftest søger hos sin Fetisch, sin Afgud, sit Helligbilled, ja selv hos sin Fadergud, i den daglige Bøn? Tro De mig, en gammel Mand, der har seet et og andet: de Allerfleste søger just det selvsamme som Cobraen søger og finder hos sin Sten: deres Foder.

— O, det er kun altfor sandt, Deres Excellence! udbrød Professoren. Hvor langt ængsteligere er ikke den Inderlighed, hvormed de fleste beder: „Giv os idag vort daglige Brød!“ end den, der ledsager den ædlere, ægte religiøse Bøn: „Helliget vordet dit Navn!“

— Og lad os tilføie, min kjære Professor-Sahib, det kan heller ikke være anderledes i dette Liv, i denne Verden. Lad os ikke forlange for meget af de stakkels Mennesker og heller ikke af de stakkels Cobraer, Memsahib, saa meget mer som vi jo dog, naar Alt kommer til Alt, ikke engang veed, om der ikke hos dem ligeoverfor den hjælpende Glandssten rører sig dunkle Følelser, som for dem muligvis kan betyde ligesaa meget, som Sindsbevægelserne hos en Vild, der beder sin Fetisch om Jagtlykke. — Og nu — —

Han traadte hen til Landingstrinnene, og med et dybt orientalsk Buk pegede han ned paa Fartøiet:

— Nu tør jeg maaske bede mine kjære Gjæster, der

ere for mig som min Fader og min Moder, om at ville betro deres dyrebare Personer, Videnskabens Fakkell og det kvindelige Kjønns Pryd, til deres allertjenstvilligste Slaves ganske uværdige og elendige Fartøi.

Naar Kala Rama overfor sine europæiske Venner paa denne Maade travesterede den traditionelle orientalske Svulst, havde hans Lune en høist eiendommelig, hjertelig Charakter. Hans Blik og Stemmeklang gav tydelig tilkjende, at han gjerne betjente sig af sin Forrettighed som Orientaler for at sige netop det Rette i tilsyneladende overdrevne Former. Han betragtede jo for ramme Alvor den unge Pige som en sjelden Pryd for hendes Kjøn, og ikke mindre ansaae han hendes Fader for at være en Videnskabens Fakkell, og han var visselig ogsaa beredt til at tjene dem med alle sine Kræfter, som ikke vare saa ringe endda.

Ministerens Baad kunde ganske vist kun paa det østerlandske ceremonielle Selvfornedrelses-Standpunkt betegnes som et „elendigt Fartøi“. Snarere tog den sig i europæiske Øine med al sin Prægtighed noget plump ud og erindrede Amanda om hendes „Budgera“ paa Ganges. Den strakte en lang spids Forstav — lig Næbet af en uhyre Svømmefugl — frem over Vandfladen, medens Bagstavnen løftede sig bred og kraftig i Veiret. Ubevægelig som en Statue stod en middelhøi, smukt bygget Inder deroppe; hans nøgne Lemmer glindsede som Bronze i Maaneskinnet, og Hænderne var knyttede om en mægtig Rorstang. En høi, hvid Turban og et hvidt Bind om Lænderne udgjorde ogsaa for de sex Rorkarle det ligesaa klædelige som praktiske Livrée; — praktisk, thi at udrette det blottede Hoved for Maanelysset ansaae de

for den ufeilbare Vei til Sindssygdом. De stod parvis i den forreste Del af Baaden, — beredt til at ro væk; hver af dem holdt en kort og bred, skovlagtig Aare i Haanden.

Siddepladsen var yppig udstyret med broderede Puder og persiske Tæpper. Den befandt sig midt i Fartøiet, omtrent som i en venetiansk Gondol. Kala Rama nødte sine Gjæster til at sætte sig paa Ærespladsen, et sofaagtigt Sæde, der indtog hele Baadens Bredde og lænede Ryggen til Bagstavns Forside, saa at man her nød den frieste Udsigt under Farten. Selv „tog han en lavere Stol og satte sig ned ved Siden af“, som Professor Eichstädt sagde i sit stille Sind med en hyppig Vending i de buddhistiske Sutraer; thi han var ingenlunde uimodtagelig for den Smiger, der laa i at blive behandlet som en „Ophøiet“ af den indiske Magnat.

Ikke helt saa let som at anbringe Personerne var det at finde en Plads for de Tæpper og Plaider, som den omsorgsfulde Tjenestepige havde baaret med ned med Kala Ramas fulde Bifald, da man ikke vidste, hvor længe man blev borte, og der i den sidste Natte-time „før det tredie Schakalskrig“ let kunde indtræde en stærk Afkøling. Hun havde Armene fulde; thi tappert havde den brave Bårbele værget sig mod al Bistand af det myldrende indiske Tjenerskab, som hun saae dybt ned paa: og hun var heller ikke nu tilsinds at betro de kostbare Sager, som hun selv havde kjøbt i Heidelberg og bragt velbeholdne helt herhen, til brune, indfødte Hænder. Forgjæves strakte disse sig ud imod disse Kostbarheder; forgjæves lød det sexstemmige Chor: — „Giv hid, Ayah! giv hid. Ayah!“ Den kraftige Schwaberpiges Arme trykkede kun den dyrebare Byrde desto fastere, medens hun

rystede endnu mere energisk paa det runde Hoved med de blanke, haarde Æblekinder:

— Ja, „ayah“ mig blot saa meget, I lyster, I nøgne Hedninger! — Jo, vist! gi'e jer de smukke Tæpper, for at I kan sprøite dem tilgavns til — hvad? I brune Abekatte — som de pladsker med deres Skovle i Vandet — og det kalder de at ro!

Bärbele var ganske vist en ægte Landkrabbe og det fra det aller inderste Indenland; men hun havde paa Henreisen set saavel Bremer-Søfolk som engelske Matroser ro, og var stolt af, man i det Kapitel ikke kunde stikke hende Blaar i Øinene: — en deilig Roning! som Unger, der i en Balle skovler sig rundt i Andedammen.

Den brave, men halstarrige Pige gav sig da heller ikke tilfreds, før hun egenhændig havde stuvet Sagerne ned i Agterstavnen, hvor ingen Draabe kunde sprøite hen; til megen Ærgrelse for Professoren, der til den Ende maatte reise sig, hvorved det høitidelige Moment — hans ophøiede Thronen med Ministeren for sine Fødder — led forsmædeligt Afbræk.

Da Fartøiet endelig gled bort, havde Bärbele ganske vist maattet give Sandheden Ære og tilstaa, at disse sex nøgne Hedninger og brune Abekatte ved Hjelp af deres Skovle bragte Baaden ganske flinkt afsted; men den trofaste Sjæl havde Hovedet fuldt af andre og vigtigere Ting. Med de brede Arme korslagte over den fyldige Barm stirrede hun misbilligende og bekymret efter sit bortseilende Herskab. At et uvidende Barn, som Amanda, der — bortset fra alle de ækle Slinger — ikke syntes at kjende til Frygt, betroede sin Person til lutter brune Hinduer, var maaske ikke til at undres over; men saadan et gammelt, graat Hoved som Professorens kunde ogsaa gjerne

være lidt klogere, og vilde være det, naar det ikke evig og altid sad bøiet over de dumme Bøger, i Stedet for at se sig om, hvad der gik for sig rundt omkring. At den gamle, anstændig paaklædte indiske Herre saae ud som et christent Menneske var noget, der ikke lod sig nægte. Men Morian er og bliver Morian og Indianer Indianer — thi saaledes betegnede Schwabenlænderinden ligesaa haardnakket som sproglig korrekt Indiens Beboere, skjøndt det i Begyndelsen havde forvirret hende noget, at Indianerne, efter alt hvad hun havde hørt og leilighedsvis endogsaa læst, vare „Rødhuder“, medens disse Menneskers Hud utvivlsomt var brun, ja undertiden næsten sort. Af denne Konflikt mellem Tillært og Selvskuet uddrog hun imidlertid kun den Slutning, at man ikke kan stole paa Historiebøger og at „Probieren geht über Studieren.“

Ret som om Amanda anede, at hendes gode Pige i høi Grad trængte til at opmuntres, viftede hun i dette Øieblik med sit Lommetørklæde. Bärbele var ikke sen til at besvare denne Hilsen. Men hun saae ikke just opmuntret ud derved. Tvertimod randt tykke Taarer ned ad hendes Kinder: — hvo borgede hende for, at hun vilde faa sin kjære unge Frøken og sin gode Herre at se igjen i dette Liv? — og i det Hindsides var det saa usikkert, naar det gjaldt Kjættene og halve Hedninger!

Bärbele kunde ikke læse engelske Aviser. Bevares! Hun takkede sin Gud, og Madonna og alle Helgene, at hun ikke kjendte disse fremmede Tungemaal. Men selve Luften i Indien var paa denne Tid svirrende fuld af Thaggernes frygtelige Navn. Overalt i Britisk-Indien blev Ligene af deres Ofre gravede op hekatombevis; hist og her blev de selv ligesaa hekatombe-

vis klyngede op. Saa var der da ogsaa trængt tilstrækkeligt ind i dette forøvrig saa vel pandsrede schwabiske Hoved til at give dets Besidderske en ikke ganske ubegrundet Fordom mod Maaneskinsture tilands og tilvands i disse „Indianeres“ Selskab.

Men hvordan vilde hun saa først have været tilmode, hvis hun havde anet, at en ægte Thag endnu igaar i Basaren havde maalt Muslin af til hende, Barbara Schwitzgäbele af Echterdingen, og at endnu før hun tabte Baaden af Syne hendes kjære Frøken Amanda vilde komme i den umiddelbareste Berøring med en af Kalis Tjenere? —

SJETTE KAPITEL

Kalis Tjener.

Som en Kulisse skjød Kioskhøien sig til Side, idet Fartøiet gled ud af sin Havn. I Baggrunden tindrede Byen frem, Lys i Lys, og kastede en gylden Fryndserække over den atlaskblanke Sø. Alle de Lyd, der er karakteristiske for en Hindustads Aftenliv, myldrede dem imøde: — letsindig Klimpren af Banjostrengene, tungsindig, længselsfuld Sukken af Rørfløiter, den tørre, paatrængende Drønen af *tom-tom's* og den rastløse Banken af de smaa, timeglasformede Haandtrommer, der er ligesom de hørlige Pulsslæg af et febrilsk Liv. Undertiden blev alt dette overdøvet af Hysten og Glammen af Pariahundene, der sloges paa den aabne Plads mellem Byen og Bungaløwen. Med korte Mellemrum klang en fyldig men lidt dump Klok-

ketone, — ligesom en Lyddraabe, der bestandig dannede sig paany og gled lige over til Baaden ad den blanke Vandbane.

Amanda vidste godt, fra hvilken Skaal den faldt. Hun mindedes fuldtvel den gamle Bronceklokke, der i svære Jernkjeder hang ned fra Kuplen over Civas Stentyr i Kalitemplets Forhal og saae for sig den gamle tandløse Præst, der rørte Knevelen, hver Gang en Besøgende lagde sin Offergave hen og bøiede sig for Disens rædsomme Billedstøtte. Det var gaaet tilbage med Kali siden Menneskeofringernes Tid. Men endnu var der Tilbedere i Mængde, endnu klang Offergaveklokken, Slag paa Slag, Slag paa Slag, ud i Natten, henover Søen, over til hendes Fjender og Foragtere.

Paa denne Tid havde Templet ellers trukket sig tilbage i Dunkelhed, der passede saa godt for dets mørke Herskerinde.

Men iaften var alle Kuppeltagets langtrukne Kurvelinier tegnet med Lyspunkter. Dette Smykke var heller ikke det eneste lysende Tegn paa et usædvanligt Liv i Kalihuset: — forneden var en lang Række lignende Smaaflammer i langsom glidende Bevægelse langs Kaien — henimod det dunkle Rum under Lyskuplerne, og bort fra dette. Aabenbart en Procession af Lampebærere. Fra den syntes ogsaa det hundredstemmige Raab at udgaa, som nu begyndte og gjentog sig med dødelig Monotoni — en vild Cadence af tre, fire Toner og af tre Ord, af hvilke Amanda opfattede det midterste som „Kali“.

— Hvad mon de dog synger hele Tiden derovre?

— De synger: „*Jai Kali mâ*“ — „Seir for Moder Kali“ . . . Veed De, hvad det betyder?

Da Amanda og hendes Fader saae paa Ministeren med spørgende Videbegjerlighed, fortsatte denne med

en Stemme, i hvilken hans Gjæster til deres Overraskelse bemærkede en Sindsbevægelse, som han ikke helt kunde beherske:

— De har maaske hørt, at den sorte Pest i den sidste Tid fordrer mange Ofre i Gvallior?

— Ja, det har jeg hørt, Deres Excellence, stammede Professoren, aabenbart høist ubehagelig berørt.

— Det er Anledningen til Processionen. Men til hvilket Formaal troer De vel, at den finder Sted?

— For at bønfalde Gudinden om at beskytte denne By mod Faren, formodede Amanda.

— Naturligvis! ganske som man i Italien i lignende Tilfælde vilde foranstalte en Procession til Guds Moder og bede om hendes Beskyttelse, sagde Professoren — ihvorvel jeg ellers ikke vil sammenligne de to Gudinder.

Kala Rama rystede paa Hovedet med et Smil, der havde en Rem af den sarkastiske Hud: —

— De er en Videnskabens Fakkell, Professor Sahib! Vedaens aryske Indien, det Land, hvor Buddha prædikede, ligger for Dem som en aaben Bog. Men det senere Indien, Hindulandet med det gjennemsvivende sorte Blod — det kan De ikke gennemskue. Dets Veie er ikke Deres. Nei, nei! ikke for at afværge Pesten, for at bringe den hid, finder denne Kali-Procession Sted.

— Bringe den hid! raable Professor Eichstädt og foer uvilkaarlig op, som om Kali-Tilbedernes Raab, der klang truende og lydelig nok over til dem, bar den pandeskal-gjordede Gudindes Pestpust med sig. Ogsaa Amanda følte et Kuldegys i alle Ledemod.

— Ja, fortsatte Kala Rama, de besværgede Gudinden om at udøse hele sin Vredes Kalk over sine Fjender, over dem, der vove at bekjæmpe en mørk Overtroes

blodige Skikke, som saa vidt muligt indskrænke Satiens og forfølge Thaggerne, som sørge for Folkets Sundhed og aandelige Velgaaende — over enhver, der tager Del i dette Kulturarbejde lige til den ringeste Daglønner, som bærer Sten til en Skolebygning eller et Sygehus. Og om de end selv, Gudindens trofaste Tilbedere, maa falde med de Andre — aa, det skræmmer dem ikke, det maa man lade dem: — de vilde alle gjerne dø, naar de vidste, at Kali med det samme Greb kvalte sine Fjender, og deres blaa Læber vilde udaande med et „*Jai Kali mâ!*“

Efter dette uventede bitre Udbrud af Kala Rama fulgte en almindelig Tavshed — en Pause, der blev udfyldt ved de forskjellige Lyd fra Byen, navnlig af det bestandig gjentagne Kaliraab.

Amanda bebreidede sig selv, at hun ved sit Spørgsmaal havde forledet denne ærværdige Olding til saa uforbeholdne Ytringer, hvilke han maaske allerede nu angrede som en altfor aabenhjertig Fortrolighed. Hun anstregte sin Opfindsomhedsevne for at bryde den noget pinlige Tavshed paa en Maade, der førte bort fra dette Emne, uden dog at forraade sin Hensigt at gjøre det. Og hun troede allerede at have fundet en passende Vei og vilde just til at betræde den, da hun til sin Overraskelse bemærkede, at Kala Rama, der lagde Hovedet lidt paa Sned, lyttede anspændt efter et eller andet.

En kort Befaling, udtalt med dæmpet Røst, og de sex Roerkarle indstillede deres Arbejde. Baaden gled endnu et lille Stykke fremad — ogsaa Vandets Rislen om Boven af det fladbundede Fartøi forstummede

Der var kommen en ny Lyd til. Den blandede sig som en bestandig Undertone i Pariahundenes vilde

Glammen — dyb og kløkkeblød. Mon den kunde komme fra Kløkkefrøerne, som Amanda havde hørt tale om?

Et Blik paa Kala Ramas Ansigt var tilstrækkeligt til at overtøye hende om, at det dreiede sig om noget Vigtigere. Ministeren lyttede ikke mer, han speidede — over mod den hinsides Bred.

Set fra Paladsbjergets Skygge, der omhyllede dem, lyste Kyststrækningen mellem By og Bungalow som et Snelandskab. Man kunde tydelig overskue hele Strækningen indtil Stadens Udkant, hvor Byen hørte uregelmæssig og forfaldagtig op, og hvor Amanda endnu kunde skjelne Bølgelinierne af de forladte Væverlad, som hun fornylig havde staaet ved i sin Drømmevision — hin Vision, som hun atter havde glemt, og hvis Spor ogsaa nu kun levede delvis og dunkelt op i hendes Erindring. Skyggerne af de faa spredte Træer og af Jordbundens Ujævnheder laa blæksorte derovre i ubevægelig Ro.

Men der var een Skygge, som bevægede sig.

Den fløi, som drevet af en Stormvind, bort fra Byen i Retning af Bungalowen, eller snarere, som det nu lod til, henimod et Punkt midt imellem dem, hvor Kysten blev lavere. For i Byens umiddelbare Nærhed var der endnu steil Klippebred, skjøndt den ikke var særlig høi.

Pariahundenes Hysten var forstummet, som om de var blevne jaget til alle Sider. Hin nye Lyd derimod, som havde blandet sig med den, trængte selvstændig og udfordrende til Øret. Og nu gjenkjendte Amanda den. Hun havde hørt den, da de alle for et Par Uger siden havde besøgt Rajaens Stalde. Det var en Sporhunds Glammen. Den flyvende Skygge tilhørte en Mand, hvis Skikkelse man ikke kunde skjelne paa

Grund af den hvide Dragt. Og Manden var forfulgt af en Hund.

Amanda reiste sig i aandeløs Spænding, endskjøndt hun havde ligesaa fri Udsigt fra sin Siddeplads. Ministeren og Rorkarlene stirrede sig omkaps Øinene ud af Hovedet. Kun Professoren var ved sin Kortsynethed udelukket fra den almindelige Ophidselse. Hverken Ven eller Datter tænkte paa at meddele ham Grunden til deres øiensynlig høitspændte Interesse.

— Hvad er? ser I noget særligt? spurgte han en Smule utaalmodig.

— Det er en Mand, der flygter fra Byen, Fader. Han er forfulgt af en Hund; kan du ikke høre, hvor den gjør? Det er en Sporhund . . . Du gode Gud, hvis den indhenter den Ulykkelige!

Den Flygtendes Skygge fløi ud over Bredden.

En let Plasken — Ringbølger i Vandet — en sølvlysende Trekantspids, der skjød sig frem over den blanke Flade.

— Hørte du det, Fader? Han undkom. Han svømmer herhen. Aa — Hunden!

Nok et Plask, plumpere, mere sprøitende — nye Ringbølger, overskyllende de første — nok en sølvlysende Trekantspids, der ilede efter den første.

De laa en Snes Favne fra den steilt nedstyrtende Klippevæg, ikke langt fra det Sted, hvor dens skarpe Pynt traadte ud i Søen. Fra det Øieblik af, da Kala Rama havde givet Rorkarlene sin Befaling, vare de blevne ubevægelig liggende der. Men medens Amanda nu med ufravendt Blik iagttog de over Vandfladen fremadilende Trekantspidser, mærkede hun, at Fartøiet bevægede sig. I Begyndelsen undrede det hende slet ikke: hvad kunde være naturligare, end at man

roede Svømmeren imøde for at tage ham ombord? Men istedetfor at gjøre det, viste det sig snart, at Baaden saa jevnt gled hen imod Klippevæggen, og samtidig maatte den dreie sig langsomt, saa at den bestandig vendte sin høie Agterstavn imod Svømmeren; thi Amanda var nødt til at strække Hovedet bestandig længer frem for at beholde ham i Syne.

Da hun nu vendte sig om, overrasket ved denne ubegribelige Manøvre, saae hun med voxende Forundring, at Kala Rama var i Begreb med at vikle sin Turban af, og at Rorkarle og Styrmand allerede vare barhovede. Og da hendes Fader i dette Øieblik bøiede sig frem, berørte Kala Rama hans Skulder og bad ham hviskende om at tage sin Straahat af.

Det var aabenbart, at Baaden skjulte sig og ikke ønskede at henlede Opmærksomheden paa sig ved at fremvise noget lyst Punkt.

Amanda vilde igjen vende sig om og se efter de Svømmende; men ret som om Kala Rama vilde bringe hende paa andre Tanker, rakte han hende netop nu den gule, som en Naal indfattede Ædelsten, som han havde løsnet fra sin Turban, og bad hende om at holde den for ham. Der kunde efter indisk Tankegang vel neppe findes en kraftigere Magnet for en ung Kvindesjæl end denne udsøgte Juvel, især da Amanda troede, at den Diamant, som hun holdt i Haanden, var den berømte Slangesten, om hvis æventyrlige Herkomst hun lige havde hørt.

Men her stod der et Menneskeliv paa Spil, og den unge Pige tillod ikke sin Opmærksomhed at blive afledet ved det Klenodie, der var betroet til hendes Varetægt. Afstanden mellem de to Trekantspidser havde forstørret sig; Mennesket var aabenbart den

bedste Svømmer af de To. Han styrede hen imod dem. Men det var et Spørgsmaal, om han havde isinde at lande paa denne Side eller at svømme rundt om Hjørnet og forsøge sin Lykke et eller andet Steds langs Paladsbjergets lange Søvær, hvor det maatte være ham en let Sag at finde et Sted, som nok han, men ikke Hunden, kunde klatre op ad.

Det sidste syntes at være det Sandsynligste. For det første, fordi han ved at svømme længer bedre udnyttede sin Fordel; for det andet, fordi det neppe vilde være ham muligt at undkomme paa denne Side af Bjerget. Hunden var ingenlunde hans eneste Forfølger. Hele Bredden derovre vrimlede allerede af Inder. Mange sprang i Vandet og fortsatte Forfølgelsen svømmende. Andre løb langs med Kysten og udsøgte fremspringende Punkter for derfra at opmuntre de Svømmende med deres Tilraab og angive den Retning, som den Forfulgte tog. De Ivrigste styrtede ud til Bungalowens Park og lod til at ville storme Amandas Yndlingsplads, den kioskkronede Klippehøi, hvorfra de ganske vist længst kunde holde Øie med Flygtningen, saafremt han virkelig vilde ud af Bugten.

At det var Tilfældet, kunde der ikke længer være Tvivl om. Han styrede tilvenstre for dem, lige ud mod Pynten. Baaden vedblev at vise ham sin høie Agterstavn, hvis Form lettest smeltede sammen med den nære Klippevær. Saa lydløst, som ingen europæisk Baad med lange Aarer mellem Aaretolde kunde have gjort det, gled den tilvenstre; og i den Bevægelse, hvormed dette stumme Fartøi skubbede sig saaledes sidelængs, ja halvt baglængs frem, laa der noget saa uudsigelig Lurende og Ondskabsfuldt, at Amanda

neppe kunde trække Veiret og dog samtidig havde en Følelse, som om hun maatte skrige ganske høit.

Et Blik paa Kala Rama var imidlertid tilstrækkeligt til at kvæle et saadant Udbrud. Med lynende Øine og sammenknebnede Tænder, med hver Fold i Ansigtet saa stivnet som var den hugget i Sten, speidede han ud over Rælingen, medens han med næsten umærkelige Bevægelser af sin høire Haand dirigerede sine Folk, der ikke saa meget som en Brøkdæl af et Sekund vendte deres sorte, gnistrende Øine bort fra deres Herre. Det var neppe nok, at den unge Pige gjenkjendte sin faderlige Ven, der nylig havde snakket saa fortrolig med hende: hun troede at se hans Oldtidsane Mahimsasa, der ledede en eller anden farlig Expedition mod „den sorte Hud“.

Svømmeren var nu kun en halv Snes Favne borte og havde endnu bestandig ingen Anelse om, at der var et Fartøi i Nærheden. Hans Blik var fæstet paa den skarpe Klippepynt, bag hvilken han med god Grund haabede at finde Sikkerhed. Det glatte, oliede Haar, som skjød Vandet draabevis af sig, glindsede blaalig. Turban og *kummurbund* havde han smøget af sig for at være mindre iøjnefaldende. Hver Gang Hoved og Skulder løftede sig op af Vandet, idet han førte Armene tilbage, saae man temmelig tydelig hans Ansigt med den af Anstrengelse rynkede Pande, den fremskudte Underlæbe og det korte Skjæg, der hang ned fra Hagen i en vaad, sammenklæbet Spids.

Snart forekom det Amanda, som om dette Ansigt var hende velbekjendt; snart syntes det hende igjen i sin vilde Hæslighed at være fuldkommen fremmed.

Kala Rama løftede Haanden.

Kummurbund, et langt Stykke Bomuldstøi, som Inderne vikle om Livet.

Baaden svingede om til venstre og skjød med sin lange, spidse Stevn som en Alligator løs paa Svømmeren, der øieblikkelig forsvandt i Vandet.

Et kort Raab fra Kala Rama, og fem af de sex Rorkarle vare overbord, forsvundne i det oprørte Vand. Ministeren havde allerede kastet sin folderige Kappe fra sig; klædt i en simpel Kaftan, der ikke kunde hindre hans Bevægelser, greb han den ene Aare og haandterede den med en Sikkerhed, som om han hele sit Liv igjennem havde været Baadsmand.

Hist og her dukked der et Hoved op — og under igjen. Styrmanden, der fra sit ophøiede Standpunkt havde frit Udkig, angav bestandig de Svømmende Retningen. Nu syntes et Søuhyre at dukke op, med en Krop, der var flettet af Kjæmpeslanger, og forsynet med en Mængde Hoveder, som et indisk Gudebillede. Det væltede sig hid og did en halv Snes Favne forude og tilvenstre, lige uden for Skyggeranden, hvor det bølgende Vand skummede som en Sølvkaskade og sprøitede om den blanke Knude af Lemmer.

Baaden var i et Nu ved Siden af Gruppen. Løftet op og skubbet af de Svømmende, trukket af Ministeren og hans to Baadsfolk, blev et halvnøgent, tilsyneladende livløst Legeme befordret over i Fartøiet og strax bundet paa kryds og tvers. Hovedet var sunket bagover; Maanelyset faldt lige paa de skarpe Træk.

Amanda saae nu, hvem Svømmerens Ansigt havde erindret hende om. Hun troede at gjenkjende Mool Roy, den rige Muslinhandler fra Basaren.

Troede det og mente saa igjen, at hun maatte have taget feil, da i det næste Øieblik dette Ansigt fik Liv og fortrak sig til et dæmonisk Udtryk, medens der fra de sorte Øine skjød en staaiblaa Blinken side-

længs — et Glimt af saa uhyggeligt Vildskab, at hun uvilkaarlig rykkede sig lidt tilbage.

Et Næveslag i Nakken havde kun bedøvet Fangen for kort Tid. Hans første Bevægelse overtydede ham om, at hans Baand var faste; hans første Blik stirrede ind i det hedt aandende Gab af Sporhunden, som Styrmanden lige havde trukket ind i Baaden, hvor den stod over sit fældede Bytte, dirrende af frydefuld Ophidselse. Med Orientalerens pludselige Resignation laa Hinduen nu ganske rolig og tilsyneladende ligegyldig paa Bunden af Fartøiet; kun af og til skjød et af hine staaiblaa Glimt ud af Øiekrogen, som om en Kniv dreiede sig derinde.

Det var virkelig Mool Roy.

Baaden gled allerede i fuld Fart henimod Byen.

Men et Ord fra Styrmanden foranledigede Kala Rama til at lade Folkene holde op at ro.

Forude lød Aarepladsken. En stor Baad blev synlig. Den kom hurtig hen imod dem.

Faa Minutter derefter laa begge Fartøier rolig ved Siden af hinanden. Det nyankomne var Politibaaden. Uden nogen Vanskelighed blev Fangen bragt ombord i den. Hunden fulgte med, aabenbart besluttet paa ikke at tabe sit Bytte af Syne.

Ministerens Sekretær stod i Forstavnen af Politibaaden og aflagde sin Beretning, hvorved den Gaade snart blev løst, som uafbrudt havde ærgret, ja endogsaa foruroliget Kala Rama: hvorledes de nemlig kunde være kommet frem og tilbage i saa kort Tid.

Snarere ved Tilfælde end af beregnende Kløgt havde Sekretairen ikke ventet med at lade Hunden snuse til Romalet, indtil de vare komne op til det angivne Sted, men havde gjort det strax, da de brød op. Den gunstige Virkning heraf viste sig, før man

havde tilbagelagt det halve af Veien. Thi pludselig vilde Hunden ikke videre, men med Snuden mod Jorden dreiede den af tilhøire og søgte sig sin egen Vei med en saadan Sikkerhed og Energi, at den trak sin Fører med sig. Man kunde ikke være i Tvivl om, at den ganske uventet var stødt paa Kvælerens Spor. I en stor Bue førte Hunden dem nu tilbage til Byen, som de havde forladt ad den nordre Port og atter betraadte ad den østre. Skumringen var allerede falden paa. Paa denne Tid af Døgnet var der altid mange Folk paa Gaderne; men idag havde Kali-Festen med dens Procession, som netop nu tog sin Begyndelse, gjort den livlige Færdsel til en formelig *Hurri-burree*, som det betegnende Hindustani-Ord lyder. Uden imidlertid at lade sig forstyrre i mindste Maade deraf stormede Hunden gjennem Stræder og Gaarde. Snart viste det sig, at den var paa Veien til Kali-Templet. Jo mere man nærmede sig den langsomt skridende Procession, desto værre blev Trængslen. Hunden, der blev utaalmodig over den derved opstaaede Forsinkelse, lod sin dybe Glammen tone, og der opstod en pludselig Uro i Processionen. Nu blev Hundens fremadstormende Iver saa heftig, at man var nødt til at slippe den løs. Men forgjæves forsøgte den at bryde igjennem Lampebærernes Rækker. Ben ved Ben lukkede de sig foran den. Sekretairens og Retsjenerens Forestillinger blev besvaret med fanatiske Udbrud: — der havde allerede været mer end nok af Fornærmelser mod Kali, hendes Vrede gik synlig over Landene! denne nye Krænkelse af hendes Ret, denne Forstyrrelse af en hellig Procession vilde ikke blive uhevnet! hendes Fjender skulde se sig for! Skjældsord ja endogsaa Trudsler mod Ministeren lød fra de Fjernerestaaende. Saa

maatte man da bekvemme sig til at følge Hundens Exempel og omgaa den uendelig lange Procession, hvilket rigtignok tog længere Tid for Menneskene end for Dyret. Dette var saa klogt at løbe tilbage paa den anden Side af Rækkerne, indtil det atter veirede Flygtningens Spor. Men imidlertid havde denne vundet et saadant Forspring, at han uden at blive indhentet naaede det lavere Sted af Bredden, hvor han kunde springe i Vandet og søge sin Redning ved at svømme. Han vilde vel ogsaa have fundet den, hvis ikke Ministeren selv havde fanget ham.

Denne syntes ikke at være utilfreds med sin Rolle i dette bevægede Drama. Et barskt Smil spillede om hans smalle Læber, mens han lyttede til Slutningen af denne Beretning, som han belønnede med mangt et bifaldende Nik. Han roste Sekretairens Forholdsregler og Folkenes Opførsel og gav korte Anvisninger om, hvorledes man under de forandrede Omstændigheder bedst skulde sikre sig Fangsten: ved hvilken Ghat man burde lande, hvilken Vei man skulde tage for at naa Paladset uden at vække unødvendig Opsigt; og han glemte ikke, tilsidst at indskærpe dem god Pleie og Belønning for den brave Hund.

Forfølgernes ophidsede Skrig var imidlertid forstummede. Man saae dem ile tilbage til Byen, hvis forskjellige Lyd nu atter gjorde sig gjældende: Banjoernes Klimpren, Drøn af *Tom-toms*, den febrilske Banken af Haandtrommerne, men navnlig det bestandig gjentagne Kaliraab fra Processionen, hvis Tusinder af Smaalamper var i stadig Bevægelse henimod Templet og bort fra det: —

Jai Kali mâ, jai Kali mâ! —

Og idet Baaden med Fangen satte sig i Bevægelse, sendte Kala Rama et triumferende Blik derover: —

— „Seir for Moder Kali?“ — ikke ved denne Kalitjener! —

SYVENDE KAPITEL

Stenene tale.

— Hvad har dog den stakkels Mool Roy gjort? spurgte Amanda, nu da Baaden atter optog sin længe afbrudte Kurs og gled hen over Vandet, som om den vilde indhente det Forsømte.

Kala Rama, der var i Begreb med atter at vikle det lange, hvide Muslin om Hovedet, saae overrasket paa hende.

— Saa De har dog kjendt ham?

— Ja, Deres Excellence! Undertiden var jeg i Tvivl, men tilsidst gjenkjendte jeg ham ganske tydelig.

Hun rakte Ministeren den Ædelsten, han havde betroet hende, og som hun hidtil havde holdt krampagtig fast i Haanden. Men i Stedet for at stikke den i sin Turban, bøiede Kala Rama sig frem og befæstede den i det gyldenbrune Kniplingslør, som Amanda havde over Haaret. Han faldt i Begeistring over, hvorledes Stenen først nu syntes at have fundet sin rette Plads, og kaldte Professoren til Vidne.

Denne havde hidtil betragtet den lystindrende By, som først i dette Øieblik, da Baaden bøiede om Pynnten, forsvandt fra hans Synskreds. Han var fordybet i Betragtninger over, hvilken net lille Episode denne Oplevelse vilde kunne afgive i hans „Erindringer om Indien“ — en næsten novellistisk Adspredelse efter de mange alvorlige Materier, som f. Ex. den grundige

religions-philosophiske Samtale, han igaar havde ført med Kjøbmanden Mool Roy. Denne Sammenstilling, der var saa virksom ved sin Contrast, forekom ham at være overordentlig lykkelig, ja endogsaa næsten genial! Han var derfor ikke videre villig til at lade sig rive ud af disse Tankedybder for at beundre Virkningen af den gulgrønne Diamant i Kniplingerne paa det brune Haar.

„Det er dog mærkværdigt,“ tænkte Indologen, mens han mumlede noget Samstemmende, ærgerlig over at en saare fint spunden Tanketraad brast ved denne Afbrydelse — „det er mærkværdigt! men i nogle Henseender, f. Ex. naar det dreier sig om Ædelstene, er og bliver disse Inder dog rene Børn — selv de mest fremragende!“

Atter forekom det Amanda, som om Kala Rama ved Hjælp af denne Sten vilde give hendes Tanker en ny Retning. Og atter var hendes menneskelige Interesse for stærk, til at det kunde lykkes.

— Hvad har den stakkels Mool Roy bedrevet, at man saadan jager ham med Hunde? spurgte hun. saasnart der indtraadte en passende Pause.

— Hvem? raabte hendes Fader. — Mool Roy? men dog ikke vor kjære Ven fra Basaren?

Kala Rama smilte. Han kjendte Professorens godlidende Tilbøielighed til at kalde enhver, hvem han havde talt en eller to Gange med sin „kjære Ven.“

— Naa, saa De har ogsaa kjøbt hos ham? Ja, han havde den bedste Muslin. Denne her, som jeg lige har viklet om Hovedet, var ogsaa fra hans Bod^o og er uforligneligt. Han vil ikke komme til at sælge mig nogen mer . . . De vilde vide, Memsahib, hvad Mool Roy har bedrevet? Thagi — det er, hvad han har

bedrevet hele sit Liv igjennem, men idag for sidste Gang.

Amanda blegnede. Professor Eichstädt foer op, som stukket af en Bremse.

— Min Gud og Skaber! Men Deres Excellence vil dog ikke sige, at denne Mand staar i nogen som helst Forbindelse med de Uhyrer, hvis Mord Aviserne er saa fulde af.

— Aa, min Paastand gaar langt videre end som saa — —

— Umuligt, Deres Excellence! Der maa være en eller anden usalig Misforstaaelse. Mool Roy — en af Byens rigeste Mænd!

— Det er han unægtelig. Men hans Rigdom skyldes vistnok mindre hans egne Vaner end Andres, og ved hans Forretningsreiser, hvis Hyppighed undertiden har været mig lidt mistænkelige, har Maaneskinsnætterne sagtens været de, der kastede mest af sig.

— Jeg kan ikke tro det, Deres Excellence! protesterede Professoren. Der maa finde en Personforvexling Sted. Endnu igaar var jeg med Amanda og Ayahen i Basaren for at gjøre nogle Indkjøb til Festen imorgen. Mool Roy beværtede os med Sorbet, og jeg havde en lang Samtale med ham om de dybeste Spørgsmaal i den indiske Philosophi. Ganske vist maatte jeg beklage, at Mool Roy, som desværre saa mange moderne Inder, er sunken ned fra en Çankaras høie og rene Idealisme og hylder populære, theistiske Opfattelser, ligesom han ogsaa havde flere temmelig plumpe, folkelige Forestillinger om Sjælevandringen; men han viste sig dog som en høitdannet, ja endogsaa lærd Mand og som en dybt-religieus, vedakyndig Mand.

— Utvivlsomt har han gjort det, min kjære Professor Sahib! Og jeg kan kun lykønske Dem til, at De endnu i rette Tid har haft Leilighed til at føre saadan en dybsindig Samtale med en fremragende Thag. Det vil sikkert for bestandig være Dem en interessant Erindring.

Professor Eichstädt sank med et Suk tilbage i sig selv. Hans indiske Vens Ord vare for bestemte til at lade nogen Tvivl bestaa, og de lod hele Rækkevidden dæmre for ham af Ministerens tidligere Bemærkning om, at det sorte Blods Hinduland var ham en lukket Bog. I Stedet for den aandrige stilistiske Forbindelse, som han havde været i Begreb med at knytte imellem sin Samtale med Mool Roy igaar og sin sidste natlige Oplevelse, saae han en real Forbindelse af høist ubehagelig Art, som slet ikke kunde benyttes. Kontrastvirkningen var afgjort for drastisk!

Og den gode Professor hengav sig tavs til den Kummer, som griber en Autor, naar de brutale Begivenheder foregribe et af hans bedste Indfald og sætter det ud af Kurs.

Amanda var hensunken i ganske andre Tanker.

Sammenhængen mellem Edmunds Eventyr oppe i Bjergene og denne Oplevelse var hende intet Øieblik tvivlsom. Vel havde hun ikke kunnet følge Sekretairens Beretning — men allerede hans Haandbevægelser, som flere Gange pegede i Retningen af Bjergene, gjorde det klart for hende, at Hunden deroppe havde søgt og fundet Sporet af den Thag, der havde mistet sit Romal; formodentlig ved Hjælp af selve dette kostbare Bytte. Hun følte ingen Medlidenhed med det Uhyre, som snigmorderisk havde villet kvæle hendes Elskede og sikkert havde saadanne

Mord i Snesevis paa sin Samvittighed. Og dog beskæftigede hendes Tanker sig uafbrudt med ham. Kala Ramas Udbrud: „Seir for Moder Kali! ikke ved denne Kali-Tjener“ og endnu mer hans rolige Sætning: „han vil ikke sælge mig Muslin mer“ antydede temmelig klart den fangne Thags Skjæbne. Amanda kjendte nu Indien godt nok til at kunne sige sig selv, at der vilde blive gjort kort Proces. Der vilde ikke være nogen Defensor tilstede, som med bevægede Ord fremstillede den stakkels Anklagede som et Offer for religieuse Tvangsforestillinger og som en ved arvelig Disposition prædestineret Forbryder, der kun appellerede til vor Medlidenhed. Resten af hans nærværende Skjæbnebane frembød kun lidet Rum for en Phantasi, der syslede med ham.

Det var vel denne voldsomme Begrænsning af Perspektivet — maaske understøttet af Faderens Bemærkning, at Mool Roy hyldede temmelig grove, folkelige Forestillinger om Sjælevandring — der fik Amanda til pludselig at bryde Tavsheden med det overraskende Spørgsmaal, om nu Buddhisterne lærte, at saadan et Menneske efter sin Død blev gjenfødt som et vildt, blodtørstigt Dyr, og om — som hun halvt spøgende tilføiede — den gode Garuda (der fredelig sov i hendes Skjød) maaske vilde gjense denne Verdens Lys i Skikkelse af en tapper Fædrelandsforsvarer.

— Ikke just det, Memsahib! svarede Kala Rama med sit alvorlige, tænksomme Smil. — Men ikke blot Buddhisterne, alle Inder have til alle Tider haft den Overbevisning, at Døden for ethvert Væsen kun betyder Overgangen til en anden Tilværelse, og at denne Tilværelses Art og Beskaffenhed helt og hol-

dent er betinget ved dets Handlemaade og Sindelag; at vi alle ere, hvad vi fortjener at være, og at hvert Væsen staar paa den Plads, som det selv har stillet sig paa.

— Som den ærgamle Brihadaranyakam-Upanishad saa uforlignelig siger, faldt Professoren ind: — „Alt efter sin Handling, alt efter sin Vandel, bliver han født; den, der gjorde godt, bliver født som god, den, der har gjort ondt, bliver født som ond — alt efter som hans Indsigt er, derefter udfører han sit Værk, alt efter som han udfører sit Værk, derefter gaar det ham.“ Og hvor overordentlig anskueligt er ikke ogsaa Billedet om Larven: „Som en Larve, efter at den er naaet til Spidsen af Bladet, griber en anden Begyndelse og drager sig selv over til den: saaledes ogsaa Sjælen, efter at den har rystet Legemet af og for en Tid givet Slip paa Uvidenheden, griber den en anden Begyndelse og drager sig selv over til den.“

Den pludselige Opdukken af det indiske Grundtema havde vakt Indologen op af hans mismodige Autortanker. Med sand Begeistring styrtede han sig ind i et Foredrag om Metempsychose. Fra Inderne gik han over til Pythagoræerne og Platonikerne, fra disse til Thrakerne og fra dem til Druiderne; aflagde et flygtigt Besøg i den nordiske Edda; sprang derfra over til Negerne i Ny Guinea og kom over Polynesien tilbage til Indien. Her streifede han de tvivlsomme Spor i Rigveda, stormede igjennem Brahmanernes Urskov, fordybede sig i Çankaras subtile Distinktion mellem esoterisk og exoterisk Lære og balancerede paa den buddhistiske Scholastiks Knivsægge. Men da hans Foredrag paa disse Omraader udartede til en Discussion med Kala Rama, fløi han pludselig tilbage til Tyskland, hvor han ikke behøvede

at frygte for nogen Afbrydelse. Thi hvis denne fortræffelige Lærde havde en menneskelig Feil, saa var det den, at han gjerne hørte sig selv tale; og han havde paa dette eventyrrige Togt hidtil maattet forholde sig saa stum, at man maatte unde ham nu at tage Revanche.

— Hvad der her er mig høist paafaldende, er den Omstændighed, at det ingenlunde særlig er de phantastiske Gemytter — Folk som Jean Paul — hos hven vi ser denne Tanke slaa dybe Rødder. Tvertimod, det er fortrinsvis de besindige, ja endogsaa kritiske Aander. Saaledes har vor prægtige Lessing væsentlig paa den opbygget sin Theorie om Menneskeslægtens Opdragelse; og om end Erkekritikeren, vor store Kant, ifølge sin næsten overdrevne Forsigtighed overfor alt Dogmatisk, ikke optager denne Tanke i sit Lærebegreb, saa kan man dog med en vis Ret sige, at han bestandig forudsætter og ofte antyder den.

Baaden gled hurtigt langs det mægtige Paladsbjerg, hvis røde Klippevæg kun et Par Favne tilhøre steg saa brat op af Søen, at Amanda undrede sig, om Mool Roy vel vilde have fundet Landingssted her, medens dens Slagskygge tegnede sin uregelmæssige Murtinderand paa den blanke Flade, som paa en Metaltavle. Da Bjerget skjulte Maanen for Blikket, traadte den tropiske Stjernehimel saa meget pragtfuldere frem, ikke mindst for Professorens ligesaa kortsynede som begeistrede Øine. Om end en Mængde smaa Stjerner var usynlige for dem, saa prangede de andre saa meget yppigere og udviklede sig til hele Ildhjul — som om en sorteblaa Eng helt over var bedækket med gyldne og sølverne Fnugkugler af blomstret Løvetand.

— Hvorledes kan man, udraabte han, under denne

indiske Stjernehimmel udtale Kants Navn uden at ønske, at det var blevet ham forundt at opbygge sin Aand med dette uforlignelige Syn! Ihvorvel det saa langt blegere Firmament, der hvælver sig over Königsberg, har været tilstrækkelig til at begeistre ham til hint berømte Udbrud i „den praktiske Fornufts Kritik“ — du veed, kjære Amanda, det Sted, som jeg saa ofte har sagt for dig: „To Ting opfylde vort Gemyt med bestandig større og voxende Beundring og Ærefrygt, jo oftere og jo mere vedholdende Tanken beskjæftiger sig med dem: Stjernehimlen over os og den moralske Lov i os.“ Og fra vort Standpunkt tør vi tilføie, at disse to Ting hører sammen, som det Ydre og det Indre, styrede af den samme Lovmæssighed. Det er sandelig ikke tilfældigere og vilkaarligere, at De, min ærværdige Ven og Velynder, indtager Deres høie Stilling som et ædelt Folks Leder, end at hin saa overordentlig klart lysende Stjerne indtager netop dette Sted og ikke staar enten østligere eller vestligere — jeg mener den dèr, som funkler saa klart — vistnok en Planet — formodentlig Brihaspati, som I Inder kalder den, eller Jupiter, som vi har døbt den.

— Ganske rigtig, nikkede Kala Rama — om hvilken eders Astronomer lære os, at den er ledsaget af fire Maaner. Jeg tænker ofte paa, hvor straalende dens Nætter maa være, naar jeg vandrer oppe paa mit Tag og ser den lyse.

— En høist fortræffelig og til Sagen henhørende Bemærkning, Deres Excellence! Den erindrer os om Kants Ord: „Hvem veed, om ikke hine Drabanter omkredse Jupiter for en Gang at lyse for os?“ Dèr har vi jo virkelig Sjælevandringen hos ham selv: for om Gjenfødselen finder Sted paa denne Planet eller

paa en anden, gjør lidet til Sagen; ogsaa hos Jer Inder gaar jo Sjælevandringen over mange Himmelsphærer, den ene høiere og renere end den anden — hvilket ganske er i Overensstemmelse med Kants Anskuelse.

Amanda havde ikke uden Skuffelse mærket, hvorledes Samtalen svævede ud i fjerne Vidder og derved tabte det oprindelige Thema af Syne, som havde en særlig Interesse for hende. Hun benyttede nu en Pavse, som snart indtraadte, til at bemærke, at, hvor meget Tiltrækkende end de dybere Former af denne Lære havde, saa lod det hende altid noget utilfredsstillet, at Erindringen ikke gik over fra det ene Liv til det næste og sammenknyttede de forskellige Existenser af et og samme Væsen.

— Ja, tro blot ikke, kjære Barn, svarede Faderen, at du er den Første, der reiser denne Indvending. Tvertimod er der maaske Ingen, der ikke har gjort det. Og dog vilde maaske netop den, der ikke gjorde det, være den Viseste. Thi ikke blot veed vi ikke, om det vilde være befordrende for Menneskets Livsopgave, hvis hån bragte en saadan Erindring med sig; men det forekommer mig endogsaa, at der ikke hører overdreven stor Besindighed til at indse, at det i det Hele taget snarere vilde udøve en hæmmende Virkning paa vor Villiesfrihed og berøve os den Friskhed og Umiddelbarhed, som hører til et dygtigt Liv.

— Det er utvivlsomt en rigtig Bemærkning, sagde Kala Rama. I alt Fald, naar vi ser bort fra saadanne Undtagelsesmennesker, som have naaet en usædvanlig Høide af Selvbeherskelse og Visdom, saa vilde en klar Erindring om et foregaaende Liv i Almindelighed neppe være at ønske; saa det er ikke til at

undres over, at Naturen har nægtet os den. Anderledes forholder det sig imidlertid med spredte Erintringer og med uklare Nedslag af saadanne, og de troer jeg heller ikke er saa udelukkede. Eller skulde kun vor indiske Poesi være i Stand til, i en pludselig opflammende gjensidig Tilbøielighed mellem en Yngling og en Pige, hvorved de, som Intet var for hinanden, med eet blive Alt, og det for stedse — heri, siger jeg at se en anende Gjenkjendelse? Og fører der ikke fra dette heroiske Høidepunkt en gradvis Trinrække ned til alle vore Sympathier og Antipathier, som alle pege tilbage ud over dette Liv, da de ikke ere erhvervede i det? Og skulde det forholde sig anderledes med de uimodstaaelige Drifter og Evner, navnlig med Geniets? Ja, jeg skulde være tilbøielig til at gaa et Skridt videre og paastaa, at maaske ethvert Menneske, naar han saae opmærksomt i sit Indre, vilde opdage en Mængde Eienommeligheder, som altid vende tilbage. Tilbøieligheder, som han kan forfølge helt tilbage til sin tidligste Barndom, ja maaske endogsaa bestemte Erintringsbilleder, som umulig kunne have deres Udspring i det nærværende Liv.

— Dèr gaar Deres Excellence dog vistnok for vidt, sagde Professoren: — ialfald i det sidste Punkt, naar De taler om bestemte Erintringsbilleder, der ikke skulde kunne føres tilbage til Indtryk paa denne Side af Fødslens. For jeg maa tilstaa, at jeg ikke hos mig kan finde saadanne Spor af et føregaaende Jordeliv.

— Virkelig ikke? spurgte Kala Rama med et fint Smil. — Se blot rigtig nøiagtig efter.

— Aa, det vil jeg ikke forsømme. Jeg skal snarest muligt hensætte mig i indre Selvbeskuen.

— Siddende med korslagte Ben, om jeg maa bede, tilføiede Kala Rama i en spøgende Tone, den regelmæssige Ind- og Udaanden ikke at forglemme.

— Aa, det skal altsammen ske efter gammel Yogi-forskrift: „Han vælge sig et lydløst Sted, dertil den rette Stilling, idet han trækker Lemmerne ind som en Skildpadde, langsomt fyldende Legemet med Aande indtil Hjertekulen, og atter langsomt udaandende — saaledes udøve han den afskjærende Fixering.“

— Saa omstændelige Forberedelser behøver jeg saamænd ikke at gjøre, sagde Amanda smilende. Deres Excellences Ord har hos mig vakt et Erin-dringsbillede, som jeg i lang Tid ikke har tænkt paa. Det gaar tilbage til min tidligste Barndom. Hvorledes det er opstaaet, har jeg aldrig kunnet forklare mig. Undertiden har jeg tænkt mig, at jeg maatte vel have drømt det. Men saa er det lige saa uforklarligt, hvorledes saadan en Fantasi kunde snige sig ind i et Barns Drøm.

— Og det har du jo aldrig fortalt mig noget om! Eller skulde jeg have glemt det?

— Aa nei, Fader, jeg har vist aldrig fortalt dig noget derom. Jeg har overhovedet aldrig talt med Nogen om det. For endskjøndt det altid har staaet for mig som noget virkelig oplevet, saa havde det dog samtidig noget forunderlig Drømmeagtigt eller snarere Uvirkeligt ved sig.

Kala Rama sagde Intet, men bøiede sig lidt forover og betragtede hende med en alvorlig Opmærksomhed, der tydelig nok viste, at han i det mindste var lige saa forventningsfuld som hendes Fader.

Amanda rødmede. Hendes Øienbryns to Tankestreger rykkede hinanden nærmere, og Panden ryn-

kedes. Det kostede hende aabenbart ikke ringe Anstrengelse at fastholde en Vision, der svævede ved den taagede Erindrings-Horizont, og saa endogsaa at finde beskrivende Ord for den.

— Jeg staar — eller maaske sidder jeg — det veed jeg ikke rigtig — foran en eiendommelig Kuppelbygning . . . ikke saa meget stor, synes jeg, men overordentlig skjøn. Den underste Del er af Sten — der fører ogsaa nogle Trin op til den — og i denne Del befinder der sig en Nische med en gylden, siddende Figur, men den sidder anderledes, end jeg havde set nogen sidde. Nu vilde jeg sige, at det var et Billede af Brahma eller Buddha. Kuplen er helt af Guld og glindser som en Sol, for Sollyset strømmer ned fra den dybt blaa Himmel — jeg veed, at jeg altid, naar jeg tænkte derpaa, har undredes, om Sollys virkelig kunde være saa stærkt; nu veed jeg ganske vist, at det kan det. Det er en aaben Plads, men der er høie Træer bagved Bygningen. Ingen Gren rører sig, Alt er stille, lydløst og saa høitideligt, saa underlig forventningsfuldt, synes jeg — men det kan jeg nu allermindst beskrive.

— Og det er det Hele? spurgte Faderen.

— Ja, det er det Hele.

— Og maaske nok, mente Kala Rama med et tænksomt Nik.

— Kun, tilføiede Amanda tøvende, er der Noget, som jeg ikke har Ord for, — ligesom en Farvetone, Noget, der giver det en Plads for sig, ganske bortset fra, at jeg jo ikke kan have set det med disse mine Øine.

— Undtagen i Drømme, faldt Faderen ind. Jeg maa dog her samstenme med din Drømmehypothese. Du har jo som Lille altid krøbet om i mit Studereværelse

og stukket din Næse i alle Bøger, som laa der. Paa den Maade kan du let i et af de illustrerede Værker, som jeg ofte havde fra Bibliothekerne, have set en Afbildning af en buddhistisk Stupa, for en saadan Bygning synes det at være; og dette Indtryk har saa i en Drøm antaget Skikkelse af en virkelig Oplevelse.

Denne Forklaring klang sandsynlig nok, men lod hverken til at tilfredsstille Amanda eller Kala Rama.

De tav begge.

De var nu ikke længer ude paa Søen. Fartøiet var smuttet om Paladsbjergets nordlige Pynt, hvor der aabnede sig en dyb Bugt, svarende til den, ved hvilken Byen laa. Den var paa to Sider begrændset af lave dschangelbevoxede Bredder og havde paa sin tredie det landleds afskraanende Paladsbjerg, paa hvis Ryg Parkterrasserne befandt sig. Kala Rama gjorde sine Gjæster opmærksomme paa Beliggenheden af dette i hele Indien berømte Anlæg, som de endnu ikke havde set. Dette var forbeholdt for den følgende Aften, paa hvilken Europæerne skulde beundre dette Pragtstykke af indisk Havekunst under de gunstigste Auspicier, livlig befolket af en orientalsk Hoffests brogede Skarer.

I den inderste Krog af Bugten, dér hvor Forbjerget pludselig hævede sig af Dschanglen, lig en Elefant, som træder ud i Søen for at tage sit Aftenbad, aabnede der sig en allerinderste Bugt, aabenbart dannet af en Flods deltaagtige Udmunding. Hvor Vandaarerne glindsede, hævede der sig mellem Træer og over Buske forfaldne, overgroede Murrester; kraftige Søiler ragede op i Luften, og en massiv Kuppel hvilede tungt mellem de gennembrudte, letbevægede Løvkroner.

Baaden lagde an ved en bekvem Landingsplads, dannet af nogle Søiler, der med samt deres Marmor-gulv stod ude i Vandet, og Selskabet steg i Land.

Rigt ornamenterede Søiler, som næsten vare overlæssede med Skulpturer, stod uregelmæssig fordelt eller laa omstyrtede paa det tavlede Gulv, ret som om her i mythiske Oldtidsdage et Gudepar havde moret sig med det ædle Brætspil og havde reist sig fra det i Uvillie, væltende Brikkerne.

Kala Rama førte sine Gjæster ilfærdig, ja næsten utaalmodig gennem denne Paladsruin, uden at give Agt paa, at Indologen snart viste Lyst til nærmere at beundre en med svulmende Former udstyret Nymfe, der trykkede sig ubekvemt ind i en Søilenische, og snart tøvede for at skjænke en for hans Fødder henstrakt Kapitæl nærmere Opmærksomhed. I det høieste besvarede Ministeren saadanne diskrete Opfordringer til beskuende Dvælen med et skjødesløst: „Senere, min kjære Professor Sahib, senere!“ Til sidst skred de gennem en temmelig godt vedligeholdt Forhal og traadte mellem dens yderste Søiler ud paa nogle brede Trin.

En aaben Plads, uregelmæssig indhegnet af større Træer og hist og her bevoxet med lavt Krat, laa foran dem. Omtrent hundrede Skridt borte fængsledes deres Opmærksomhed af en tempelagtig Bygning med simple og ædle Forhold. Paa et lavt firkantet Trinpostament hævede sig en cylindrisk Bygning, delt i vandrette, rigt ornamenterede Lag og kronet af en yndefuldt hvælvet Kuppel. Hvor stærkt end det Maanelys var, der strømmede ned over dette aabenbart fra Oldtiden stammende Kunstværk, lod det dog i denne Afstand kun ringe Spor af Forfald blive synlige — mest ved de Nischer, der omgav den midterste Del af Cylindren;

ved den forreste og største glindsede Skyggesvælgets hakkede Buerand.

— Hvor deiligt! udbrød Indologen. — Nu begriber jeg, høitærede Velynder og Ven! hvorfor De ilede gennem Paladsruinerne. Forfaldne Søilehaller gives der jo her i Indien i tusendvis, — men saadan en Stupa! — Ja, Amanda! det er jo den Kuppelbygning, som du beskrev for os! Endogsaa Nischen er der — tom, ganske vist, men hvor mærkeligt! jeg erindrer ikke, at jeg har set saadanne Nischer i nogen Stupa-afbildning . . . Virkelig en ren Perle! Hvor fin er ikke Profileringen, hvilken Ynde i alle Linier! — enestaaende i sin Art!

Og dreven af sin archæologiske Begeistring ilede Professor Eichstädt hen til Stupaen.

Hans to Ledsagere fulgte ham ikke strax.

Fasttryllet ved Synet stod Amanda endnu paa det øverste Trin dybt aandende, med vidt aabne Øine, som om hun havde en Vision. Ubevægelig blev hun staaende dér, indtil hun — uvilkaarlig og halvt ubevidst — strakte Haanden ud og berørte Kala Ramas Skulder.

Den gamle Inder saae allerede ufravendt paa hende, med et mildt, forstaaende Smil.

— Ja, Memsahib! Deres Fader har Ret: — det er den Stupa, som De beskrev for os.

Amanda nikkede.

Det anelsesfulde Spørgsmaal, som hun havde forelagt sig ved Opbruddet til denne natlige Fart: „Vil disse Stene allerede inat tale til mig?“ var besvaret.

Stenene havde talt.

OTTENDE KAPITEL

»Den store Broder«.

Da Arthur ilede efter sin Fætter, var han i Tvivl om, hvilken Retning Edmund havde taget. „*The compounds*“ forraadte ham intet. Paa een Gang dunkel og blændende og fuldkommen stum bredte den saaledes paa anglo-indisk misnævnedes Have sig foran ham og til begge Sider. „*Confound the compounds!*“ Men sandsynligvis var Edmund løbet ned til Landingspladsen ved Kioskhøien. Han vilde allerede løbe til høire, da han lagde Mærke til, at nogle høie Bambusfaner, der et godt Stykke til venstre for ham reiste sig op mod det falmende Aftenlys, pludselig rystede stærkt. Med en hurtig Beslutning ilede han i denne Retning. Det var jo en hemmelig Udflugt, som Edmund havde for; Baaden var sendt af Krishnas Ypperstepræst — hvad var naturligere, end at den lagde an paa et skjult Sted: Guder og Præster elske Forborgenhed.

Denne Del af Haven var ham ganske ubekjendt. Thi her laa Tjenerskabets Hytter; og med den Foragt for alt Indfødt — Jagtbytte undtaget — som udmærker den ægte Englænder, havde han vogtet sig vel for at aflægge et Besøg i denne diminutive Landsby eller blot at komme i dens Nærhed.

Han kom forbi Bambusrørene — det tyndeste var knækket. En snever Fodsti førte videre gennem det tætte Krat. Han fulgte den aandeløs. Snart førte den brat nedad. Vand blinkede gennem det dunkle Løv, hvor han endnu ikke ventede det. Nu var den lille Indbugtning naaet, hvor Baaden laa i Begreb med at støde fra Land. Et kraftigt Spring bragte den

unge Skotte ombord i det sidste Øieblik. Gispende satte han sig i Bagstavnen ligeoverfor Edmund, der tog Notits af hans Ankomst med et mere ærgerligt end velkomstbydende Blik. Men nogen videre begejstret Modtagelse havde han overhovedet ikke ventet sig.

Fire sorte, med Undtagelse af et Hofteklæde nøgøve Karle, stod foran i Baaden og drev den frem med næsten lydløse, men kraftige Slag af de korte Aarer. De saae ganske vist ikke ud til at have store Sprogkundskaber; men de vare sendte af Ypperstepræsten, og begge Englændere vare enige om, at man i den Stilling, hvori de befandt sig, ikke kunde være forsigtig nok overfor hvad der kom fra Brahmanerne. Det var altsaa umuligt at tale om det brændende Spørgsmaal, og ingen af dem havde Lyst til at snakke om andre Ting.

Saa sad de da tavse, fordybet hver i sine Tanker, medens den lette Baad pilsnart skjød tvers over Søen, aabenbart ivrig efter saa snart som muligt at have Paladsbjergets beskyttende Skygge bredt ud om sig. Men ikke tilfreds dermed løb Baaden lige hen til Foden af Bjerget, før den vendte Næsen mod Nord, og ilede derpaa saa tæt hen langs den bratte Bred, som om den vilde skjule sig inde under Sandstensklipperne, der hyppig hang ud over dens Vandsti som kolossale Karnapper over en Gade.

Edmund saae spodsk paa sin Fætter og fløitede en gammel Melodi, hvis Ord vare Arthur velbekjendte: —

*Now we're in for it, damme what folly, boys,
To be downhearted, yo ho!*

Men da Tavsheden efterhaanden dog blev lidt for kjedelig, begyndte de en Samtale om Dagens Spørgs-

maal. Om det Rygte mon vilde bekræfte sig, at Sepoy-Regimenterne i Nusserabad havde gjort Mytteri og skudt deres Officerer og derpaa indgaaet Forbund med den fjendtlige Raja af Youdpore? Hvorved Edmund ytrede den Mening, at hvis det ikke bekræftede sig, saa vilde det snart bryde løs et andet Sted, og med aabenbar Skadefryd profeterede Sammenstyrtningen af den engelske Magtstilling i Indien. Da man var bleven tilstrækkelig uenig herom, indstillede det Spørgsmaal sig, om det var sandsynligt, at Prindsesse Victoria i en nærmere Fremtid vilde bestige Thronen, og hvorvidt en saadan Eventualitet vilde blive en Velsignelse for det britiske Rige. Arthur traadte med ridderlig Iver i Skranken for denne Anskuelse, saa meget mere som han ventede, at Edmund, der overhovedet ringeagtede det svage Kjøn, vilde erklære sig afgjort imod en Kvindes Thronbestigelse. Men hans cyniske Fætter kom kun til det Resultat, at den største Forandring vilde være den, at Briterne fra da af vilde synge „*God save the Queen*“ istedetfor „*God save the King*“: „Falsk synger de det ene saavel som det andet, navnlig I Skotter.“

Med hvilket parthiske Pileskud efter Arthurs patriotiske Begeistring Edmund afbrød Fægtningen og gjenoptog sin egen musikalske Præstation: „*Now we 're in for it — —!*“

De var virkelig aabenbart „in for it“; Maalet for deres Fart kunde ikke længer være langt borte. De var styret om Paladsbjergets Pynt ind i den nordlige Bugt. Ogsaa her blev de i Skyggen af den høie Bred, hvor oppe over Parkterrassernes Trætoppe en voxende Sølvglands forjættede Maanens snarlige Fremkomst. Bugtens inderste Bred var allerede synlig forude; Ruinerne, som Chandra Singh havde omtalt,

ragede tilveirs, og et Net af Vandaarer glindsede igjennem de dunkle Buske.

Edmund holdt op at fløite.

Baaden gled forbi Ruinstedet tilhøire. Forsmaaende den bekvemme Landingsplads imellem Søilerne, trængte den ad en snever Vandvei ind i Dschanglen, smuttede efter nogle Minutters Forløb ind i Skjullet af nogle overhængende Buske og blev liggende. De to Englændere sprang iland og stormede gjennem Krattet — Edmund stadig foran, indtil de naaede en lille Lysning, hvor de var tilstrækkelig langt borte fra Baaden til ikke at kunne blive hørt.

Her vendte Edmund sig med et spørgende Blik om imod Fætteren, der straks begyndte, saa stakaandet som han var: —

— Jeg kunde ikke hindre dig i at tage afsted, jeg kunde kun springe ned i Baaden, og „Resten var Tavshed“, saalænge de fire Brahmànslaver var der.

— Godt at du i det mindste holdt Tand for Tunge. Men hvad vil du da nu endelig sige mig her, hvor jeg ærlig talt ikke har Brug for dig?

— Du har Brug for mig, Edmund! for du maa høre mig. Jeg har sagt dig det: dit Spil hér har du tabt, i det Øieblik da du talte med hin Fremmede.

Edmund lo: —

— Du troer vel, at jeg har indviet ham i min Hemmelighed?

— Ikke med Ord. Men bevaret i dit dybeste Hjerte var din Hemmelighed ligesaa skjult for ham som en Orm i et Blomsterglas!

— For ham? For hvem da? Kjender du ham?

Arthur saae ned for sig og rystede paa Hovedet.

— Hvis jeg blot gjorde det! sagde han med underligt Mismod i Stemmen.

Edmund stampede i Jorden af Utaalmodighed.

— Staa nu ikke her og spil Ordkløver! Du veed i alt Fald noget om ham. Hvem er han?

— Vi kalder ham „den store Broder“.

— „Vi?“ Formodentlig det okkultistiske Selskab i Kalkutta, hvor du vilde indføre mig?

Arthur nikkede.

— Er han da en af jer?

— Aa nei! Det vil sige, han er en af Adepterne, en af de tre, der har nedladt sig til at være vore aandelige Ledere og aabenbare os saa meget af deres uudtømmelige Viden, som passer sig for vort Standpunkt.

Denne Meddelelse lod til at gjøre et dybt Indtryk paa Edmund. Han tav et Øieblik og stirrede med rynkede Bryn ned for sig.

— Og du er sikker i din Sag? Kan du ikke tage feil? Hvor tidt har du set ham?

— Aldrig før idag — og jeg veed jo neppe engang, om jeg nu har set ham selv — set ham „i Kjødet“ mener jeg.

— Aa, da kan jeg forsikre dig, at han var legemlig nok tilstede.

Arthur rystede paa Hovedet med en tvivlende Mine.

— Det er ikke saa lige at være sikker paa det. De komme kun sjelden, saare sjelden ud fra deres Ensomhed, disse store Adepter. Intet er dem pinligere end at forlade deres ophøiede is-gjordede Asyl i Himalaja og dykke ned i den lavere Menneskeverdens Atmosfære, som er svanger med slet Magnetisme. Thi for at træde i aandelig Forbindelse med de Indviede, der leve i vor Verden — dertil er deres Tanker tilstrækkelige, som ikke kjender Rummets Skranker, men meddeler sig direkte, fra Aand til

Aand. Men undertiden lader de det fine Ætherlegeme udskille sig af deres kjødelige Legeme, den ætheriske, med Sprog, Villie og Forstand begavede Dobbeltgænger, som man trækker Halmen ud af et Siv; og det er i denne Skikkelse, at de viser sig for os.

Edmund trak paa Skuldren: —

— Det klinger mer end mystisk. Har du da selv set ham saadan?

— Aa, jeg er jo altfor ringe til det! hvis jeg var kommen saa vidt, at en stor Adept agtede mig for værdig til saadan en Gunst, hvordan kunde jeg da nogensinde have forvildet mig ind i saa syndigt et Foretagende?

— Ja, Mand! hvordan kunde du da kjende ham, naar du ikke engang har set ham i hans Astrallegeme, som I jo kald'er det?

— I Forsamlingsværelset hang der et Billede af ham. Ikke et, der var frembragt med Pensel og Farver, nei, ligesom fremtryllet paa Papiret — som man kunde tænke sig, at et Speilbillede ved magisk Kraft var blevet fæstnet paa Glasset. For de forstaa at benytte mange ubekjendte Naturkræfter og paa lignende Maade kan de ogsaa nedfælde deres Tanker paa Papiret — selv i lukkede Breve —

Et pludseligt Lys gik ved disse Ord op for den unge Skotte: —

— Edmund! Skriften i Onkel Archibalds Brev —!

— Ja, den var fra ham, svarede Edmund ganske rolig. — Det veed jeg allerede. Han har selv hentydet til den.

— Naa, saa maa du da virkelig kunne indse, at dine Planer her grundig er strandede.

— Saa? det bilder du dig ind? lo Edmund. Du lader ikke til at kjende meget til mig.

— Jeg kjender dig som dumdristig over al Maade, men ikke endnu som helt forrykt. At tage det op med saadan en Modstander er jo det rene Vanvid.

— Og hvem siger dig, at han overhovedet er min Modstander? Fordi du i din Kortsynethed betragter min dristige Daad som en Synd — ganske ligesom en Adept i dine Øine er en Kathechismushelt, i Stedet for at han naturligvis er et Kjæmpemenneske, der, som Brahmanerne siger, staar hinsides Godt og Ondt.

— Det er Sophismer, afbrød Arthur ham heftig. — Du veed det bedre selv! du føler det i dit Hjerte, at du har set din Modstander.

— Lad saa være, raabte Edmund, — saa meget des bedre! Jeg siger dig: om saa alle Indiens og Tibets Troldmænd staa overfor mig og vil hindre mig, desto mere lokker Maalet mig. Thi skjøn, er Hinduelskovens uveirssvangre tropiske Nat, skjønnere end den er den Herskerdag, der vinker mig med Rajakronen, men endnu langt, langt skjønnere end begge er den truende Skumringstimes hemmelighedsfulde Halvlys, der omslører Sindet med Skyggerne af uudsigelige Mysterier, og derfor troer jeg dig jo ogsaa, at denne Fremmede er en Adept i den høieste Viden — troer det, fordi jeg ønsker det: — at raabe saadan en Magt i Vaaben imod sig, det er dog endelig en Gang Umagen værd!

— Jeg troer, du gaar fra Sands og Samling!

— Aa, mine Sandser er sunde nok — især min Høresands. Hører du ikke Stemmer? — Det er Ranien og hendes Ayah — sikkert lige saa bekvem en Person som Julias Amme. Altsaa, farvel!

Men Arthur holdt ham krampagtig fast ved Ærmet.

— Endnu er det Tid! Edmund! du er blevet advaret, som sjelden Nogen bliver det. Lad denne usalige

Rani og hendes Ayah drive deres taabelige Spil sammen! Hurtig tilbage til Baaden og befal de fire Præsteslaver at bringe dig hjem igjen saa hurtig de kan ro, saa opløser hele dette Blændværk her sig af sig selv. Du gaar til Afghanistan — —

— Og ægter din Amanda og er den kjedelige Hverdagsfyr, som du anser mig for. Nei, nei! Mig er Andet forloddet!

Han behøvede ikke at rive sig løs. Ved Navnet „Amanda“ havde Fætterens Haand af sig selv sluppet sit Greb, og Edmund forsvandt i den Retning, hvor Vandet rislede og gurglede.

NIENDE KAPITEL

Den svømmende Lackshmilampe.

Arthur sendte ikke et Blik efter ham.

Med et Skuldertræk kastede han sig ned paa en Vindfælde. Han havde gjort, hvad Pligten bød ham, havde advaret Fætteren saa indtrængende, som det var ham muligt, opbudt hele sin Veltalenhed; — hans Samvittighed var ren.

Hvis han nu kunde have holdt ham tilbage — han havde ikke gjort det.

Nei, han var glad over, at det ikke var lykkedes hans velmente Advarsel at holde Fætteren tilbage. Edmund løb til sin Hindukvinde — gid hun maatte holde ham fast! Hans sidste Ord havde kun altfor truende erindret Arthur om det Mishag, hvor-

med Edmunds uventet varme Anerkjendelse af Amandas Yndighed havde opfyldt hans Hjerte.

Og dette Mishag, denne vage Frygt for Fætterens Medbeilerskab skrev sig heller ikke fra igaar. Det var kun sovet ind under deres Ophold her i Bungaløwen; under den lange Flodreise havde det været levende nok, ja det havde allerede rørt sig i Kalkutta, skjøndt uden synderlig given Aarsag fra Edmunds Side.

Den redelige unge Skotte vidste meget vel, at en Mand af Edmunds Slags let kunde have noget Besnærende for en ungdommelig Pige-Phantasi. Hvis han imidlertid havde følt sig forvissset om Amandas Gjenkjærlighed, saa vilde han kun have kæret sig lidet om alle Edmunds Don Juan-Egenskaber. Men det var netop Sagen: han var ingenlunde sikker paa at have vundet sin Tilbedtes Hjerte, men befandt sig tvertimod i den svævende Tilstand, hvor en Yngling i det ene Minut ved sin Dames Smil bliver løftet til Himlen og i det næste ved et koldt Blik styrtes ned i Helvede. I en saadan Tilstand virker Nærværelsen af en kvinde-farlig Mand som en Vespes Summen om et aabent Saar. Den forpinte Elsker troer da tidt nok at spore en spirende Lidenskab hos den unge Pige for en Anden, hvor den i Virkeligheden slet ikke er tilstede. Arthur havde da ogsaa ofte i Amandas Væsen mærket et og andet, hvori han saae en meget levende, hemmelig Interesse for Edmund; men han havde altid haabet, at det kun var hans egen Frygt, der tydede det saaledes.

Saa havde han da ogsaa hilst det med sand Jubel, da hans Fætter styrtede sig paa Hovedet ind i dette Elskovseventyr med Ranien. Naar det rev ham videre og førte ham bort i farligere Vande, end nogen af dem

fra først af havde anet, saa kunde han ikke længer beklage det. For i det Tilfælde, at Amandas Hjerte slog en lille Kjende for Eventyreren, saa maatte just dette Eventyr aabne hendes Øine. Imorgen traadte Edmunds forvovne Forehavende ud af sit Skjul. Om det nu lykkedes eller ikke — men det vilde ikke lykkes —: i hvert Tilfælde bragte det ogsaa Arthurs Kjærlighedssag til en Krise, og det paa en Maade, der var yderst fordelagtig for ham. Thi hvad hans egen Delta-gelse i denne Forbrydelse angik, saa tiltroede han sig at kunne undskylde den, fordi han dog kun var gaaet med af Kjærlighed til hende.

Men saa meget stod fast: den aktive Rolle, der var tiltænkt ham som den, der skulde tage Kala Rama tilfange, vilde han afvise, og imorgen Aften veg han intet Øieblik fra Amandas Side. Det var hende, til hvis Beskyttelse han var kaldet.

Fuldmaanen stod nu gyldenstraalende lige over Trækronerne. Beroliget, ja endogsaa løftet ved disse Betragtninger, var Arthur sprunget op og slentrede over den lille Eng, syngende — og det ganske rigtig falskt —

Confound their politics!

Frustrate their knavish tricks!

God save the Queen!

og ved „*the Queen*“ tænkte han ingenlunde paa Dronningen i det Land, han befandt sig i, og heller ikke paa Prindsesse Victoria, for hvis Thronbestigelse han saa ridderlig var traadt i Skranken, men alene paa sit Hjertes Dronning, som han var redebon til at forsvare til sidste Blodsdraabe.

Han havde uvilkaarlig taget Retningen ned imod Søen, men var altfor omflagret af allehaande Forhaab-

ningsdrømme til at agte paa, hvor og hvorhen han gik. Pludselig stod han umiddelbart foran Ruinerne.

Han traadte ind, hvor Søilerne var tættest og hvor der ogsaa hist og her hævede sig et Murhjørne. Fra et saadant, der laa i den dybeste Skygge, hørte han en snøftende og futtende Lyd, der forekom ham bekjendt. En Ichneumon! Naturligvis! Saadanne Stenhobe ere jo netop Tilholdssteder for Cobraer. Men hvad er det? Dyret krøb nu ud af den mørke Krog og viste sig paa det maanelyse Marmorgulv. En gylden Stribe, der som et Bælte spændte sig midt om Livet, gav denne Ichneumon en skuffende Lighed med Garuda. Og det var ogsaa Garuda! Det lille Dyr peb af Glæde over Gjensynet, hoppede hen til ham og gik rundt om ham med Svandsen i Veiret, gnidende sin Pels op ad hans Ben, som en Huskat.

Arthurs Hjerte bankede som en Ynglings Hjerte bør og maa, naar han, paa en ensom Vandring i Maaneskin og i de mest romantiske Omgivelser, pludselig opdager: HUN er her! Det anfægtede ham kun lidt, at det vilde falde ham vanskeligt nok at opfinde en antagelig Forklaring for hans Tilstedeværelse her, og at undgaa at vække en eller anden Mistanke, hvor enhver Mistanke var farlig. Ligesaa lidt faldt det ham ind, at han i sin Egenskab af Medsammensvoren i et saadant Tilfælde aabenbart havde at snige sig tilbage til Baaden og „ligge tot“ med de fire sorte Præstehunde, indtil hans Herre og Mester kom tilbage fra sin Hyrdetime. Saadanne Tanker kunde ikke komme op i et Hoved, hvis store Hjerne kun havde Rum for et „Hen til HENDE“, medens den lille var fuldt optagen af den tilhørende Bevægelsesdirektion.

Retningen viste Garuda.

Da Arthur i Hælene paa det ivrige lille Dyr traadte

ud mellem Søilerne paa nogle brede Trin, saae han, i en Afstand af neppe hundrede Skridt, den Kuppelbygning, som han allerede havde lagt Mærke til i Forbiseilende, og hørte Stemmer derhenne fra, blandt hvilke ogsaa hin eneste. Og nu saae han hende selv komme omkring Hjørnet. En mandlig Skikkelse — hendes Fader — fulgte hende; saa viste der sig en hvidklædt — en Inder, vistnok Kala Rama.

Et Øieblik derefter var han ved hendes Side.

— Ei, Hr. Steel! Hvilken Overraskelse! Hvor kommer De dog fra?

— Aa, jeg vilde blot se Ruinerne. For at komme i den rigtige Stemning maa man se dem i Maaneskin. Igaar Nat kunde jeg ikke, som De veed; imorgen er der Fest, og altfor længe vilde jeg ikke opsætte det.

Der var Ingen, der plagede ham med nærgaaende Spørgsmaal; men han følte to Par Øine hvile paa sig med saadan noget som Mistanke i Blikket, medens den skikkelige Professor drillende klagede over at „vor unge Ven begyndte at blive en Natteravn: den ene Nat efter Slinger, den næste sværmet bort imellem Ruiner, naar den tredie allerede forud var optaget — hvor letsindigt!

Han havde sin egen Hypothese om Grunden til at den unge Kaledonier just havde valgt denne Nat til et Besøg i disse Ruiner og var ikke uden Sympathi med denne Grund: Man har ogsaa selv været ung engang! jeg kjender det: altid hvor hun var!

Arthur følte, at han blev saare rød i Hovedet og skyndte sig at vise en yderst levende Interesse for det Oldtidsværk, de stod ved.

— Se her denne store Nische, Hr. Steel, begyndte Professoren — den har, som Hns. Excellence lige

har fortalt os, indeholdt et prægtigt siddende Buddha-billede af Bronze, medens de mindre Nischer husede andre buddhistiske Helgene. Hvor det er Jammerskade, at der ikke er noget tilbage af disse Kunstværker — for hvad vi ser her af Skulpturer, giver os en høi Forestilling om Mesterens Kunst. Hvor ubegribeligt, at endogsaa Hovedbilledet, Buddhastatuen, kunde forsvinde saa sporløst.

— Det kan vi vel takke Deres Venner Brahmånerne for, sagde Kala Rama. Men stor Skade er det; for det skal virkelig have været et Mesterværk og maa have taget sig prægtig ud her. Buddha var fremstillet siddende under det hellige Botræ, hvis Guldgrene og Smaragdblade fyldte Nischens Baggrund, medens Jordbunden, som hans høire Haand berørte, var oversaaet med Blomster af Ædelstene.

Amanda nikkede tavs og stirrede hen for sig, som om dette Billedværk i al sin Pragt steg op for hendes indre Syn. Hun mente virkelig ogsaa at kunne huske, at hint Bronzebillede i Stupanischen, som hun havde omtalt, nøiagtig svarede til denne Beskrivelse; men hun var ingenlunde sikker paa, at hendes Phantasi ikke her spillede hende et Puds.

— Det maa jo have været ganske vidunderligt! erklærede Professor Eichstädt. Og hvilken herlig Tid maa det ikke have været for Kunstneren, da han kunde stille saa rigt et Kunstværk op her! —

— Det har det utvivlsomt været, svarede Kala Rama; men ogsaa en saare travl Tid. Thi ikke blot havde han samtidig Ajatasattus Palads under Arbeide, men Fyrst Narada lod ham ogsaa bygge en Forsamlingshal i Nonnernes Lund. Den var ganske vist kun af Træ, men rig paa Udskjæringsarbeide. De Mangotræer derhenne skal være en Rest af hin Lund, saa hans Ar-

beidspladser laa nær nok ved hinanden. Han besøgte dem daglig, og Amara var hans stadige Ledsagerske. Saaledes gik det til, at Prinds Ajatasattu havde rigelig Leilighed til at se hende og beundre hende og snart glødede af Kjærlighed til hende.

— Og Fyrstinden elskede han ogsaa? spurgte Amanda.

— Ja — han elskede Mahamaya, om end paa en anden Maade. I alt Fald led hans Forhold til hende intet Afbræk. Naar dette Forhold nu allerede i og for sig var en Forbrydelse, saa syntes det at blive endnu mindre undskyldeligt derved, at han ikke engang var trofast mod Fyrstinden, men allerede efter saa kort Tids Forløb forelskede sig i en anden. Og dog maa vi sige: hvis han ikke havde været bedre end han syntes at være, vilde han ikke være faldet i denne anden Feil: — saa underlig og selvmodsigende denne Paastand end kan lyde.

— Aa, jeg troer nok, at jeg forstaar, hvordan Deres Excellence mener det, sagde Amanda. Nedenunder alt det Mørke og Vilde har der i hans Væsens Dyb boet en anden, lysere og renere Sjæl, og det var den, med hvilken han elskede Amara.

— Saaledes var det visselig, Memsahib. Men hvad skal vi nu sige, naar vi erfarer, at Amara ogsaa besvarede hans Følelse, saa at der snart flammede en heftig Kjærlighed til Prindsen i hendes Hjerte? Maa vi nu paa samme Maade slutte, at der under hendes Væsens Lyssjæl husede en dunkel og vild Sjæl, der følte sig tiltrukken ved det Frygtelige i Prindsens Væsen?

— Det vil vi ikke haabe, svarede Professoren, og det synes mig ogsaa kun lidet at stemme med det Billed, som Deres Excellence har givet os af Amara!

— Og hvad mener Memsahib? det forekommer mig, at De er den, der bedst kan have en Mening derom — naar De sætter Dem i Amaras Sted.

Amanda blev i høi Grad forlegen, da hun saaledes blev anmodet om at ytre sin Mening. Ja de sidste Ord, med deres Opfordring til at identificere sig selv med Amara, satte hende i den yderste Forvirring.

Hun stammede i Begyndelsen noget i det, men vandt dog snart Herredømme over Tanker og Ord:

— Jeg troer, at enhver af os har to saadanne Sjæle i sig, og dette Vilde — det Forvovne og Stormende, der uvilkaarlig maa have givet Tegn — ligesom Lyn-
glimt — fra sig i en saadan Mands ydre Væsen, og som hun vel ogsaa har hørt om Ytringer af i hans Eventyr i fremmede Egne — det, synes jeg, maa let kunne have haft en farlig Indflydelse paa en ung Piges Phantasi, naar hun selv er af modig og ildfuld Natur; og Amara stammede jo fra en Helteslægt og havde en Kunstner til Fader. Hun har sikkert ikke hørt til den Mængde, „hvis Seil aldrig gaves Stormen til Pris“. Det er jo ogsaa Kræfter, som kan træde baade i det Godes og det Ondes Tjeneste, og hun har naturligvis tydet disse Tegn paa den gunstigste Maade, og bedre end de fortjente. Men skulde ikke dog Hovedsagen være den, at Amara anede, hvad de Andre ikke saae? da Kjærligheden tidt gjør blind, men tillige synsk, skulde hun saa ikke kunne øine den skjulte Skat: netop hint Lyselement paa Bunden af Ajatasattus Sjæl. Og i saa Fald — hvor kunde hun da andet end give sig selv det Løfte at befri det fra Trældommen under den sandselige Naturs og Egen-
nyttens Herredømme, at føre det til Magt, saa at det

„Hvis Seil aldrig o. s. v.“ Shelley (Adonais).

kunde lede hans stærke men vilde Kræfter i det rette Spor?

Kala Rama nikkede bifaldende til hende, men før han kunde sige noget, kom Arthur ham i Forkjøbet. Da Amanda blev stillet overfor dette psykologiske Problem, havde den unge Mand set paa hende med en forventningsfuld og ængstelig Spænding i Blikket, der ikke bidrog saa lidt til at forøge hendes Forlegenhed, og hans Ansigt var blevet kjendelig mørkere, mens hun udtalte sin Mening.

— Jeg kjender jo ikke de Personer, som der her er Tale om, sagde han med lidt tykt Mæle, men efter det Lidet, jeg har hørt antyde om deres Charakter, skulde jeg tro, at den unge Pige var slemt paa Vildspor. Naar hun aflagde et saadant Løfte, vilde jeg sige med den verdenskløge Dronning i „Hamlet“: „Jeg synes, Damen lover lovlig meget.“

— Sig det ikke saa vist, Sahib! svarede Kala Rama. — Verdenskløgten kommer saa ofte tilkort, naar den vil afgjøre, hvad Tro, Kjærlighed og Begeistring formaar eller ikke formaar. I alt Fald vil vi slaa os til Taals ved Mem Amanda Sahibs Dobbeltforklaring, som synes mig at træffe det Rigtige. Men nu er det vel paa Tide, at vi ogsaa beser Ajatasattus Palads, som der rigtignok ikke er saa meget tilbage af som af denne simple og sluttede Bygning.

De gik over til Paladset, hvis Frontside — som Kala Rama gjorde dem opmærksom paa — var rettet lige imod Stupaen; ihvorvel det virkelige Forhold var det omvendte. Thi da Kong Narada saae, at hans Broder byggede sit Palads her, saa valgte han netop denne Plads for den Stupa, som han allerede længst havde i Sinde at opføre — i det Haab, at Synet af det herlige Buddhabillede skulde virke forædlende

og opbyggeligt paa Broderens Gemyt. Og desuden skulde den lille Helligdom forberede til Indtrædelsen i Nonnernes hellige Lund og danne en lille Andagtsstation foran den.

De faa Rum, der endnu kunde skjelnes af Paladset, var snart gennemvandrede. I det andet, en større Hal, af hvilken der stod en Række prægtige Søiler, viste Kala Rama dem Resterne af et Slags lavt Podium, der var bestemt for Bajadererne, naar Prindsen underholdt fornemme Gjæster; hvilket ganske vist, som han tilføiede, kun var sket en eneste Gang.

Nu stod de ude paa den lille Landingsplads, hvor Ministerens Baad laa noget til Siden, bundet til en af Søilerne.

— I hin Tid, sagde Kala Rama, — gik Vandet ikke herhen, men et Stykke Have, der rigtignok ikke kan have været synderlig bredt, strakte sig ned til Søbredden.

— Jeg synes, det maa være mere malerisk, saaledes som det er nu, fandt Arthur.

Det var virkelig ogsaa et prægtigt Syn.

Tilvenstre ragede Paladsbjerget steilt op af Søen, over hvis Flade dets Skygge lagde sig mørkt hen, medens det landleds ind faldt terrasseformet af. Ligeover dets murtindekronede Rand stod Fuldmaanen; — dens Speilbillede i Vandet var som et stort gyldent Øie, der blinkede langsomt og saa stærkt, at det undertiden skiltes ad og for et Øieblik opløste sig i lutter brede Gyldenblink, hvis Gjenskin flakkede op ad de dybt kannelerede Søiler og svøbte sig om svulmende Lemmer af underlige Nympheskikkelser, der stod i Nischer midt paa Søileskafterne eller strakte sig henad deres knægtformede Kapitæler. Nogle af

disse Søiler stod i Vandet, mange vare brudte, andre løftede deres Kapitæler op i den tomme Luft; men der var ogsaa dem, der endnu var forbundne ved deres Architraver. En lille Gruppe for sig bar tre Fjerdedele af en lav Kuppel. Oppe i den sad der — som en Fjer i en Hjelm — en stor Busk. Høit Græs groede paa Architraverne, og om Søileskafterne vævede Lianer deres nedvældende Slør af Blade og underlige Blomster. Tilvenstre for Ruinerne bredte nogle mægtige Figentræer deres Kroner, som stolprede langt ud paa deres Luftrødder. Tilhøire var der en lille Magnolielund, maaske et sent Efterslæt af Paladsets Have. Utallige hvide Hænder strakte sig ligesom bøn-faldende ud mod Søen; krogede Greearme bød den Drikoffer i røde, hvidforede Kopper. Saa vædede Dschanglerne ned igjennem Dalen som en dunkel Flod, af hvilken der hist og her stak en skraa Palme op som en lang, nysgjerrig Strudshals. Endelig kom de dæmrende Bjergformer, der hobede sig op, ligesom byggede af Perlemor, indtil de opløste sig i den samme Sølvglands, der ogsaa sugede Søens matlysende Flade ind i sig.

Den linde Luft var tungt mættet af Magnoliernes søde Duft og af den bitre Mandellugt fra de mange Lotusroser, der i Forgrunden svømmede paa Vandet eller løftede sig op derover; men den var tillige lædskende gjennemtrængt af den Friskhed, som en stor Ferskvandsflade udaander. Af og til blev den dybe Stilhed brudt af en Ugles melankolske Skrig; og langt, langt borte fra lød undertiden den hæse Glammen af en Panther.

— Nei, se blot! raabte Amanda og pegede ud tilvenstre, hvor et lille Lys bevægede sig langsomt frem bag et blomstrende Buskads, hvis Grene hang helt

ned til Vandet — langsomt fremad, indtil det endelig gled ud i Søen.

— En Lygtemand! formodede Doktoren. Jeg har aldrig før set en, men jeg tænkte mig dem altid i levende Bevægelse, hoppende og dandsende, som de uartige Lygtemænd i Goethes Eventyr, der endogsaa truer med at kæntre Færgemandens Baad. Men her i Contemplationens Land er ogsaa de blevne stille, lader det til.

— Det er ingen Lygtemand, Fader, det er en svømmende Lampe — en Lackshmilampe.

Den nærsynede Professor, der kun saae en umiddelbart paa Vandet glidende Flamme, rystede vantro paa Hovedet.

— Nei, nu løber dog vel din Phantasi løbsk med dig, kjære Amanda. Det vilde være en altfor stor Gunst af Tilfældet at vise os saadan en Lampe netop idag.

— Aa, Deres Datter har Ret, sagde Kala Rama. Det er en Lampe, som en Pige eller en ung Kone ofrer til Lackshmi.

— Naa, det maa jeg sige! udbrød Professor Eichstädt. Ikke blot Sceneriet for hint herlige gamle Sagn faar vi at se iaften, men endogsaa selve denne urgamle eventyrlige Skik. Det er da ogsaa kun muligt i Indien, hvor ikke blot Alt vender tilbage, men ogsaa Alt vedligeholder sig.

— Men hvor bliver Pigebarnet selv af? spurgte Kala Rama, for egentlig burde hun jo følge lige efter Lampen og staa derude nu og klappe i Hænderne af Glæde, fordi Gudinden har taget imod hendes Offer og hendes Bøn visselig vil blive opfyldt.

— Aa nei, Deres Excellence! indvendte Professoren, det er meget bedre saadan, ellers vilde det jo ikke

være saa fuldstændig en Illustration. For Mahamaya kom jo heller ikke saa langt, men glemte sin lille Lyssnekke og forblev derinde i det Dunkle, og det ikke ganske alene.

Dette kunde nu ganske vist fra den gode Professors Læber klinge som en betænkelig, ja næsten letsindig Bemærkning. Men man maa tage i Betænkning, at den Begivenhed, som han hentydede til, havde tildraget sig for mer end totusend Aar siden, i hvilket Tilfælde Seklernes Patina skaansomt dækker over alle Nøgenheder — ja det i en saadan Grad, at det ofte næsten ser ud, som om slige antike Elskovseventyr kun have haft det decente Formaal, at en Professor Eichstädt og hans Kolleger i Tidens Fylde kunde tekstkritisere, edere, kommentere og annotere dem.

Arthur havde med stive Øine betragtet den svømmende Lysbaad. Over Amanda og det Maaneskinslandskab, i hvilket han nød hendes Selskab, havde han allerede ganske glemt, hvorledes han var kommen herhen; og dette stille, lysende Budskab erindrede ham nu kun altfor levende derom.

Han følte den unge Piges Blik hvile paa sig — et Blik, som han ellers heller end gjerne mødte; men nu vendte han strax sit eget bort fra hendes, der gjennemlyste ham forskende, ja tankelæsende, medens han mumlede noget om Indernes urgamle, poetiske Skikke. Var det muligt, at hun anede Noget, at hun gjættede denne Lackshmilampes Hemmelighed? Men det var jo næsten utænkeligt!

Han vidste jo ikke, hvilken Nøgle Fortidens Historie havde lagt i hendes Haand.

Da han atter dristede sig til at se paa hende, forfærdedes han over hendes dødelige Bleghed. Hun

lænede sig mat til den mægtige Søile, og et Kuldegys rystede hende synlig.

— Frøken Amanda! hvad feiler De? De forkjøler Dem vist. Det trækker virkelig noget her ved Vandet. Lad mig dog hente et Shawl til Dem.

Og han ilede hen til Baaden.

Med en Kraftanstrengelse rev Amanda sit Blik løs fra den svømmende Lampe, der nu laa ganske stille paa Vandet, strækkende sin Flamme ubevægelig opad og nedad.

— De har gjort mig meget nysgjerrig, Deres Excellence, med det, som De før sagde om de tre Heireskrig. Vilde det være paatrængende af mig, hvis jeg bad Dem fortælle os derom her, hvor vi er paa selve Stedet?

— Naar jeg kan gjøre Dem den ringeste Glæde dermed, Memsahib, svarede Kala Rama venlig — saa vil jeg hjertelig gjerne fortælle.

De Plaider, som den gode Bärbele saa omhyggelig havde stuvet ned i Baadens Agterstavn, blev hentede, og da der her ikke fandtes noget passende Sted at sætte sig paa, gik Selskabet tilbage til Paladsets Frontside, hvor Trinnene førte ned til Stupapladsen og dannede en bekvem Række lave Bænke. Disse blev belagt med Plaiderne, og Alle leirede sig.

Kala Rama satte sig paa det øverste Trin og lænede sig mod en Søilestump. Med den fine Følelse, der altid udmærkede ham, bad han Arthur om at tage Plads ved Siden af sig, for at han ikke skulde føle sig som En, der havde trængt sig ind i deres Kreds og kun blev taalt af Høflighed. Den unge Skotte efterkom saa meget heller denne Opfordring, som han derved kom til at sidde lige overfor Amanda; sælsomt glimrede i hendes dunkle Haar den store, gule Ædelsten,

som Arthur først nu bemærkede dør og ikke uden Mishag gjenkjendte.

Garuda rullede sig sammen ved hendes Fødder og syntes med sine smaa, spidse Øren begjærlig efter at høre mer om denne skrækelig store Slangesten.

— Hr. Steel har nu rigtignok desværre ikke hørt Begyndelsen, bemærkede Amanda.

— Han kommer *medias in res*, erklærede Professorens, men vil nok snart finde sig tilrette.

— Det troer jeg ogsaa, sagde Kala Rama, saa meget mer som Alt, hvad jeg læste for Dem, dog egentlig kun var en Indledning.

TIENDE KAPITEL

Slangestenen. — Andet Stykke.

Da denne Bygning, hvis ærværdige Rester nu omgive os — saaledes begyndte Kala Rama sin Fortælling — netop var bleven fuldendt, foranstaltede Prinds Ajatasatta et Gjæstebud til Husets Indvielse, hvortil han indbød alle sine Venner men navnlig Hoffet. Blandt de indbudne Gjæster befandt sig naturligvis ogsaa Bygmesterens Broder, Feltherren Mahimsasa.

Denne Olding stod endnu bestandig imellem Prindsen og hans ærgjerrige Planer. Ajatasatta havde paa ingen Maade opgivet disse, ihvorvel han undertiden begyndte at fortvivle og stedse mere heldede til den Mening, at han maatte vente taalmodig, til Døden selv med sin Fangeslynge skaffede ham denne høit bedagede Modstander af Veien. Det var imidlertid

et noget trøstesløst Haab. Mahimsasa havde altid været nøisom, ja haard imod sig selv, og i de sidste Aartier havde han levet ganske som en Asket; derfor bød han ikke Sygdom og Sot svage Angrebspunkter og syntes at ville naa den vediske Normalalder af hundrede Livsaar. Hvis blot Feltherren ikke havde været der, hvilken gunstig Leilighed vilde da ikke denne Fæst havde givet ham til at sætte sine Planer i Værk!

Efter en søvnløs Nat, som slige Tanker havde beredt ham, traadte Ajatasattu paa selve Festdagen ud paa disse Trin, for at se om der viste sig nogen Sky paa Himlen, der kunde være truende for hans Forberedelser.

Da saae han derovre ved Hjørnet af Stupaen et underligt Væsen, der med sky Bevægelser sneg sig ængstelig speidende om. Det var en ganske sort Mand, nøgen med Undtagelse af det røde Lændeklæde. Hans Hoved var tilstrækkelig beskyttet mod Solstraalerne af det buskede Haar, der næsten hang ned over de smaa, stikkende Øine, saa at han ikke syntes at have nogen Pande. Næsen var trykket ind, og Underansigtet stak frem med sparsomt uldent Skjæg og opsvulmede Læber. I den ene Næsefløi sad der en stor Jernring, som om han med en Strikke skulde trækkes hen paa Torvet og sælges. „Meget vilde jeg ikke give for ham,“ sagde Ajatasattu og lo ved denne Tanke. „Og dog, hvem veed?“ tilføiede han, idet han traadte ned paa Pladsen og gik nærmere. Et eller andet ved dette underlige Kreatur vakte hans Nysgjerrighed, ja tiltrak ham.

Den sorte Mand syntes det at gaa paa lignende Maade. Han sneg sig rundt om Prindsen i en Bue som et Rovdyr, der ikke veed, om det skal flygte eller springe løs.

Med en bydende Bevægelse vinkede Prindsen ham hen til sig.

— Hvad søger du her, du sorte Hund?

Den saaledes Tiltalte grinede halvt snu, halvt frygt-somt, saa at hans hvide, spidse Ulvetænder kom til-syne. Saa klappede han en Kurv, som han bar under Armen, og sagde med et krybende Buk:

— Rajanaga . . . Cobra . . . dandse, Herre!

Ajatasattu opfordrede ham med en Haandbevægelse til at vise sine Kunster.

Strax satte den Sorte sig paa Hug, slog Laaget tilbage paa Kurven, i hvilken man kun saae et Lag af store, grønne Blade, og begyndte at spille paa en lille Pibe af Rør og Græskar: en uhyggelig, ensformig Melodi, der undertiden blev afbrudt af skjærende Fløitetoner. Bladene begyndte at bevæge sig: først Hovedet og dernæst hele Kroppen af en Slange gled ud over Randen af Kurven, ringlede sig paa Jorden, reiste sig iveiret og blæste Hætten op.

Ajatasattu traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage. Aldrig havde han set en Cobra af en saadan Størrelse. Den var fortræffelig afrettet. Undertiden tog den Sorte den høire Haand fra Fløiten og knipsede med Fingrene hen imod Slangehovedet, der spillede med sin kløftede Tunge og snappede efter Fingrene, saa at de store Gifttænder viste sig. Og den Sorte grinede: „Kun Leg . . . god Naga . . . kjælen som lille Hund.“

Prindsen stampede utaalmodig i Jorden:

— Lad det være nok med de Narrestreger! Hold op med den Tuden og hør paa mig.

Slangetæmmeren lagde øieblikkelig sin Pibe bort, bød den lydige Slange at krybe tilbage i Kurven og trykkede forsigtig Laaget til.

— Du er ikke det, du giver dig ud for. Du er ingen

Gjøgler, sagde Prindsen med et strengt Blik. — Hvor kommer du fra?

Slangetæmmeren strakte Haanden ud imod Vest:

— Fjernt, fjernt, Herre. Hist ude. Fra Solnedgangen.

— Du lyver. Imod Vesten sidde Arier, ædle Stammer, hvidhudede Mænd af ægteste Blod, Gudeætlinger. Du derimod, du sorte Hund, tilhører Abeætlingerne i Norden.

Slangetæmmeren rystede paa Hovedet.

— Nei, nei. Hist, hvor Solen — —

— Ti! afbrød Prindsen ham. Du stammer fra Slangetilbederne i Bjerghulerne. Nægt det ikke. Jeg var selv med at betvinge dem, jeg kjender disse ru Strubelyd. Og jeg veed ogsaa, hvorfor du sniger dig om her.

— Vise Rajanaga frem, Herre, sagde den Sorte. Jeg spiller, den dandser. Nærere sig og mig. Klog Cobra, Rajanaga.

— Skjælv, du Skalk! raabte Prindsen. Du skal dø Døden, hvis du lyver nok engang.

— Jeg skjælver, Herre. Se, hvor jeg skjælver, hvi-skede Slangetæmmeren. Og Angsten rystede virkelig ogsaa alle hans Lemmer som Feberfrost.

— Du har Grund til det, sagde Ajatasattu koldt.

— Veed det, veed det . . . Du stærk, jeg svag, stønnede den Elendige.

— Vort Lands Stolthed, den ædle Helt, der seirrig har ført vor Hær i hundred Slag og endnu vil føre den, skulde Fjenden nærme sig, den ædle Mahimsasa — —

Ret som om dette Ord havde været en Bid henkastet Lokkespise, gjorde den Sorte en uvilkaarlig, rovdyr-agtig Bevægelse.

— Du kjender vel det Navn? spurgte Ajatasattu pludselig og skarpt.

Men Slangetæmmeren sad atter slapt sammenfalden foran ham og stirrede sløvt hen for sig.

— Kjende? nei! Memsamsa? Aldrig hørt.

— Saa hør det da nu og mærk dig det. Thi Navnet Mahimsasa burde ikke være fremmed for nogen af din Stamme. Det var jo Mahimsasa, der for ti Aar siden betvang den sorte Hud, de hulebeboende Slangetilbedere. Han trængte ind i deres Helligdom og vog Slangeguden, som daglig aad en Barnehjerne til Offer. Og af dens skjællede Hoved tog han den Ædelsten ud, der oplyste eders Tempelgrotte. Fra den Dag af bærer han i sit Pandebaand denne vidunderkraftige Sten, der beskytter ham mod Pile og Spærodde og Sværdægge, ja imod Slangebid — —

— Ikke mod Rajanaga's! raabte den Sorte med hvæsende Raseri.

Ajatasattu lo.

— Aha! jeg tænkte det jo nok.

Men den Vilde var atter sunken tilbage i sin dumpe Sløvhed og mumlede med bortvendt Blik:

— Mener kun, ikke tro ... Rajanaga skarp Gift ... Gift for alle Gifte ... Ikke tro ... Ingen modstaa ...

— Ti, du feige Hund, tiltordnede Ajatasattu ham. — Du er gaaet i Fælden. Aa, nu er det for sent at snakke sig fra det ... Hvad? Du troer det ikke? Aa, du veed det kun altfor vel, du, som her med din Rajanaga gaar paa Jagt efter Slangestenen. Det er for at vinde den tilbage, at du er kommen hid.

Disse Ord udøvede en tilintetgjørende Virkning paa den sorte Slangetæmmer. Han reiste sig op paa Knæene, strakte Hænderne mod Himlen, og idet han faldt

plat ned foran Prindsen, slog han Panden mod Jorden.

— O, Herre! skaan mit Liv! Naade, Herre! Du veed Alt! Skaan blot mit Liv! Chranquinchru ikke arm — o! Blandt sine egne ikke Jernring i Næse, Guldring i Næse . . . Chranquinehru viser dig, hvor Skatte er skjult, uhyre Skatte, vogtet af Slinger — Ædelstene som Æg . . .

Med en bydende Bevægelse afbrød Prindsen ham.

— Dit Liv vil jeg skjænke dig, ja — saafremt du tilstaar Alt. Forsøg ikke, at føre mig bag Lysel.

Slangetæmmeren begyndte at tiltale Prindsen først med underdanig Stemme, der ledsagedes af krybende Bevægelser, men efterhaanden med tiltagende Lidenskab, som voxede til dæmonisk Triumf og i den Grad blev revet med af sit eget Raseri og Haab, at de Ord, der før var komne saa sparsomt og enkeltvis, nu syntes at tilstrømme den af sig selv — hvilket da ogsaa bestyrkede Prindsen i hans Formodning, at den Sortes stammende Talebesvær havde været mere forstilt end virkelig.

— Bag Lysel — dig? hvor kunde jeg — hvem kunde? . . . Du veed Alt . . . O, Herre! Du saae Rajanaga tam — saare tam! — Born kan lege med den, naar jeg spiller. Men ser den Kloge Stenen lyse i Mørke — den Sten, som hendes Fader, Slangeguden, bar i sin Pande, da den thronede i Tempelgrotten — den Mand, der bærer den Sten, ham bider Naga, og alle Indiens Urter, alle Trylleord, selv den guddomskraftige Garuda-Galder, som eders Præster kjen- der — de kan ikke redde den Mand, Rajanaga har bidt.

Efter dette Udbrud sank den Vilde flux tilbage til sit sløve, dyriske Væsen.

Ajatasattu betragtede ham med et gjennemborende Blik.

— Du har talt sandt. Tjen mig trofast, og Slange-
stenen — den skal du have.

Et skingrende Skrig fra den Vildes Strube takkede ham.

— Ja, du faar Stenen, du har mit Ord. Men skulde du understaa dig, blot at gjøre det ringeste Skridt paa egen Haand — jeg siger dig, det var dig bedre — —

Den Sorte løftede besværgende Hænderne. Da Ajatasattu saa tav, greb han hans høire Fod, og idet han trykkede sit Hoved ned mod Jorden, satte han Foden paa sin Nakke.

— Chranquinchru — stor Høvding for sit Folk — Chranquinchru er din Træl.

— Vær det med Hud og Haar, svarede Ajatasattu, og du vil ikke komme til at angre det. Men nu — skjul dig nu, hvor du selv vil, for det forstaar du vel paa Slangevis. Kryb i et Hul, forsvind, som om Jorden havde slugt dig. Men naar der her lyder tre Heireskrig, saa kom frem, saa har jeg Brug for dig.

Den Wilde krydsede Armene over Brystet og berørte Jorden med Panden som Tegn paa sin Lydighed.

I dette Øieblik saae Ajatasattu, at en Søster af Buddhas Orden nærmede sig fra den Mangolund, hvis blomstrende Toppe hævede sig bag Stupaens Kuppel.

— Ah ha! Nonnen! mumlede han. Kommer som kaldet. Ogsaa hende har jeg Brug for. Den, der gaar ud at bede to Slags Vildt, har Brug for to Slags Hunde. Doggen for Vildsvin, Vindspilleren for Gazeller.

Med en barsk Haandbevægelse vendte han sig om mod Slangemanden: —

— Bort med dig, sorte Køter!

Den Vilde greb sin Kurv og løb bort med dyrisk Hurtighed.

— Og nu gjælder det om at lokke for den gule Tævehund! mumlede Prindsen, idet han vendte sig om mod Nonnen.

Hun havde nu stillet sig op ved disse Trin. Stille stod hun dér med Blikket nedslaaet, en slank Skikkelse, fra Isse til Fødderne hyllet i en sid, laksfarvet Kaabe, der med sine lige nedfaldende Folder dannede en streng Omramning om det ædle, alvorlige Ansigt. I den høire Haand holdt hun en Almisseskaal af Ler.

Med et forbindtligt og ærbødigt Smil om Læberne nærmede Prindsen sig, bukkede dybt for hende og prisende hendes Fjed, som havde ført hende først til hans Dør, bad han om egenhændig at maatte fylde hendes Skaal til Randen og saaledes erhverve sig Fortjeneste ved alene at skaffe Midlet tilveie for hendes hellige Vandel idag.

Isidasi bøiede takkende Hovedet, og Prindsen ilede op i Hallen, hvor han raabte til sine Tjenere, at de skulde skynde sig at bringe det Bedste, som hans Kjøkken formaaede.

Saa vendte han sig atter til Isidasi, og med mange fagre og daarende Ord udbad han sig den Gunst, at Isidasi vilde bæare hans Fest med sin Nærværelse, som vilde glæde Alle, men navnlig Bakus Datter, Amara, der ærede hende som en Moder.

Med en let Bøining af Hovedet modtog Isidasi Indbydelsen, og Ajatasattu bad nu om at maatte udstyre den nybyggede Vihara med Maatter, idet han forsikrede hende om den Hengivenhed, han nærede for den hellige Orden og ønskede, at hun var i Stand

til at læse i hans Hjerte, eftersom Ord var for svage — —

— Jeg læser deri.

Idet Isidasi afbrød ham med disse Ord, løftede hendes Blik sig fra Stentrinnet og mødte hans med en sælsom Lysen. Blik og Ord forbløffede Prindsen, og hans Smil var tvungent, da han mumlede noget om, at han ønskede det og heller ikke tvivlede derom, da hun jo var saa vis.

— Thi saaledes — afbrød Isidasi ham atter — taler Buddha, den Ophøiede: „Og jeg viser ogsaa mine Disciple hine Stier, der føre dem til at gennemskue andre Væseners inderste Hjerte: det ædle Hjerte som ædelt, det hadefulde Hjerte som hadefuldt, det befriede Hjerte som befriet.“ Saaledes kjender jeg Hjerterne alt efter deres Art. Skal jeg tyde dig dit?

— Tyd det, du Hjertekyndige! Jeg vil være dig taknemlig derfor. Saa lidet kjender Mennesket jo sit eget Inderste.

— Du tænker: denne Nonne, der staar saa ærbar for mig her, er en Hyklerske; thi hellig Vandel, Kydskhed og Sjælsrenhed gives der ikke, men alt Sligt er idel Øienskalkhed og bedragersk Væsen. Hvad om jeg nu kunde vinde hende ved Smiger og rige Gaver, saa at hun tog sig af mit Elskovsanliggende overfor Amara og ved falsk Tale drev det fromme Barn i mine Arme? Sandelig, til Koblerske er Isidasi god nok.

Forfærdet traadte Prindsen et Skridt tilbage.

— Hvad siger du, Hellige? Vil du stille mig paa Prøve?

— Skal jeg sige dig mer endnu? skal jeg tale om Fyrstinden, hos hvem du ikke behøver nogen Koblerske.

— Ti! raabte Prindsen. Dette gaar for vidt, selv af en Spøg at være.

— Aa, din Spøg gaar vidt, Prinds! navnlig ved en Fest.

Da disse Ord blev slynget ham i Møde, ledsagede af et gjennemborende Blik, foer Ajatasattu synlig sammen.

— Skal jeg tale til dig om Festen? vedblev Nonnen og traadte næsten truende et Skridt hen imod ham.

Ajatasattu blegnede.

„Hvad kan hun vide, om hvad jeg har for ved denne Fest, det, som neppe nok endnu er modnet i min Tanke? Aa, hun tænker vel paa hin Hoffest i Pendschab, hvor mit Anslag mislykkedes. Disse Tiggernonner høre jo af vandrende Brødre og Søstre, hvad der hændes i den fjerneste Afkrog; gid Pesten ramme dem, de dovne Ordgydere!“

Men hendes næste Ord belærte ham bedre.

— Skal jeg tale til dig om Festen og om hvad du har for dér?

— Jeg? stammede Prindsen — hvad har jeg for? du drømmer!

— Nei, du drømmer, Prinds, og det er onde Drømme. Men tal ikke om denne Fest med Asketer, paa det at ikke din Stemme til Trods for dine fagre Ord skal forraade dig — dig, som fylder Fade med Forræderi i Hu.

Just som hun med truende Røst og Haandbevægelse udslyngede disse Ord mod den blege og forvirrede Ajatasattu, kom flere Tjenere ud paa Trinnene med gyldne Fade i Hænderne.

Ajatasattu vinkede dem ned til sig og begyndte at fylde Nonnens Almisseskaal, idet han spøgende til-

stod, at han ganske vist gjerne vilde forraade sine Gjæster til Sandsernes slemme Lyst. Men paa hendes Asketsind gled jo al Sandseligt af, som Vanddraaber af et Lotusblad, saa han valgte det Lækreste for hende: om det end var en sød Gift for Andre, saa kunde han dog ikke skade hende dermed.

— Du Daare! Ingen kan du volde Skade uden En: — dig selv. Og ingen kan hjælpe dig uden En: — du selv.

Efter at have ytret disse betydningsfulde Ord gik Isidasi tilbage til Mangolunden.

Ajatasattu stod endnu paa den samme Plet og stirrede mørkt ned for sig, da hans Huspræst Bharadvaja, med alle Tegn paa den største Ophidselse, traadte ud af Paladsets Forhal.

— Prinds! har du hørt det? raabte han, endnu før han var naaet hen til Ajatasattu.

Denne saae i Veiret med et adspredt Blik.

— Hvad er det, der bringer dig saadan ud af Fatning, ædle Bharadvaja?

— Din Broder, begyndte Præsten stakaandet.

— Narada? spurgte Prindsen, med pludselig vakt Opmærksomhed — hvad er der med ham?

— Man siger — men jeg kan ikke tro det — meget har vi oplevet, men skulde dette Rygte bekræfte sig — —

— Hvilket Rygte? — tusend Dæmoner! udbrod Ajatasattu og stampede i Jorden af Utaalmodighed.

— Vi vil faa at høre nu, om det er sandt eller ei, svarede Præsten, da der i det samme lød dumpe Trommeslag, og en Menneskehob — Børn, unge Mænd, Folk af de lavere Kaster — strømmede ind og trængte sig sammen om Stupaen.

En offentlig Udraaber, fulgt af en Trommeslager

og to Hornblæsere, kom nu og stillede sig foran Stupaen. Den store Tromme tav, et Hornsignal paa-bød Tavshed, og Udraaberen forkyndte med høi Røst, at da den ophøiede Buddha lærte os at have Medlidenhed med Alt hvad der lever, forbød Fyrst Narada at slagte Husdyr, hvilket Forbud navnlig ogsaa gjaldt foran Altret: ublodig skulde man dyrke Guderne.

Derpaa fjernede Udraaberen sig atter, ledsaget af sit jublende Følge, for at forkynde Fyrstens Bud i de nærmeste Landsbyer.

Bharadvajas Raseri kjendte ingen Grændser og syntes at ville kvæle ham, saa at han neppe kunde faa de Ord frem, hvori det vilde udgyde sig, medens Prindsens Ligegyldighed og Ro kun dryppede Olie i Ilden. Ajatasattu mente, at dette Forbud gav Vand paa deres Mølle og vilde forøge Tallet af deres Tilhængere betydelig. Men Præsten fraadede: hvad nyttede det? som om de ikke havde Tilhængere nok! Saalænge Mahimsasa var der, vilde ikke en eneste Krieger mod hans Villie løfte sin Haand for dem! Med skjærende Bitterhed lod han Prindsen høre, at denne forlængst havde lovet, at han ved List vilde fjerne Feltherren, men hans Vid lod til at være kommen tilkort.

— Hvis Mahimsasa er din eneste Bekymring, saa slaa dig til Taals, Brahman! sagde Ajatasattu.

— Hvad har du for, Prinds? betænk dog, at han er beskyttet af Slangestenen.

— Det vil vise sig, hvor godt han er beskyttet. Har du indviet mit Hus, saa at det staar rede til værdis at modtage Fyrsteparret?

— Det er indviet, og gid dets Tag maatte styrte ned, naar Mahimsasa nu træder over dets Tærskel, thi det lader til, at Gjæsterne allerede komme.

De havde begge været saa optagne af deres Planer, at de først nu bemærkede det statelige Tog af Elefanter, der nærmede sig ad Veien til Paladsparken — lutter Pragtdyr, hvis perlestukne Pandesmykker og gyldenbræmmede Skabrakker straaledede og funkledede, medens de store Solskærme gyngede oppe over deres Rygge som uhyre Blomster. Den tredie i Rækken var „Tordensky“, Mahimsasas gamle Stridselefant, og i dens Howdah opdagede Ajatasattu Amara ved Feltherrens Side.

— Af alle Mester Bakus Værker sætter jeg Amara høiest, men nu vil jeg bøje mig for hans sidste Værk.

Med disse Ord traadte han hen foran Stupaen og indtog dør en tilbedende Stilling: —

— Dette vil behage hende og skuffe Alle. Se ikke mer derhen, men anstil dig, som om du var høist forbitret over hvad jeg gjør og skjældte mig rasende ud — kun maa du alt imens agte nøie paa, hvad jeg siger.

— Jeg hører, Prinds!

Ajatasattu løftede sine Hænder, som om han rettede en Bøn til Buddhilledet, og sagde med klar og rolig Stemme: —

— Iaften, ved Festen — dør Mahimsasa.

— Prinds! raabte Brahmånen forfærdet og veg et Par Skridt tilbage.

— Ganske godt, Bharadvaja! men heftigere!

Formaningen var overflødig. Den uventede Forkyndelse havde styrtet Præsten ned i en Afgrund af Skræk. Han frygtede for, at Prindsen, ægget af hans Bebrejdelser, nu vilde sætte al Forsigtighed til Side og vove en eller anden fortvivlet Streg, som ødelagde hele Foretagendet og kom dem Alle dyrt at staa.

Bønlig strakte han Hænderne ud mod Ajatasattu.

— Betænk dog, Prinds! jeg besværges dig! ingen Voldsgjærning —!

— Tilfælde — det rene, pure Tilfælde, svarede Prindsen med mild Røst. — Ingen vil kunne beskyldes os for noget; der vil ikke engang røre sig den ringeste Mistanke. Sørg du blot for, at Alle, der holde med os, strømme sammen til min Fest og ere rede.

— Det skal jeg nok, forsikrede Præsten, en Smule beroliget, men —

— Glem ikke at skjælde! afbrød Prindsen ham. Men mærk dig: — jeg vil ikke have, at min Broder kommer af Dage. Frit maa han drage bort, han vil jo aldrig true os med Vaaben.

Med raa Latter raabte Brahmanen: —

— Hans Rige være Hjemløsheden, hans Herskerkaabe den gule Munkekappe! —

— Hvilket vil blive til Frelse for hans Sjæl, tilføiede Prindsen. — Hvor han maa være mig taknemmelig! Nu kan han jo helt hellige sit Liv til den! Jeg befrier ham for Kronens Last og for en utro Hustru ovenikjøbet. Han, som jeg sender dig nu, op-høiede Buddha — o, tag naadig imod ham og hold mig det tilgode, at jeg befrier ham!

Medens de To underholdt sig saaledes og syntes at være høist uenige, vare Elefanterne allerede svunget om i en lang Frontlinie, og da deres Førere nu gav dem Befaling, knælede de alle samtidig ned, hvorpaa de, der sad i Howdaerne, steg ned.

Amara, som ikke vendte Blikket bort fra Prindsen, vilde allerede gaa hen imod Stupaen, da hun følte sig holdt tilbage ved en Flig af sit Klædebøn. Det var „Dyret med Haanden“, som vore vediske Forfædre saa sindrig have kaldet Elefanten, der ikke tillod hende at gaa bort. Mahimsasa, der just havde

svunget sig ned med en Ynglings Lethed, sagde leende: —

— Ei, hvad har dog kunnet lægge saa stærkt Beslag paa vor Amaras Opmærksomhed, at hun endogsaa glemmer at give „Tordensky“ den vante Bid?

Rødmende og forvirret fandt Amara i en Fold af sin Klædning et Par store Bananer, som hun havde taget med til Elefanten, og løskjøbte sig ved denne Gave.

Nu kunde man ganske tydelig høre de Ord, som den forbitrede Brahmån med sand Tordenrøst udslyngede mod Prindsen, der uden at lade sig forstyrre i sin Andagt vendte Ryggen til ham: —

— Men jeg, Præsten Bharadvaja — jeg ryster nu Støvet af mine Fødder, Prinds! for aldrig mer at overskride din Tærskel. — Nei, du Frafaldne! du, der her bøier dig for Kjætterguden! søg dig en anden Præst for dine Haller og dine rummelige Gaarde, hvor fra nu af skaldede, gultklædte Asketer vil gaa ind og ud. Bharadvaja forbander dig og dit Hus! —

— O, du Ophøiede, raabte Prindsen og strakte de sammenlagte Hænder op imod Buddhabilledet — lær du mig at bære saadanne Ord med Ydmyghed.

Amara vendte sig om med Feltherren og pegede paa de To: —

— Se dog, Fa'erbro'er! — Aa, Fader, vendte hun sig saa til Baku, der nu havde sluttet sig til dem — se dog, hvor frømt den stolte Prinds staar dør foran dine Hænders Værk og ydmyg lader saa onde Ord gaa ud over sig.

— Ganske vist et overraskende Syn! sagde Mahim-sasa.

Brahmånen, der var kommen dem nogle Skridt

nærmere, vendte sig endnu en Gang om mod Prindsen og raabte med en truende Bevægelse: —

— Min Forbandelse over dig og over dit Hus! — Og dig, vendte han sig nu imod Fyrst Narada, hvem han stod lige over for — dig, som forbyder Offer-tjenesten, træffe Gudernes Vrede!

— Den træffe mig, svarede Narada med mild Ro — hvis de ere blodtørstige Dæmoner. Men hvis de ere sande Guder, da ville de elske mig, og jer vil de ikke længer hade, — jer Brahmaner, fordi I ikke længer slagte uskyldige Dyr foran deres Altre, dem til Skjændsel og eder selv til Fordærvelse.

Derpaa ilede Narada, uden, at agte paa den bort-gaaende Brahmans Trudsler, hen til sin Broder og omfavnede ham hjertelig: —

— Velsignet være den Time, min kjære Broder, da jeg finder dig her, øvende Andagt foran den Op-høiedes Billed.

— Min Herre og Broder! svarede Ajatasattu — du blev sandelig ledet af Visdommens Aand, da du lod denne Stupa bygge saa nær ved mit Hus. Thi som Sne i Solskin er mit Hjertes Haardhed smeltet overfor dette Billedværks Ansigtstræk; og Længsel efter den Fred, der lyser os i Møde fra dette Aasyn har grebet min, Sjæl.

Smilende vendte Fyrsten sig om mod Baku: —

— Har jeg ikke stedse sagt, at det var et vidunderligt Værk? og et Vidunder har det ogsaa allerede virket!

— Maaske kommer det af den Andagt, som ledede min Haand, svarede Kunstneren.

Mahamaya kastede et overfladisk Blik paa Billedet og sagde i en naadig Velyndertone:

— Ja, Billedet er smukt, og jeg fortryder ikke, at

jeg har anvendt mine Badepenge for hele dette Aar — Afgiften fra to Landsbyer — paa Forgyldningen.

Ajatasattu greb hendes Haand, og idet han bøiede sig ned over den, hviskede han med sagte, smilgende Stemme: „Derfra dets Tryllemagt!“ Saa vendte han sig til Baku:

— Jeg beder Dig, Mester, forklar min Uvidenhed, hvorledes du har fremstillet den Ophøiede for os her.

— Min Prinds! svarede Baku, da jeg stod for denne Opgave, tænkte jeg: — Hvad kan jeg gjøre bedre end spørge min Datterlil, hvorledes hun helst vil have sin Frelser afbildet.

— Saa maa Mesterens Datterlil da selv berette os, hvad hun gav til Svar.

Dybt rødmende og uden at turde slaa Blikket op af Forlegenhed stod den unge Pige dør midt imellem dem. Mahimsasa strøg hende kjærtegnende over Hovedet og opmuntrede hende til at efterkomme denne Opfordring: —

— Prindsen har jo Ret: — fra dine Læber klinger det smukkeste.

— Du veed jo nok, Fa'erbro'er! begyndte Amara undselig, idet hun fattede Mod ved kun at henvende sig til den kjære Olding — du veed jo, hvor glad jeg stedse var, naar der kom en Jatakafortæller og lod os mangt og meget høre om Buddhas tidligere Levnedsløb. Og om det end kun er Eventyr for Folket, som de vise Nonner sige — for mig var det alt sammen hellig Sandhed, og mangen Taare har jeg grædt af Rørelse, naar han som et Dyr i vildene Skov gav sit Liv hen til Rudlens Frelse. Derfor bad jeg Fader om at afbilde den Fuldendte siddende under Botræet i hin Rædselsnat, da han overfor Mara, den Onde,

kaldte Jorden til Vidne paa de gode Gjerninger, som han havde øvet i de henrundne Jordeliv.

— Saa er da, hviskede Ajatasattu, den gyldne Kappe Dronningens Gave, men Billedets Sjæl er din.

— O, tal dog ikke saa, min Prinds! sagde Amara forvirret, — en syndig Skabnings Sjæl!

— Visselig ikke syndig, men svag, forekommer det mig. — Du skjælver — din Haand er kold — dit Øie brænder —!

Baku traadte nærmere og betragtede sin Datter med et bekymret Blik.

— Ja, jeg veed ikke, hvad der er i Veien med Barnet i disse Dage. Tidt frygter jeg, at en snigende Feber truer med at bryde ud.

— Ja, ja! sukkede Feltherren. Hun skranter, det volder mig megen Kummer.

— Aa, det er intet, slet intet! erklærede Amara.

Men Fyrst Narada mente, at man ikke burde tage saadanne Ting for let. Hendes Velvære var alt for dyrebar for dem Alle, og han vilde endnu idag sende sin Livlæge til hende.

— Mig undrer det sandelig ikke, sagde Fyrstinden, at saa sart en Plante smægter i en Luft, der er saa uveirsvanger, at endogsaa min egen, langt kraftigere Natur lider derunder. — Og idet hun vendte sig til Prindsen og saae paa ham med et fast og betydningsfuldt Blik, tilføjede hun: — Hvad mener du, kjære Svoger? Mon ikke Indra snart vil rulle denne tunge Dunst sammen til Skyer og vederkvæge Jorden med Uveirsregn?

Ajatasattu besvarede hendes Blik med et lignende:

— Præsterne, som forstaa sig paa Veirtegn, sige mig, at de vente saadan et Omslag i Veiret.

Derpaa indbød han Fyrsten til at træde ind i Paladset.

— Ikke nu, kjære Broder, svarede Narada. Det er endnu for tidligt. Vi have i Sinde at begive os til Nonnernes Lund for at bese den Forsamlingshal, som Mester Baku har bygget dèr. Lad os altsaa ikke spille Tiden!

— Aa, jeg føler mig virkelig slet ikke vel! sagde Fyrstinden. Dagen er altfor hød, og jeg vil heller vende tilbage til Havehallen, hvor de kjøle Springvand afsvale Luften, for dèr at afvente Aftentimen.

— Indtil denne længselsfuldt ventede Time kalder mine Gjæster til mit Hus, tør jeg heller ikke være ledig, sagde Prindsen, at de ikke maa komme til at savne noget. Du vil derfor undskyldte, at jeg ikke ledsager dig til Nonnernes Lund.

Efter saaledes høflig at have taget Afsked traadte han ind i sit Palads, hvor Hallens Forhæng nu blev trukket sammen, at ikke Middagsheden skulde trænge for meget ind. Fyrsten begav sig videre til Fods, ledsaget af Feltherren, Baku og Amanda og sit personlige Følge.

Elefanterne blev sendt hjem, da der ikke mer var Brug for dem. Thi Narada havde til Hensigt at dvæle i Lunden, indtil Aftensvalingen indtraadte.

Mahamaya blev tilbage med Nimbavati og Ternerne, som hun dog snart skikkede hjem under Paaskud af, at hun i ensom Andagt foran det hellige Billede vilde bede om Helbredelse, da hun havde en Følelse af, at en snigende Feber allerede sydede i hendés Blod.

Hvad det var for en Feber — det vidste Nimbavati kun altfor godt, og bønlig bad hun om at turde blive. Thi hun frygtede at Længslen og den Uro, der rasede i Fyrstinden, skulde drive hende til et altfor

uforsigtigt Skridt. Forgjæves: Mahamaya vilde ikke høre paa nogen Forestilling, og Fostersøsteren maatte adlyde hendes udtrykkelige Befaling.

Neppe var Fyrstinden alene, før Udtryk og Bevægelser forraadte den indre Uro, der søndersled hende. Med hastige Blikke forvissede hun sig om, at intet Speiderøie belurede hende. Saa sprang hun op fra Marmorbænken, forlød Skyggen af det blomstrende Salatræ, gik med ilsomme Fjed henimod Paladset, blev staaende paa Halvveien og pressede Hænderne mod Brystet, som for at hemme Hjertets altfor smertelige Banken — nærmede sig atter til Trinnene — lyttede — saae sig om til alle Sider — traadte nærmere — veg tilbage og udstødte et Frydeskrig, da Ajatasattu nu smuttede ud mellem Forhængets Folder og skyndsomt steg ned til hende, idet han med ængstelige Bevægelser forsøgte at berolige hende.

— Hvad vover du, Mahamaya? — Betænk dog —

Men en Ordstrøm afbrød ham, medens Fyrstinden lidenskabelig klyngede sig til ham: den Syge maatte vove noget for at faa Lægen i Tale. Om han da ikke saae, hvor saare hun led?

Da han forsikrede hende, at han selv ikke led mindre af Længsel, gjød disse Ord kun Olie i Flammerne: —

— Er det mer end tomme Ord, hvormed du vil lulle mig i Ro? Har du ligesom jeg ligget skjælvende paa dit Leie og med forgrædte Øine betragtet det Tegn, som min Negl ridsede i din Arm — den sidste Nat, som om jeg anede, at Adskillelse truede os? Har du det?

— Nei, Mahamaya! Jeg er en Mand; jeg græder ikke over Ar, jeg hugger Saar — dem, der staar os i Veien, hugger jeg Saar. Og naar jeg har skyet dit Selskab — —

— Det har du gjort — du tilstaar det selv! Ve mig Usalige!

— Ja, jeg har undgaaet dig med Villie, fordi jeg havde Brug for hver Time, men navnlig for de tavse Nattetimer — Brug for dem i vor Elskovs Tjeneste for at bygge den et Palads, hvor den kan leve fyrstelig i Stedet for at snige sig om som en Tyv. Forstod du da ikke, hvad jeg sagde før om Veirtegnene? Du spurgte jo selv om dem?

Mahamaya strøg sig forvirret over Panden.

— Om Veirtegnene — jo, vist saa. Det havde jeg allerede glemmt. Ak, jeg kan ikke huske noget mer, og selv Sandserne ere neppe længer i min Magt. Men sig mig — har jeg forstaaet dig ret? Forestaar det? river du min fromme Gemal Diademmet fra Panden?

— Inat gjør jeg det.

— Ja — men Mahimsasa?

— Aa, ham er der sørget for.

— Det er et høit Spil, mumlede Mahamaya skjælvende.

— Et, som jeg vil og maa vinde. Hav derfor kun Taalmodighed nogle faa Timer endnu, og vær forsigtigere end nogensinde. Saa kaster vor Elskov stolt sit Slør, og vi tilhøre hinanden for Alverdens Øine som Landets Drot og Dronning.

Mahamaya segnede overvældet ned paa Bænken.

— Saa snart, mumlede hun — om nogle faa Timer! Jeg kan ikke fatte det — — det tager Veiret fra mig.

Og nu overfaldt der hende en ny Frygt: vilde den retmæssige Besiddelse have samme Tillokkelse for ham som den stjaalne Nydelse: det fyrstelige Leie af Elfenben og Purpur, duftende af Sandeltræ, be-lyst af Søvlamper og ombølget af Harpeklange — vil det drage dig lige saa uimodstaaelig til sig som

Jasminhytten, hemmelighedsfuldt gjennemvævet af Stjernelys mellem duggede Blade, den dulgte Rede for stjaalen Elskovslyst, hvor der endnu dvæler et Ekko af salig Hvisken, hede Kys, dybtstønnende Længselssuk — — ak, blot at mindes dette — — —

Hendes Hoved sank tilbage paa Marmorbænkens Ryglæn, Brystet bølgede, Øinene lukkede sig, og hun syntes at være en Afmagt nær.

Ajatasattu bøiede sig over hende og forsøgte at berolige hende med sin Røst og forsigtige Kjærtegn:

— Naar jeg kun har dig, hvad bryder jeg mig da om Jasmin, Sandelstøv og Purpur? blot jeg favner dit guddommelige Legeme — —

Mahamaya greb hans Arm som en Druknende, der klynger sig til Redningsmanden: —

— Virkelig? er det sandt? — mener du det?

— Hvor kan du spørge, Elskede?

Ordene skulde være forsikrende, men i hendes mistænksomme Øren klang de næsten undvigende.

— Du hviskede saa sledsk til Amara, stammede hun.

— Det var blot af Forsigtighed. Der kunde let røre sig Mistanke, naar jeg var altfor kjølig overfor en smuk Pige.

Som stukket af en Bremse foer Fyrstinden op: —

— Kalder du den Dukke smuk?

— Jeg ikke, skjøndt Mange beundre hende. Men jeg, som sammenligner hende med dig —

Mahamaya afbrød ham heftig: —

— Hun blegnede — hun skjælvede, da du rørte ved hende . . . Hvis det Pigebarn vover — hvis du —

— Hvad falder dig ind? raabte Prindsen. Mahamaya! hvad feiler du?

Med et vildt Skrig kastede Fyrstinden sig om Halsen paa ham: —

— Aa! Ajatasattu — dræb mig heller strax!

— Kom til dig selv, Mahamaya! Elskede — hvor kan du dog — —

Ordene døde hen paa Prindsens Læber.

Amara stod kun en Snes Skridt bag ved dem, støttet til et Træ. Med synlig Anstrengelse holdt hun sig fast ved dets Stamme og havde ikke været i Stand til helt at undertrykke et lille Skrig, da hun saa pludselig blev Parret vår. Thi hun havde holdt sig forsigtig inde i den smalle Skygge, og blændet af Sollyset paa Pladsen var hun kommen uforvarende paa dem, saa at hun ligesaa lidt havde set dem, som de havde mærket hendes Komme.

Ajatasattu fattede sig snart og vinkede til hende med en ivrig Haandbevægelse: —

— Kom og hjælp mig, Amara! Se, Fyrstinden er bleven syg, et Afmagtsanfald — —

Men Mahamaya reiste sig overende med en frygtelig Kraftanstrengelse.

— Kun et lille Anfald, sagde hun med et koldt Smil. Og i en spodsk Tone tilføiede hun: — den Stakkel vil neppe kunne hjælpe mig stort. Hun lader jo til at være endnu sygere end jeg, og formodentlig er det den selvsamme Sygdom.

Men til hendes største Forundring kastede Amara sig ned for hendes Fødder.

— Fyrstinde! du kan hjælpe mig — du kan skaffe mig Helbredelse.

— Helbredelse? — jeg?

— Ja, hvis du vil gaa i Forbøn for mig hos min Fader, at han giver mig Lov til at træde ind i Buddhas hellige Orden.

— I Nonneordenen? udbrød Ajatasattu forfærdet.

Med et mistroisk Blik betragtede Mahamaya den knælende Pige. Saa lo hun foragtelig: —

— Er det muligt? Dertil staa dit Hjertes Begjær? og din Fader vil ikke tillade det?

— Ak! jeg har jo ikke kunnet bringe det over mit Hjerte at tale til ham derom, for det vil volde ham bitter Smerte. Men jeg kan ikke udholde det længer — nei, jeg kan ikke leve længer i denne Syndens og Dødens Verden. Du hørte jo selv Fyrstinde, hvorledes min Fader og min Fa'erbro'er klagede over at en snigende Feber tærede paa min Livskraft.

— Hvad for noget? denne Feber skulde ikke være Andet end Længsel efter den gule Nonnekappe? spurgte Mahamaya spottende.

— Det er Længsel efter Frelsen, efter den Hjertefred, som ikke findes i det verdslige Liv. Den hellige Isidasis fromme Ord har vakt mit Hjerte af dets uklare Sandsedrømme. Hun har vist mig Veien til det tidløse Maal, til Nirvana. Og som En, der har fornummet himmelske Harmonier, og hvis Øre derefter sønderslides af alskens Mislyd, saaledes vanmægter jeg, o Fyrstinde!

— Du skal ikke gjøre det længer, sagde den nu fuldkommen beroligede Mahamaya og klappede hende med ringeagtende Nedladenhed paa Kinden. — Vær ved godt Mod, mit Barn! Ikke blot jeg, men ogsaa Fyrsten — vi vil begge bede din Fader — iaften ved Festen — —

— O nei! strax.

— Strax? spurgte Fyrstinden forundret.

— Ja, for nu er Tiden og Stedet dertil; Fyrsten har sendt mig hid, og han beder dig om at komme til ham og staa ham bi med gode Raad. Thi hvor-

ledes Alt i den nye Hal kan indrettes paa bedste Maade til de fromme Søstres Tarv, det, mener han, kan kun et Kvindeblik se. Derfor bad jeg om Til-ladelse til at bringe dig dette Budskab, og Fyrsten sender dig sin egen Bærestol, at Veien ikke skal volde dig Besvær.

— Ja, saa faar jeg sagtens bekvemme mig til det, svarede Mahamaya.

Paa Amaras Vink nærmede nogle Tjenere sig med en guldskinsende Bærestol.

— Paa Gjensyn ved Festen, Prinds! sagde Mahamaya, men hun tilføiede hviskende: — „Jeg har dog gjort den taabelige lille Sværmske Uret.“ Og med Ordene: — „Vær ubekymret mit Barn, jeg skal ikke glemme din Sag,“ satte hun sig i Bærestolen og blev strax baaret afsted.

Amara vilde følge efter hende, men med en halvt besværgende, halvt bønlig Bevægelse traadte Ajatasattu hende i Veien, saa at hun blev staaende i synlig Forvirring.

— Det er med Nød og Neppe, at jeg har lagt Baand paa mig saa længe, udbrød han. Jeg kan ikke fatte det! du en Nonne!

— Ja, hvis min Fader tillader det, stammede Amara.

— Ja, men jeg tillader det ikke!

— Du?

— Jeg skulde se dig med Haaret afklippet, hyllet i den gule Betlerkappe, hvis plumpe Folder neppe lader En ane dit sarte Legemes yndige Former. Her ved min Tærskel skulde jeg se dig staa, med nedslaget Blik, og holde din Tiggerskaal frem?

Amara smilede mildt:

— Saa vilde du vist ikke lade mig gaa bort med

den tom, og min Betlergang vilde blive til Velsig-
nelse for dig.

Med vild Latter raabte Ajatasattu:

— Hvad! jeg skulde vel endogsaa fylde din Skaal,
som jeg gjorde det før med Isidasis?

— Hvorfor ikke?

— Hvorfor ikke! ved Blomsterpile-Skytten! hvorfor
ikke presse Skaalen randfyldt med perlende Vin til
dine Læber, indtil de le i sød Rus, og rive Pjalterne
af dine Skuldre, og kaste din gyldne Skjønhed paa
Leiet som et Offer til Kama, Verdens Herre?

Skjælvende, men med et Udtryk af stor Værdig-
hed, traadte Amara tilbage. Hendes bebreidende Ud-
raab „Min Prinds“ afbrød den Ophidsedes vilde Ord-
strøm.

— „Min Prinds“ — ja, din! Forstaar du, hvad du
selv siger? Har du været blind eller er min Elskov
dig saa ligegyldig —?

Med streng Røst faldt Amara ham i Talen:

— Ti! Det undrer mig sandelig, at du har Mod
til at tale om Kjærlighed til mig, for hvis Øine du
lige har omfavnet en anden Kvinde. Og hvilken? Din
Brøders Hustru! Aa, bild dig ikke ind, at jeg er taabe-
lig nok til at tro paa hendes Afmagt.

— Ikke? Men dog taabelig nok, til selv at være en
Afmagt nær, da du saae Fyrstinden i mine Arme!

— Ja, med Rette kalder du det taabeligt! Du har set
min sidste Svaghed, Ajatasattu: da de forfængelige
Pigedrømme, de opskræmmede Hjertensønsker for-
lod mig, og jeg stod forvirret af den vilde Skares
Vingslag og vaklede — for aldrig at vakle mere.

— Hør mig, Amara! sagde Prindsen; og idet han
traadte hende nærmere, betragtede han hende med
et bønfoldende Blik, som hun ikke kunde modstaa.

Mahamaya har beruset mig med sin lidenskabelige Elskov; i bredfuldt Maal har hun iskjænket mig Lystens søde Drik — ja, Sandserne svælgede, men Hjertet forblev hungriigt; og mer og mer øde vaagnede det op til smertelig, længselsbaaren Erkjendelse af den ædleste Kvindelighed, som den lyser mig imøde ud af dine Træk. Nei, vend dig ikke bort fra mig, Amara — bliv du min Frelse!

— Det vil jeg blive, naar jeg viser dig Veien, idet min Fod først betræder den — den Vei, der fører til Freden og gjør Ende paa alt Sandseblændværk.

— Min Fod er for ung til at betræde den Vei, og din end mere.

— Sig ikke det, ædle Prinds! Tre Ting, siger Herren, skal man ikke ringeagte: — en ung Slange, en ung Ild og en ung Asket. Det er aldrig for tidligt at betræde Frelsens Vei.

— Aldrig for tidligt? og hvad er din Forsagelse værd, naar du ikke kjender det, du forsager, du lotus-øiede Mø? — Lad dine gyldne Lokker graane, før de falde for Saxen! Der er altid Stunder til at gjøre Bod — men nu forlanger dit opblomstrende Legeme Elskovens og Livets Lyst.

— En udpyntet Grav, kalder Mesteren dette Legeme. Og den Elskovslyst, du taler om, have Vismænd benævnet Dødens Løkkemad.

— Aa, lær den først at kjende! raabte Ajatasattu med et seirrigt Glimt i sine fyrige Øine — lær den at kjende, denne Spise, som mætter Guderne med Udødelighed! Lær mig at kjende — hvad jeg formaar, naar det gjælder om at gjøre den Tilbedte lykkelig! Af Diamanter skal dit Haar blinke som en Kornmark efter en Tordenregn; i Muslin fra Benares, i Silkestoffer fra det fjerne Katumbara skal du svøbe dine Lemmer,

i en kjølig duftende Sky af rødt Sandelstøv skal du hvile. Intet skal være for kostbart for dig, Intet for sjældent. Er Jordbunden dig for ru? jeg lader den slibe — for haard? jeg dækker den med Tæpper. Brænder Solen dig for hedt? — Kongedømmets gule Solskjærm, den vil jeg vinde, over dit dyrebare Hoved skal den svæve — —

Med en bydende Bevægelse udstrakte Amara sin Haand: —

— Nok! hold inde! Allerede svinder din Forstand, fortæret af din vilde Villie.

— Bliv min! bønfaldt Prindsen. Hvad du end monne begjære — —

— Og kunde du end vinde Alt — mig selv, Frister! mig skal du ikke vinde! Det Ubetrædelige vil du betræde, barnagtig begjærer du Maanen til Legetøj, du troer at kunne flyve over Himalaya, du, som vil have Mesterens Datter til Villie.

Og uden at lade sig standse enten ved hans smertelige Udraab eller ved hans Forsøg paa med rystende Hænder at holde hende tilbage ved Kaabens Flig, gik hun hastig bort.

Som bedøvet stirrede Prindsen efter hende. Saa krusede et stedse mere lysende Smil hans Læber: —

„Hvor stolt, hvor kold og hvor attraaværdig!“ tænkte han. „Naar jeg allerede elskede hende, hvilket Navn skal jeg saa give den Flamme, som hun ved denne Adfærd tænder i min Sjæl? Lig en Vandrer, som lader lunkent, støvplumret Cisternevand staa og klatrer op ad Klippevæggen for at drikke af den krystalklare, iskolde Bjergkilde: saaledes Mahamaya lader jeg af fra dig for at vinde Amara.“

Med saadanne Tanker fulgte han hendes hvide Skik-

kelse, der endnu længe var synlig i Skyggen af den Trængang, som førte til Mahimsasas Palads, hvor ogsaa Baku boede. Da tonede der fra Nonnernes Mangolund en flerstemmig Korsang. De fromme Søstre priste Mesteren og den salige Fred som det betragtede, fra Verden og dens Lidenskaber bortvendte Liv alene kjender — priste dem i Toner og Klange, der vare ligesaa pure som de Følelser, de udstrømmede fra.

Men langt fra at synge Fred ind i Ajatasattus Sjæl vakte de tvertimod hans Lidenskab til den vildeste, dæmoniske Trods.

„Ja, syng kun, I fromme Søstre! optag hende i eders Orden! Nonne maa hun vorde — o, hvor rigtig har hun indset det! Et Nonnerov — en af de største Synder, og forbeholdt mig, som Høidepunktet af al Lyst! Hvo vil hindre mig, naar jeg først er Herre i Landet? Jeg er det næsten allerede — men at besidde hende — sandelig, det er mere værd end et Kongerige!

Og med ilsomme Fjed begav han sig ind i sit Palads for at træffe de sidste Forberedelser til sin forræderske Fest.

Stille og øde laa Pladsen. Kun Broncebuddhaen i Stupanischen syntes at leve og med sit milde, overjordiske Smil at lytte til Sangen, der tonede fra Mangolunden. Omsider, da Kuppelbygningens Skygge allerede havde forlænget sig mærkelig, begyndte det at røre sig derinde i Skumringen mellem Mangotræerne — at røre sig og at lyse, som om en gylden Eventyrslange bugtede sig frem mellem Stammerne.

Det var Nonnernes Tog, der nærmede sig. En for en skred Søstrene fremad med Blikket fæstet paa Jorden. Hver af dem bar en Krands, en Guirlande eller en prægtig Blomsterkost, med hvilke de smyk-

kede Trinnene af den sirlige Helligdom, stadig syn-
gende deres fromme, flerstemmige Hymne.

Derpaa steg Isidasi, ledsaget af to aldrende Søstre, op til Buddhanschen og anbragte en Pragtguirlande af hvide, røde og blaa Lotusroser om det ophøiede Ornament, der indranmede den, medens hun i en aandfuld Improvisation, som Choret undertiden faldt ind i, gjentagende de sidste Ord, lovpriste Buddha, der var gaaet forud gjennem Sandseblændværkernes febersvangre Dschangel til Nirvanas svale Lotussø, trædende det brede Elefantspor, som alle andre Væsen-
ner frit kunde bevæge sig fremad i.

Denne beskedne Kultus var just tilendebragt, og Korsangen døde hen i en langtrukken høi Tone, da Amara uventet traadte ind i Søstrenes Kreds. Hun bar ikke et eneste Smykke og var hyllet i en Kappe af samme gule Farve som Nonnernes — kun var den af Silke, da hun ikke havde kunnet finde noget ringere Stof. I Hænderne holdt hun en herlig Blomsterguirlande, som hun lagde over den fremspringende Gesims ved Bronzebuddhaens Fødder. Derpaa løftede hun de sammenlagte Hænder op og bad den Ophøiede om at modtage denne sidste Gave fra Lægsøsteren Amara: maatte hun fra nu af vandre som en trofast Nonne i hint mægtige Spor!

Da Amara havde endt sin fromme Bøn, greb Isidasi hendes Haand og saae hende dybt i Øinene.

— Saa vil du da virkelig træde ind i vor Orden, Amara? Du vil omskifte den hvide Kaabe med den gule?

— Det vil jeg, Ærværdigste, svarede den unge Pige fast og rolig.

— Hvad har da nu aabnet dine Øine saa vidt? Egen Smerte eller den Smerte, du ser rundt om dig?

— Egen Smerte blev mit Lægemedel. Mit Hjerte blussede op i hede Elskovsluer. Men den Mand, der var mig som en Gud, saae jeg besnæret ved en Bolderskes Kunster, saae ham ganske give sig en forbrydersk Lidenskab i Vold. Da erkjendte jeg Lystens Elendighed, i den dybeste Ve tændte sig Sandhedens Lys for mig, og Beslutningen voxede i mit Bryst.

— Har din Fader ogsaa givet sit Samtykke?

— Fyrsten og Fyrstinden anmode ham just nu derom, og han vil sikkert ikke nægte dem det.

— Saa skal du være os velkommen som Søster.

— Velkommen! velkommen! lød det fra Nonnernes Kreds.

— Jeg vil nu vente her, til Fader kommer tilbage fra eders Lund, hvor han viser Fyrsten den Hal, som han har bygget, for at I om Aftenen efter endt Meditation kan have et Samlingssted, hvor I bekvemt kan føre eders religiøse Samtaler. O, maatte jeg snart tage Del i dem!

— Ja, bliv her, mit Barn! sagde Isidasi. Sæt dig ned i Lotusstilling foran Mesterens Billed, tølende dine Sandser og samlende dine Tanker, og overvei Sandheden af det store Mesterord om Forgængeligheden af Alt, hvad der er opstaaet, og om alt det Sammensattes Opløsning.

Efter at have givet Novicen denne Anvisning skred Isidasi ned ad Trinnene, og Nonnerne fjernede sig, som de vare komne, i en lang Række, som Vandregjæssene flyve — „høieste Vandregjæs“, som de alle vare eller stræbte efter at blive, syngende deres ensformige, men skønne Hymne, hvis Toner „stamme fra den stille Kyst hinsides Fødsels og Dødens Hav“.

„Høieste Vandregæsa“ (paramahansa), Betegnelse for den Hellige.

Amara satte sig ned paa det øverste af de brede Trin med korslagte Ben og Hænderne hvilende i Skjødets, den traditionelle „Lotusstilling“, som hun saa tidt havde set Nonnerne indtage, naar de beredte sig til Meditation og jindre Skuen. Neppe havde hun sat sig saaledes tilrette, før hun hørte Skriget af en Heire, som snart efterfulgtes af et andet.

„Det er Heireskrig, jeg hører dér!“ tænkte hun. — „Jeg ser saa gjerne de smukke Fugle med deres brogede Halse og Fjedertoppe.“

Medens hun saae sig om, tonede et tredie Skrig.

Hun speidede nu saa meget ivrigere til alle Sider. Da fik hun Øie paa en skrækkelig sort Skikkelse — en Dæmon syntes hun det maatte være, som krøb ud af et Buskads med busket Haar, grinende, spidse Ulvetænder og en sammentrykket Næse, i hvilken der sad en stor Jernring.

Greben af en frygtelig Skræk sprang hun op og vilde skynde sig bort i modsat Retning — da saae hun Prinds Ajatasattu nærme sig fra den Kant og blev staaende som fastgroet: „Hvis han nu fik Øie paa mig, hvis han forfulgte mig!“

Gysende saae hun sig om efter et eller andet Skjulested.

Nu var Stupaen, som vi jo have set, forsynet med Nischer, bestemte til at huse Billeder af hellige Mænd; de havde imidlertid ikke alle modtaget deres Beboere, og den, der nu befandt sig lige over hende, var netop tom. Hurtig besluttet satte hun sin Fod paa en fremspringende Murkant og ved at gribe fat i en stor Hage, som var anbragt til Ophængning af Guirlander, lykkedes det hende at svinge sig op i Nischen. Her sad hun nu ubevægelig i Lotusstilling, og Glandsen af den gyldengule Silkekappe gav hende en skuffende

Lighed med et Malmbilled, der lige har forladt Mesterens Værksted. Som et saadant virkede hun da ogsaa baade paa Prindsen og paa Slangetæmmeren, da disse nu sneg sig rundt om Stupaen for at forvise sig om, at der ingen Lyttere var i Nærheden, hvorved de kun med et saare skjødesløst Blik streifede Billederne i Nischerne og kun lige saae, at der ogsaa var anbragt et i den, under hvilken de tilfældigvis mødtes og standsede.

ELLEVTE KAPITEL

Tvillingestenene.

Kala Rama holdt inde.

Han mærkede, at den unge Skotte strakte sin venstre Haand ud imod ham, medens han med den høire pegede paa Amanda.

Arthur havde, som det sig for en ung Elsker hør og bør, neppe haft sine Øine fra sin tilbedte Gjenstand. Han havde nok hørt hvert eneste Ord, men havde dog væsentlig beskjæftiget sig med at iagttage Begivenhedernes Reflexer, alt efter som de drøv deres Spil af Lys og Skygge i Amandas bevægelige Træk, medens hun med aandeløs Interesse optog i sig det Oldtids-Frasagn, som den gamle Inder foredrog med hele den orientalske Fortællers plastiske Livfuldhed. Men da han talte om Stupaens Nischer, havde Arthur uvilkaarlig vendt Blikket did, og da han nu atter rettede det paa Amanda, var hendes forandrede Udseende ham strax paafaldende.

Hendes Ansigt var udtryksløst, de aabne Øine stirrede lige paa ham men sikkert uden at se ham. —

Fortællingsstrømmens pludselige Ophør gjorde intet Indtryk paa den unge Pige, og at Mændene pludselig sprang op, mærkede hun heller ikke. Først da hendes Fader bekymret sluttede hende i sine Arme og bestormede hende med ivrige Spørgsmaal, om hvad hun feilede — først da kom hun atter til Besindelse, strøg sig med Haanden over Panden og mødte Kala Ramas Blik. Thi Ministeren bøiede sig over hende som en omhyggelig Læge, der iagttager et nyt og vigtigt Symptom.

— Aa, jeg har ikke sovet — ikke et eneste Øieblik, skyndte hun sig at forsikre, og hendes Bleghed veg for en dyb Rødme; — thi den Tanke, at man kunde have hende mistænkt for at være sovet ind under denne Fortælling gjorde hende ganske hed. — Jeg har hørt det altsammen: hvordan Amara satte sig hen i Lotusstilling og de tre Heireskrig.

— Har De ogsaa hørt, hvordan Prindsen og Slange-tæmmeren gik rundt om Stupaen? spurgte Arthur.

— Hørt? Jeg har set dem, svarede Amanda.

— Du er overtræt og ophidset, Barn! Kom, lad os tage hjem, sagde Professoren og gav hovedrystende sin Befrygtning Udtryk, at de dog maaske havde begaaet en Uforsigtighed, da de foretog denne Natteudflugt.

— Jeg troer ikke, at det var uforsigtigt, troer ikke, vi faar Grund til at angre det, forsikrede Kala Rama ham — og sandelig, jeg er ikke mindre bekymret for Deres Datter end De selv, skjøndt De vel neppe vil tro det . . . Men det er ganske vist det bedste, at De nu tager min Baad, for at Deres Datter saa snart som muligt rigtig kan hvile sig ud. Jeg vil sige til mine

Folk, at de skal ro af alle Kræfter, saa vil De snart være hjemme.

— Ak, Deres Excellence, udbrød Amanda — de stakkels Folk maa dog ikke overanstrenges sig for min Skyld.

— Det er smukt af Dem at tænke paa det, men De bekræfter jo derved kun det Tilnavn, som Folkene allerede har givet Dem, *mâdr mirbhan*, Barmhjertigheds Moder. Vær De imidlertid ganske rolig! det vil ikke skade Folkene, og de vil gjerne bruge deres sidste Kræfter for Deres Skyld. For skjøndt De kun lidet aner det, er De elsket — endogsaa af disse sorte Pariaer. Jeg hørte dem før, mens de krøb sammen i Baaden og tyggede deres Betel, blive enige om, at den fremmede Memsahib vistnok maatte være en god Fe — *mâdr mirbhan*. Naa, vor gode Fe maa vi allesammen vaage over. Kom nu, kjære Memsahib! — De føler Dem dog ikke for svag nu?

— Nei, nei! jeg er ganske rask, svarede Amanda, idet hun greb den Haand, som Kala Rama med et opmuntrende Smil rakte hende, og reiste sig op ved deus Hjelp.

Men hendes Knæ rystede under hende, og hun tog taknemlig mod den Arm, som Arthur ivrig bød hende.

Hvor gjerne havde han ikke baaret hende ned i Fartøiet paa sin stærke Arm, saaledes som Edmund en Gang havde baaret hende ned i Kahytten fra Briggens Dæk. Allerede i Kalkutta havde hans Fætter leende fortalt ham om dette første Møde. Hvor han nu hadede denne Fætter! Og hvor denne Fætter lignede hin Skurk af en Prinds, der elskede den yndige og ædle Amara! Var det ikke som talt ud af Edmunds Sjæl, da Prindsen udbrød: „Hvem vil hindre mig,

naar jeg først er Herre i Landet!“ Og Edmund — skulde han virkelig blive Herre her i Landet?

— Hvad er der, Herr Steel? spurgte Amanda, som mærkede et pludseligt Ryk.

— Aa, undskyld, Frøken Eichstädt! Jeg tænkte blot paa denne — hvad hed han nu — Ajatasattu.

Amanda saae paa ham med et Blik, der havde noget hemmelig forskende ved sig.

Han lo lidt tvungent.

— Det lader næsten til, at jeg ikke er bleven klo- gere, siden jeg som syvaarig Dreng ved mit første Theaterbesøg sprang op i Parterret og advarede den brave Mand imod Skurken!

De havde naaet den lille Landingsplads. Baaden gled frem fra sit Skjulested mellem Søilerne. Det bevæ- gede Vand lod Maanens Speilys flakke op, og den gule Diamant, som Amanda bar, blinkede, ret som om den hilste paa Søen.

Arthur havde forlængst bemærket Stenen i den Til- bedtes Haar, og denne Pryd havde ikke behaget ham. Da dens Straaler nu skar ham saa uforskammet i Øinene, gjorde han en sur Mine.

— Naa, Kala Rama har nok foræret Dem sin Ædel- sten, sagde han ærgerlig.

— Foræret? Amanda lo næsten overgiven. Aa, saa- dan en Sten forærer man vel ikke bort.

— Det lader dog til, at Kala Rama har den Vane. I Eftermiddags gav han Edmund Slangestenen.

— Slangestenen? Jeg troede, det var den, jeg bar.

— Nei, denne er en anden, som han ogsaa viste os, en Tvillingsten. Slangestenen har han som sagt skjæn- ket Edmund og Dem aabenbart denne her. De hører sammen fra gammel Tid af, troer jeg.

— Ja, Stenene hører sammen. Mahimsasa fandt dem

begge i Tigerhulen. Den ene var indfattet i Bunden af en Jaspisskaal, den anden sad i Slangens Pande. I det mindste fortæller Sagnet det. Og den sidste har han altsaa nu givet til Edmund, tilføiede hun tankefuldt og lagde slet ikke Mærke til, at hun kaldte Trevelyan ved Fornavn.

Arthur derimod hørte det meget godt.

Til al Lykke stirrede Amanda ned i det blinkende Vand, saa at hun ikke saae, hvorledes hans forpinte Hjerter sugede alt Blodet bort fra hans Kinder, til han stod saa bleg som et Spøgelse ved Siden af hende og mumlede:

— Den tilhører Edmund, saa vist som denne tilhører Dem, naar De vil tage mod saadan en Foræring.

Amanda erindrede nu, at Kala Rama i Faderens Studerestue efter Oplæsningen havde yttret, at hvis Slangestenen endnu besad sine gamle beskyttende Egenskaber, saa vilde det være en Lykke for Sir Edmund at have den hos sig i det vilde Afghanistan. Denne Bemærkning var gaaet ind ad det ene Øre og ud af det andet. Thi den Efterretning, der knyttede sig dertil, om Edmunds afghanistanske Mission, havde givet ham noget Alvorligere at tænke paa. Nu forekom det ogsaa hende sælsomt, at den vise Kala Rama havde givet disse to Stene, der fra først af hørte sammen, til ham og hende.

Men hun lo denne Tanke bort med sin overgivne Ungmø-Latter, ihvorvel den her ikke var saa ganske ægte. For uden at have set paa Arthur fik hun en Anelse om, hvad der bevægede sig saa stormende i hans Hjertedyb.

— Sikken et Indfald, Herr Steel! — Tage imod en saadan Foræring! Det er jo kun et Lune af Hns. Excellence. Han vilde blot selv rigtig kunne se paa

Stenen. Men godt er det, at De erindrer mig derom, for jeg selv havde virkelig helt glemt den. Aa, vær saa venlig at tage den ud af Sløret for at jeg kan give den tilbage til Hns. Excellence.

Hun kunde ikke i dette Øieblik have bedt sin Ridder om en Tjeneste, som han vilde have paataget sig med større Lyst. Under alle Omstændigheder vilde en saadan intim og vedvarende Berøring mellem hans Fingre og Amandas spindelvævsfine, silkebløde Haar have jaget det ene elektriske Salighedsgys efter det andet gjennem ham; men kom nu endda den opløftende Følelse til, at han løste et magisk Baand, der var knyttet mellem hans Fætter og den Elskede; og det lille Kammerpigearbejde gjorde ham saa rød, som han nyssens havde været bleg.

Amanda traadte hen til Kala Rama, der var i Færd med at give Roerkarlene sine Anvisninger. Hun takkede ham, fordi hun havde maattet bære den kostbare Sten saa længe og befæstede den med behændige Fingre i hans Turban, hvad Oldingen da ogsaa uden Modsigelse fandt sig i; kun forsikrede han hende, at Stenen ved en saadan Degradation sikkert vilde miste den sidste Rest af sin Lyskraft.

Et Øieblik derefter stod Kala Rama alene mellem Landingspladsens Søiler. Hans venstre Haand vinkede en Hilsen til de Bortfarende.

Tankefuldt saae han efter dem, indtil Baaden var forsvundet ude i Taageglandsen — og længer endnu. Tanken fulgte, hvor Øiet ikke mer naaede hen.

Da han endelig vendte sig om, trængte hans Blik gjennem Søilehallerne helt ud til Stupaen. Maanen stod allerede noget lavt; Pladsen selv, Trinbasisen og den nederste Del af Kuppelbygningen laa i Skygge. Men lige ved den underste Rand af det oplyste Luft-

lag skinnede der noget som en stor, hvid Tulipan: Turbanen paa Hovedet af en Inder, som stod ved Siden af Stupaen.

TOLVTE KAPITEL

Under Tegnet af den tiltagende Maane.

— Barn! er du vaagen? Det er sent! Du Paladsets Pryd — lyt!

Ordene syntes ikke at hviskes af Menneskelæber men at hvisles af selve de duggede Blade.

Ranien løftede Hovedet langsomt og ligesom med Besvær og lyttede.

Langt, langt borte fra lød der noget som Brummen af et fjernt Uveir, kun at Tordenen ikke lod til at komme ned fra Himlen men syntes at rulle hen ad Jorden, gennem Græsset.

— Det er godt, Ayah! jeg kommer.

Hun bøiede sig frem og hviskede ind i den dunkle Bladenat — hviskede og nynnede med lullende Tonefald, som en Moder, der taler til sit Nor: —

— Vaagn, min Galt — vaagn op — lyt! lyt til den vrede Brummen af den hungrige Tiger, som vender tilbage til sit Leie fra en bytteløs Jagt! Alle Dschanglens Dyr veed det nu: Tigeren vender tilbage til sin Hule, snart vil Schakalen hyle for tredie Gang — det lider mod Dag. Min Vildorne maa opsøge sit Tilflugtssted. Lad ikke den altfor lysende Dagstjerne træffe dig underveis! Et Ichneumonhjerte, stegt med Coraka og Tumbifrugter og indviet med de gamle ægte Galdersprog, som vore Præster have glemt —

(forbandet være deres Ukyndighed!) — saadan et Tryllemiddel har du jo ikke ædt, hvor skulde du alt-saa forblive usynlig for fjendtlige Speiderøine, du min Vildgalt! Rajputanerne elske Vildsvinejagten — hurtige ere deres Heste, hvasse ere deres Spærodde; vogt dig vel! men til Brahmånløven kvæde du: — „Hvor de hvide Duer kredse, hvor de hvide Duer kredse.“ Viis er Brahmånløven, han vil forstaa det. Gjennem Dschauglernes Sumpe, over Søens Vover, vad nu, svøm nu, min Galt! Om! Shava! Om!

— Hvi kalder du mig din Galt? spurgte en mat, drømmeberuset Røst — ud fra Bladenatten.

— Er du det ikke, o Herre? Da jeg bad dig om at præge min Skulder med dine Tænders Mærke, hvilket Tegn valgte du da? Det var ikke „Perleraden“, ikke „den sønderrevne Sky“ og heller ikke „Rovfuglefoden“, nei, „Vildgaltens Bid“ var det Tegn, hvor-med du mærkede mit Kjød. Fjernt fra Indiens hel-lige Jordbund blev du født, du blev opdraget blandt Frankerne, uden Kundskab til vort Tungemaal, vore Sagn og Sæder. Men i dit eget Væsens Dyb fandt du det rette Tegn. Thi du er jo, o Herre, Râm, og Râm var selve den straalende Vishnu, og Vishnu var den guddommelige Galt, som løftede Verden op af Ur-vandenes kimsvangre Dynd, saa at Jorden hang som en Rodknold ved dens gyldne Huggetand. Saaledes har du jo ogsaa, o Herre, ført en ny Verden af Lyst og Ve for Dagens Lys. Og med Vildgaltens Bid har du indviet dette stakkels Legeme, der hidtil kun var som et bevæget Lig — indviet det til den høieste Elskovssalighed.

Edmund lyttede drømmefortabt. Han følte sig vug-get af mumlende Tonebølger, der førte ham tilbage til de fjerneste Tider. Det var jo ikke Ramien, ikke

en Hindukvinde fra idag, det var selve dette vidunderlige Indien, der talte til ham, mumlede og nynnede: ældgamle Hymnebrudstykker, vildfarne Omkvæd, sælsomme Sprog, mystiske Ritualstavelser — uforstaaelige Ord, hvis længst forglemte Mening bundede i hans Races Urmyther.

Saa følte han, at hans Arm blev løftet i Veiret. Rationen trak Mandsarmens stærke Muskelfletning ind i den Lysstraale, som Maanen skjød ind imellem Bladene. Truffet af den lyste der en kredsrund Plet op paa Huden; og med Pegefingerens rosenrøde Negl, der var saa spids som Kloen paa en Katteskilling, ridse hun Billedet af den seglformede Maane ind i denne Plet, saa at det stod der som Præget paa en Guldmønt; thi større var Rundkredsen ikke.

Og hun talte og kvad: —

— Saa sandt dette er Billedet af den tiltagende Maane — ikke af den aftagende: — saa sandt skal vor Elskov tiltage, ikke aftage!

Saa sandt Maanen tiltager i Væxt ved de fra Jorden opstigende salige Sjæles Glands: saa sandt skal vore Sjæle stige straalende op til voxende Salighed!

Saa sandt Maanen er Hemmelighedernes Vogter: saa sandt skal dette vort Møde forblive hemmeligt, en Forborgenhed for Menneskene!

Saa sandt Maanen er Lægeurternes Herre: saa sandt skal vor Elskov være karsk og ikke sygne!

Saa sandt Maanen er Vandenes Herre og drager dem uimodstaaelig til sig: — saa sandt skal Blodet i dine Aarer syde af Traa, naar du betragter dette Negle-Mærke!

Saa sandt Maanen, om den end forsvinder, stedse vender tilbage igjen: saa sandt skal du stedse paany vende tilbage i mine Arme!

Om! — Om! — Om! —

Hun trykkede sine Læber mod Pletten og sugede, saa at en prikkende, sydende Smerte gjennemjog ham. Saa lod hun Armen falde. Løvet raslede sagte og længe, som naar en Slange glider bort.

Edmund laa endnu der med lukkede Øine. Det forekom ham, at han havde haft en sælsom, eventyrlig Drøm og at han maatte vaagne i sin Seng i London.

Han strøg sig med Haanden over Panden og løftede Armen, til der i Maanestraalens skarpe Lys kom noget som en Guldmønt til Syne — præget med Tegnet af den tiltagende Maane.

TRETTENDE KAPITEL

Adepterne.

Mellem Søilerne paa Landingspladsen, hvor Kala Rama havde staaet og tilvinket sine bortseilende Venner sin Hilsen, stod nu to Mænd: Kala Rama og den fremmede Yogi, hvem de kaldte „den store Broder“.

Guru og Chela stod tavse dør ved Siden af hinanden.

De saae efter en Baad, der var gledet frem bag det blomstrende Buskads tilhøire, i det usynlige Spor af hin svømmende Lackshmilampe, der længst var slukket et Steds ude paa Søen, over hvis mat lysende Flade det lille Fartøi nu ilede bort. I Forstavnen stod fire Sorte og roede; en Evropæer laa tilbagelænet i Bagstavnen. Smaabølger, som vare rørte op af Aareslagene, plaskede sagte om Marmorfliserne.

Endelig tog Kala Rama til Orde:

— Han vilde ikke blive roet bort dør, men ligge i sin Grav oppe i Høiene ved Krishnatemplet, hvis du ikke tilfældigvis var kommen til.

— Tilfældigvis?

— Du veed, hvordan jeg mener det, Mester!

Broderen nikkede:

— Det er sandt, jeg vidste ikke, hvad der var i Gjære. Først imorgen vilde jeg vise mig for dig, og det var min Hensigt at tilbringe Eftermiddagen og Aftenen oppe i hin Tempelruin, hvor jeg allerede et Par Gange har holdt Rast og haft gode Tanker. Med dem er det ligesom befolket for mig — et Sted, der er vel egnet til Beskuelse og til Eftertanke. Da jeg kom i Nærheden af mit Maal, saae jeg en Europæer omsværmet af en Bande Thagger, og reddede ham. Du veed jo, at jeg har tilegnet mig deres Sprog, saa det faldt mig ikke vanskeligt at jage dem bort.

— Og kjendte du ham, som du reddede?

— Den Gang endnu ikke. Men det Indtryk, han havde gjort paa mig, sagde mig, at det ikke var første Gang, vore Veie krydsedes paa denne lange, jordiske Pilgrimsfærd. Saa satte jeg mig da hen og fordybede mig i den indre Selvskuen, som ogsaa du engang vil kunne udøve, den Skuen, som vækker Erindringen om tidligere gennemlevede Existensformer. Og jeg fandt, hvor vi havde vandret sammen. Næmlig paa det selv-samme Sted. Thi jeg fandt, o Kala Rama! at den Gang, da jeg hed Fyrst Narada og han hed Prinds Ajatasattu — da gik jeg paa en yndig Eftermiddag alene med ham over hint Høidedrag, der er bedækket med Klippeblokke og Myrthebuske. Thi vi havde ladet Elefanterne bringe os op ad Stigningen og begav os nu tilfods til det lille Tempel, der endnu

ikke var fuldt færdigt, og som min Halvbroder lod bygge og vilde indvie til Krishna — aabenbart for at vinde Tilhængere blandt mit Riges mange Krishna-Dyrkere. Den Gang nærrede jeg ganske vist ikke nogen saadan Mistanke, men saae deri kun en Ytring af nedarvet Religiøsitet. Vel havde det været mig kjærere, hvis han havde stiftet en Helligdom for Buddhas rene Lære. Men jeg vilde gjerne vise ham min Deltagelse, og jeg betænkte ogsaa, hvor megen sand Erkjendelse der indeholdes i Krishnatroen, navnlig i den herlige og dybsindige Bhagavadgita.

— „Den der i alle Væsner ser den høieste Guddom, som ikke dør, naar de dø, han er seende; og da hanser den samme Guddom i Alle, vil han ikke selv volde sig selv Skade, og vandrer saaledes den høieste Vei.“ —

— Vel talt, Chela. Netop dette Vers tog jeg til Udgangspunkt, da vi i den stille Aftentime sad oppe i Templets Porticus. Ved Hjælp af dette og lignende Gita-Ord viste jeg ham den Andagtsøvelse, som Buddha kalder „Veien til Brahman“ — hvorledes vi i alle levende Væsener skulde gjenfinde vort eget Grundvæsen, idet vi bestandig gjentage hint store Upanishad-Ord *tat-tvam-asi*; og hvorledes der ved en saadan Erkjendelse ikke kan opstaa Ondsindethed, men bestandig maa udvikle sig en dybere Medlidenhed. Saaledes stammer, som du ser, hin Befolkning af Helligdommen med gode Tanker fra en langt ældre Tid, end jeg selv var mig bevidst.

— Jeg formoder, Mester! begyndte Kala Rama efter en lille eftertænkning Pause — at det efter denne Gjenkjendelse ikke er faldet dig vanskeligt at gjenemskue, hvad denne Fremmede har for her — eller

tat-tvam-asi ∴ det er dig.

lad os heller sige: denne os saa velbekjendte, gjenfødte Ajatasattu.

Broderen nikkede.

— Allerede Thaggernes Overfald viste mig, at han var kommen paa farlige Afveie. Af Rovbegjærlighed kunde de jo ikke tragte ham efter Livet. Jeg fik en Mistanke om, at det var Skinsyge og Hevn, der var paa Spil, om at Gammelt her levede op paa Ny. Jeg formodede et Elskovseventyr med Ranien, jeg frygtede alvorligere og sortere Planer; og alt dette fandt jeg bekræftet, da jeg talte med ham i hans Bungalow.

— Du har talt med ham siden, Mester! udbrød Kala Rama. — Men det kunde jeg da have sagt mig selv. Du var naturligvis ikke kommen til Bungalowen blot for at sende mig en Hilsen gjennem Mem Amanda Sahib, skjøndt du ganske vist glædede mig i høi Grad ved denne Hilsen og opmuntrede mig endnu mer, end du allerede havde gjort ved din skriftlige Anmeldelse.

Guruen smilede over dette Udtryk.

— Mindre det end et Allarmskud, beregnet paa at vække hans Opmærksomhed, blot faa ham til at studse — ham, der tumlede saa blindt afsted. At studse og besinde sig, o Kala Rama, det er jo Begyndelsen til al Gaaen-i-sig-selv, til al Omvendelse. Det var da jeg sad bekymret i mit Sind for, hvad han vel maatte have for og hvad der vilde times ham, at min Fjernskuen viste mig ham i Havestuen af hans Bungalow sammen med en ung og en ældre Mand. Han havde et aabent Brev i Haanden, og den Tanke slog ned i mig at give Allarmskuddet ved at kaste et Par Ord hen paa den tomme Side.

— „Forsynets Pegefinger“ — Ordene kunde ikke have fundet nogen mere passende Plads.

— Det var ikke saa meget, hvor de stod, som at de stod der, det kom an paa. Men jeg havde ganske vist set Ministeriets Segl paa Konvoluten, og jeg sluttede deraf, at man havde Brug for ham et eller andet Sted. Hvor det nu end maatte være — i alt Fald var han bedre anbragt dèr end her. Hvilken som helst Veiviser var for ham „Forsynets Pegefinger“ for at tale i hans eller i alt Fald i hans Folks Sprog.

— Din Formodning, Mester, var fuldkommen rigtig, og det kunde heller ikke have truffet sig bedre.

Og Kala Rama fortalte sin Guru om den Sendelse til Afghanistan, som den engelske Regering vilde overdrage Edmund.

Den store Broder nikkede eftertænksomt.

— Du har Ret — et gunstigere Tilfælde kunde ikke let være kommet os til Hjælp. I Virkeligheden hændes vel sjelden noget af Betydning, uden at denne ubekjendte Faktor griber ind. Vi maa naturligvis ikke gjøre Regning paa den i vore Foretagender; men den Vise vil altid lade et vist Spillerum staa aabent for den, og vel ogsaa vove et og andet i Tillid til den. Hvor fjernt ligger ikke Stridighederne mellem Dost Muhammad og Shah Shuja og Rusland-Englands Rivalitet fra hine Begivenheder ved et lille indisk Hof paa Chandraguptas og Alexander den Stores Tid! Og dog spinde de sig sammen til en eneste Traad, der nu føier sig ind i Mønstret og giver det en ny Farve. Alle rede nu virker denne Farve paa vor Helts Phantasi, allerede staar hans Hu maaske i al Hemmelighed mere til det afghanistanske Eventyr end til det, som lokker ham her. Kun maa det nødvendigvis forekomme ham anderledes, fordi hint er det Nye, imedens dette her er det Gamle, der virker med en Fatalitets Magt. Denne Magt føler han fuldt vel, men han føler ikke,

at Fataliteten kun ligger i, at han bestemmer sig, ikke i hvad han beslutter sig til. Han kan føre sit forbryderske Foretagende igjennem, men han kan ogsaa vende sig bort fra det.

— Og i det sidste ligger Friheden, sagde Kala Rama og saae paa sin Guru med et halvt spørgende Blik.

Broderen nikkede samstemmende, med et velviligt Smil.

— Vi kunne udtrykke os saaledes og ville ogsaa derved væsentlig træffe det Rette, om end den moralske Frihed altid maa forblive et Mysterium for den menneskelige Fornuft. Men i alt Fald kan ingen ydre Indgriben fritage hans Væsen for Afgjørelsens Nødvendighed. Selv Amaras Selvopofrelse har ikke formaaet det, som vi nu tydelig se. Og dersom Thaggerne havde haft frit Spil, saa vilde Handlingen ganske vist være udeblevet, men den vilde for hans Vedkommende i Virkeligheden kun være opsat; thi ligesom imprægneret med denne Forestilling vilde hans Villie have styrtet sig ind i netop saadan en Tilværelsesform, i netop saadanne Forhold, som bød ham de bedste Muligheder til at forsøge det samme paany. I alt Fald er det Karmaloven, saaledes som den tager sig ud fra mit ganske vist endnu yderst begrændsede Standpunkt.

Mesteren tav.

Kala Ramas Pande rynkede sig, som hos en Mand, der forsøger at samle, hvad der er vanskeligt at samle og bag Vævet af det saaledes Samlede at udgrunde, hvad der er endnu vanskeligere at udgrunde.

Endelig talte Kala Rama: —

— Dine Ord, Mester, gør mig det nu klart, hvorfor jeg saa nødig vilde træde i Kampstilling overfor ham og bekvæmpe ham med Magtmidler, saa at jeg

næsten tøvede længere, end min Pligt tillod det. En indre Røst holdt mig tilbage; men i de sidste Dage havde jeg Timer af bange Tvivl, især imorges. Jeg famlede i Tasmørke og kunde ikke finde min Vei.

— Ministerens Kamp med Adepten.

— Saa kom denne Efterretning fra England om den afghanistanske Mission som en sand Straale af Haab. „Hvis han blot vil tage imod den,“ tænkte jeg. Men da jeg saae din Skrift paa Brevet — da begyndte det først ret at blive lyst om mig: — nu vidste jeg, at jeg ikke længer stod alene, jeg saae Mesterens Haand paa Væverladen.

— Naa, kjære Kala Rama! sagde Broderen i en næsten oprømt Tone, som kun den, der staar over en Sag, kan anslaa — saadan vil vi dog ikke just kalde det! Men det skulde ganske vist gaa underligt til, om vi to Adepter ikke skulde kunne løse denne gordiske Knude paa en lidt finere Maade, end Ajasattus berømte Ven løste sin. For derved kan man vel hindre det Slette men ikke skabe Godt.

Med glad Tillid saae Kala Rama ham ind i Øinene.

— Du talte om Amaras Selvopofrelse. O, maatte vi imorgen opleve dens Frugter!

— Det vil vi komme til. Thi ogsaa Amanda har jeg set, som du jo veed. Da maatte jeg nu ganske vist undre mig saare over denne Daare, som lever under Tag sammen med et saadant Væsen og dog kunde synke hen i saa dump en Elskovsrus sammen med Ranien. Men saa meget mere afgjørende vil Virkningen være, naar han vaagner af denne Sandsedrøm — naar han slaar Øinene op og opdager hende.

— Jeg har allerede oplyst hende noget, sagde Kala Rama. Hun er ganske opfyldt af, hvad hun selv holder for et gammelt Sagn, skjøndt hun maaske heller

ikke gjør det længer; for hun er som En, der er ved at vaagne. Et elskeligt Væsen, og i al sin barnlige Enfold, saa nær den sande Visdom.

— Hun, der en Gang hed Amara — hvorledes skulde hun vel kunne tage Skikkelse i en ringere Form? Ligesaa lidt som Mahimsasa kunde være bleven noget Ringere end hvad du er og fra imorgen af vil vorde i stedse friere Flugt.

— Saa mener du altsaa, Mester, at jeg allerede nu, saaledes som Forholdene nu ere — —

— Som du havde tænkt dig det, som vi havde aftalt, saaledes lad det blive! Du har beskikket dit Hus; din Brødersøn er indviet i Alt og rede til at overtage Styret. Se ikke længer tilbage, Kala Rama! men læg denne Sag trygt i mine Hænder.

— Du tager en tung Last fra mine Skuldre, Mester! Jeg har glædet mig saa uendelig til Friheden. Jeg har i alt Fald efter Vesterlandets Forestillinger naaet Støvets Aar, og jeg tør sige, jeg har ikke ligget paa den lade Side. Men nu er jeg ogsaa træt af Kampen — det vil sige: — jeg længes efter en anden og renere Kamp.

— Saaledes er det ret, Chela! sagde Mesteren. Hvad sagde dog den ædle og vise Isidasi, da vi sidste Gang var sammen her, til disse Hallers Indvielse? „Ikke Fred, o Konge! nei, Kamp, ny Kamp — thi kun den Kjæmpende seirer.“

— Ja, sagde Kala Rama, hensunket i dybe Erindringer. — Saaledes talte Isidasi. Hvorledes taler hun nu?

— Hun tier.

— Hvor vandrer hun?

— Hun hviler.

— Og vi?

Broderen lagde sin Haand paa sin Ven og Discipels Skulder: —

— Endnu en stakket Stund, da hvile ogsaa vi.

Kala Rama omfattede med et søgende Blik hele Firmamentet, hvor nu, efter Maanens Nedgang, den tropiske Stjernevrimmel lyste med tredobbelt Glands i det begsorte Mørke, der gaar umiddelbart forud for Gryet.

Og med et dybt Suk sagde han: —

— Men aldrig hviler Altet.

Og hans Mester svarede: —

— I hver enkelt af os gaar Altet til Rast; — i hver enkelt af os vaagner det op igjen til Kamp. Salig den, i hvem det hviler!

— Salig den, i hvem det hviler! gjentog Kala Rama, og hans Blik søgte ud over Søen.

Vandfladen strakte sig stille og blank, kun overtrukket af en fin Taage, lig en Glasplade, som der er blevet aandet paa — stille, og dog sitrende under de lette Fjed af Morgenbrisens Forløbere, men saa usynlig let, at det kun viste sig i en urolig Blinken af den Stjernevrimmel, som hvilede i dette Speil. Hvad der straaede histoppe, det funkede henede; hvad der henede stirrede blinkende som urolige Menne-skeøine, det skuede blinkløst som Gudeøine ned fra oven.

Og ved Grændsen af disse to Verdener, der kun vare adskilte ved et Aandepust — den bevægede og den hvilende — Samsara og Nirvana — stod de to Adepter og tav.

TREDJE BOG

SLØRET LØFTES

METHINKS WE MUST HAVE SINN'D IN SOME OLD WORLD --

BYRON

FØRSTE KAPITEL

I Havekiosken.

Amanda sad i den lille Havekiosk. Ved Siden af hende paa et indlagt Bord stod Elfenbensskrinet — aabent. Manuscriptbladene havde hun i Haanden.

Hun var vaagnet sent og havde ikke sporet nogen legemlig Træthed, men vel en uhyggelig Uro og Angst. Navnlig havde hun en Følelse, som om det gjaldt Livet at faa Alt at vide om hin Amara og om Ajatasattus Skjæbne. Til sin store Skuffelse fandt hun imidlertid, at hendes Fader var kommen hende i Forkjøbet og allerede læste i Kala Ramas Manuscript. Han havde sikkert gjerne afstaaet det til hende, hvis hun havde bedt ham derom; men hun skammede sig — eller var det en anden og dybere Følelse, som forhindrede hende i at lade sig mærke med sin aandeløse Interesse for hin Oldtidsbegivenhed? Hun følte i alt Fald, at hun ikke kunde tale med nogen derom — ikke engang med sin Fader. Saa maatte hun altsaa være taalmodig og trøste sig med, at det var en yderst knapt tilmaalt Tid, som Professor Eichstädt indrømmede den lettere Litteratur.

Det lod nu rigtignok til, at han gjorde en Undtagelse med denne Frembringelse af Kala Ramas Pen. Da hun endelig, vistnok for tiende Gang kiggede ind i Studere-

værelset og saae det lærde Hoved begravet mellem Palmeblade og Ordbøger, snappede hun med rovgribsk Snarhændighed Elfenbensskrinet og ilede med det under Armen lige ned til Havekiosken, som hun allerede havde udset til Læseværelse, fordi Bårbele endnu var i Lav med at bringe Syvsoverskens Stue i behørig Orden.

Hun stod sig ved dette Bytte. I den lille aabne Kiosk, der næsten hang ud over Søen, var det paa denne, undtagelsesvis ikke trykkende hede Dag friskere end noget andet Steds. En kjølig Brise aandede fra en ellers næsten stedse tillukket Kant af Vindrosen og havde frit Spil ved dette fremspringende Hjørne af Haven, hvor Høien faldt steilt af mod Søen. Den krusede endogsaa Vandfladen; smaa Bølger slog med monoton, sagte Pladsken mod Bredden, og Gjenskinnet af deres Solblink drog som en uophørlig Sværm af opadflagrende, krystalklare Smaaflammer gennem det lille Rum, medens Bambusforhængenes Rørstykker slog mod hinanden med en sagte Raslen.

Med denne Raslen og med Bølgernes bløde Klang blandede sig den uafbrudte Bladehvislen fra Pipaltræerne, der hyllede Kiosken i deres lette Skygge — denne Susen, som den buddhistiske Munk saa gjerne vil have til Ledsagelse for sin Meditation. Thi Pipalen er det hellige Træ, hvorunder Buddha sad, og dens rastløse Hvislen symboliserer for Munken selve Vordens Strøm, som Mesteren dukkede op af, og som han selv en Gang skal dukke op af. Denne Omstændighed var naturligvis ikke ukendt for den lærdeste Indologs Datter, og derfor holdt hun saa meget mere af den allerede i og for sig elskelige Lyd, der ogsaa ofte nok havde ledsaget hendes egne Tanker og Drømme. Men en Tone af hel anden Stemningsart

kom fra en Cinnamum-Due, der sad oppe ved Randen af den lave Kuppel som en lille brun Klump og lod den eiendommelige Kurren lyde, der har forskaffet den dens engelske Navn: „*Do-you-love-too?*“

Amanda havde opsøgt sin Yndlingsplads et Par Timer tidligere end ellers. Byen var endnu temmelig stille. Kun en svag Summen, som fra et Bistade, trængte over derfra. Taarnskyggen paa Frontmuren af Kala Ramas Hus var endnu ganske smal; den var heller ikke saa violet og Muren ikke saa orangegylden som ellers. Ogsaa Byens andet Vartegn forekom hende anderledes end sædvanlig: blodigere og prægtigere syntes Kalitemplets Kuppelgruppe at staa i Luft og Vand; og man havde virkelig ogsaa til Festen igaar opfrisket Lakfarven og forgyldt nogle falmende Stjerner.

Men det var kun et flygtigt Blik, som Amanda kastede over mod Byen, for hun havde høiest halvanden Time tilbage, før det var paa Tide at klæde sig paa til Rajaens Fest. Bårbele havde prædikeret hende Ørene fulde om, hvor vigtigt det var, at denne Operation blev foretagen med tilstrækkelig Andagt, og at man endelig ikke maatte begynde for sent med den.

Saa gjennembladede hun da med febrilsk Hast den Del af Manuscriptet, der indeholdt, hvad Kala Rama havde fortalt om Natten derude blandt Ruinerne. Ja — her var det! — Bladet dirrede i hendes Haand: — Amara svang sig op i den tomme Nische — Prindsen og den skrækkelige Sorte gik rundt om Stupaen for at forvise sig om, at der ingen Lyttere var, og mødtes under Fødderne af den unge Pige, hvem de holdt for en buddhistisk Helgenstatue. Nu kom det: — —

Og medens de hellige Træer derude lod den hemmelighedsfulde Susen af deres evig sitrende Løv lyde — hin Susen, der en Gang havde ledsaget „de hellige

Sandheder's Opdukken i Buddhas Bevidsthed, og medens den lille Due oppe i Hvælvingen fra Tid til anden kurrede sit kjælnede Spørgsmaal: *do you love too, do you love too?* — fordybede Amanda sig i Amaras Skjæbne.

ANDET KAPITEL

Slangestenen. — Tredie Stykke.

— Naa, er du her, sorte Hund! sagde Ajatasattu med et strengt Blik.

— Herre! raabte den Sorte og kastede sig ned for ham, Chranquinchru er din Slave.

— Gaa til mit Palads, bank paa ved den søndre Port, dør veed Portneren Besked. Iaften ved Festen skal du vise mine Gjæster Rajanagas Kunster. Feltherren —

— Mahimsasa, hvædede den Sorte.

— Han er der. Han sidder i den første Række. Jeg lader alle Fakler fjerne under Paaskud af, at de blænde Cobraen. Naar det saa bliver dunkelt, lyser Slangestenen op i Mahimsasas Pandebaand.

Slangetæmmeren foer halvveis i Veiret, og hans Øine lyste som glødende Kul, da han raabte: —

— Og Rajanaga bider ham ihjel . . . Naar hun ser Stenen lyse — den der bærer Stenen, hugger hun . . . død er han paa Stedet — stendød! . . . Men naar Folk saa griber Chranquinchru —?

— Saa er jeg Herre i Landet, og ved dine og mine Guder sværger jeg dig: — du skal vende velbeholden hjem med Slangestenen.

Den Sorte kastede sig atter plat ned for ham og kys-

sede hans Fod. Derpaa greb han sin Kurv og med en vild Hunds sky Bevægelser sneg han sig hen i Skyggen af Paladset og forsvandt omkring dets Hjørne.

Ajatasattu gik allerede henimod Trinnene til Forhallen, da en svag, raslende Lyd bagved ham fik ham til at vende sig om.

Amara havde svunget sig ned fra Nischen og stod nu foran ham, stirrende paa ham med et ubeskriveligt Udtryk. Uvilkaarlig søgte Prindsens Blik Nischen bagved hende, som han nu fandt tom, skjøndt han dog huskede, at der havde siddet et Helgenbilled deri.

Sammenhængen var ham med et klar.

— Amara! du har hørt — —!

— Ve mig! hvad har jeg maattet høre! Allerede havde Sandselyst forledt dig til den hæsligste Forbrydelse, og nu drage Had og Magtbrynde dig ned i det dybeste Helvede . . . Et Mord — og hvilket Mord! Den ædle Olding, hvem Alle agte og elske — dertil din egen Gjæst!

— Jeg gjør det ugjerne og ikke af Had, sagde Prindsen, idet han undgik hendes Blik. — Men han staar mig i Veien — han maa bort.

— Ikke dig staar han i Veien, men den Forbrydelse, du har for. Sandelig, den er sort nok allerede, men ved et saadant Mord voxer den i det Uendelige. Betænk dog, Usalige! hvilken Last du bebyrder dig med! Betænk, at du i utallige Liv selv vil omkomme ved Forræderi, før en saadan Blodskyld er sonet.

— Dig synæs en saadan Udsigt vel skrækkelig — mig ikke.

— Dig ikke? spurgte Amara, ganske ude af Stand til at forstaa hans Ord.

— Nei, visselig ikke! for jeg vil jo leve — bestandig paany leve. Saa maa jeg atter bestandig paany dø,

tænker jeg. Om det sker ved Forræderi, hvad skader det? naar Døden kommer brat og ikke med lang-sommelig Hensygnen, saa meget des bedre!

— Ak, du Forblændede! Hav dog Barmhjertighed med dig selv! Hvor skrækkelig er ei den Tanke, bestandig paany at leve og syndende udsaa den onde Sæd, som man fødes til paany, for at høste den! Og høstende at saa for atter at høste — i det Uendelige — hvor kan du udholde den Tanke?

— Udholde? lo Prindsen overmodig — den behager mig! Hvad siger jeg — „behager?“ nei, den henrykker, den beruser mig! Smertebrodden ansporer Lysten — hvad skulde jeg med smerteløs Salighedshvile? Hvad var det vel for en Kjærlighed til Livet, der higede efter en saadan Døs?

— Ak, hvor fast, hvor frygtelig fast er du hildet i Livsvillien, udbrød Amara, vridende sine Hænder — hvor uendelig vil ikke din Lidelsesvei vorde!

— Uendelig som min Villie, som min Higen, hove-rede Ajatasattu. I Guder! Giver mig det af Lyst og Vaande randfyldte Liv, giver mig Synden, der stedse avler sig selv paany! Mig skræmmer hverken Farer eller Død, og den Magt, der nu er mig saa nær, at jeg kun behøver at strække Haanden ud efter den — den lader jeg ikke af fra.

— Og dog maa du gjøre det, sagde Amara med et fast Blik.

— Maa?

— Ja; for de Guder, du saa formastelig paakalder, have af Medlidenhed daaret dit Sind, saa at du ufri-villig har gjort mig til Medvider i din hæslige Plan.

— Og var du en anden — sandelig, Pige, du levede ikke længer for at minde mig derom. Nei, skjælv ikke —!

— Jeg skjælver ikke for mig selv, men for dig, der hober Synd paa Synd.

— Jeg har sagt dig, at jeg elskede dig. Har du tvivlet om min Oprigtighed, saa har du nu Beviset i Hænde: — Du lever: thi dig kan jeg ikke dræbe.

— Og just derfor have Guderne udkaaret mig til at være din Hindring og din Redning.

— Deres Valg var viist, sagde Prindsen bittert og stirrede mørkt ned for sig. Og jo mørkere hans Blik blev, desto forhaabningsfuldere lyste det op i Amaras.

Pludselig kastede Prindsen Hovedet tilbage med en kort, vild Latter.

— O, hover ikke for tidlig — endnu er jeg fri!

Og han drog sit Sværd.

— Hvorfor ser du saa vildt om dig? Hvorfor drager du dit Sværd?

— For at sønderhugge den Knude, som Fødslen har knyttet slet for mig under ugunstige Stjerner. — Dig kan jeg ikke dræbe, men vel mig selv.

Bestyrtet veg Amara tilbage: —

— Dræbe dig selv!

— Heller vil jeg dø end saa ynkelig opgive, hvad jeg næsten saae fuldendt.

— Nei, o nei! jamrede Amara — du maa ikke dræbe dig!

— Hvis du vil hindre mig deri, saa sværg mig, at du vil bevare min Hemmelighed trofast i dit Hjerte, og ikke paa nogen Maade advare Mahimsasa.

— Hvordan skulde jeg kunne love det? hvad forlanger du af mig?

— Intet, slet intet. Skjælver jeg maaske? Trygler jeg dig om mit Liv? Men det ligger i din Haand: du ser mig dø, Amara, eller sværger.

— Du trygler ikke om dit Liv, nei, men jeg gjør det, raabte den ulykkelige Pige og kastede sig ned for ham. — O, Ajatasattu! se mig her for dine Fødder og hør mig! Hav Barmhjertighed med dig selv! vær ikke din egen Bøddel atter og atter!

— Staa op, Amara! hvor vil du nedværdige dig selv for min Skyld — for det sletteste af alle Mennesker!

— Det er du ikke, Ajatasattu! lær dig selv bedre at kjende! Tro paa dig selv, som jeg gjør det!

„Hun elsker mig,“ tænkte Prindsen. „Aldrig vil hun bære det over sit Hjerte at jage mig i Døden.“

Han satte Odden mod Brystet og raabte til den fortvivlede unge Pige: —

— Sværg — eller — —!

I frygtelig Forvirring stirrede Amara paa ham: —

„Han gjør Alvor af sin Trudsel! Ve mig! hvis jeg ikke aflægger Eden, dræber han sig her for mine Øine! Men hvor kan jeg sværge? Ak, hvad skal jeg dog gjøre? Vil da ingen Gud forbarme sig og staa mig bi?

Da pegede Ajatasattu paa det lysende Buddhabillede i Stupaens Nische.

— Ved den Fuldendte selv maa du aflægge Eden, ved Buddha, saaledes som din Fader har afbildet ham dør under Botræet, hvor han tager Jorden til Vidne paa sine gode Gjerninger i tidligere Liv.

Da Amara fornam disse Ord, grebes hun af en pludselig Tanke, der straaledede med en skrækkelig Skjønhed. Dens Afglands bredte sig saa synlig over hendes Ansigt, at Prindsen blev stærkt betagen deraf, mens han ufravendt stirrede paa hende.

Og Amara tænkte, idet hun med et glad Blik be-

tragtede den overmenneskelige Fred i det smilende Buddha-Aasyn: —

„Budda selv skal jeg anraabe som Vidne — ham, der i saa mangt et Liv har vist os Selvopofring, som de jo endog fortælle, at han, da han blev født som en Hjort i den vildene Skov, gav sit Liv hen for at redde sine Fæller.“

„Hvad beslutter hun mon nu?“ tænkte Ajatasattu: — „Hun er saa bleg som et Lig, og dog lyser der en overjordisk Glands ud fra hendes Træk!“

Og Amara vendte sig om imod Prindsen med en Bevægelse, der var præget af fast, ja urokkelig Beslutning.

— Nu vel, Ajatasattu, saa hør min Ed og agt vel paa den. Jeg tager den Fuldendte til Vidne: — Gid hans hellige Lære, den befriende, forløsende, aldrig mer maa vorde mig til Del, hverken i dette eller i det tilkommende Liv — gid jeg bestandig uforløst maa tilhøre denne Vandreverden, hvis jeg bryder min Ed.

Uvilkaarlig traadte Prindsen et Skridt tilbage og strakte ligesom afværgende Haanden ud.

— Amara — hvilken frygtelig Ed!

— Synes den dig frygtelig? Og du sagde dog selv, at du vilde vandre evig i denne Verden.

— Jeg er stærk, jeg holder meget ud, svarede Ajatasattu, ikke uden Forvirring. — Men du? — jeg veed ikke hvorfor, men det gjøs i mig, da jeg hørte din Ed.

— Jeg vil jo ikke bryde den.

— Nei, det vil du ikke! O Amara! hvad har du gjort — du som allerede stod med den ene Fod i Helligdommen! — Sandelig, det gør kun Kjærlig-

heden — nægt den ikke, nu ligger den klart for Dagen!

Han drog den skjælvende Pige til sit Bryst.

— Og nu er der ikke Tale mer om at blive Nonne! nu er du min!

— Indtil den bitre Død! hviskede Amara med bævende Læber.

— Men gjennem et Liv, der skal forsødes af min Elskov, og den har Magt til at lægge alle Herligheder for dine Fødder. — Men Tiden gaar, og der er endnu meget for mig at gjøre.

Han trykkede et langt Kys paa hendes Læber og gik hurtig ind i Paladset.

Amara havde bedækket sit Ansigt med Hænderne og mærkede ikke, at Isidasi nærmede sig fra Mangolunden. Da hun endelig saae op, stod Nonnen foran hende og betragtede hende med et bekymret, prøvende Blik.

— O, Moder! udbrød Amara i dyb Beskjæmmelse. Ak, hvad maa du tænke om mig! Men fordøm mig ikke helt!

— Jeg er ikke her for at fordømme, men for at forstaa, lød Isidasis rolige Svar.

— Ak, du kan umulig forstaa mig! I alt Fald ikke nu, og jeg, jeg Arme! jeg kan jo ikke sige dig det!

— O, hvor letsindigt og vankelmodigt maa ikke mit Hjerte synes dig — sveiende hid og did, som et Rør for Vinden.

— I saadan en Storm var et Siv vel forlængst knækket. Nei, et vankelmodigt Hjerte ser jeg ikke, men heller ikke et, som Freden holder sit Indtog i.

— Du læser jo i Hjerterne, sagde Amara hulkende. O, saa ser du ogsaa, at jeg ikke kan træde ind i

Ordenen. Det er ikke Verden, der holder mig tilbage — ak, det er jo ikke Livet, som jeg vier mig til.

— Vier du dig til Døden, saa vier du dig til Livet.

— Jeg veed det, o, jeg veed det! Gjennem den mørke Port gaar det ind til nyt Liv — men det lokker mig ikke. Ak, kunde jeg dog betro mig til dig! Men stærkere end Dødens Segl er det, hvormed jeg selv har lukket mine Læber. Saa maa jeg da vandre min Vei alene.

— Men ikke ene nok.

Amara saae overrasket paa Isidasi.

— Hvad mener du? Aa, saa troer du, at han har overtalt mig?

— Jeg troer intet. Men jeg indser, at jeg ikke var vis før, da jeg til Ledetraad for din Selvfordybelse anviste dig Ordet om Altings Forgængelighed.

— Hvorfor ikke, Moder?

— Fordi jeg burde have valgt et andet, nemlig dette: „Opgiv aldrig din egen Frelse for fremmed Frelses Skyld.“

— Fremmed Frelse? mumlede Amara forvirret.

Isidasi lagde sin Haand paa hendes Skulder.

— Mit gode Barn! vogt dig, at ikke Vedhængen ved Tilværelsen listigen forfører dig i en from Forklædning og lokker dig bort fra den snevre Sti for at hilde dig desto dybere i Blændværkets Vildnis! I Gysen finde dit Hjerte Fred! Thi den, der gysende føler den uendelige Lidelse, som venter ham, han har nok at gjøre med at redde sig selv. Angstens snevre Pas giver ham ikke Rum til overflødige Sindsbevægelser, der sværme vide om, i Stedet for at varetage, hvad der ene er fornødent.

— Vel har mit Hjerte gyst, men ikke for sig selv

alene, og ikke mest for sig selv — det har gyst som aldrig før — —

Og idet hun traadte et Skridt tilbage og strakte de foldede Hænder ud mod Nonnen, spurgte Amara: —

— Isidasi! har ogsaa du nogensinde elsket?

— Jeg elskede, hvad der var forgængeligt, svarede Nonnen — forgængelig som sin Gjenstand var hin Elskov. Og ogsaa denne Kjærlighed, der medlidende forbinder mig med alle lidende Væsener, ogsaa den er forgængelig som de og som Alt. Kun et er uforgængeligt: — Hvilen i Nirvana.

Med bedrøvet Hovedrysten sagde Amara: —

— Du dadler mig, fordi jeg vil forlade den lige Vei til Nirvana, som jeg alt havde betraadt — fordi jeg ser, at jeg maa forlade den.

— Jeg dadler dig ikke. Men spørger du mig om Raad — —

— Nei, Isidasi, afbrød Amara hende — om Raad spørger jeg ikke mer — thi jeg maa.

— Hvad du maa, det gjøre du med Fasthed. Træd den Sti, du ser for dig, med sikre Fjed, og den vil, om end ad en Omvei, føre dig til Maalet. Jeg havde jo tænkt mig, at jeg nu skulde lede din Vandring. I Stedet derfor ser jeg dig fjerne dig ad fremmede Veie, der tabe sig i dunkel Skjæbne-Tykning, hvor neppe nok en Anelse kan følge dig, men vel min Tillid, som er uindskrænket.

Hulkende kastede Amara sig om hendes Hals.

— O, Moder! din trofaste Kjærlighed smelter min Sjæl, som Forfærdelsen havde stivnet. Du forstøder mig ikke, som jeg havde frygtet — dine kjære, trøsterige Ord give mig endnu Følge paa min Vandring. Saa gaar jeg da ikke alene. Og nu — ikke sandt? nu vil du ogsaa styrke mig med din Velsignelse?

— Det vil jeg, for jeg kan det! svarede Isidasi. Og idet hun lagde sin Haand paa Amaras Hoved, sagde hun:

— Saa velsigner jeg dig i den Ophøiedes Navn, i den hellige Læres Navn, i den hellige Ordens Navn. Saa gaa da did, min elskede Datter, hvor din Aand leder dig hen, og vær ved godt Mod! Udsaa din Daad og høst dens Frugt! Thi hvad et Væsen gjør af Godt, det gaar ikke tabt for det i Tid og Rum.

Isidasi fjernede sig ad en Trægang, der førte ned til Søen, hvor hun havde et Par Sygebesøg at aflægge i nogle fattige Hytter, før hun begav sig til Prindsens Fest. Denne laa hende nu tungt paa Sinde. Hun havde benyttet Fyrst Naradas Besøg i Nonnelunden til at advare ham mod et forrædersk Anslag, der truede ham ved denne Fest; men da hun intet Haandgribeligt havde at støtte sin Advarsel med, saa havde den ikke frugtet. Thi Narada mente, at det sømmede sig ham bedre at miste Land og Liv ved et Forræderi end at gjøre sin Broder Uret ved en falsk Mistanke. Og nu var dette Nye med Amara kommet til. Saa umuligt det end var at sætte det fromme Barn i Forbindelse med morderiske og forræderske Planer, saa følte Isidasi dog fuldt vel, at der var en Art Sammenhæng, og gruede nu dobbelt for denne Fest. Saaledes tiltraadte hun sin Vandring med et tungere Hjerte, end det sømmede sig for en Buddha-Nonne, der havde Ry for Hellighed.

Ikke lettere var Amara til Sinds, mens hun fulgte hende med taareblændet Blik. Hun mærkede ikke, at Hoffet havde nærmet sig fra Nonnelunden, før Fyrsteparret allerede befandt sig ved Siden af hende, og Mahamayas Røst lød i hendes Øre: —

— Du sværmeriske Sjæl! slaa dig nu til Taals og

stir ikke saa længselsfuldt efter Nonnen. Du kan jo nu følge i hendes Spor. Ja, dit Ønske er opfyldt, jeg har ordnet Sagen for dig.

— Jeg takker dig hjertelig, Fyrstinde. svarede Amara i synlig Forlegenhed, men —

— Nu? spurgte Mahamaya forundret.

Men Baku havde allerede sluttet Datteren i sin Favn.

— Mit eneste, elskede Barn! fjernt være det fra mig at ville staa i Veien for din Sjælefred! — Det vil jo nok blive ensomt for mig nu, men naar dit Hjerte føler dig saa stærkt draget — —

— Nei, Fader, nei! afbrød Amara ham — jeg er nu kommen til en anden Beslutning.

— Hvad siger du? forstaar jeg dig ret? du bliver hos mig? du gaar ikke bort?

Faderens Glæde havde berørt Amara paa det smerteligste, og de sidste Ord, det gjentagne Spørgsmaal: „Du gaar ikke bort?“ bragte Taarerne i hendes Øine. Undvigende svarede hun:

— Jeg — jeg træder ikke ind i Nonnernes Orden.

Ude af sig selv trykkede Faderen hende til sit Bryst og kyssede hende:

— Tak og Velsignelse for det Ord, du Kjære! det skjænker mig Lykken paany.

Men Amara befriede sig strax fra hans Omfavnelse, og med et næsten fortvivlet Blik, der understøttedes af en bønlig Haandbevægelse, sagde hun: —

— Ak, sig ikke det, Fader!

— Hvad skulde jeg vel sige andet? raabte Baku og vendte sig til Narada og Mahimsasa, der nu bevidnede deres Deltagelse.

— Hører I det? Hun bliver hos os, hun bliver i Fædrenehuset.

Men Mahamaya, der havde betragtet den unge Pige med et mørkt Blik, bemærkede i en mistænksom Tone: —

— Prinds Ajatasattu var her; maaske er det ham, der med sin Veltalenhed har frembragt denne Vending.

— Prindsen? stammede Amara, o nei! Hvorledes skulde dog Prindsen — —

Hendes store Forvirring var umiskjendelig. For at komme hende til Hjælp sagde Fyrst Narada: —

— Og hvis han havde gjort det, saa vilde vi sandelig være ham Tak skyldige. Thi saaledes er det jo altid med os: endskjøndt vi vide, at den sande Frelse ligger i Forsagelsen, klage vi dog bestandig, naar en af vore Kjære betræder denne Vei, istedetfor at vi skulde glæde os derover.

— Jeg tænker ogsaa, min Fyrste, sagde Mahimsasa, at selv om vor fromme Amara forbliver i det huslige Liv, saa vil hun dog naae det evige Maal, omend med langsommere Skridt.

— Det vil hun ganske vist, Mahimsasa, samstemmede Fyrsten med et bifaldende Smil.

— Det holder allerede mod Aften, sagde Mahamaya, og din Broder venter os vistnok.

— Saa ville vi ikke lade ham vente længer, svarede hendes Gemal.

Og Fyrsteparret begav sig med sit Følge ind i Paladset.

De to Brødre og den unge Pige blev alene tilbage paa Stupa-Pladsen.

— Du gaaer jo dog ikke med til Festen, mit Barn? spurgte Baku.

— Jo, Fader, jeg vil gjerne gaa med. Jeg beder dig om at sige til Ternerne, at de skal lægge de

smukkeste Stoffer tilrette for mig og søge de rigeste Smykker frem. Gaa du nu forud, kjære Fader, for jeg har noget at tale om med Fa'erbro'er her.

— Med mig? spurgte Mahimsasa glad overrasket.

— Ja, det er en Hemmelighed.

— En eller anden Spøg, formodede Baku. Du kjære Barn, hvor pludselig du har forandret dig!

Amara syntes neppe at høre hans Ord, og hviskende vendte Baku sig til Broderen, hvem han trak et Par Skridt til Siden: —

— Tro mig, det er Kjærlighed. Ja, ja, jeg har nok mærket saadan noget. Det kunde vel være, at den Vei, som hendes Karma viser hende, snart vil føre hende ikke til et Kloster men til et Palads, som ikke just er langt borte.

— Det forbyde Guderne! udbrød Mahimsasa i stor Bestyrtelse. Panderynkende og hovedrystende tilføiede han: — Mig har Prindsen aldrig behaget, og tilmed som Husbond for det kjære Barn!

— Det er sandt, han har noget vildt i sin Natur, men mangen Gang viser han dog ogsaa ædel Art, og nu har han jo bekjendt sig til den sande Lære.

— Saare pludselig! bemærkede Mahimsasa med et Udtryk af stærk Tvivl.

— Ja, kjære Broder, forsøgte Baku at berolige ham, det er mangen Gang saadan med disse voldsomme Naturer. Aa, vi Kunstnere forstaa dem bedre. Og idet han pegede paa Stupaens Buddhabillede, tilføiede han med synligt Selvbehag: — Han sagde jo selv, at det var Synet af dette Billede, der har vakt hans bedre Natur. O, hvilken opløftende Bevidsthed er det ikke for mig! hvilken Borgen giver det mig ikke for at dette mine Hænders Værk er lykkedes mig, ja maaske tillige en Borgen for — —

Men Mahimsasa lagde sin Haand paa Broderens Skulder og afbrød hans forhaabningsfulde Tale: —

— Billedet er lykkedes for dig, Broder. Men lad det nu ikke blive et Middel for din Forfængelighed til at bestikke din Dømmekraft med, her hvor den bedste Datters Velfærd staar paa Spil.

— Maaske har du Ret, svarede Baku efter kort Betænkning; — du var jo altid forud for mig i Visdom som i Alder. Jeg vil mindes din Advarsel og vaage over hende. Derpaa vendte han sig til Amara: Ja, min kjære Datter, nu skal jeg skynde mig, at du kan finde hele Stadsen rede.

— Naa, hvad er det da, som du har at sige mig, mit Barn? spurgte Feltherren, da Baku havde fjernet sig.

— Sig mig først, Fa'erbro'er, er du da virkelig glad, fordi jeg ikke bliver Nonne?

— Ja. Jeg følte mig noget nedslaaet, for at tilstaa Sandheden. Fyrsten sagde det jo saa sandt: vi ere nu engang Daarer.

— Saa vil du vist ogsaa gjerne gjøre mig en Glæde idag?

— Hjertens gjerne.

— Det har saalænge været mit Ønske, begyndte Amara forlegen, at bære den Sten, som du har i dit Pandebaand.

— Slangestenen?

— Ja, den som lyser i Mørke. Og just i Aften ved den store Fest — —

Smaaleende afbrød den store Feltherre hende: —

— Naa, jeg maa sige, det er lettere at forudsige Bevægelserne af en firfoldig fylket Fjendehær end Tanker og Lyster hos en ung Pige, der i det ene Øieblik vil skjære Haaret af sig af lutter Fromhed og

i det næste kun er betænkt paa at sætte den prægtigste Ædelsten i de selv samme Lokker.

Men med et indsmigrende Smil svarede den unge Pige, idet hun klappede hans Hage: —

— Og det er lettere for saadan en tapper Fa'erbro'er at jage en firfoldig fylket Fjendehær — Fodfolk, Ryttere, Vogne og Elephanter — paa Flugt end at afslaa mig denne lille Bøn.

— Hvor hun forstaar at smigre, den Smaa! Ja, du skal bære Stenen inat.

— Aa, hvor jeg takker dig, raabte Amara og omfavnede ham heftig.

— Er jeg nu en god Fa'erbro'er?

— Den allerbedste. Men nu maa du ogsaa sætte en anden Sten i dit Pandebaand. Har du ikke en, som ligner den?

— Jo, det har jeg — i mit inderste Gjemme. Den sad i Bunden af den Jaspiskumme i Tigerhulen, som jeg har fortalt dig om — en Offerskaal, hvori Præsten hver Dag lagde Hjerneskaalen af et Barn, og Slangekongen kom saa og aad den tom. Da jeg havde dræbt ham og taget Slangestenen ud af hans Hoved, knuste jeg i Forbigaaende Jaspiskummen med min Jernkølle; derved sprang Stenen ud og rullede hen for mine Fødder. Jeg tog den op og saae strax, at den lignede den første Sten som en Draabe Vand den anden. Men det viste sig snart, at den ikke havde dens selvlysende Kraft i Mørke.

Triumferende raabte Amanda: —

— Naar det mørknes, saa vil det kjendes, hvem af os der bærer den ægte Slangesten.

— Hvor det glæder dig, din Skjælm! Men du skal dog ikke være for sikker i din Sag. Ved saadan en Fest er der saa mange Lamper og Fakler, at det

aldrig bliver rigtig mørkt. Men lad os nu gaa, at det ikke skal blive for sent.

I dette Øieblik tonede Nonnernes Korsang fra Mangolunden. Amara lyttede og trykkede sig skjælvende op til Mahimsasa.

— Nei, nei! Jeg maa først holde min Aftenandagt foran Billedet her. Se, hvor det lyser i de sidste Solstraaler! og hør, hvor høitidelig de synge derovre i den stille Lund! Ak, Fa'rbro'r! det lyder, som om de kjære Nonner kaldte paa mig — paa mig, deres fortable Søster!

— Hvad falder dig ind, Barn! du fortabt!

— Ak, lad mig være alene, Fa'rbro'er! Mit Hjerte smelter af overjordisk Vaande!

— Saa udgyd det i Bøn! — Du skal nok finde al Stadsen rede, naar du kommer hjem, og Stenen med.

Med en ivrig Bevægelse holdt Amara ham tilbage.

— Ja glem endelig ikke Stenen. Og du maa ikke forvexle den med den anden.

Mahimsasa bøiede sig ned, saa at Amaras Øine kom i Høide med hans Pande: —

— Se her, Barn! Ved den lille Rids oppe tilvenstre kan du overtyde dig om, at det er den ægte. Er du nu beroliget.

— Aa, mit Hjerte er saa fuldt af Taknemlighed og Kjærlighed. Kys mig nu, som du gjorde saa tidt, da jeg var ganske lille og sad paa dit Knæ. Kan du huske? Da plagede jeg dig saa længe, til du tog Pandebaandet af og gav mig Stenen til at lege med — som du gjør det idag igjen.

Ved disse Ord sænkede der sig over Feltherrens modige Sjæl hin frygtelige Skygge fra Tigerhulen, hin Anelse om en dødelig Fare for det kjære Barn,

der altid havde overfaldet ham, naar han saae den lille Pige lege med Slangestenen.

— Alle gode Magter beskjærme dig! sagde han sagte efter at have kysset hende og lagde velsignende sin Haand paa hendes Isse.

Saa fjernede han sig med tungere Fjed end vanlig.

Amara lyttede ubevægelig til Nonnernes Sang, og hendes Læber gjentog bævende de Ord, hvis kry-stalklare Toner svævede over til hende fra Løvskyggen — „fra den stille Kyst hinsides Fødsdens og Dødens Hav — deden stamme disse Klange.“

Da sukkede hun ret af Hjertens Grund, vred sine Hænder og kastede sig ned for Buddhabilledet. Og hendes Følelser strømmede over i en inderlig Bøn: —

„Fuldendte! du som i levende Live har smagt Nirvanas Salighed og dog vendte tilbage til denne Verden for at forkynde Sandheden for os, som her fare vild i vore Synder: — se, hvad den hele Verden var for dit store Hjerte, det er denne Ene for mig! For at redde ham maa jeg sky den Havn, der allerede trygt aabnede sig for mig — styre bort fra de stille Vande, hvorfra nu de Reddedes Sang saa salig toner over til mig — til mig, som i Angst og Nød maa vende min Stavn mod Dødens altopslugende Braadsø! O, at dog hans Hjerte ved dette Syn maatte fyldes med Anger og vende sig bort fra Syndens Vei! Men lad mig ikke efter dette Offer til Belønning opstaa i høie Himmel-Sphærer, hvor han ikke kan naa mig, fordi Jorden holder ham tilbage! Nei, hvor han er, dér være ogsaa mit Sted! Giv, at vi bestandig maa gjenfinde hinanden og saaledes tilsammen gjennemkrydse Naturens Ørk, indtil vi endelig en Gang, luttrede og undslupne fra Lystens Trældom, i Fællig sønderrive Mayas brogede Slør og

dukke op i det evige Lys, forenede dér, hvor der ikke gives noget „jeg“ og „du“!

TREDIE KAPITEL

Amanda tager En til Fange.

Manuscriptbladene gled ud af hendes Haand, der uvilkaarlig foldede sig for at bede Bønnen med — Amaras Bøn, Amandas Bøn — det egentligste Udtryk for hendes Væsen. Thi saaledes var det jo dog! Var hun selv ikke en Virkning af hin Bøn, hvori Amaras Sjæl havde udgydt sig, i det Øieblik da den var dybest rystet og tillige svang sig høiest op? Bønnen — hvilken Tryllekraft havde ikke de gamle Inder tillagt den! i den laa jo for dem den egentlige Skaberkraft, som Verdenerne stammede fra. Og se! i denne Bøn havde en saadan Skaberkraft virkelig grebet ind; i den var den Retning bleven fastslaaet, som med Planetkurvens usvigelige Sikkerhed i en uhyre Bue gennem Tid og Rum havde ført hendes Væsen tilbage til det samme Sted og til de samme Forhold.

De samme — og dog andre; navnlig for hendes Vedkommende ændrede paa en forvirrende Maade. Amara kunde handle. Men hvorledes skulde hun kunne gribe handlende ind? Amara kunde allerede af den Grund handle, at hun vidste Alt. Men hvad vidste hun? Hos hende var Alt Gjætteværk, Familien i det Uvisse.

Ganske vist, at Edmund elskede Ranien, at han igaar Nat havde truffet hende ved Lampelegen —

som Ajatasattu i sin Tid havde truffet Mahamaya —: det var ikke nogen blot og bar Gisning. Hun havde jo læst Bekræftelsen altfor tydelig i Arthurs udiplo-
matiske Ansigt, da den lille Lampe gled ud i Søen. Men naar hun nu gik et afgjørende Skridt videre; naar hun følte sig overtydet om, at Edmund var i Begreb med at afsætte Fyrsten og Kala Rama og selv at rive Magten til sig: stod hun da ikke aabenbart under Indflydelse af en Tvangsforestilling, som egenmægtig tydede det Nærværende i Billedet af det Forbigangne? Kun to Momenter kunde hun finde, der talte for Rigtigheden af denne Tydning. Det første var hin lille fortrolige Samtale mellem Edmund og Chandra Singh i Hjørnet af Værelset, som allerede den Gang, da hun endnu ikke anede noget, havde givet hende det Indtryk, at de to Mænd havde noget Hemmeligt for sammen. Og saa Edmunds Ord til hende selv: om Byrons halvt spøgende Opfordring til ham, at lade Rajablodet i sine Aarer leve op og hente sig en Krone i Indien — hint Glimt i Dybden af hans orientalske Øine, som om virkelig et Rajadiadems Diamanter blinkede derinde, hin Krusning af Læberne, som om de sagde: „Aa, det kan ske endnu!“ Men hvor lidet sagde ikke saadan et Par Smaatræk, naar man betragtede dem med nøgtern Fornuft, uden Bistand af den altfor utilforladelige Phantasi?

Medens hun hengav sig til saadanne grublende Tanker, hørte hun Skridt udenfor, der hurtigt nærmede sig. Uden at reise sig skilte hun med Haanden Bambusportierernes Streng og kiggede ud. Hun saae Arthur komme frem bag et Buskads og styre lige over mod Kiosken.

Hendes første Følelse var den, der er naturlig for

en ung Dame, naar hun paa et ensomt Sted overraskes af en Yndling, af hvem hun venter en Kjærlighedserklæring, og som hun selv ikke elsker, men dog har en Del tilovers for. Men hans Ansigtstudtryk vidnede om en saa ængstelig Spænding, at denne uvilkaarlige Frygt for en pinlig Afgjørelse strax fortog sig og gav Rum for den Tanke: maaske vil han mod sin Villie give mig Oplysning paa dette Punkt, saaledes som han jo igaar gjorde det angaaende Lackshmilampen.

Hun havde lige netop Tid til at samle Manuscriptbladene sammen og lukke dem inde i Skrinet, da Arthur traadte ind.

— Undskyld, at jeg bryder saaledes ind i Deres Ensomhed, Frøken Eichstädt, men jeg har søgt Dem overalt og tænkte nok, at De maatte være her, og jeg har en Bøn til Dem — en stor Bøn: gaa ikke med til denne Havefest!

Amanda studsede. Hvad betød dette? Var det maaske virkelig Veien til Opdagelsen, der aabnede sig for hende her?

— Men Herr Steel, hvor kan De forlange af mig, at jeg skal give Afkald paa saa sjelden en Fornøielse? En orientalsk Fest, en gammel-indisk Fyrstepark illumineret — det maa jo være aldeles vidunderligt! Og hvorfor skulde jeg da ikke gaa derhen?

Arthur krammede Panamahatten mellem Hænderne.

— Fordi det kan være farligt. Saadan en orientalsk Fest er ikke noget for Damer. Det kan gaa meget vildt til. Der kunde let opstaa Trængsel. Der bliver afgivet Salver, og en Bøsse kan være ladet

— De er ikke ærlig, Herr Steel.

For en eminent ærlig Natur er det dobbelt pinligt, en Gang at blive grebet i en Uærlighed, men

tredobbelt, naar den, der griber En, er den Kvinde, man elsker.

Arthur rødmede dybt, men tvang sig til at møde hendes mistroiske Blik.

— Aldrig har jeg været ærligere, Frøken Eichstädt, end naar jeg siger Dem, at min eneste Grund til at rette denne Bøn til Dem er min store Bekymring for Deres Sikkerhed. Hvis De ikke vil tro det — —

— Aa, det troer jeg, saa vidt er De ærlig nok. Men det forholder sig ikke saaledes, som De vilde faa mig til at tro, at De kun er bekymret paa Grund af den almindelige Charakter, som saadanne orientalske Festligheder har. Det er Charakteren netop af denne Fest — en Charakter, der er Dem kun altfor velbekjendt — den er det, der gjør Dem bange.

— Jeg forstaar ikke hvad De mener, mumlede Arthur med en fortvivlet Fornemmelse af at blive dobbelt saa rød i Hovedet, og ganske ligesom den foregaaende Nat overfor den svømmende Lackshmilampe med en Følelse af, at Amanda anede, hvad hun dog umulig kunde ane.

— Ikke? spurgte Amanda i en tvivlende Tone. Det er Skade, at De ikke kjender Indledningen til det, som Kala Rama fortalte os igaar. Dèr er der Tale om en S sammensværgelse, som Ajatasattu stiftede ved et Hof i Pendschab, og som kom til Udbrud ved en natlig Fest, hvor imidlertid, under Kampen i Paladsparken, de Trofaste fik Overhaand, og han selv maatte redde Livet ved Flugt. Ved saadan en orientalsk Fest vilde Damer ganske vist ikke være paa deres Plads, det maa jeg indrømme Dem.

Den unge Mands Forvirring var i sin Tavshed veltalende nok. Han dristede sig ikke til at se op. Og Amanda tøvede ikke med at forfølge sin Seir.

— Og De veed, at det netop bliver saadan en Fest. Nægt det ikke! Jeg vil sige Dem, hvad jeg veed — lige meget hvorfra jeg veed det. Sir Edmund elsker Ranien og elskes af hende. Han har et Parti her ved Hoffet, dels ved hendes Hjelp, dels paa Grund af den Misfornøielse, som Kala Ramas vise Reformværk har vakt hos Mange. Præsterne benytter sig deraf og af hans halvindiske Afstamning; de erklærer ham for den gjenfødte Râm. Igaar Nat har han truffet Ranien ovre ved Ruinerne, da hun satte sin Lackshmi-lampe ud i Vandet og har formodentlig dèr aftalt det Sidste med hende, og iaften, ved Parkfesten, skal Minen sprænges. Hvordan De har kunnet gaa med til saadan noget, veed jeg ikke. Det gjør mig virkelig ondt for Dem.

Og med det pludselige Lune, der ofte i de vanskeligste Øieblikke kom hende til Hjelp og bestandig paa-ny overraskede hende, tilføiede hun: —

— Naar jeg ser Dem staa dèr, maa jeg tænke paa det Molièrske: *Mais qui diable allait-il faire dans cette galère?* — en Gallei, der forresten har en paafaldende Lighed med en Brigantine.

Arthur løftede Hovedet og saae hende trøjerttet ind i Øinene.

— Aa, Frøken Amanda! hvad det angaar — hvorfor jeg har — —

Han tav og bed sig i Læben.

— De vilde bemærke? spurgte Amanda med bidende Ironi.

Men Arthur tav og saae hende ikke mer i Øinene.

— Maa jeg saa udbede mig Deres Kaarde, Hr. Steel. De er min Fange.

Ordene kom spøgende, og en spøgende Tone var næsten nødvendig for Amanda, naar hun ikke skulde

briste i Graad. Først nu vidste hun, hvor inderlig hun i Hjertets forborgne Dyb havde haabet, at Arthur kunde give hende en Forklaring, hvorved hele hendes Forestilling om Edmunds forbryderske Forehavende havde opløst sig som en styg Drøm. Og nu havde han saa godt som tilstaaet med klare Ord. Det forholdt sig altsammen saaledes, som hun havde tænkt sig sig det — en sørgelig Triumf for hende! Men i det mindste havde hun nu noget Haandgribeligt for sig, hun var stillet Ansigt til Ansigt med sin Pligt. Hvad den bød hende, var en ringe og uanselig Gjerning, sammenlignet med Amaras gloricomstraalede Selvopofring — men det var den eneste, som var levnet hende.

— Og i Egenskab af min Fange, fortsatte Amanda, maa De strax ledsage mig til Kala Rama; han maa advares.

Arthur tumlede næsten tilbage, saa berusende steg Glæden ham til Hovedet. Saa elskede hun altsaa virkelig ikke Edmund, som han havde frygtet for! Thi hvorledes vilde hun i saa Fald kunne overantvorde ham i hans Modstanderes Hænder? Eller havde hun maa-ske slet ikke overlagt Følgerne af et saadant Skridt!

— Edmund vil hade Dem! foer det ud af ham — og strax ønskede han det usagt.

Amanda bleguede: Det var Ofret — Hjertets Offer. Amara havde ofret hele sit Legeme — som Hindu-hustruen, der kaster sig i Ægtefællens Baal. Men hun maatte rive sit eget Hjerter ud og kaste det ind i Retfærdighedens Alterflamme for saa selv at leve videre uden Hjerter, blottet for Alt hvad der var varmt og lysende og livsaligt. Hvor simpelt, hvor uheroisk, ja næsten hvor nedrigt var ikke dette: at gaa hen og an-

give En. Men naar den Ene, som man maa angive, er den, man elsker — o, hvilken tung, tung Gang!

— Om han vil hade mig eller ikke, svarede Amanda med fast Stemme, det er der her ikke Tale om. Kala Rama maa ikke begive sig til denne Fest uden at være advaret, det er Alt hvad jeg veed. Der er ingen Tid at spille. Vi maa tage Baaden dernede og ro over til den nordre Ghat — derfra er der ikke langt op til Ministerens Palads. Men jeg kan ikke ro Baaden alene, derfor maa De ledsage mig.

Arthur saae strax, i hvilket ugunstigt Lys han satte sig selv ved at være Amandas Ledsager paa denne Expedition. Men han saae ogsaa, at han derved opnaaede, hvad han var kommen for: — Amanda vilde ikke tage med til Festen, vilde ikke komme i Fare — det skulde da være underveis. Hindustadens Pøbel var jo ophidset af Brahmanerne — om faa Timer vilde den stikke Skolehuset i Brand; den befandt sig altsaa allerede nu i stærk Gjæring, og der vilde være Fængstof nok, som en europæisk Gnist let kunde bringe til Explosion. Saa meget mere bydende var hans egen Nærværelse fordret til Amandas Beskyttelse. Under ingen Omstændigheder maatte hun gaa alene gjennem Gaderne: i Egenskab af Edmunds Fætter og Sekretair vilde han i værste Tilfælde kunne tale Pøblen til Rette.

— Nuvel, Frøken! jeg er rede.

Amanda havde allerede taget sin bredskyggede Straahat paa.

— Altsaa — afsted!

I dette Øieblik hørte de en Stemme raabe „Frøken Amanda!“

— Bårbele! udbrød Amanda fortvivlet — hurtig! hurtig!

Men det var allerede for sent.

Neppe var Arthur traadt ud af Kiosken, saa blev han anraabt af Tjenestepigen: — om han havde set Frøkenen? Og skjøndt han benægtede det frækt nok, stormede Schwabens ubehøvlede Datter lige op til Kiosken og skilte med plump Haand Bambusforhængets Streng — „Tingeltangelen“, som hun uærbødig pleiede at kalde denne sirlige Indretning.

— Tænkte jeg ikke nok, at Fuglen var i Buret! Gud ske Lov og Tak da, at jeg endelig finder Frøkenen. Det er paa Tide, at De klæder Dem paa.

— Hvad? saa sent kan det da ikke være!

— Ikke det? Og Elefanterne, som Hoffet har sendt, staar allerede omme bagved Huset. Om de ogsaa kan vente noget, de ser taalmodig nok ud til det, for den Sags Skyld — men i en Times Tid maa vi være færdige, og det er saamænd ikke for meget til at pynte Frøkenen saadan, at disse kaffebrune Hedninger kan se, hvordan en Kristen ser ud, der lider lidt for Stadsen. Muslin har vi da, Gud ske Lov! saa godt som de, og hvad alt det Diamantpaa-hæng angaar, som deres beteltyggende Fruentimmer braser op med, ja, hvis det var Mængden, det kom an paa — —

— Ja, Størrelsen vil saamænd ikke gjøre Udslaget hos mig!

Amanda havde leende afbrudt Tjenestepigens rivende Ordstrøm. Men denne Bemærkning lod ikke til at slaa Barbara af Marken. Hun stemmede Armene fast i Siden, lagde Hovedet paa Sned og saae paa Amanda med et lunt Smil.

— Naa, saa det mener Frøkenen? Da skulde Frøkenen bare se, hvad der ligger deroppe til Dem —

fra ham, den gamle Indianer — ham, som Frøkenen seilede ud med igaar.

— Fra Ministeren, mener du.

— Ja, de kalder ham nok Minister, indrømmede Bärbele med en ringeagtende Snøften, der antydede, at hun, Barbara Schwitzgäbele, nok vidste, hvordan en Minister saae ud, da hun selv som Barn havde set en, der kom til Echterdingen ved en Kirkeindvielse, saa man kunde ikke bilde hende noget ind paa det Lav.

— En rig Mand maa han i alt Fald være og ingen Gnier. Jeg maatte hjælpe Professoren med at lukke Pakken op — og hvad troer Frøkenen laa deri? en Diamant, saa stor som saa! Det var en Present til Frøkenen — til at bære ved Festen — han havde igaar Nat overbevist sig — havde den gamle Indianer — om hvor smukt den klædte Dem — Professoren læste Brevet høit for mig.

Da Arthur ikke forstod Tydsk, oversatte Amanda den sidste overraskende Del af Bärbeles Tale for ham.

Han gjorde store Øine og rystede paa Hovedet.

— Der kan De se, jeg havde dog Ret! . . . Naa, det maa jeg sige! at forære to Formuer bort i Løbet af to Dage!

Af alle de Gaader, som i disse Dage stormede ind paa ham, var denne økonomiske Gaade dog til syvende og sidst den, som den unge Skotte havde vanskeligst ved at løse.

Amandas Pande trak Rynker, saa anstrængt tænkte hun.

— Gaa saa, Bärbele, jeg skal strax komme.

Barbara rystede paa Hovedet med en høist betænkelig Mine, og hendes Blik vandrede med aabent

udtalt Mistanke frem og tilbage mellem Ynglingen og Ungmøen.

— Naar Frøkenen saa bare ikke glemmer Tiden og alting — det er akkurat, hvad Ungdommen gjør.

Det faldt hende svært at forlade dette Par, som hun havde overrasket. At den unge Mand havde forelsket sig dødelig i Frøken Amanda, var i hendes Øine saa sikkert som Evangeliet. Og hun havde mangt og meget at indvende mod en Englænder, der ikke forstod et Ord Tydsk, om hun end maatte indrømme, at han saae ud som et christent Menneske og ikke, saaledes som deres Vært, havde et Fjæs som en Moor, saa man kunde blive angst og bange ved at se paa det. At denne her Sir Edmund skulde gaa hen og snappe hendes kjære Frøken bort — det var hendes stadige Angst. Men hun undte heller ikke denne unge Fyr den Skat, som hun havde Opsyn med, især da hun meget godt vidste, at han ikke havde det mindste paa Kistebunden.

— Ja vist saa, Ungdommen raser, det veed vi nok, svarede Amanda leende. Men vær du bare rolig, Bärbele! jeg skal saamænd ikke lade et Minut gaa spildt.

— Er det et Ord? spurgte den haardnakkede Schwaberpige.

— Det lyder næsten saadan. Skynd dig nu lidt!

Denne Gang tøvede Bärbele ikke med at adlyde den udtrykkelige Befaling.

— Saa, Gud ske Lov! udbrød Arthur — nu hurtig ned i Baaden!

— Nei, nei! Jeg har tænkt over det . . . det er jo meget senere, end jeg troede, og sandsynligvis er det for sent for den Plan, vi havde for. Hvis vi ikke mer træffer Kala Rama i hans Palads, saa har vi tabt Spillet. Vi kan ikke komme til Festen, saadan som

vi gaar og staar — selv om de vilde lade os komme ind — det vilde vække Opsigt og Mistanke. Nei, der er intet andet at gjøre: — vi maa begive os til Festen i fuld Stads og i Selskab med min Fader og Sir Edmund.

— Ja men, Frøken Amanda! jeg beder Dem, nei, det maa De ikke gjøre! raabte Arthur, der nu til sin Fortvivelse saae den Fare vende tilbage, som han allerede havde troet var lykkelig og vel overstaaet. — Blot ikke til denne Fest!

— Det maa jeg — det er den eneste Leilighed, jeg har nu til at tale med Kala Rama. Det er en sand Lykke, at han lige nu har sendt mig denne kostbare Foræring; for den giver mig et ypperligt Paaskud til at trænge mig hen til ham for at takke ham, og saa vil jeg bede ham om en kort Samtale i Enrum.

Hun var allerede ude af Kiosken. Arthur holdt hende tilbage ved Armen.

— Nei, nei! det nytter ikke noget, Hr. Steel! saa godt kjender De mig vist allerede: — naar jeg har besluttet noget for Alvor — —

— Ja, men jeg vil jo gjøre alting, hvad De forlanger, naar De blot vil blive her tilbage i Sikkerhed. Jeg vil bringe Kala Rama et Brev fra Dem —

Amanda rystede paa Hovedet: —

— Jeg takker Dem — —

— Det er min Ære, som jeg ofrer for Dem, for det er værre endnu end at ledsage Dem til Ministerens Palads — men jeg gjør det gjerne, naar De blot bliver her, hvor der ingen Fare er.

Amanda trykkede rørt hans Haand.

— Jeg takker Dem — hjertelig Tak for Deres ædelmodige Tilbud. Men jeg kan ikke tage imod det.

— Aa jo! det kan De, og det maa De — —!

— Jeg kan ikke, for et Brev er ikke tilstrækkeligt. Jeg maa tale personlig med Kala Rana — jeg maa.

Med et dybt Suk gav Arthur Slip paa den lille Haand, hvis bløde Tryk lige havde sendt en saa velgjørende Varmestrøm gennem hans Aarer.

Tavs gik han ved Siden af den unge Pige gennem Haven op til Bungalowen.

FJERDE KAPITEL

Brahmån-Løven og Rajput-Tigeren.

Træernes Skygger blev længere og dybere, deres Løv grønnedes stærkere, bestandig mere lysende syntes Blomsterne at aabne deres Bægre, som udgjød deres Duft i stedse mere berusende Fylde. Sortere og hemmelighedsfuldere med hvert Minut hvilede Vandet rundt om Lotusernes brede Blade og Blomsterkopper i de marmorrandede Damme og Kanaler. Gyldnere og gyldnere blev Stenene, om de nu i lange Ballustrader vadede gennem Løvet, eller steg op over det i Fritrapper, eller løftede sig op af det i Form af Søilekiosker, eller trængte det tilbage med amphitheatralske Bænkerækker — overalt indtil den sidste Tomme udmeislet i de fineste Ornamenter, men ogsaa overalt forvitret og hensmuldrende, som det bestandig er Tilfældet i Indien, hvor ingen Ting bliver restaureret.

Det var foran saadan et Amphitheater — gravet ind i den nederste Terrasse — at der stod to Menneskegrupper ligeoverfor hinanden. — Den brede Indgang

til Arenaen skilte dem udvortes, som Kasteinstitutionens Kløft gjorde det indvortes. Tilhøire Brahmånerne, barhovede, hyllede i hvide Kapper. Tilvenstre Krigerne, i Rajputernes livlige Farvepragt, med vaiende Fjerbuske og blinkende Stenagraffer i de grønne Turbaner.

Under Paaskud af at vise de europæiske Gjæster et ægte gammelt-rajputansk Billede havde de bevæbnet sig til Tænderne. Foruden Skjolde, lange Spyd, arabiske Flinter og juvelbesatte Krumsværd saae man Hjelme med Ringnet, cicelerede Brystplader, Pansersærke og hist og her Benskiner af Læder, besat med Metalknapper. Men deres Fører Chandra Singh overstraalede dem Alle saavel i Pragt som hvad det krigerske Udseende angik. Fra Hals til Fodsaal var han beklædt med en Ringbrynje, hvis fine Nitværk kun midtveis forsvandt under et karmoisinrødt Skjærf og under det korte, hvide Foldeskjört — et ægte rajputansk Klædningsstykke, som ogsaa flere af hans Ledsagere bar. En treradet Kjede af store, uslebne Ædelstene syntes at være ligesaa meget til Værn som til Smykke for hans Hals. I hans Tigerskjæg stod hvert enkelt Haar stift, som en Soldat i Række og Geled.

Ligeoverfor ham, i Spidsen for Brahmånerne, befandt sig Ypperstepræsten Govind Narayan. Brahmån-Løven, som Ranién havde kaldt ham, gjorde ikke sit Navn til Skamme. En tyk Manke hang ned over hans Øren og blandede sig med det tætte Skjæg, som ikke bølgede patriarchalsk ned over hans Bryst, men var skaaret barsk af under Hagen. Hans brede Pande var vansiret af Vishnutegnet: tre lodrette Streger, den midterste rød, de to andre hvide, nedadtil forbundne ved en Bøile med en kort Stilk — det saae ud som

om man havde stillet en Stemmegaffel paa hans Næserod. Dette conventionelle Symbol paa „de tre Vishnuskridd“ giver selv et velvilligt Ansigt et skrækkeligt Udtryk; her forstærkede det et Præg af hidsig Herskesyge, der allerede af Naturen var paatrykket Brahmàn-Løvens Pande, og lod det stige indtil det Diaboliske, da han nu traadte et Par Skridt frem og med en bydende Haandbevægelse vinkede Chandra Singh hen til sig.

Ikke overdrevent beredvillig efterkom denne Vinkel. Hans Fortrolige, Pertab, havde rustet sig vældigere end nogen anden, efter smaa Personers Sædvane, der af Frygt for at blive overset slaa stort paa. Ikke blot havde han presset sin forvoxne Krop ind i et Skjælpandser, men han havde ogsaa sat en Stormhue af gammelt afghanisk Arbeide paa sit glatte Haar, hvis olieglindsende Kurve bøiede sig frem bag Ørene; saa at han senere mindede Amanda om en altfor mørkt sminket Richard den Tredie. Ogsaa han gjorde et Skridt fremad for ikke at lade sin Velynder i Stikken, i Farens Stund. Men Stemmegaflen paa Brahmànens Pande tog til at dirre, og som om et frygteligt „Holdt“ var tonet ham imøde fra denne Kant, trak Pertab sig skyndsomst tilbage i den forreste Række.

Med en underlig Blanding af Frygt, Trods og gnaven Underdanighed traadte Chandra Singh hen til Brahmànens og bukkede dybt, idet han berørte sin Pande med Fingerspidserne.

— Râm, Râm! mumlede han, hilsende Krishnas Stedfortræder med den traditionelle Rajputaner-Hilsen. — Ære være den Ærværdigste, Krishnas Yndling, den Indviede, den Himmelbaarne, den med Solblik Begavede — hil dig, hil dig!

— Ja „hil dig, hil dig!“ det kan man let nok mumle

i saadan et Skjæg som dit, brunmede Brahmanen haanlig med en Stemme, der skjælv af undertrykt Harme. Du troer vel sagtens, Rajput, at Krishna er en bemalet Træklods, behængt med Juveler og indsvøbt i Guldbrokade, og at vi blot for Løiers Skyld bære det gjennem Søilehallerne og bade det i Lotusdammen?

— Hvor kan dog den Ærværdigste sige Sligt, selv i Spøg? spurgte Chandra Singh, medens hans sky Blik skelede hjælpeløst tilhøre, hvor han formodede. at hans snu Klient befandt sig.

— Find du blot din egen Tunge, Mandtiger, sagde Govind Narayan med en kort, haard Latter — og lad den glattungede Schakal blive blandt Ulvene. Svar mig ærlig, men mærk dig først og fremmest: jeg taler ikke i Spøg, og du vil snart sande det.

— Hvorledes kan da den Himmelbaarne rette saa uretfærdig en Beskyldning imod mig? Er jeg da ikke en ivrig Krishna-Dyrker? Oftrer jeg ikke rigelig ved alle Fester? Tjener jeg ikke Brahmånerne trofast, fremfor alle den i Kjødets synlige Krishna, Ansaen, den legemliggjorte Del af Guddommen, den ophøiede Govind Narayan?

— Saa det kalder du at tjene mig trofast, naar du bag min Ryg ved Hjælp af dine Thagger forsøger paa at myrde den Mand, som jeg har bygget alle mine Planer paa?

Endogsaa Chandra Singhs Læber blegnede under den røde Lakfarve, som han havde penslet dem med.

— Det kan ikke nytte, at du vil nægte det, fortsatte den vrede Brahmån. Ligemeget, hvorfra jeg veed det — — aa nei, Mool Roy har ikke tilstaaet og vil ikke tilstaa noget mer. Han har allerede bødet, fordi han lod sit Romal i Stikken. Saa meget bedre!

Det gjør hans Venner og Fæller endnu mere opsatte paa at styrte Kala Rama. Ligegyldigt hvordan — du ser, jeg har faaet Alt at vide.

— Den Himmelbaarne veed Alt, ser Alt! Den levende Krishna vredes med Rette — maatte han ogsaa være retfærdig i sin Vrede! Maatte han overlægge i sit vise Hjerte: — „Den Prøve som jeg stillede min Søn, Chandra Singh, paa, var for svær.“ Den Ærværdigste paalagde mig at bringe et Budskab til den store Sahib, hvorlunde han om Natten kunde træffe Ranien alene i Dschangeln — for svært, for svært! Maatte den Himmelbaarne dog betænke, at han selv har lovet mig Ranien — —

— Ah ha! lo Brahmånen med en Latter, der fik Chandra Singh til at gyse —: — saa lysten efter Bruden, Rajput? — Og hvad om jeg nu vilde udtale en eneste Stavelse af Bønnen anderledes, betone den anderledes, naar jeg staar foran Altret, saa at Krishna, den evige Brudgom, sender dig en anden Brud —?

— Ingen anden Brud, Brahmån — der er ingen anden, som kan gjøre Fyldest — Ranien vil jeg have — Ranien har du lovet mig — ingen anden, om det saa var en himmelsk Apsara — — —

— Aa, den Brud, jeg mener, lader sig ikke afvise! Hun er saa trofast — bleg af Ansigtsslød, uden Smykker, med tøvende Gang, med svag Røst, som en Forelsket klynger hun sig til dig: — „Rajasygen“ — Svindsoten. —

Chandra Singh traadte et Skridt tilbage. Hele hans mægtige Legeme skjælv; Sveddraaber, der var farvede af Sminke, randt ned over Pande og Kinder.

— Kan saa lidt faa dig til at skjælv, tapre Kriger? spottede Brahmånen. Hvorfor saa ræd, Rajput? Berøvet sin Sundhed sygner jo den Fromme fortrøst-

ningsfuldt den forløsende Død imøde. Det slette Men-
neske, som trodser Guderne og lader haant om deres
Præsters Bud — han kommer ganske vist efter Le-
gemets Opløsning paa den nedadførende Vei, paa
Veien til Helvede. Og Dæmonerne gribe ham og kaste
ham hovedkuls ind i den luende Smelteovn, hvor han
bliver kogt op til et eneste blodigt Skum. Svar mig,
Chandra Singh! gaar det Krishnas Fjender saalunde,
eller veed du noget om at det gaar dem bedre?

— Lad det være godt, Præst! lad det være godt,
munlede den øiensynlig stærkt rystede Rajput. —
Jeg hører jo ikke til Krishnas Fjender. Jeg angrer
min Synd — ydmyg beder jeg om Tilgivelse. Jeg vil
tjene Guden og hans Ansa trofast indtil min Døde-
dag — men paaskynd ikke dens Komme, hold den
tilbage! Indtil min Død vil jeg tjene Brahmånerne, jeg
vil adlyde det mindste Vink.

— Jeg kunde maaske bære over med dig for denne
Gang — —

— Men Ranien, Brahmån! raabte Chandra Singh,
idet han saae op med et vildt Blik: — Ranien! Hvis
du bryder dit Løfte — — selv Guderne maa holde
deres Løfter — — jeg siger dig: hvis den Gazeløiede
— — Præst! Hvis du selv — —

Han kunde ikke forme Ordene længer; Stemmen
rullede kun i uartikuleret Rallen og Stønnen.

Brahmån-Løve og Rajput-Tiger stod truende lige-
overfor hinanden.

Men Govind Narayan indsaae, at det ikke gik an
at drive denne Mand til det Yderste.

— Min Søn, da jeg gav dig hint Budskab til den
store Sahib, da skete det for at stille dig paa Prøve.
Du har bestaaet den slet. Muligt, at den var for svær
for dig. Muligt, at den var overmenneskelig.

— Den var overmenneskelig — mer end hvad Kjød og Blod kan bære.

— Nu vel! dette Feiltrin være dig tilgivet! Min Søn, du skal have Ranien. Igaar vilde du myrde den store Sahib, som vi dog idag har Brug for her, ja som er et uundværligt Redskab. Naar han har fuldbragt sit Værk, naar Brahmånerne ere i sikret Besiddelse af deres retmæssige Magt, saa kan du dræbe ham. Ikke blot kan: skal! Men ikke en Time førend jeg befaler det. Ranien er din Løn. Men skulde du endnu en Gang understaa dig til — —

Hornfanfarer og drønende Slag af den store Tromme forkyndte i dette Øieblik, at Gjæsterne nærmede sig.

Chandra Singh kyssede Præstens Haand med et sky Blik, der udtrykte den mest slaviske Underdanighed, og traadte atter tilbage i Rajputernes Rækker.

En skyggemættet Trægang af høie Cypresser førte fra dette Theater, som var bygget ind i Terrassen, hen til den nærmeste Parkport, hvis pagodeagtige Taarnbygning var synlig i Aabningen mellem Trætoppene, hvor dens glaserede Stene glindsede høit oppe i Luften som et Springvand.

Gjennem denne Allé nærmede de europæiske Gjæster sig. Forrest gik Edmund, førende Amanda. Han bar en indisk Dragt, der klædte ham prægtig og fuldendtes af Slangestenen i den grønne Turban — et saare lysende Punkt over dette ,i'. Hans Ledsagerske, der ikke gav ham noget efter i dette Punkt, var ganske vist europæisk klædt; men for ikke at se for afstikkende ud havde hun ombyttet Tredivernes temmelig nøgterne Mode med Empirens, i hvilken hendes Moder i sin Tid havde fortryllet hendes Fader — kun at hun ikke havde Beltet slet saa høit oppe under Armene. Dette havde til Følge at to blødende Hjerter

blev baarne i Procession bag efter hende: — Professorens gamle Hjerte, der svømmede i Vemod ved den levende vakte Erindring om en lykkelig Ungdomskjærlighed; og Arthurs unge Hjerte, der gennembores ved hvert Skridt, som denne yndige Skikkelse gjorde, støttet til Fætterens Arm.

Ved dette Par var der ikke nogetsomhelst Asia-tisk. Den unge Skotte tog sig imidlertid ikke ilde ud i *evening-dress*, medens selv de varmeste Beundrere af Professor Eichstädt's videnskabelige Præstationer neppe vilde have paastaaet, at den sorte Kjole klædte hans undersætsige, korthalsede Person. Det forbedrede heller ikke Sagen, at han bar sin Civilisations-hjelm aabent og ærligt paa Hovedet, medens Arthur holdt sin sammenklappet under Armen — hvad han sikkert gjorde for ikke i Amandas Øine at tage sig stilløsere ud, end det var haardt nødvendigt.

Naar den gule Diamant i Haaret var det eneste Orientalske ved Amandas Person, saa opveiedes denne Mangel til en vis Grad ved hendes levende Attribut. Med Halen høit tilveirs, aabenbart i fuld Bevidsthed om sin processionsmæssige Værdighed, skred Garuda frem ved Siden af hende, tilsyneladende kun bekymret for at holde Trit, men i Virkeligheden speidende tilhøire og tilvenstre med brændende Øine, om der skulde røre sig noget Mistænkeligt, i hvilket Tilfælde den ikke længer vilde staa inde for, at Naturen ikke gik over Optugtelsen.

Egentlig horte Garuda ikke med til de indbudte Gjæster. Men da Amanda og hendes Fader allerede havde sat sig tilrette i Howdaen og Elefanten havde reist sig op fra sin knælende Stilling, lød der nede fra Jordbunden en fortvivlet Piben, og den forladte Garuda gjorde saa anstrængte Forsøg paa at klatre op

ad Elefantens Forben, at det mægtige Dyr greb den Smaa med sin Snabel og afleverede den oppe i Howdaen, hvor den ankom ynkelig hylende men forresten i god Behold.

Saaledes kom Garuda med til Festen.

Hele Sir Edmunds Tjenerskab sluttede dette Optog.

Ad en Tverallé, som i stærk Stigning førte op til Paladset, nærmede der sig imidlertid en anden Procession, i hvilken det orientalske Element ikke forstyrredes af nogensomhelst fremmed Tilsætning: — glindsende Silke, en Regnbueforsamling af straalende Farver, Perler og Diamanter *en masse* — det var den rene, pure Østerlide, der skred frem. Og i Spidsen for den gik Kala Rama, i en guldbroderet, ædelstensbesat Purpurkaftan, med et Collier af Brillanter, der funkledede som en Sol. Den store Minister havde Brug for hele sin aandelige Overlegenhed for ikke i europæiske Øine at tilsætte noget af sin Værdighed under Byrden af denne overvældende Pragt. Ikke alle hans Kolleger undgik denne Fare. Hos enkelte af dem blev Orienten ogsaa for saa vidt sig selv tro, som en Skygge af det Lurvede var blandet ind i denne Glands, naar man fik den paa tilstrækkelig nært Hold. Juvelerne blændede mere ved Massevirkning end ved Fuldkommenhed og vare gennemgaaende slet indfattede, Silken var tildels temmelig luvslidt og Farverne ofte faldede.

Det europæiske Tog kom først til Maalet.

Chandra Singh bød foreløbig i Rajaens Navn de fremmede Gjæster velkomne, navnlig den store Sahib, der ved sin ophøiede Nærværelse bærede denne forfaldne Park og ved sit Ry, der gennemstraalede hele Verden, for en stakket Stund gjengav den et Skjær af

længst svunden Herlighed. Derefter holdt Govind Narayan en ligesaa glimrende Tale til Professor Eichstädt, der utvivlsomt var en af de gamle Rishier — hine Vedaens overmenneskelige Ophavsmænd — som var bleven gjenfødt i vor vanartede Tid for at udgrave Indiens gamle Skatte.

Edmund takkede i al Korthed, men Professor Eichstädt lod ikke Leiligheden gaa tabt til at feire Brahmånernes Visdom i en længere Pragttale, som ingen forstod, da den blev holdt paa klassisk Sanskrit. — Da han havde sluttet med en Lovprisning af de tilstedeværende Repræsentanter for denne Visdom, blev Brahmånerne en for en forestillede for ham af Govind Narayan — en sand Ildprøve for dem; thi den tyske Videnskabsmand havde en smigrende men aabenbart uforstaaelig Sanskritsentens paa rede Haand for hver af dem, indtil endelig en gammel Pandit blev ham anbefalet som „en stor Mand, en vedisk Mand.“ Stor var han af Væxt, og „vedisk“ kunde man for saa vidt kalde ham, som han kunde en Mængde af den hellige Skrift udenad; men Udtrykket i hans Ansigt, med den høje men tomme Skaldepande, tydede ikke paa, at han havde fattet meget af det dybere Indhold. Professor Eichstädt, hvis Forventninger allerede vare blevne betydelig nedstemte, tog imidlertid gjerne tiltakke med denne Kollega.

Imidlertid havde Kala Rama forlængst indfundet sig med sit farvestraalende Følge. Han hilste Gæsterne i Rajaens Navn, der ønskede at hans ærede Venner fra det fjerne Vesten maatte finde Behag i de fredelige Lege, der til Ære for dem skulde finde Sted i dette gamle Theater, hvor Menneske og Tiger ofte havde kjæmpet med hinanden.

Derpaa forestillede han de forskjellige Hofembeds-

mænd. De trængte sig begjærlig hen til Edmund; — enhver vilde have ham for sig alene. Overbefalingsmanden stillede ham en Revu i Udsigt, ved hvilken han skulde faa en ægte gammel-rajputansk Rytter-attaque at se, som efter Sigende endnu ingen Franker var kommen levende fra at have set. Skatmesteren lovede at vise ham Rigsklenodier, der ellers vare skjulte for dødelige Øine, som ikke havde det ædleste Rajablod i sig — men det havde den store Sahib jo netop! Overhofmarskalken vilde føre ham ud til Stutteriet, der laa begravet langt ude i Ørken. Derhos forsikrede hver enkelt ham, at han alene besad Rajaens Fortrolighed, og at en Fremmed kun ved hans Hjælp kunde opnaa noget her ved Hoffet, og advarede ham imod de Andre i Almindelighed, mod den, der sidst havde talt med ham, i Særdeleshed, og i aller særdeleste Særdeleshed mod Kala Rama, hvis Indflydelse iøvrig blev saare overdrevet af Udenforstaaende.

De Fleste fulgte herved aabenbart kun den traditionelle orientalske Hofpolitik, at staa paa en god Fod med den nye Fyrsteyndling, for alle Tilfældes Skyld. Enkelte forbandt ganske vist med dette Hensyn et beskedent konkret Haab i Retning af Drikkepenge; — Skatmesteren tog endogsaa Edmund til en Side og betroede ham hviskende, at han vilde gjøre vel i, ikke at skue Hunden paa Haarene, der ofte var mere glindsende end Kjødet var fedt til; — thi her — som ved alle indiske Hoffer — var det gaaet stærkt tilbage. Hofembederne indbragte langt fra ikke det, som tidligere, og han kunde endogsaa nævne ham meget høitstaaende Embedsmænd — (Navne og Titler var overflødige) — der ingenlunde var for stolte til at modtage saadanne mindre — (maaske endogsaa større) — Erkjendtligheder, som en ædeltsindet Frem-

med maatte finde det passende at yde til Vederlag for saadanne Tjenester, som stod i deres Magt.

FEMTE KAPITEL

Nautschen.

Imidlertid havde Amanda fundet Leilighed til at takke Kala Rama for hans fyrstelige Gave. Idet hun kyssede hans Haand, hviskede hun: —

— Jeg maa tale med Deres Excellence hemmelig — i Enrum. Jeg har en Sag at betro Dem, som er af største Vigtighed og som ikke taaler at opsættes.

— Min kjære Memsahib! saasnart dette Skuespil er forbi, vil jeg føre Dem hen til et Sted, hvor vi kan tale ganske uforstyrret med hinanden.

— Naar det blot ikke saa er for sent.

— Aa, vær De blot ganske ubekymret, det vil ikke komme til at vare saa længe.

Med disse Ord førte Kala Rama Amanda hen til en af Hæderspladserne midt i den første Række. Snart havde alle Tilstedeværende taget Plads, hvorved kun en Del af de første Rækker blev besat.

To Inder, som var indhyllede i gamle Shawler, be- traadte den lille Arena fra forskjellige Sider, hver holdende en Vædder, hvis Hoved var viklet ind i et Tørklæde. Øieblikkelig var Alt lutter Skrigen og et eneste Virvar af Fingre, som om de Alle spillede Morra. Det var Væddemaalene, der begyndte. Vædder- hovederne afhylledes, og uden at betænke sig et Se- kund styrtede de to Dyr løs paa hinanden og mødtes

midt paa Arenaen med saadan et Knald, at Amanda ikke kunde tilbageholde et lille Skrig; hun ventede at se de stakkels Dyr ligge med knuste Hoveder paa Slagmarken. De foer imidlertid blot tilbage som et Par Billardkugler, for strax efter at støde sammen med et endnu frygteligere Brag, men uden nogen synlig Virkning.

Edmund lo høit: — han maatte misunde disse to Kjæmper, som aabenbart aldrig havde vidst, hvad Hovedpine var. Men Professor Eichstädt priste Selvsynets Fortrin for al abstrakt Belæring: fra nu af vidste han, hvorfor Romerne havde givet deres Stormbukke Form og Navn af Væddere.

Efter det tredie Sammenstød blev de stridbare Dyr fjernede paa et Vink af Kala Rama, aabenbart meget imod deres Villie og til Skuffelse for de indiske Tilskuere, men til stor Beroligelse for Amanda, der ikke havde den ringeste Smag for denne rajputanske Folke-moro, hvad Ministeren nok kunde mærke.

— Jeg er bange for, Memsahib, at dette Exempel paa vore folkelige Forlystelser ikke har fundet Naade for Deres Øine — eller egentlig kan jeg ikke sige, at jeg er bange for det, da jeg ikke kunde vente andet. Men jeg er vis paa, at De vil finde Opreisning ved det sidste Nummer af Programmet, et fint og yndefuldt Skuespil, ret som skabt for en Kvindesjæl, som det da ogsaa i Virkeligheden er en særlig Opmærksomhed overfor Dem, fra hendes Høihed Raniens Side.

Amandas ærlige Aasyn viste tydelig nok, at hun ikke ventede sig større Glæde af Raniens Opmærksomhed end af Gammel-Rajputanas brutale Sport.

Stemmelarmen fra de skuffede Tilskuere, hvis Væddemaal forblev uafgjorte eller tvivlsomme, forstummede nu pludselig.

Et stort hvidt Klæde var blevet udbredt paa Arenaen nærmest ved Hæderspladserne. To *Nautschnier* betraadte det — iført sartfarvede Musselinslør, funk-lende Juveler, blinkende Guldspanger. De gjorde deres Salam for Ministeren og de fremmede Gjæster, gav et Tegn til de tre Musikanter, der sad paa Hug bag ved dem, løftede Armene i Veiret og istemte — ved Lyden af de første Toner — en populær Sang med saadan et Temperament, at de øieblikkelig henrev Tilhørerne til lydeligt Bifald.

Hvad Amanda angaar, saa vidste hun ikke, hvad der var den ubarmhjertigste Plage for hendes Øre: de skrigende, ofte dissonerende Stemmer eller Instrumenternes evige Filen paa den samme Cadence og idiotiske „Tam-Tam“. Men Dandsen, hvormed *Nautschnierne* illustrerede deres Sang, fængslede hende snart ved sin Ynde og sin Udtryksfuldhed. I Begyndelsen vare Bevægelserne stille og blide, som uvilkaarlige Ytringer af naturligt Behag. Men alt som Musikken tiltog i Styrke, blev ikke blot Bevægelserne men ogsaa Minespillet bestandig livligere og voldsommere: — Længsel, Haab, Frygt, Skinsyge talte afvexlende deres umiskjendeligste Sprog, indtil Musik og Sang i gjensidig Kappelstrid forvandlede de to Bajaderer til sande Legemliggjørelser af den mest glødende Elskov og den haabløseste Fortvivlelse — aabenbart i Overensstemmelse med den folkelige Ballade, som de foredrog.

Ordene kunde Amanda ganske vist ikke forstaa. Men hun savnede dem ikke. Forlængst havde hun uden at mærke det opgivet sin Modstræben mod fremmede Skalaer, Intervaller, Rhytmer og Klangfarver. Hvorledes kunde Kritik røre sig dér, hvor Alt var blevet en umiddelbar Oplevelse? Var dette ikke hen-

des egen Elskov, i dens stille anende Spiren, dens skuffede Haab, dens Forstening ligeoverfor en ubønhørlig Fremtids Medusa-Aasyn? Men ikke blot hendes eget Indre afslørede sig klarere end nogensinde, ogsaa fremmede Hjertekamres Døre sprængtes og priggav dens Hemmeligheder. Dette Skrig af det vildeste Begjær, dette bønligbydende Blik, denne vilde Omfavnen af et Luftbillede — var det ikke den Lidenskab, der drog Ranien til Edmund? og denne gjærende Uro, denne phantastiske Villies tøilesløse Fremstormen, denne Rus af en sværmerisk Indbildningskraft, der suger hele Væsenet ind i sin Hvirvel — saaledes kunde det vel se ud i Edmunds Sjæl. Men det blev hende tillige med ubarmhjertig Tydelighed klart, hvor trofast og inderlig den unge Skotte elskede hende, og tillige, hvor grusomt ugjengjældt hans Kjærlighed var, hvor dyb hans Skuffelse maatte blive. Ogsaa disse Følelser syntes at vinde Liv i de to Hindu-pigers Pantomime — om det nu var, fordi noget Lignende forekom i hvad de sang og agerede, eller om Grunden kun var den, at Amanda i den synske og fjerntfølende Udvidelsestilstand, som hendes Sjæleliv netop befandt sig i, ikke kunde lade være med ogsaa at omfatte Arthur. Ofte nok følte hun hans Blik hvile paa sig; det var aabenbart, at Dandsen kun interesserede ham saare lidt og var langt fra at bringe ham nogen Aabenbaring.

Amanda var saa sønderrevet af egne og fremmede, høist forskjelligartede, ja modsatte Lidenskaber, at hun kun med halv Bevidsthed var Vidne til, hvorledes de to Nautschnier under uendeligt Bifald sank udmattede sammen i deres Oppasserskers Arme og blev ledede ud indhyllede i store Shawler, medens

Musikanterne, der heller ikke havde skaanet sig selv, blev liggende i een gispende Dyng.

Da gik der en Bølge af Sindsbevægelse gennem Rækkerne; et Navn dandsede fra Mund til Mund: — „Punna — Punna!“

Punna — en af Indiøns berømteste Nautschnier, Arvetagersken efter „Østens Catalani“, Alfina, og allerede af Mange foretrukket for hende for sin ungdommelige Friskheds Skyld. Hun traadte ind — og hvad hendes Forgængersker havde udfoldet af Pragt syntes pludselig at maatte være laant fra en daarlig Maskerade-Garderobe. Man vurderede virkelig ogsaa de Juveler, hun bar, til firetusind Pund Sterling, en Sum, hvoraf en ikke ganske ringe Del faldt paa Næseringen, der var en eneste bøiet Straale af Diamant- og Smaragdglans. Men man glemte snart hendes Smykker over hendes Skjønhed, der ikke, som hendes fleste Kunstsøstres, tilhørte den yppige jødiske Type, men var sart og slank. Arme og Hænder, Ankler og Fødder var af fuldendt Symmetri, og hendes paafaldende lille Ansigt forklaredes af en rørende Blidhed, der straaledede ud af hendes store barnlige Øine. Blid og blød var ogsaa hendes Stemme, og det var de Sange med, som hun foredrog — yderst forskjellige fra de foregaaende, og det ikke mindst ved deres yndefuldere og lettere fattelige Melodier.

Punnas Sølvtoner faldt som Balsamdraaber i Aman-
das urolige Sjæl. Der var navnlig een Sang, der greb hende dybt — den sidste. Kala Rama hviskede til hende, at det var en Folkesang dør fra Egnen, som vistnok gik meget langt tilbage i Tiden. Den forekom Amanda saa underlig bekjendt, men hun forsøgte forgjæves at forbinde den med en eller anden Erindring. Hun gik for langt tilbage; for det forekom

hende, at hun maatte have hørt disse Toner allerede i sin tidligste Barndom. Og pludselig opdagede hun saa, at hendes Bekjendtskab med den først skrev sig fra den foregaaende Dag. Det var hint Vokal-Efterspil til Juggurt-Balladen, der var Stoffet, hvoraf denne simple Melodi havde dannet sig. Men hvad der hist i sin Formløshed havde lydt usigelig vildt og øde, det havde her faaet en mildere, ja næsten trøstende Form, der passede ligesaa godt til Punna's Røst og Foredragsmaade, som hin Ørken-Charakter havde passet for „Paladsets Pryd“.

Hun kunde ikke forstaa, hvad Sangen handlede om. Maaske om To, der havde fundet hinanden igjen efter langvarig Adskillelse. Saaledes følte hun sig i alt Fald tilmode, mens hun lyttede til disse Toner. Og da hun saae hen paa Edmund, bemærkede hun til sin største Forundring, at han var ligesaa greben som hun selv, ja, at han maatte føle om ikke det Samme saa dog noget Lignende. Det blinkede fugtigt i hans store, mørke Øine. Ham lykkedes det at trænge den forræderske Taare tilbage; hos hende traadte den ud over Øielaagets Rand og gled ned ad den blussende Kind — og det just i det Øieblik, da deres Blikke mødtes.

— Det har ikke kostet os saa lidt at lokke Punna hertil fra Delhi, sagde Kala Rama med dæmpet Røst; — men hun er ikke kommen forgjæves og vil ikke faa Grund til at angre det. Denne Taare vil jeg lade blive til en Perle for hende.

Arthur saae forbavset fra den Ene til den Anden — Gud maa vide, hvad de allesammen kunde finde i det kjedsommelige Hyleri, som denne Punna stillede op! Selv var han jo fuldkommen tilfreds med at sidde ved Siden af Amanda og af og til se paa

hende — hun var næsten endnu yndigere, naar hun græd end naar hun lo, kun at det var rent ud fortvivlende ikke at turde trøste hende. Men skulde man endelig lægge Mærke til disse Forestillinger, som Rajaen beværtede dem med, saa satte han sin Lid til Akrobaterne.

SJETTE KAPITEL

Hvor de hvide Duer kredse.

Disse Akrobater satte med deres utrolig halsbrækkende Præstationer Amanda i stor Angst, og hun aandede først op, da de kjække Ligevægtskunstnere med deres mastehøie Bambusstænger rømmede Felten, og en saare sælsom Figur betraadte Arenaen: — en Malay, med en Krone af Fuglefjer paa Hovedet og et kort Skjørt af det samme muntre Materiale — en sand Papageno. Han havde en tynd, hvid Stav i Haanden. Tre Drengede ledsagede ham, hver af dem bærende et Bur af Bambusrør, som de stillede fra sig paa Jorden.

Kala Rama bøiede sig henimod Edmund: —

— Maaske har den sidste Præstation ikke interesseret Dem synderlig, ædle Sahib, men jeg troer, at De nu vil blive holdt skadesløs. For hvad der nu kommer, er saa eiendommeligt, at det vel kan lønne sig at skjænke det sin Opmærksomhed, især da De ikke let noget andet Steds vil faa det at se i saadan Fuldkommenhed. Det er Raniens Dueopdrætter, som nu vil vise os sine vingede Undersaatter og deres Kunster.

Edmund studsede: hvad var det dog for et Budskab, som Ranien havde givet ham med til Brahmån-Løven? „Hvor de hvide Duer kredse“!

Det ene Bur blev aabnet. En Snes kobberbrune Duer fløi ud. Til største Forundring for Europæerne adlød de den gule Papagenos Røst og Stav: snart i Cirkler, snart i langtrukne Elipser, snart i kunstige Sløifer, snart lavere nede, snart høiere oppe kredse de over Hovederne paa de henrykte Tilskuere.

Et Vink, og det andet Bur aabnede sin Dør. En ligesaa stor Flok skiferblaa Duer hvirvlede ud. I deres Iver for at komme tilveirs blandede de sig med den brune Skare, saa at Alt snart var et eneste Virvar. Det saae haabløst ud at ville bringe Orden deri. Men nogle gennemtrængende Strubelyd fra Papageno, ledsagede af Stavens magiske Bevægelser, tryllede snart en øiensynlig Forandring ind i Fuglenes Bevægelser. I Stedet for en hensigtsløs Omflagren traadte en gjensidig Søgen og Undflyen hinanden, indtil den blaa og den brune Flok svævede adskilte ved Siden af hinanden, hvorpaa hver af dem ordnede sig i Rækker, og de to Kolonner begyndte at kredse over Arenaen — den blaa forrest.

Men neppe var denne mønsterværdige Orden bleven tilveiebragt, før en hvid Flok brød saa vildt ud af det tredie Bur, at Alt atter styrtedes tilbage i Chaos. Tresindstyve Duer tumlede kaleidoskopisk imellem hverandre. Men det lykkedes Papagenos Røst og utrættelige Tryllestav at ordne dem i tre Kolonner, som nu efter hans Kommando udførte allehaande sindrige og sirlige Luftmanøvrer. Den hvide Flok styrtede løs paa den brune, som til Kamp, gennembrød den vingede Phalanx, gjorde omkring og angreb den allerede næsten adsplittede Fjende paany,

indtil han flygtede til alle Sider; hvorpaa den blaa Skare tog Kampen op med Seierherren. Et nyt Raab med tilhørende Bevægelse af den hvide Stav ordnede de tre Flokke i en horisontal Plan. Det var som om en mægtig trefarvet Pankha var spændt ud over Theatret, hævende og sænkende sig med dybe Aandedræts Regelmæssighed og med en forfriskende Susen og Klappen af hundrede smaa Vinger.

En almindelig Bifaldsmumlen lønnede dette Kunststykke.

Papageno udstødte et skingrende Strubeskrig og kastede sin Stav op i Luften.

Strax steg de tre Flokke tilveirs og tog hver sin Retning, som om de vilde flyve bort. Den hvide fulgte Allèen, idet den fløi mellem Cypressetoppene, indtil den naaede Parkportens Pagodetaarn, som den begyndte at kredse over. I det gyldne Lys deroppe svævede den længe over den Tøndehvælving, der kronede den høie Bygning, som en rosenrød Aftensky, der vechselvis tændtes og slukkedes, alt eftersom alle Duevingerne samtidig dreiede sig mod eller bort fra Lyset.

Og i Edmunds Øre sang det med Raniens lullende Stemme: „Hvor de hvide Duer kredse — hvor de hvide Duer kredse.“

Han vidste, at Jang Kafur og hans femhundrede Krigere laa skjulte et Steds ude mellem Høiene og med Spænding iagttog denne Dueflok, der sagde dem, ad hvilken Port de skulde rykke ind i denne fredelige Festpark for at indsætte ham som Hersker i det gamle Rajapalads, hvis tindekronede Bastioner og Taarne hævede sig bagved ham.

Og han vovede neppe at se paa Kala Rama, da denne spurgte ham, om hvorledes Raniens Duer og

deres Lege behagede ham. Det forekom ham, at den gamle Statsmand maatte kunne læse i hans Miner, hvor alvorlig Raniens Leg var, og hvor langt han selv befandt sig fra Amandas naive Glæde. Thi hun havde ganske glemmt sin Fordom mod Noget, der kom fra Fyrstinden, og klappede i Hænderne med barnlig Henrykkelse.

Edmunds Blik søgte Chandra Singh og Govind Narayan. Han ventede at finde dem i en ligegyldig Holdning, allfor ophøiede til at værdige denne barnagtige Leg et Øiekast. Men tvertimod: de var de Ivrigste af de Ivrigte; de pegede op i Luften og raabte til hinanden tvers over Arenaen — de væddede, som det ved en saadan Leilighed sømmede sig for ægte Inder. Sandsynligvis væddede de om, hvilken af de tre Flokke, der vilde vende først tilbage; og da en hurtig fremstormende Vingesusen forkyndte, at den ene af dem kom tilbage, medens de hvide Duer først begyndte at bryde op fra Toppen af Porttaarnet, teede Chandra Singh sig som En, der har tabt et Væddemaal — og det et temmelig høit et.

— Ved Jupiter! tænkte Edmund — disse Inder er os dog overlegne.

SYVENDE KAPITEL

Naradas Indskrift.

Saasnart Duerne vare vendt tilbage og havde givet sig i Færd med det udstroede Foder, reiste Kala Rama sig og gav derved tilkjende, at Forestillingen var forbi.

Han meddelte Edmund, at Rajaen om en Timestid ventede ham oppe paa den øverste Terrasse — Gandharv-Terrassen — i Paafuglepavillonen, og bad ham imidlertid at se sig om i denne Del af Parken. Chandra Singh havde det Hverv at være hans Fører, medens Professoren var bedst tjent med sin lærde indiske Kollegas Selskab.

— Jeg selv vil vise Mem Amanda Sahib en Seværdighed, som har ganske særlig Interesse for hende — en ringe Tak, fordi hun gjør mig den Ære at bære min Diamant jaften — Tvillingen til Deres Slangesten — og saaledes give den en ædlere Indfatning, end den nogensinde før har haft.

Edmund greb denne Leilighed til at bemærke, at det havde trøstet ham noget, at han ikke var den Eneste, til hvem Hns. Excellence bortskjænkede sine uskaterlige Ædelstene. Imidlertid kunde han dog kun betragte Slangestenen som et Laan, der var betroet ham, for at han ikke skulde tage sig altfor ringe ud i dette juvelfunklende Selskab, og vilde altsaa tillade sig, efter Festen at give den tilbage med Tak.

— Vi vil tale om det bagefter, ædle Sahib, svarede Kala Rama med et betydningsfuldt Smil — og hvis De saa endnu skulde synes, at der er nogen Mening i at give mig Slangestenen tilbage, saa vil jeg heller ikke vægre mig ved at tage imod den. Imidlertid troer jeg, at De vil give mig Ret og ikke betragte den som et Laan men som en Gave.

Edmund vidste ikke, hvad han skulde svare paa disse Ord, der efter hans Skjøn vare temmelig meningsløse. Thi hvordan i al Verden skulde han kunne komme til at betragte Slangestenen som en Gave, han kunde tage imod uden Betænkning? Han forblev imidlertid ikke længe i denne Forlegenhedstilstand,

thi Kala Rama ventede aabenbart ikke noget Svar men tog Afsked, med den ham egne høitidelige og dog hjertelige Høflighed, og gik bort med Amanda.

Det var en velbekjendt Sag, at hun var hans erklærede Yndling, og de Fleste havde allerede hørt, at han havde skjænket hende sin berømte Ædelsten. Derfor gjorde det heller ingen Opsigt, at de fjernede sig sammen; end sige, at det skulde have foruroliget nogen.

Paa begge Sider af Amphitheatret førte brede Fri-trapper op til den første Terrasse. Kala Rama valgte den tilvenstre: Garudatrappen. Dens Afsatser — hver paa ti Trin — var tilhøire og tilvenstre bevogtede af Garudaer, udhugne i Sandsten — mægtige Griffen med uhyre Næb, hyllede i deres Vinger som i en stiv Kappe og thronende paa en Kæmpeslange, der vred sig i Dødskamp.

Den levende, anderledes skabte Garuda hoppede op ad Trappen mellem Dobbelttrækken af sine Navner, uden at skjænke dem den ringeste Opmærksomhed, men saare opmærksom paa, om der nogetsteds mellem de forvitrede Stentrin skulde være et Hul, hvor en af Slægtens Arvefjender kunde huse.

Den første Terrasse laa allerede fuldstændig i Skygge. Sollyset broncerede kun de øverste Trin af den næste Fritrappel. Den førte op til Nagaterrassen, hvis Balustrade glødede i hele sin Længde — overalt belæsset med Vanddæmonernes bugtede Slangebøjer, fra hvilke der hist og her hævede sig en mer eller mindre forkrøblet Torso. Men her nede begyndte allerede Skumringen at væve sit Spind inde mellem Træerne, og hvor det var tættest, under de blomsterstjernerne Kroner af en Orangelund, vinkede en oplyst Kiosk.

Hen til den førte Kala Rama den unge Pige.

Det var en lille Rundbygning af rigt ornamenterede, mangehjørnede Marmorpiller. De knægtformede Kapitæler strakte sig saa langt ud, at de næsten berørte hinanden, og bar en lav Kuppel af den ægte indiske Konstruktion, der vilde holde sammen i al Evighed, hvis ikke den tropiske Vegetation med sin dødbringende Kraft mindede om Timelighedens Krav. Hvad den dog ikke gjorde her. Det var aabenbart, at en beskyttende Haand vaagede over dette Sted: ingen Slyngplanter, ikke saa meget som et Græsstraa fik Lov til at fæste Rod i Sprækker mellem Stenene.

Mellem Søilerne var der anbragt Siddepladser, og fra oven hang der smaa, klart lysende Lamper ned. Midt i dette lille Tempel stod der en Miniaturefterligning af Bakus Stupa; kun manglede Nischerne, og i Stedet for dem havde Cylindren en Sanskrit-Indskrift paa flere Linier.

Kala Rama lod Amanda tage Plads, satte sig ved Siden af hende og greb hendes Haand.

— Sig mig nu altsaa Alt, hvad De har paa Hjerte, kjære Barn, og vær ikke bange! For derved vilde De gjøre mig stor Uret, og det veed jeg nok, De ikke vil. Tal til mig, som om jeg var Deres Fader.

Amanda trykkede Oldingens Haand med en stum Tak for denne Opmuntring, som hun i saa høi Grad trængte til.

— Jeg maa advare Deres Excellence mod en Sammensværgelse, som Sir Edmund desværre staar i Spidsen for, og som ogsaa Chandra Singh er indviklet i. Den gaar ud paa at afsætte Rajaen og sætte Sir Edmund, hvem Ranien elsker, paa Thronen. Planen skal bringes til Udførelse ved Festen iaften. Jeg besværges Dem, Deres Excellence! tvivl ikke om Rig-

tigheden af min Angivelse! De maa handle uden Tøven. Der er ikke et Minut at spille.

— Naa, et Par Minutter vil jeg dog risikere, min kjære Memsahib, svarede Kala Rama. Jeg takker Dem, fordi De har sagt mig det. Men nu maa De ogsaa betro mig, hvorfra De veed det.

— Aa, jeg er bange for, at Deres Excellence ikke vil se andet end Frembringelsen af en ophidset Phantasi. Dog, nei! jeg har jo saa godt som Hr. Steels Tilstaaelse.

Hun berettede udførlig sin Samtale med Arthur og fortalte, hvordan hun havde villet ro over til den nordre Ghat sammen med ham og opsøge Kala Rama i hans Palads, og hvorfor hun saa dog havde foretrukket at tale med ham ved Festen. Naar det nu blot ikke derved var blevet for sent!

— Aa nei, vi har Tid endnu, blot ikke ængstelig! Hvad De gjorde, var ganske rigtigt; for paa den Tid vilde De ikke længer have truffet mig hjemme. De har handlet ligesaa klogt og forsigtig som loyalt, og denne unge Skotte har De med stor Snildhed fanget i hans egne Ord.

— Men De vil tilgive ham, Deres Excellence! De vil ikke lade ham straffe! Han er ikke gaaet med til det af lave Bevæggrunde, ikke for at skaffe sig Fordele og Rigdom, det er jeg vis paa. Han er bleven overtalt af sin Fætter. Det maa være en misforstaaet kammeratlig Følelse, der har ledet ham vild.

— Utvivlsomt, Memsahib. Ja, jeg mener ogsaa, at vi kan fare med Lempe overfor ham og tilkjende ham alle mulige undskyldende Omstændigheder. Men anderledes med Sir Edmund. Han synes ikke at have nogen Undskyldning.

Amanda reiste sig og stod et Øieblik tavs foran

Ministeren, hvis Ansigtsudtryk, trods de strænge Ord, ikke var synderlig truende. Saa sank hun pludselig ned for Fødderne af ham og omfavnede hans Knæ.

— Naade for ham, Kala Rama! — for min Skyld — fordi jeg bragte det over mit Hjerte at — —

Hendes Røst svigtede, den uimodstaaelig frembrydende Hulken rystede hele hendes Legeme, og med Hovedet i den gamle Inders Skjød græd den unge Pige, som om hendes Hjerte skulde briste.

Med disse afbrudte Ord, med Taarestråmmens vel-talende Sprog, havde hun blottet sit ungdommelige, men allerede haardt prøvede Hjerte og tillidsfuldt afsløret dets sarte Hemmelighed for Oldingens vise Blik. Det var ikke længer en Bønfaldende for Ministerens Fod, det var 'et Barn hos sin Fader.

Men hvor hun som den eneste Udvei kun saae en trøstesløs Holden-ud i Selvopofrelsens døde Ørk, der øinede Kala Rama den forjættelsesfulde Fremspiren af nyt Liv. Hvorledes dette Fremsyn maale sig i hans Aasyn, kunde Amanda ganske vist ikke se; men en stille bølgende Strøm af Nervekraft lod til at strømme ud gennem hans Fingerspidser, alt imens hans Haand varsomt strøg hen over hendes Hoved, indtil den voldsomme Hulken havde udraset og endelig ogsaa Graaden sagtnede og lidt 'efter lidt holdt helt op.

— Saa, nu har De grædt ud, kjære Memsahib, og det trængte De til. Men nu ikke en Taare mer! De har gjort hvad der stod i Deres Magt. Overlad det nu tillidsfuldt til mig at gjøre hvad der staar i min.

— O, det gjør jeg jo saa tillidsfuldt! udbrød Amanda. Hvorledes skal jeg nogensinde kunne takke Dem rigtig!

— Tys, tys! Det maa De slet ikke tale om. Til Syvende og Sidst bringer De mig saa vidt, at jeg gamle

Mand ogsaa begynder at græde, og det vilde dog ikke sømne sig, vel? Tænk Dem, en gammel Minister — og græde! Nei, nei, tal ikke til mig om Tak! Hvor meget mer har jeg ikke Dem at takke for! Aa, De kan slet ikke forestille Dem, hvor skjønt Livet i denne Time tager Afsked med mig, og hvor velgjørende det er for mig at skilles saa led'es fra det.

— Skilles — fra Livet? spurgte Amanda bestyrtet. Ja men, De er dog sund og kraftig? Der truer Dem dog ingen Fare nu?

— Nei, nei, vist ikke! Det var jo ikke saadan ment . . . Det var blot taabelig Gammelmands-Snak, bryd Dem bare ikke om det! Dèr ser De selv, saa svag har De gjort mig med Deres søde Taarer, at jeg snakker saadan hen i Veiret. Men ikke sandt, nu er De beroliget?

— Aa ja — mere beroliget, end der egentlig er Grund til, om jeg end veed, at jeg kan stole paa Deres Godhed. For det vidste jeg jo egentlig i Forveien, at De ikke vilde fare frem med Øxe og Strikke.

— Det vil jeg ganske vist ikke, og det er heller ikke nødvendigt. Det vil altsamm'en komme helt anderledes end De frygtede — om De end paa ingen Maade har frygtet uden Grund . . . Men nu vil vi ikke længer tale om disse slemme Statsintriger. Dem maa De helt og holdent banlyse fra Sind og Tanke! tilføiede han i en munter Tone. — Jeg har kun nogle faa Minutter tilovers, for Fyrsten venter mig; og dem vil jeg benytte til at vise Dem Noget, for hvis Skyld jeg netop har ført Dem herhen.

Han strakte Haanden ud og berørte Basisen af den lille Stupa, som indtog Midten af Kiosken.

— Har De allerede, Memsahib, lagt Mærke til denne Bygning i Bygningen?

— Aa ja, Deres Excellence. Det var mig strax paa-faldende, at den er en formindsket Efterligning af Bakus Stupa, som vi beundrede igaarnat.

— Det er den; men i Stedet for Nischerne har den en Indskrift paa flere Linier, som De ser. Kom, lad os tyde den ved Lyset af disse Lamper, som jeg har ladet anbringe her for det samme. For dette lille Tempel ligger saa forborgent, at det let kunde ske, at man glemte det ved den almindelige Illumination; og jeg havde netop udset det til Opholdsted for Dem. Her kan De sidde saa rart uforstyrret, indtil Deres Fader kommer og afhenter Dem, naar det er Tid at begive sig op til Gandharv-Terrassen, hvor Fyrsten venter sine Gjæster. Den gamle Pandit vil ikke for-somme, tilsidst at vise ham dette Oldtidsminde. Dér kan De se, jeg havde i alle Tilfælde ført Dem her-hen, selv om De ikke havde anmodet mig om en Samtale.

— De sørger virkelig for mig som en Fader, sagde Amanda med et rørt Blik.

— Hvorfor ikke? — Og nu vil vi læse Indskriften.

Kala Rama reiste sig og tog hende ved Haanden, og de gik langsomt rundt om den lille Stupa, idet de dechifrerede de smukke gamle Sanskrittegn. Disse var aabenbart paa flere Steder forvitrede, og man havde for kort Tid siden gaaet dem efter med Meis-len. Det var navnlig Tilfældet med den sidste Sæt-ning.

Indskriften lød: —

„Fyrst Narada har paa dette sit Yndlingsopholdsted ved Hjælp af Bakus kunstkyndige Haand ladet denne Stupa bygge over Asken af Amara, Bakus Datter, og af Ajatasattu, hans egen Broder, hvilke Døden før-

enede. Maatte i deres næste Jordeliv en gunstigere Stjerne lyse for deres Kjærlighed.“

Kala Rama saae, at de sidste Ord gjorde saa stærkt et Indtryk paa den unge Pige, at hun neppe kunde beherske sig.

Han lagde sin Haand paa hendes Skulder, og denne Berøring virkede ligesaa beroligende paa hende som Klangen af hans Røst: —

— Ja, maatte nu dette fromme Ønske gaa i Opfyldelse, som den længst bortgangne ædle Fyrste egenhændig har hugget i denne Sten! Thi Overleveringen beretter, at Baku, da han var naaet til denne Sætning, fik et Anfald af Afmagt, som han aldrig mere kom sig af. Men Kongen kunde ikke finde sig i den Tanke, at dette Ønske, der for ham var det aller vigtigste, kun skulde blive tilføiet af en fremmed, udeltagende Haand. Derfor greb han selv Hammer og Meisel og fuldendte saaledes Indskriften ved flittigt Arbeide i et Par Uger. Paa den Maade blev Skrifttegnene i denne Sætning mindre skarpe, end hvis de havde stammet fra Mesteren selv, og De vil ogsaa have bemærket, at man i den senere Tid har maattet opfriske dem. Naa, i alt Fald har Deres Øine endnu kunnet læse dem, og Kong Narada har ikke anstrengt sig forgjæves. Ja, jeg maatte tage meget fejl, hvis ikke dette korte Arbeide af hans Meisel i sine Virkninger vil række videre end det langvarige Værk, som hans Scepter udførte, hvor velsignelsesrigt end det sidste var; — saa langt dybere bundet det inderste personlige Liv i Tingenes Væsen end al politisk Stræben og al udad rettet Virksomhed, selv den allerædleste. Efter mer end to tusend Aars Forløb vil Naradas Ønske virkeliggjøre sig selv, eller har vel endogsaa allerede gjort det.

En bedrøvet Hovedrysten var Amandas Svar.

Men Oldingen lod sig ikke saa let gjøre modløs.

— Alle Dage er endnu ikke til Ende, ja ikke engang denne Dag er til Ende, tilføiede han med et fortrøstningsfuldt Blik.

Og efter en kort Pavse fortsatte han: —

— Jeg har med Rajaens Tilladelse ladet denne lille Stupa aabne og fandt deri den Bronceurne, hvori Begges Askerest blev samlet paa Naradas Befaling, som De vel allerede har læst.

— Saa døde de sammen — „forenede ved Døden“. Hvilken misundelsesværdig Lod! Nei, Deres Excellence, det har jeg endnu ikke læst om, hvor meget jeg end længtes efter at lære deres Skjæbne at kjende. Men først havde Fader fordybet sig i Manuscriptet, og da jeg endelig lykkelig og vel havde faaet det i Hænde, blev jeg afbrudt ved Amaras Bøn. Det var Hr. Steel, der kom, og med hvem jeg havde den vigtige Samtale, hvis Indhold jeg jo har berettet. Og saa var det allerede paa høie Tid at klæde sig paa til Festen. Men min Længsel efter at erfare Alt om dem var saa stor, at jeg stak de sidste Blade til mig, i det Haab at jeg her i Parken vilde finde en stille halv Timestid i en eller anden afsides Krog.

— Det var saare vel betænkt af Dem, Memsahib. Jeg vil forlade Dem med roligere Sind, naar jeg ser Dem sidde fordybet i denne Lektüre her ved Amaras og Ajatasattus Gravmæle.

Ikke uden synlig Forlegenhed og stærk Rødmen hentede Amanda Manuscript-Bladene frem af Kjolens Brystfolder.

— Jeg troede ikke — bemærkede Kala Rama med et fint Smil — at det var muligt at finde et værdigere Opbevaringssted for disse Blade end det, jeg valgte, da

jeg fandt hint gamle Elfenbensskrin i mit Skatkammer. Men nu ser jeg dog, at det er lykkedes Dem.

Og da Amanda med skyldbevidst Mine forsøgte at glatte nogle Folder og Smaaknæk ud, som vare opstaaede ved denne ikke just bibliophilmæssige Opbevaringsmethode og vansirede de kostbare Blade temmelig iøinefaldende, tilføjede han:

— Bryd Dem blot ikke om det. Spørg heller Dem selv, om Nogen vilde ønske disse Folder bort, naar man sagde til ham: de er opstaaet derved, at Mem Amanda Sahib bar disse Blade ved sit Bryst paa den Aften, da — —. Naa ja — hvad Aftenen bringer os, det faar vi jo at se. Jeg nærer ingen Bekymring i saa Henseende, og det skulde De heller ikke gjøre. Men nu maa jeg skynde mig. Vi ses endnu en Gang.

— Endnu en Gang? — iaften, mener De? spurgte Amanda forundret.

— Endnu en Gang!

Kala Rama nikkede venlig til hende og fjernede sig.

OTTENDE KAPITEL

Uden Fortid.

Dette underlig undvigende „endnu en Gang“ i Forbindelse med de gaadefulde Ord, som Kala Rama havde ladet falde om at tage Afsked med Livet, vilde vistnok have skaffet Amanda mange urolige Tanker, hvis hun ikke strax var bleven forstyrret. Hun kunde endnu høre den gamle Inders lette Fjed paa de ned-

faldne Blade, da Arthur pludselig dukkede ud af Orangelundens Skygge, der paa alle Sider indhegnede den lille oplyste Kiosk.

— Hvad har han saa sagt? spurgte han aandeløs, idet han traadte ind imellem Søilerne.

Aandeløs var han, men paa ingen Maade saa nysgjerrig, som han gav sig Udseende af. Hvilke Forholdsregler Ministeren vilde tage og hvad der nu skulde blive af hele Sammensværgelsen, var ham saare ligegyldigt. Men alt andet end ligegyldigt var det ham, at han nu var indviklet i en lille Privat-Sammensværgelse med Amanda og derved fik Ret til at søge hendes Selskab endogsaa i dette Asyl.

Med et frimodigt Smil svarede Amanda: —

— Kala Rama vidste det allerede. Det troer jeg i alt Fald, han gjorde, for han blev slet ikke overrasket, end sige da forfærdet. Han har beroliget mig i høi Grad. Der er slet ingen Fare mer, og han er høisindet nok til at tilgive Alle. Jeg fortalte ham, hvorledes jeg fangede Dem og at De vilde have ledsaget mig over til hans Palads. Og jeg undskyldte Dem saa godt jeg kunde og sagde, at De havde ladet Dem forføre af Deres Fætter — hvilket da ogsaa er den pure Sandhed. Kort sagt, tilføiede hun muntert — jeg kan forkynde Dem fuld ministeriel Amnesti.

— Den er mig kjær som Alt, hvad jeg modtager af Dem. Men hvis det virkelig forholdt sig saaledes, at jeg havde ladet mig overtale af Edmund, saa vilde jeg kun daarlig have fortjent denne Amnesti. Jeg fortrøster mig imidlertid, selv at kunne retfærdiggjøre mig bedre end De har gjort det. Sagde jeg ikke til Dem derovre i Havekiosken, at jeg let kunde forklare Dem, hvordan jeg var kommen paa denne Galei — som De med Rette fandt lignede en Brigantine — —

— Ja, jeg husker nok, at De sagde saadan noget. Men det er jo slet ikke nødvendigt.

Den unge Pige blev urolig. Hun rykkede endogsaa uvilkaarlig lidt til Side paa Bænken, som om hun ikke gjerne vilde være ham saa nær — en Bevægelse, der gav ham et Stik i Hjertet.

— Troer De da, at jeg bryder mig mindre om, hvad De dømmer om mig end om Kala Ramas Pardon?

— Nei, Hr. Steel — det var ikke saadan ment. Jeg mener kun, at mig kan De jo altid forklare det for. Det er jo ikke sidste Gang at vi taler sammen.

— Nei, det forbyde Gud!

— Ja men saa skulde De dog ogsaa benytte den kostbare Tid, her hvor der er saa meget for Dem at se. Hvad mig angaar, saa maa jeg blive her, for det har Kala Rama udtrykkelig paalagt mig. Men De maa virkelig se Dem om.

— Som om nogle gamle Sten kunde holde mig skadesløs, naar jeg gaar glip af Deres Selskab!

— Man vil savne Dem.

— Nei, man vil ikke, svarede Arthur triumferende. For det er netop min Opgave iaften at vaage over Dem. Edmund havde udset mig en hel anden Post; men den vilde have holdt mig borte fra Festparken, og jeg nægtede at tage imod den, fordi jeg kun vilde vie min Tjeneste til Deres Sikkerhed.

— Det var meget venligt af Dem, Hr. Steel, og jeg er Dem overmaade taknemmelig — men der er slet ingen Fare mer — navnlig da ikke for mig, naar jeg blot vil holde mig i Ro her — —

— Aa, Frøken Amanda, hvorfor vil De dog absolut sende mig bort? Nei, De maa høre mig, hvad jeg har at sige — hvad jeg maa sige Dem nu. De veed dog, at Deres Dom er Alt for mig. Hvor kan De da tænke

Dem, at jeg blot et Minut længer end haardt nødvendigt vil finde mig i at staa i Deres Øine som et svagt, principløst Menneske. For det vilde jeg unægtelig være, hvis jeg havde ladet mig forlede af min Fætter til at tage Del i dette Eventyr. Før De havde talt med Kala Rama kunde jeg ikke helt retfærdiggjøre mig. Nu kan jeg det. Edmund havde jo for længe siden gjort mig til sin Fortrolige, fra Begyndelsen af, da det endnu kun dreiede sig om et romantisk Sværmeri for Raniens orientalske Øine, som han havde set et flygtigt Glimt af, da Sløret løftedes — —

— „Da Sløret løftedes“ gjentog Amanda drømmende og stirrede ud i Orangelundens blomsterstjernede Bladenat, hvis tunge Duft kom pustende ind, som med dybe Aandedrag.

— Den Gang tænkte han slet ikke paa nogen Palads-Revolution. Men Vanskelighederne var saa store, at de gav dette Elskovseventyr et Skær af det Umulige. Derved blev hans ørkesløse Drømmerier ansporede til det mest lidenskabelige Begjær. Brahmanerne, der tørstede efter Magt og efter at styrte Kala Rama, bemægtigede sig dette Anliggende — det var naturligvis Raniens, der kaldte dem til Hjælp — Edmund skulde bruges som Stormbuk, og saaledes udviklede der sig en forbrydersk politisk Intrige. Da Sagen var kommen saa vidt, gjaldt det for mig: Enten-Eller. Jeg maatte gaa helt med ham eller forlade Landet. Men det sidste betød, at lade Dem blive tilbage her midt iblandt uberegnelige Farer. De maa selv dømme, om jeg kunde gjøre det. De kan i alt Fald ikke fordømme min Handlemaade. Og allermindst kan Kala Rama gjøre det. Han sagde jo selv igaarftes: „Vi maa allesammen vaage over vor gode Fe.“ Naar selv han —

den gamle Inder — har den Følelse — hvad maa da ikke jeg — — —

Amanda saae, at det frygtede Øieblik var kommet og at ingen Forsigtighed fra hendes Side længer var i Stand til at skyde det ud. Og med den pludselige Beslutningskraft, som hun undertiden raadede over, og som dog hver Gang paany overraskede hende, saae hun Arthur ind i Øinene med et fast Blik og sagde: —

— Nei, Hr. Steel! det maa De ikke sige! Det er noget, De ikke forstaar. Kala Ramas Følelse for mig er dybere end Deres.

Arthur sprang op fra Bænken.

— Frøken Amanda, hvor kan De — hvad har jeg — — hvordan har jeg fortjent det af Dem — at De sammenligner min Kjærlighed med en Oldings Velvillie — og saa endogsaa finder, den er dybere! De kan jo rigtignok ikke vide, hvordan jeg elsker Dem — fra det første Øieblik af — men bestandig inderligere — bestandig — —

Hans Stemme slog over. Han vovede ikke længer at se hende i Ansigtet — Blikket fæstnede sig ved hendes Haand, der laa paa Marmorbrystværnet, og mens det saae paa den, blændedes det. Denne lille og bløde Haand — hvad Chiromantien end monne læse ud af dens Linier om Lykke og Ulykke, selv til det mest uindviede Blik talte den tydelig nok om Godhed og Troskab; — vilde den sluttelig lægge sig i hans, til et Forbund for Liv og Død?

Det forekom ham at være saa ubegribelig en Lykke, at det vel neppe kunde ske. Og saa syntes han i næste Øieblik, at det maatte vel dog komme saaledes. Skulde da denne elskelige Pige vandre ensom gennem Livet? Eller med hvem? Sikkert dog ikke med Ed-

mund! Med hvem ellers? Var han selv ikke her, ved det afgjørende Vendepunkt, for at beskytte hende, for at frelse hende?

Han følte, at ogsaa hun havde vendt Blikket bort, og at hun nu saae paa ham igjen, da hun begyndte at tale — og hendes Røst lød saa sørgmodig, at hans Mod sank.

— Det er jo nok muligt, at jeg ikke kan ane det. Jeg har jo for længe siden vidst, at De troede at elske mig — —

— Troede? — aa, Frøken Amanda —

— Ja, for jeg er overbevist om, at De er bestemt for en Anden og en Anden for Dem.

— Jeg har bestemt mig for Dem.

— Det kan Ingen gjøre, det er den store Feiltagelse. Vi bestemmer os ikke — vi har bestemt os — for længe siden — det er min Overbevisning. Tro ikke, at jeg ikke kan vurdere, hvad De byder mig! Hvis jeg kunde vælge nu, hvor kunde jeg da finde en ung Mand, paa hvis Troskab jeg tillidsfuldere kunde bygge?

— Aa, Amanda! raabte Arthur ganske overvældet og vilde gribe hendes Haand, men den trak sig tilbage og løftede sig med en halvt bønlig, halvt afværgende Bevægelse.

— Nei, kjære Ven — for det vil De altid være mig — det kan ikke ske! tro De mig, det tør ikke være saa. Jeg har intet Valg. Nei, jeg havde Ret, da jeg sagde til Dem før, at trods al Deres Følelses Varme og Kraft denne ædle Oldings Følelse dog er dybere; for den bunder dybere. De hørte jo igaar, hvad han fortalte os ude i Ruinerne. Ser De ikke dér overalt hemmelighedsfulde Forbindelser? Aa jo, jeg veed, at De gjør det! Da vi gik sammen hen til

Baaden, fik De et lille Anfald af Raseri, fordi De tænkte paa — Ajatasattu, sagde De. Men det var kun den halve Sandhed. I Virkeligheden tænkte De paa Ajatasattu-Edmund. Og det var sikkert ikke de eneste, som De identificerede. Men er der ikke dér een Ting, som har været Dem paafaldende — jeg mener Noget, der angaar Dem selv og mig? Hvor var De selv?

Arthur var ikke i Stand til at undertrykke en uvilkaarlig Stampen, der saa temmelig var lig med et „*confound it!*“

— Jeg var ikke med, svarede han i en halvt resigneret, halvt trodsig Tone, som en Anklaget, der ikke kan benægte en for hans Sag høist ugunstig Kjendsgjerning og dog heller ikke vil anerkjende dens Betydning.

Amanda reiste sig, berørte varsomt hans Arm og saae ham dybt ind i Øinene med sit faste, ærlige Blik.

— Det er fuldkomment rigtigt, som De siger: De var ikke med. Og troer De ikke, jeg kan høre, hvordan denne Tanke allerede har pint og plaget Dem? Vi har ingen Fortid sammen og derfor heller ingen Fremtid. De er som en Stjerne, der har forvildet sig ind i et fremmed Planetsystem. Men en Gang vil De finde Deres eget . . . Nu forstaar De mig helt, ikke sandt? De veed jo, hvad Alle troer i dette gamle Land — hvad den hele Verden herfra østpaa troer: at den ægte, uimodstaaelige Kjærlighed beroer paa en Gjenkjendelse, at den kun er Fortsættelsen af Kjærligheden i et foregaaende Liv.

— Og om det end er saaledes — vi har Hundreder af Liv bag os — hvorfor skulde vi to ikke have tilhørt hinanden i et af dem? Hvor kan De da sige,

at vi ingen Fortid har? Aa, Amanda! stol dog paa min Kjærlighed! stil den blot paa Prøve, og du skal se, den vil vise dig, at vi maa have en Fortid, og det en, der er bedre, langt ædlere — —

Men Amanda afbrød ham med en bedrøvet Hovedrysten: —

— Det kan være — hvad hjælper det mig? I mig lever jo nu kun hin Amara, hvor skulde jeg kunne glemme det? Her! Aa, De aner ikke, hvilket Sted, De har valgt — nei, ikke valgt men fundet, for at tilstaa mig Deres Kjærlighed, for at begjære min i Bytte. Vi staa her ved Amaras og Ajatasattus Askeurne.

Med en isnende Gysen traadte Arthur tilbage fra den lille Stupa, paa hvis Kuppel hans venstre Haand tilfældigvis havde hvilet.

Men saa satte han sig af alle Kræfter til Modværge mod dette første, uvilkaarlige Indtryk.

— Nei, nei, Amanda! jeg lader mig ikke gjøre til Træl af de Døde, og det maa De heller ikke gjøre. Nei, De maa ikke finde Dem i at blive spundet ind i et fordærveligt Net, som der ingen Udvei gives af! Tag min Haand — et Skridt blot, og De er ude deraf, udenfor dets Magt, ude af Fortidens Spøgelsesskygger i Lyset af en ny Dag. Det ligger jo altsammen i os, det er jo en Tro, hvormed vi binder os selv —

— Vi? afbrød Amanda ham. — Ja, for De selv troer jo ogsaa derpaa. Vær ærlig, og vær fremfor Alt barmhjertig, baade mod Dem selv og mod mig! Gjør os det ikke tungere, end det allerede er — aa, Gud! det er jo allerede tungt nok!

Hun sank ned paa Bænken og bedækkede sit Ansigt med Hænderne.

Arthur gjorde et Skridt henimod hende. Men uden

at se op strakte Amanda afværgende Haanden ud imod ham, og i denne Bevægelse laa der noget saa Afgjørende, at den unge Skotte kun greb hendes Haand og trykkede et ridderligt Kys paa den, dér hvor Aaren blaanede gennem den brunlige Hud — et Afskeds-kys med et trohjertet „*God bless you*“ i sig.

NIENDE KAPITEL

Amanda ser den livagtige Chranquinchru.

Det varede noget, før Amanda kunde befri sig for den dumpe, pinlige Følelse at have voldt et godt Menneske, der var hende hengiven med Liv og Sjæl, en dyb, maaske ulægelig Smerte.

Hun havde besvoret ham at være barmhjertig mod sig selv og mod hende. Og havde hun selv ikke været grusom? Grusom mod ham, der visselig ikke havde fortjent det af hende, og ikke mindre mod sig selv! Den trofaste, frelsende Vennehaand, der havde villet føre hende sikkert igjennem Livet og kunde have gjort det — den havde hun stødt tilbage, uden Haab eller Udsigt, ja endogsaa uden Mulighed for at gribe en anden Haand, naar hun sank tilbunds i den Strømhvirvel, der bruste rundt om hende. Unærmelig fjern var og blev hin anden Haand, der ikke vidste noget af hendes, skjøndt den var formet for den, skjøndt den var lænket til den med en Ring, der bandt fastere end Bruderingen: med Gjenfødelsernes Ring.

Det var just Sagen, dette: hun havde maattet handle, som hun gjorde.

Og da hun nu havde gjenfundet Nødvendighedens Ro, faldt Kala Ramas Manuscriptblade som af sig selv hende i Hænderne. Kala Rama! havde ikke denne gamle Vismand givet hende Ret? Havde han ikke erkjendt Nødvendigheden i hendes Kjærlighed saa klart, som hun selv gjorde det, ja endnu klarere? Og han havde ogsaa set en forjættende Mulighed for den, havde skuet Liv, hvor hendes eget Blik kun fandt Død.

Hun kunde ikke hengive sig til det Haab, som han havde vist hende. Men hun kunde følge hans sidste Raad — og det gjorde hun.

Hun lod det Nærværende bero og fordybde sig i hine Fortidsbegivenheder, der angik hende ligesaa meget.

— — —

Natten var faldet paa og saae med tusend Stjerneøine ned paa Stupapladsen. Et festligt Lys straaledede ud mellem Paladsets Søiler. Ligeoverfor dem vare et Par Tjenere i Færd med at hænge Sølvlamper op mellem Træerne. Andre stillede Stole op i halvkredsformede Rækker, saaledes at de Siddende vilde komme til at vende Ryggen til Stupaen og have den fra begge Sider oplyste Plads foran sig. Fra det Indre af Paladset lød der en liflig Musik. En Tonestrøm af Luthstreng og af Fløiter vældede hen over en Undergrund af dumpe Trommeslag, ligesom klart Vand over mossede Stene, medens Spangeklirren og den spinkle Klang af Bælteklodder var at ligne med Susen af Løvet og Nikken af Skovblomsterne, der bøiede sig frem over Bækken.

De to Tjenere, som nu vare færdige med at hænge Lamperne op, lyttede med henrykt Mine.

— Bajadererne!

— Mon det er dem fra Krishnatemplet?

— Ja, vist er det dem. Jeg saae dem komme. Der er syv — og de har en hel Skare af Terner med sig, som betjener dem, og hver af dem bærer en hel Formue af Diamanter om Hals og Bryst og Hofter.

— Hvem der blot kunde komme til at se dem dandse, sukkede den anden, der var saare ung. Man siger, at det er saa godt som at komme i Himlen.

— Aa, jeg veed nok, hvordan det lod sig gjøre, svarede den Ældste. Mangotræet ved Hjørnet af Paladset har en stor Gren, fra hvilken man med Lethed kan springe over paa Taget.

— Lad os skynde os, raabte Ynglingen.

De vilde just file ind i Haven, da en tredie Tjener traadte ud mellem Buskene. Han bar en stor Lerkrukke i hver Haand.

— Hvor vil I hen? spurgte han ængstelig.

— Op paa Taget, hviskede Ynglingen, for at kigge gjennem Lyren ned i Hallen, hvor Bajadererne dandse —

— Men hvordan vil I komme op paa Taget? spurgte den Nyankomne.

— Man kan springe derover fra Mangotræet.

— Kom, gaa med!

Men i Stedet for at følge denne Opfordring stillede Vandbæreren sine Krukker fra sig og holdt dem tilbage med et ængsteligt Greb.

— Nei, nei! ikke ind i Haven!

— Hvorfor ikke? Du kommer jo selv fra den.

— Jeg var nede ved Søen for at hente Vand. Og hvad troer I, jeg saae underveis? Rundt om i Budskadserne og inde i Skyggen af de store Træer vrimlede der af Skikkelser.

— Mennesker? spurgte den ældre Tjener.

— Jeg skulde tro det. Der var ogsaa saadan en Blinken ligesom af Vaaben. Og hvor det var saa mørkt, at jeg ikke kunde se noget, der hørte jeg det hviske — det er blikstille, saa Vinden kan det da ikke have været. Saa blev jeg frygtelig angst og gav mig til at løbe. Men da jeg løb forbi Mangotræet, susede et Kastespyd lige forbi mig og blev siddende dirrende i Stammen.

— Hvor skrækkeligt! udbrod den ældre Tjener.

— Det maa man da melde til Prindsen, sagde den yngre.

— Ja, det har jeg ogsaa tænkt mig.

Imidlertid havde de andre Tjenere ordnet Stole-rækkerne og var traadt nærmere, saa at de havde hørt Slutningen af Vandbærerens Beretning. En Olding løftede en advarende Haand og rystede sit skaldede Hoved med det lange Skjæg.

— Saa har du haft en dum Tankke, min Søn. Det er aldrig til baade at snakke. Troer du virkelig, at det var Mennesker, som du saae og hørte i Haven?

— Ja, hvad ellers?

— Dæmoner — svarede Oldingen med dybsindig Mine og hemmelighedsfulde Haandbevægelser, som fik Tjenerne til at krybe sammen i en skjælvende Klynge.

Og den Gamle, der blev mere selvtillidsfuld ved at se denne Virkning af sine Ord, fortsatte med hævet Røst: —

— Eller ligger Byen maaske saa nær ved Grændsen, at en Fjende kunde overrumple os saaledes? Har man nogensinde hørt Tale om Røvere, der var dristige nok til at besætte Prindsens Have?

Hans Medtjenere saae paa hinanden, og en Bifaldsmumlen belønnede den Gamles Skarpsindighed.

Og triumferende tilføiede Oldingen: —

— Naa? saa maa jeg dog spørge, hvordan skulde Mennesker komme massevis og skjule sig her i Haven i Mulm og Mørke?

Hans Tilhørere erklærede sig overbeviste ved dette ubesvarlige Spørgsmaal. Kun han, der selv havde været ude i Haven og faaet et altfor menneskeligt Indtryk af dem, der var skjulte der, tillod sig, i Mangel af et Svar, at spørge om, hvorledes da Dæmonerne kom der.

— Spyttegjøg! udbrød den Gamle ærgerlig. Naturligvis fordi Guderne ikke længer beskjermer os. Og hvorfor gjør de det ikke længer? Fordi Fyrsten idag har forbudt at ofre Dyr til dem.

— Hvad for Noget? spurgte Flere — har Fyrsten forbudt Ofring?

— Ja, det har sin Rigtighed, bekræftede den unge Tjener. Jeg hørte selv den offentlige Udraaber forkynde det her ved Stupaen.

— Jeg ogsaa! lød et Par Stemmer fra Kredsen.

Den ældre Tjener rystede paa Hovedet: —

— Det er ganske vist betænkeligt.

— Betænkeligt? udbrød Vandbæreren — Aa, det er meget slemt, det er en yderst ildevarslende og truende Efterretning. Ja, saa kan det saamænd godt have været Dæmoner.

Oldingen lo barsk.

— Om det kan have været Dæmoner! Dæmoner rundt om i Haven — aa, vi vil snart opleve værre Ting end som saa! Jeg hørte jo Præsterne forudsige det: Hungersnød og Byldepest.

Og han blev ved at udøse sine Ulykkesprophetier over sine forfærdede Medtjenere. Kun hin unge Tjener, der havde været saa opsat paa at faa Baja-

dererne at se, var en maadelig Tilhører, da han kun havde Øre for Dandsens Toner. — —

Inde i den lyse, høithvævede Festsal nød en talrig og glimrende Forsamling det herlige Skuespil, som Bajaderedansen frembød.

Ajatasattu stod bagved Fyrsteparrets Høisæde og forklarede alle Enkeltheder ved Dandsen, som med udtryksfulde Bevægelser forestillede Krishnas og Radhas Kjærlighed: — hvorledes Hyrdinderne omsværme den guddommelige Yngling, idet enhver af dem forsøger at vinde ham, der imidlertid kun søger sin elskede Radha. Men hun undflyer ham og afviser ham i lunefuld Egensindighed. Nu græde de hver for sig, fjernt fra Hyrdindernes glade Kreds. Men se, Radhas trofaste Fostersøster gaar hid og did mellem de to fjendtlige Elskende. Hun bringer Radha en Skovblomst, som han har plukket. Radha vander den med sine Taarer og trykker den til sine Læber. Hun bønhører ham, og den lykkelige Krishna iler i hendes Arme.

Lydligere klang Instrumenterne. Hyrdinderne glædede sig over det ædle Pars Lykke og omkredsede dem i jublende Runddands.

Dette Øieblik benyttede Ajatasattu til ubemærket at forlade Festhallen. Han ilede igjennem et Galleri og traadte ind i et lille tomt Værelse. Midt paa Gulvet sad Chranquinchru paa Hug mellem sin lille lukkede Kurv og en aaben, der var fuld af Frugter, som han med stor Begjærighed aad af.

— Hold op med din Fraadsen, Abeætling! Tag din Pibe og lad mig nok en Gang se Rajanaga dandse!

Chranquinchru tøvede ikke med at adlyde. Piben tonede, og snart vuggede Kobraen sin opspilede Hætte

over Ringspiralen af sit kobberglindsende Slangelegeme.

Ajatasattu nævnede den ved Navn, strakte Haanden ud imod den og knipsede med Fingrene, uden at skræmmes, da Cobraen legende huggede efter ham.

— — —

Amanda blev pludselig skræmmet op af sin Lektüre.

Garuda havde før længe siden overtydet sig om, at Alt i dette lille Tempel befandt sig i bedste Orden, og havde rullet sig sammen paa Bænken ved Siden af hende. I dette Øieblik sprang den op med en arrig Knurren, hoppede ned paa Gulvet og blev staaende paa det øverste Trin, kampberedt, med strittende Svands.

Amanda saae ud.

Derude stod den Fremmede fra den foregaaende Aften, Kala Ramas Guru.

Han lod til at være bleven staaende, idet han var i Begreb med at gaa forbi. Nu hilste han paa hende med sin halvt velsignende Bevægelse af Haand og Hoved og skred videre.

Amandas Blik søgte allerede tilbage til Manuscriptet, da Garudas rasende Knurren fik hende til at se op. Hun foer sammen og havde sin Nød med at undertrykke et Skrig.

En Skikkelse, der syntes at være Chranquinchru selv lyslevende, sneg sig efter den fremmede Yogi: — en sort Mand, nøgen med Undtagelse af det brogede Lændeklæde, med et dyrisk Ansigt — Ring i Næsen, under Armen en lille flad Kurv af samme Form, som hun oftere havde set hos Slangetæmmere . . .

Hvad kunde det vel have at betyde? Hun huskede,

at da hun sammen med Kala Rama havde forladt Theatret, var hun bleven opmærksom paa forskellige Gjøglere, der aabenbart haabede at komme til Anvendelse paa en eller anden Maade ved Festlighederne. Denne Slangetæmmer var sikkert nok en af dem. Men hvorfor sneg han sig efter Yogien? Hvad var det, der gik for sig her?

Nu forstod hun Garudas Ophidselse. Dyret havde veiret Slangen og var besat af et dæmonisk Begjær efter at forfølgē den.

— Stille, Garuda! bliv her! bød hun og rettede atter sin Opmærksomhed paa Manuscriptbladene.

Garuda blev dør, Garuda var rolig. Den blev dør, og den var rolig ifølge Mechanikens Læresætning, at naar to lige stærke Kræfter virke paa et Punkt i modsat Retning, saa forbliver Punktet i Hviletilstand. Punktet er roligt, det er sandt; men dets Ro er ikke misundelsesværdig. Garudas ligesaa lidt. Ingen Tragdiehelt er nogensinde bleven grusommere spaltet fra Hoved til Hjerte af Kampen mellem Pligt og Tilbøielighed, end Garuda blev det i dette Øieblik. En Cobra var kommen forbi den i faa Skridts Afstand; Slangelugten var endnu i dens dirrende, opspilede Næseboer — en ophidsende skarp Lugt, der gjennemtrængte al den svære, varme Orangeduft, som en Trompettone trænger igjennem Gitarklimpren. Men denne Cobra var ikke krøbet igjennem Græsset; den laa i en Kurv under Armen paa en Mand. Den var intet fuglefrit Vilddyr, den var et trofast Husdyr som Garuda selv; den dandsede paa Torvet til Fløitespil og tjente derved sin Herre, ligesom Garuda tjente sin Herskerinde.

Og Herskerinden havde sagt: „Vær stille, Garuda! bliv her!“

Ja, ganske vist havde hun sagt det. Ganske vist var denne Cobra ukrænkelig, da den befandt sig under Menneskets hellige Beskyttelse. Ikke desto mindre: den var og blev en Cobra. Slangelugten var svag i Garudas Næsebor, og Fristelsen stærk i dens Hjerte. Jo svagere Lugten blev, desto stærkere steg Fristelsen. Nu var Lugten næsten ikke længer til at mærke, den dumme Blomsterduft skyllede den bestandig mere bort. Men dernede maatte man endnu kunne opsnuse den. Endnu, ja — men sikkert ikke saa meget længer; hvert Øieblik var kostbart. Nu var den ganske forsvundet, og Fristelsen fik Overhaand. Blot for at overtøye sig om, at Færten endnu var dernede — i det Høieste for at undersøge, hvor den førte hen — —

Da Amanda saae op fra Manuscriptet, idet hun bladede om, var Garuda intet Steds at se.

Den var forsvunden med den Lydløshed, der er et Særkjende for den ægte Inder — og for en daarlig Samvittighed.

Amanda bemærkede dens Fraværelse — og det var det Hele. Hun blev revet altfor stærkt med af det Levnedsløb, der ilede sin frygtelige Slutning imøde, til at hun kunde skjænke Flygtningen mer end en kort bebreidende Tanke. — —

Amanda vidste ikke, hvor længe hun havde læst, da der atter fra Yderverdenen trængte et Sandseindtryk ind til hende — men det var et, der faldt saa nøie sammen med hvad hun aandelig oplevede, at det snarere syntes at være en derved frembragt Sandseillusion.

Thi hun havde just læst om, hvorledes Ajatasattus Gjæster havde indtaget deres Sæder paa den hende velbekjendte Plads foran Ajatasattus Palads — Amara og Mahimsasa i første Række ligeoverfor hinanden

— og hvorledes Chranquinchru satte sig ned paa Hug, lukkede op for Kurven og førte Græskarpiben til sine Læber — —

Da — hør! — da tonede langt borte fra et eiendommeligt vildt og ulyggeligt Fløitespil — en Melodi, der krøb og snoede sig chromatisk, steg tilveirs og blæste sig op for atter at bugte sig sammen i sig selv.

Stivnet af Skræk lyttede Amanda til disse Toner, der slyngede sig isnende om hendes Hjerte. Det var en sand Befrielse for hende, da det faldt hende ind, at der jo for kort Tid siden var gaaet en Slangetæmmer forbi. Han havde aabenbart faaet en af Gjæsterne til at se, hvordan Cobraen kunde dandse.

Hendes næste Tanke var den, at denne Melodi forekom hende underlig bekjendt. Hvorfra hun kjendte den, det fik hun ikke Tid til at spørge om. Uimodstaaelig drog Begivenhederne ved Ajatasattus Fest hende ind i deres Tryllekreds — Begivenheder, der, skjøndt hun kun læste om dem, indenfor den magiske Cirkel af denne urgamle Cobramelodi fik Charakter af det Selvoplevede.

TIENDE KAPITEL

De høieste Vandregjæs' Vei.

Langsomt gik Arthur gennem den dunkle Orange-
lund, forbandende sig selv, sin onde Skjæbne, sin Fæ-
tter og hele Livet — forbandende Alt undtagen den
Ene, der havde gjort Alt galdebittert for ham. Mel-
lem de yderste Træer blev han staaende, som om
han frygtede for at forlade dette hellige Tempelom-

raade og træde ud i den profane — for ham nu fuldkommen profane Verden.

Hvor forhaabningsfuld havde han ikke for faa Minutter siden betraadt denne Tempellund! Amanda vidste Alt! Edmunds forbryderske Kjærlighed til Ranien var hende bekjendt, hele hans Fribytternatures tøilesløse Vandel laa afsløret for hendes Blik. Hvor kunde nogen, der kjendte blot det mindste til hendes rene og redelige Hjerte være i Tvivl om, at hun maatte vende sig bort fra ham med Afsky! Hvis da overhovedet dette Hjerte nogensinde var kommet paa den Afvei at nære nogen dybere Følelse for Edmund, hvad han stærkt betvivlede, siden hun saa let besluttede sig til at aabenbare Edmunds Forehavende for Ministeren. Thi at hun netop af Kjærlighed slog ind paa den eneste Vei, der stod hende aaben, for at hindre den elskede Mand i at begaa en Forbrydelse, om hun end derved selv blev ham dødelig forhadt, det faldt ham ikke ind med en Tanke; det gik altfor høit over hans Forstand. Denne kunde kun opfatte Sagen saaledes, at selv om Edmunds glimrende Personlighed en Tid lang havde revet hendes Phantasi med sig, var hendes Øine i rette Tid blevne aabnede, saa at hun saae ham i hans rette Skikkelse, der umulig kunde behage hende.

Nu var der ganske vist en indre Stemme, der tilhviskede ham, at hvis det forholdt sig saaledes, saa vilde han gjøre vel i at unde hende Tid og ikke netop nu trænge sig ind paa hende med sin Kjærlighed. Men den ungdommelige Utaalmodigheds langt stærkere Røst erindrede ham om, at han for Øieblikket stod i i en saare ugunstig Belysning og ikke turde lade nogen Tid gaa tabt, før han retfærdiggjorde sig. Men naar han gjorde det, naar han forklarede hende, hvorledes han var kommen til at indvikle sig i dette hæslige Fore-

tagende, saa havde han jo dermed tillige forraadt hende sit Hjertes Hemmelighed — for han var naiv nok til at tro, at det var en Hemmelighed. Hans Forklaring var en Erklæring. Og i denne paa ingen Maade tilsigtede Forbindelse saae han noget Forjættende, ja endogsaa et Fingerpeg af Forsynet.

Med saadanne Tanker var han traadt ind i denne hellige Lund. Og nu stod han atter ved Udgangen — en Forstødt! — en *homo novus* — en Mand uden Fortid, uden Aner, der ikke kunde komme i Betragtning i saa fornemt et Selskab.

Uden Fortid — det var det Bitreste, for det stængede enhver Udsigt ude, det gjorde al Kamp paa Forhaand haabløs. Det tyngede ethvert Forsøg ned med Naturnødvendighedens døde Vægt.

Og galdebitre Tanker gjærede i hans Hjerte — Tanker, der bedst lod sig betegne som Variationer af hans egen folkelige Frase: „*uncommonly hard on a fellow!*“

„Her er jeg, født og baaren i Skotland, hvor det andet Syn har hjemme, tilhørende en Familie, i hvilken flere Medlemmer ere begavede med denne og andre mystiske Egenskaber. Jeg er reist til Indien, al Mystiks forjættede Land, og her er jeg traadt ind i et Selskab, hvis udtrykkelige Formaal det er at studere disse Phænomener og pleie saadanne Evner. Og saa er der aldrig hændet mig selv det mindste Mystiske, naar jeg undtager Indskriften i Brevet til Edmund. Det fik nu endda altsammen være! men her vader alle de Andre til Knæene i Mysterier, og jeg staar paa det Tørre; jeg hører ikke til dem, og hvor det dreier sig om min Kjærlighed og om mit Livs Lykke, vender det sig imod mig: „jeg var ikke med“. Hun vil aldrig komme til at tilhøre mig! Ja, hvis jeg i det mindste var en Vantro, saa kunde man sige, det var min Straf.

Men jeg troer jo selv paa det; det havde hun Ret i. Jeg begjærer jo intet mere, end at have en Fortid sammen med hende, at se den Kjærlighed, jeg føler saa uendelig, forlænget uendelig tilbage gennem Tiderne — og alligevel udelukket! *Uncommonly hard on a fellow indeed!*“

Han vendte sig om og saa endnu en Gang tilbage mellem de tynde sorte Træstammer mod den oplyste Kiosk, hvor det gyldne Lampelys midt imellem to Søiler viste ham en hvid Skikkelse og omflød et mørkhaaret Hoved, der bøiede sig læsende ned over det lille Manuscript.

Hun var allerede traadt tilbage i den mystiske Verden og havde ladet ham blive derude i den dagligdags-nøgterne — thi det forekom den ham trods al indisk Eventyrlighed at være — en Verden, hvor han ikke vidste, hvad han skulde tage sig til.

Da han nu vendte sig om mod denne Verden, blev hans Blik fængslet af et rødt Skjær paa Himlen. Først troede han, at det var Maanen, der var i Færd med at staa op; men saa førte dette Phænomen ham pludselig tilbage til den ham omgivende Virkelighed med dens unægtelig dog temmelig eventyrlige Muligheder:

Det var Skolen i Hindubyen, der brændte!

Og hvad vilde der nu ske?

Han følte det som en Lindring, da den Spænding, som han ikke kunde tilbageholde overfor de kommende Begivenheder, rev ham ud af hans Elskovskvide. Kun Skade, at Amandas Ord havde beroliget ham altfor meget angaaende Udfaldet! Hvad kunde i dette Øieblik være kommet ham beleiligere end en ægte orientalsk gjensidig Afslagtning her i Slots-parken, ved hvilken han netop i rette Tid kunde have mistet sit unge Liv?

Det var der nu imidlertid ikke megen Udsigt til længer. Men det Spørgsmaal blev i alt Fald tilbage, hvorledes Sagerne vilde udvikle sig under de forandrede Omstændigheder. Og det fik ham til at paa-skynde sine Skridt, der snart bragte ham nærmere til en aaben Plads, hvor han vistnok vilde have fri Udsigt.

Han kunde allerede skjelne flere Personer, som aabenbart iagttog Ildebranden. Efter et Par Minutters Forløb traadte han ud paa en Platform, hvorfra man ganske rigtig kunde se ud over den nederste Del af Parken. Byen selv — og dermed ogsaa Brandstedet — var imidlertid skjult. En af Paladsets Bastioner skjød sig frem og tegnede sig med sine bratte Sandstensklipper og mægtige Murtakker sort imod den rosenrøde Dunst.

Edmund, Govind Narayan og Chandra Singh havde begivet sig herhen for at iagttage Brandens Udvikling. De talte med en Inder, hvem Arthur den foregaaende Dag havde lagt Mærke til blandt Rajputerne. Man var enig om, at Ildskjæret nu maatte blive bemærket overalt i Parken. Ministeren var sikkert nok allerede ilet til Brandstedet. I alt Fald forsikrede Rajputen — der aabenbart var kommen umiddelbart før Arthur — at Kala Rama ikke var oppe paa Gandharv-Terrassen, hvor han dog ellers maatte have været, i Rajaens umiddelbare Nærhed. Der kunde ingen Tvivl være om, at han havde forladt Parken.

— Aa, er du her, Arthur! raabte Edmund. Du ser, Alt gaar efter Aftale og som vi har beregnet. Det vil sige, egentlig burde du være dernede, tilføiede han med en Haandbevægelse ud mod Brandstedet og i en lidt ærgerlig Tone. Thi han kunde ikke forlige sig med den Tanke, at Fættereren havde sat sig op imod hans

Autoritet og i Stedet for blindt at lystre sin Herre og Mester havde udset sig sin egen Post. Ganske vist var denne Post heller ikke uvigtig. For nu, da Afgjørelsen nærmede sig, begyndte Edmund at føle skarpe Samvittighedsnag paa Grund af sit Ansvar for de to europæiske Gjæster. Mer end en Gang havde Govind Narayan maattet forsikre ham, at den gamle, sløve Pandit — „den store Mand, den vediske Mand“ — var saa angst for Krudt og blanke Vaaben, at han ganske sikkert ikke vilde føre Professoren hen noget Steds, hvor slige uhyggelige Ting kunde antages at ville træde i Virksomhed. Saa meget mere laa Amandas Sikkerhed ham paa Hjerte. Han var rasende paa sig selv, fordi han ikke havde anvendt sin Autoritet til at forhindre, at hun kom med til denne Fest; og han var rasende paa Arthur, fordi han, som dog elskede hende, ikke havde gjort det. Nogen Beroligelse fandt han imidlertid i den Tanke, at denne samme Fætter og Elsker var hos hende, og at hun ikke kunde have nogen trofastere Beskytter.

Derfor overraskede det ham, pludselig at se Arthur her. Men endnu mere overrasket blev han, da Arthur ganske rolig svarede: —

— Jeg kan jo godt gaa derhen endnu. —

— Hvad for noget! Jeg troede, du havde viet dig helt og holden til din Dames Tjeneste. Det undrede mig allerede i høi Grad, at du havde vovet dig saa langt bort fra hende, og nu taler du endogsaa om at forlade selve Parken!

— Aa, Frøken Eichstädt er i god Behold og udenfor al Fare. Kala Rama havde udset et stille Sted for hende, hvor ingen vil forstyrre hende. Hun trænger slet ikke til min Beskyttelse.

Edmund saae paa ham med et hurtigt Blik, som Arthur ikke skjøttede om at besvare.

„Denne Fusement har friet,“ tænkte han, „og hun har givet ham en Kurv.“ Og ved denne Tanke følte han en inderlig, ja næsten jublende Glæde, der ikke blot var saare ufætterlig, men ogsaa høist urimelig.

— Hvis du altsaa mener, at jeg endnu kan være til nogen Nytte dernede — —

Arthur troede ikke længer paa, at Kala Rama havde begivet sig til Brandstedet. Men han beholdt viselig sin Tvivl for sig selv. I hvert Fald var det et Sted, hvor der var Tumult; og saa ophidset som Hindu-pøblen var, maatte der være Fare for en Europæer, som blandede sig i Striden. Dèr kunde han maaske faa Brug for den Pistol, der laa i hans Brystlomme; og da han i hvert Tilfælde — enten Kala Rama nu var der eller ei — skulde optræde paa Ordenens Side, saa var det hans eneste Chance for at komme til Kamp. Thi paa Oprørernes Side vilde han under ingen Omstændigheder løsne noget Skud — ganske bortset fra, at det nu dog neppe vilde komme til Kamp der i Parken. Og han brændte efter Kamp og Farer. —

Nu, da Edmund saae det voxende Skjær af Ildebranden, var han ikke fri for Bekymring angaaende Kala Ramas Sikkerhed. Han tog altsaa med Glæde mod Tilbudet. De overveiede, hvilken Vei Arthur skulde gaa for at komme hurtigst mulig til Brandstedet og vendte sig med et Spørgsmaal til Chandra Singh.

— Hvorledes? den unge Sahib vil forlade Parken? Umuligt!

— Naar han gaar gennem den Port, som „de hvide Duer kredse“ over, kan det da ikke have nogen Vanskelighed.

— Aldeles umuligt. Den ædle Sahib vil behage at spørge den himmelbaarne Govind Narayan.

Denne, der allerede var bleven opmærksom, lod sig Spørgsmaalet forelægge og rystede sin Løve-manke.

— Umuligt, Sahib. Ingen kan komme ud eller ind. Hvis Samkvæmmet med Yderverdenen var saa let, saa havde Ranien ikke behøvet at lade sine hvide Duer kredse.

Rigtigheden af den sidste Bemærkning var indlysende. Der var ikke noget at svare paa det.

Edmund saae ærgerlig ned for sig. Præstens Autoritet, der stillede sig saa skarpt imod hans Villie, lod ham rigtig føle sin afhængige Stilling. Det var ikke blot det, at han bestandig maatte give efter for en fremmed Villie; det var endnu mere den trykkende Følelse af at være fremmed her og derved bestandig henvist til disse Folk, der fra Barnsben af vare fortrolige med Sæder og Skikke i det Land, hvis Fyrste han vilde være om en Times Tid.

I dette Øieblik kom der en Skikkelse ned ad en smal Trappe, der gjennem blomstrende Buskads førte op til de øvre Terrasser.

Det var en høiskuldret Mand, der hinkede ned ad de steile Trin. Hans ilfærdige Bevægelser, der gav hans Nedstigen et grotesk Præg, og den Spænding, som strammede ethvert Træk i hans spidse Ansigt, forraadte at han var Overbringer af et vigtigt Budskab.

— Râm, Ram! stønnede han aandeløs og førte en rystende Haand op til sin hjelmklædte Pande.

— Naa Pertab, hvad bringer du for Nyt? veed du om Kala Rama har forladt Parken.

— Jeg veed, at han ikke længer er oppe hos Fyrsten.

— Det veed vi allerede selv, brummede Brahmàn-

løven høist unaadig. Har nogen set ham forlade Parken?

— Ikke det jeg veed af, Himmelbaarne! svarede Schakalen med et krybende Buk. — Men der gaar et Rygte — —

— Et Rygte?

Alle traadte et Skridt nærmere, med den Nerveusitet, der udvikler sig selv hos modige Mænd, naar de ere forenede i et farligt og hemmeligt Foretagende. Selv den ellers ligegyldige Arthur blev smittet.

— Hvad for et Rygte? saa tal dog!

— Man siger, Ærværdigste! henvendte Pertab sig til Brahmanen, som om kun hans Øren være hellige nok for en saadan Melding — man siger, at Kala Rama har betraadt de høieste Vandregjæs' Vei.

Dette Budskab lod til at gjøre et stærkt Indtryk paa de tre Inder, hvad Overbringeren ogsaa aabenbart havde ventet. De stirrede maalløse paa ham og paa hverandre. Men Edmund, der atter følte sig pinlig erindret om at han var en Fremmed, lo ærgerlig: —

— I har høist poetiske Benævnelser for Veiene her, men jeg gad dog nok vide, hvor denne fører hen.

— De høieste Vandregjæs' Vei, ædle Sahib, svarede Pertab, fører til Aldrig-Tilbagevenden.

— Fortræffelig talt, Høistærede! raabte en dem velbekjendt Røst, der fik dem til at vende sig om.

Det var Professor Eichstädt, der sammen med sin lærde Cicerone havde ladet sig lokke hen til det nærmeste Udsigtspunkt for at se, hvad vel dette Ildskjær kunde betyde. Han var steget op fra den nederste Del af Haven ad den samme lille Trappe, hvis Fortsættelse havde ført Schakalen ned fra de øvre Terrasser; og han var endnu ganske aandeløs efter den be-

sværlige Opstigning. Men han glemte strax Ildskjæret af frydefuld Overraskelse ved at finde det gamle klassiske Udtryk levende i Folkemunde.

— Fortræffelig talt! Thi det hedder jo: „Denne de høieste Vandregjæs' Vei er vanskelig at finde i denne Verden og kun lidet betraadt. Men naar En finder den og holder ud paa den — han er en stor Mand, sigde de Vise, en vedisk Mand. Ikke sandt min høitærede Ven?

Dette Spørgsmaal henvendte han til Panditen, der her snarere optraadte som hans Ledsager end som hans Fører.

Denne „store vediske Mand“ hostede og gispede, mens han nikkede med et halv-idiotisk Smil. Hvis han havde forstaaet Professorens Ord, var han muligvis bleven lidt forlegen, fordi det Epitheton, som Overbrahmånen havde smykket ham med, ikke just passede til den her anlagte heroiske Maalestok. Men før at blive forstaaet af Edmund havde Professoren talt Engelsk (hvad han i sin Aandsfraværelse helt glemte); „den store vediske Mand“ havde derfor ikke den fjerneste Anelse om, hvad han nikkede til; hvilket blot fik ham til at gjøre det desto grundigere.

Men Eichstädt vendte sig atter til Edmund.

— Nemlig: Vandregaasen er et urgamelt poetisk Symbol paa Sjælen i dens Vandring gjennem Gjenfødelsernes uendelige Række. En Paramahansa, det er: en høieste Vandregaas, kaldes nu en saadan Pilgrim, om hvem 'det hedder i Skriften: „Han vender sig bort fra Børn og Ven, fra Viv og Slægtninge; Haarlok og Offersnor lægger han af, Vedastudium og alle Værker lader han fare. Han forsager den ganske Verden og griber Vandrestaven, kun betænkt paa at holde sit Legeme vedlige og paa at hjælpe Andre.“

Denne Gang gjentog han imidlertid sine Ord paa Sanskrit, tilbedste for Panditen.

— Ikke sandt, min høitærede Ven! jeg har citeret Paramahansa-Upanishad nogenlunde rigtig?

— Hvorledes skulde Lærdommens avlekræftige Tyr, der med Vesterledens skarpe Plovjern gennemfører Ostens Visdomsager — o, hvorledes skulde han ikke citere nøiagtig? svarede den gamle Pandit og krummede sig helt sammen af Höflighed.

— Men i Himlens Navn! udbød Edmund, hvad skal da al denne Vanvid sige? I vil dog vel ikke bilde mig ind, at Kala Rama er bleven en Tiggermunk.

— Kala Rama? udbød Professoren forvirret og saae fra den ene til den anden. Hvem taler om Kala Rama?

— Det er ganske vist ham og ingen anden, som der er Tale om, ærværdigste, vidtnavnkundige Visdoms-Elefant og Lærdoms-Oxe! svarede Schakalen, da hverken Tiger eller Løve syntes at være tilbøielige til at værdige hin gjenfødte Rishi noget Svar, men tvertimod uforstyrret fortsatte deres hviskende Samtale.

— Rygtet siger, at Kala Rama har nedlagt sit Embede og er gaaet bort som Sannyasin ad de høieste Vandregjæs' Vei.

— Er det muligt! raabte Professor Eichstädt. — Lad nu Nogen herefter komme og paastaa, at vore Dages Indien ikke er det samme som Oldtidens! Den mægtige berømte Kala Rama en Paramahansa. „Han kjender ikke til Offertjeneste, ikke til Dadel eller Ros; han lever som det kan træffe sig, som Betler. Med Guld og Sligt befatter han sig ikke — —

Eichstädt rystede paa Hovedet og faldt i Tanker. Saa lagde han pludselig Mærke til Ildskjæret, der havde løkket ham did, og som han helt havde glemt

over Paramahansaen. Han spurgte hvad det vel monne være, og Schakalen forklarede ham beredvillig, at det var Begyndelsen til Byens Illumination. Da Professoren mente, at det dog snarere saae ud som en Ildebrand, formodede Schakalen, med al Respekt for Visdomselefantens Dømmekraft, at dette mægtige Væsen dog neppe formaaede at gjøre sig nogen rigtig Forestilling om en indisk Illumination; han skulde blot se, naar om lidt hele Parken anlagde sit gyldne Festskrud!

Imidlertid havde Brahmànløven vinket den gamle Pandit hen til sig og først og fremmest underrettet ham om den Kjendsgjerning, at han var en blind, sadelbrudt, lændelam, langhalm-tærskende Kamel. Hvorpaa han spurgte ham, hvor det kunde falde samme Kamel ind at trække den brølende Sanskrit-Tyr fra det fjerne Vestens Græsgange herhen, hvor ingen havde Brug for nogen af dem. Sluttelig anbefalede han ham, ikke at staa dør og grynte som en Trækstud, naar Kusken vrider Halen om paa den, men skyndsomst muligt at indvikle Professoren i en eller anden Strid om en gammel Indskrift, saa at han ikke havde Blik for saadanne Himmelsyn som en Ildebrand i Byen; men navnlig at holde Sanskrit-Oxen borte fra alle Steder, hvor der kunde være Fare paa Færde, da den store Sahib var meget bekymret for hans Liv, skjøndt han — Brahmànløven — ikke kunde indse, at der vilde være stor Skade sket, hvis en Kugle forvildede sig ind i den tykke Hjerneskal paa den Palmeblad-drøvtyggende Lærdoms-Bøffel.

I lykkelig Besiddelse af denne billedrige Røffel tøvede den store vediske Mand ikke med at bemægtige sig Professorens Person og bortføre den.

Arthur, der ikke følte sig vel i sine Medsammen-

svornes Selskab, sluttede sig til dem; dels fordi Eichstädt var Fader til den for evig tabte Eneste og som saadan bedre end ingenting; dels ogsaa i den Hensigt at holde det lærde Par saa længe som muligt borte fra Amaras og Ajatasattus Gravmæle, da Amanda sikkert helst vilde være uforstyrret. Det var den eneste Tjeneste, som han var i Stand til at vise hende.

— Enten nu Kala Rama har begivet sig til Brandstedet eller til Hjemløsheden, sagde Govind Narayan, saasnart de tre havde fjernet sig: — Veien ligger aaben for eders Fod, Sahib: — Veien til Thronen.

Og han skred forud, ind i Parkens mørknende Skygger. Snart traadte de ud paa en lille Runddel. Marmorbænke indbød til Hvile; en bred Trappe førte op til Naga-Terrassen.

Sex Dæmoner, hvis phantastiske og forvredne Skikkelser kun utydelig kunde skimtes, holdt Vagt forneden og i Midten.

Govind Narayan pegede paa Trappen og tog Afsked, idet han gjorde en velsignende Haandbevægelse. Hans Ledsagere bukkede saa dybt, at de næsten berørte Jorden med Hænderne, og de fire Inder forsvandt i den mørke Hvælving af en Platan-Allè.

ELLEVTE KAPITEL

Foran Dæmontrappen.

Edmund kastede sig ned paa en af Marmorbænkene.

Saavidt var han altsaa naaet! Maalet laa umiddel-

bart foran ham. Alt hvad han havde at gjøre var at gaa op ad denne Trappe og ad et Par andre, af lignende Uhyrer ligesaa uvirksomt bevogtede Trapper. Naar han var kommen op paa Gandharv-Terrassen, vilde Resten saa temmelig gaa af sig selv.

En saare let Opgave.

Altfor let en Opgave, syntes han nu. Han vilde have givet noget til, at de sidste Trin til Rajathronen kun havde ladet sig bestige med uhyre Anstrengelse og under frygtelige personlige Farer.

Overfor denne Mangel paa Modstand overfaldt der ham en lammende Følelse af Tomhed. Hele denne Rajaherlighed, som han strakte Haanden ud efter, syntes ham pludselig hul og intetsigende. Saalænge han havde haft den tilstrækkelig paa Afstand, havde den lokket ham med det Uopnaaeliges Eventyr-Glands. Men nu? Naar den var saa let at gribe, var det da værd at gribe efter den.

Han tænkte ikke dette Spørgsmaal, men han følte det paa Bunden af den Ligegyldighed, der pludselig havde fortrængt al hans heftige Magtbrynde.

Han tænkte ikke hint Spørgsmaal — men han tænkte paa Kala Rama, paa hin store Sjæl, der svævede bort ad de høieste Vandregjæs' Vei. —

Saaledes meldte Rygtet. Og han vidste, at dette Rygte ikke løi. Derfor havde Kala Rama skjænket ham og Amanda sine to Tvillingstene — hver især en Formue! Han skjænkede Alt bort, han gjorde sig fri. Det var jo ogsaa Meningen af hans Ord før i Theatret: Edmund vilde snart selv indse, at han ikke kunde give Slangestenen tilbage. Og ikke mindre var det Meningen af hans Ord den foregaaende Dag i Bungaloven: — Kala Rama vilde snart være saa rig, at Edmund ikke kunde gjøre sig nogen Forestilling derom.

Denne overvættets Rigdom — det var jo Pilgrimens fuldkomne Uafhængighed.

Hvor dybt maatte ikke denne Mand se ned paa ham — med Rette se ned paa ham fra sin høie Bane. Thi han, Edmund, tilsmudskede jo sine Hænder ved at gribe efter det, som hin forsmaaede, ja kastede bort som værdiløst Kram, der kun var til Besvær.

Hvor ufin var ikke denne graadige Griben-til, hvor fornem ikke hin Kasten-bort!

Men ufin eller ikke — eet var der, som var endnu værre: at lade sig imponere af en Andens Handlemaade, at forvirres af den. Hvad kom Sannyasinen Kala Rama ham ved? Ministeren Kala Rama vilde være kommen ham ved, for han vilde have været farlig for ham; Sannyasinen, Paramahansaen existerede ikke for ham.

Men Ministeren Kala Ramas Værk — det angik ham. Han skulde jo fortsætte det — nei, meget mer end fortsætte. Thi vel havde Kala Rama fuldbragt store Ting. Men han maatte som Raja fuldbringe endnu langt større. Kun derved kunde han retfærdiggjøre sig. Skulde ikke under hans Ledelse denne lille „*natur state*“ blive Udgangspunktet for Indiens Regeneration?

Og han fordybede sig af al Magt i denne Tanke, som havde grebet ham saa mægtig den foregaaende Aften — lod sig blænde af den for at blive den Lede kvit, som hans Usurpaterrolle indgjød ham. Han beruste sig med Flid i glimrende Fremtidsdrømme for at bibringe sig selv den Tro, at det virkelig var for Maalets Skyld, at han gjorde det hundrede Skridt, og ikke — som Menneskene saa ofte gjøre det — fordi han havde gjort de foregaaende nioghalvfemsindstyve.

Og det lykkedes ham.

Men det kostede ham en ikke ringe Anstrengelse. Og neppe havde han ubevidst hørt op med at øve Vold mod Tankerne, saa sprang de tilbage af sig selv og forsvandt for ham — indtil han pludselig forefandt sig selv i Begreb med at indfange en Melodi, der omflagrede ham. Og da det var lykkedes ham saa godt, at han kunde nynne den nogenlunde, begyndte hans Tanker ivrig at efterspore, hvorfra han vel kunde have denne Melodi. Herved forvildede de sig helt tilbage til hans Ungdoms- og Drengenaar, op i afsides, smudsige græske Bjergbyer og ud i lavloftede cornwallske Bondehuse — for saa pludselig at opdage, at det simpelthen var den sidste Sang, som Punna havde sunget.

Men een Ting fandt de ikke ud af: hvoraf det kom, at denne Melodi havde en saadan Magt over ham. Thi ogsaa nu, da han nynnede den ganske sagte, følte han den samme usigelig bange-venodige Stemning snige sig over hans Hjerte. Ogsaa nu trak det i Øienkrogen og klippede Øielaaget, da han tænkte paa, hvordan Amanda havde set paa ham med et forskende Blik, om han mon følte det samme som hun, og hvorledes hendes Øie var flydt over . . .

Og saa bandede han et hjerteligt: „*God damn her eyes!*“

Med hvilken Ret gjorde det Pigebarn ham til en flæbende Karl? Og det just nu, da han dog sandelig havde noget bedre at gjøre end at prøve paa at nynne en gammel Vise og at blive rørt over en grædende Pige! Hvilke Muligheder aabnede der sig ikke for ham! Hvilken Glands lyste der ham ikke imøde fra Fremtiden!

Under al denne Grublen og Drømmen havde Ed-

mund ladet Hovedet synke ned i sine Hænder. Da han nu løftede det, lyste der ham virkelig Glands imøde.

Man kunde tro, at den tropiske Nattehimmel i sit Rigmands-Overmod havde ladet Stjerner regne ned i Paladsparken, for at de dér kunde fortsætte deres Konstellationer i Alléerne, mellem Buskadserne, i Kanaler og Lotusdamme.

Hvor han vendte Blikket hen: — foran sig, bagved sig, over sig, under sig, tilhøre og tilvenstre — overalt lyste mellem Stammer og gennem Løv utallige Lys. Lange lige Linier, som løb parallelt eller krydsedes, Kurver over Kurver, Buer sluttende sig til Buer, Zikzak-Par, der steg op, hvor Terrasserne overstraaede hinanden, indtil øverst oppe Taarne, Kupler, Murtakker, Balkoner, Arkader og Kiosker tegnede sig med gyldne Punkter: den rigeste af alle himmelske og jordiske Konstellationer, der syntes at mødes i den.

Himlens Stjerner — Jordens Stjerner. Men een Forskjel var der: Himlens funkledede og blinkede, Jordens lyste stille, ja ubevægelig. Foran ham, hvor den første Terrasses Balustrade maatte befinde sig, kunde man formode, at der stod en Drabantvagt, af hvilken man kun saae de gyldne Landseodde. Palmeblade, hvis fine Stiletter tegnede sig skarpt imod et Lyshav, syntes at være skaarne ud af Metalplader, og det fine Akacieløv, der tilhøre for ham lyste hvidt paa sortviolet Himmelgrund, kunde have været et af hine gennembrudte Marmorarbejder, som kun indisk Flid i Mogulperioden har kunnet udføre. —

Før Fødderne af ham, i den nederste Del af Parken, hvor der tilhøre viste sig et Par af Amphitheatrets Kurver, lyste et Hjørne af den store Lotus-

dam. Blomsterne brændte som Lamper, nogle blev tændt, mens han saae derhen, den ene Lotus efter den anden, i en lang Række. De brede Blade glindsede som Lysskjærme. Nu viste der sig ogsaa et Net af Marmorfliser, smalle hvide Stier, netop brede nok for de nøgne Pigefødder, der sprang hen over dem, og hvis Ankelspanger klirrede — en melodisk Led-sagelse til de spøgende Ord og drilske Raab, der fløi hid og did. Men Pigestemmer og Spangeklirren forstummede snart. Alle Lotuser, som det var muligt at naa, vare blevne forsynede med en lille Lampe — kun en sagte Klirren, en halvkvalt Latter i det Fjerne, og Alt var stille.

En lydløs, lysende Tysthed. En Fred og Ro rundt-om, der i sin Høitidelighed virkede foruroligere.

Alting ventede.

Hvad ventede det paa?

Paa ham!

Altsaa opad! Op ad Dæmontrappen, der først og fremmest ventede paa ham, Lys i Lys.

Hver af de sex Sandstens-Dæmoner løftede saa mange Fakler, som Tiden havde levnet ham Hænder af de otte, hvormed Kunstnerens gavmilde Phantasi havde udstyret ham. Flammerne stod saa stille i Begpanderne, som om de vare udhuggede i et skinnende gult Metal, og belyste med høitidelig Ro de forstenede krampagtige Bevægelser i disse Kjæmpelemmer og Troldefjæsenes tænderskjærende Grin.

Saa blændende var Glandsen, at Edmund næsten var naaet hen til Trinnene, før han lagde Mærke til to Skikkelser, som hvad Ubevægelighed angaar godt kunde have hørt med til Trappearchitekturen.

Paa det underste Trin, ved Foden af den venstre

Dæmonsokkel, sad en sort Maud paa Hug, med en Kurv i sit Skjød. Ved Soklen tilhøire stod Yogien.

Edmund gjorde et Skridt tilbage. Denne Yogi havde han helt glemt. Stod maaske den savnede Hindring her foran ham? Var Yogien ikke en stærkere Trappevogter end de sex Stenuhyrer? Arthurs Ord randt ham i Hu: „Du veed fuldtvel, at du har set din Modstander.“

Ven eller Fjende — den Fremmede hilste ham med en Bøining af Hovedet og sagde med sin klare, dybe Røst:

— Salem, Sahib!

— Salem, Yogi! I søger mig?

— Jeg ventede jer. Har jeg ikke lovet at vise jer min Kunst?

— Nu?! —

— Timen er kommen.

— Er det Forsynets Finger, der har vist jer den? Yogien nikkede.

— Saa er den en daarlig Uhrviser. Veed I ikke, at Rajaen venter mig oppe i Paafuglepavillonen?

— Ingen vil hindre jer i at gaa op til ham, Sahib.

— Hm. Det er jeg ikke saa ganske vis paa, hvis jeg lod jer experimentere med mig. Men er det slet ikke faldet jer ind, at jeg ikke har Tid?

— Jeg behøver ingen Tid.

— Ingen Tid til at lade mig opleve et helt Liv!

— Den sidste Time af hint Liv er tilstrækkelig.

— Som om jeg nu havde en Time tilovers!

— Jeg behøver ikke en Time — et Par Minutter til Forberedelserne — mer ikke, Sahib. I den slette Bog, som desværre mange af mine Landsmænd betragte som et helligt Skrift, i Koranen, findes der en viis Legende. Der fortælles, at Erkeenglen Gabriel hen-

tede Propheten og førte ham op i Himlen, hvor han havde lange Samtaler med Patriarkerne; men da de kom tilbage og Englen lagde Propheten ned paa Leiet, som han havde hentet ham fra, da var Vandet endnu ikke løbet helt ud af en Krukke, som Prophetens Fod havde væltet, da han blev bortført. Saaledes er Tidsmaalet paa hin Bevidsthedsplan, hvor det forbigangne Liv atter vil blive levende for eder.

Med sammenbidte Tænder og rynkede Bryn stirrede Edmund raadvild ned for sig —

Naar denne Fremmede virkelig var hans Modstander og gennemskuede ham — og at det var Tilfældet syntes han, at han kunde føle — saa vilde han ganske vist udlevere sig selv bagbunden, naar han gik ind paa dette Experiment. Yogien vilde mesmerisere ham, og han var gaaet saa ynfoldigt i Fælden, som det vel var muligt. Men underligt nok, han følte med fuldkommen overtydende Vished, at saaledes forholdt det sig dog ikke. Hvad der end laa bag ved denne Fremmedes Optræden — det var ikke Sagen. Og allerede vidste han i sit Inderste, at han i Grunden intet Valg havde længer; for han vilde trænge ind i dette Mysterium. Denne overmenneskelige Fremmede med det fascinerende Blik — han foer ikke med tom Tale. Skulde han da lade en saadan enestaaende Leilighed gaa tabt til at kigge bagved det store Forhæng, bagved „det maledede Slør, som Menneskene kalde Livet“? Heller miste ti Rajadømmer end den!

— Jeg er rede, Yogi! sagde han og tog Plads paa den nærmeste Marmorbænk.

Yogien vinkede.

Den sorte Mand sprang op, satte sig ned igjen paa Hug et Par Skridt fra Edmund, stillede sin Kurv

fra sig og lukkede Laaget op, førte en Pibe af Rør og Græskar til Læberne —

— Hvad er det, I har for? raabte Edmund og sprang op. — Men det er sandt, I kan ikke vide, at jeg ikke kan holde ud at se en tæmnet Cobra. Jeg forsøgte paa det forleden, fordi min Fætter saa tidt gjorde sig lystig over min Angst. Men jeg mærkede strax, at det ikke gik. Jeg fik ondt. Ogsaa nu faar jeg ondt.

— Betving eders Natur, Sahib! denne Gang vil det lykkes eder! Og tag saa Slangestenen i Haanden og se paa den.

— Hvad skal dog alle disse udvortes Ting til! udbrød Edmund ærgerlig.

Til sin store Skuffelse kunde han ikke væge sig mod et Indtryk af noget Charlatanagtigt.

Yogien smilede rolig.

— Nei, ganske vist, de er heller ikke nødvendige — hvis I er en Yogi. Hvis I ved egen Hjælp kan løsne eders Aand fra det Jordiske. Hvis I med Villiens erkjendelsesblanke Kniv kan afskjære Øiet og de synlige Ting, Øret og de hørlige Ting og saa videre — Organ efter Organ, Ledemod efter Ledemod, indtil Aanden — —

Edmund rystede utaalmodig paa Hovedet, rev sin Turban af, krammede det fine grønne Stof sammen i venstre Haand og stirrede paa Slangestenen, som laa deri.

— Det er godt, Yogi, det er godt! Jeg ser jo allerede paa Stenen, alt hvad jeg kan.

— For mer 'end tyve Aarhundreder siden har Slangestenen sammen med dit Øie inddrukket Straalerne af den indiske Sol. Han lade den atter lyse for dig! sagde Yogien.

Slangetæmmeren begyndte at spille — en eiendommelig chromatisk krybende Melodi, der hævede sig, blæste sig op og snoede sig tilbage i sig selv.

Edmund lyttede. En Følelse af noget Uhyggeligt, usigelig Rædselsfuldt sneg sig over ham og slyngede sig om hans Hjerte og knugede det, saa at han neppe mærkede den ringere Skræk, da Cobraen gled ud af Kurven.

— Hører I, Sahib! Kjender I disse Toner?

— Ja, jeg synes . . . er det ikke —? Ja, det er Punnas Sang — nei, det er det dog ikke. Men den ligner den, som Larven Sommerfuglen.

Han tog ikke fejl.

Det var hin Urmelodi, som det sorte Blod en Gang havde født i sin Dæmonfrygts og sin sky Naturlibedelses vildeste Krampetrækninger — en sand Troglodyt af en Melodi.

Aarhundredevis havde den ført en lyssky Tilværelse ved Bjergboernes Slangekultus, før den for første Gang for Ajatasattus Øren tonede nede i Slettelandet. Siden den Tid havde den holdt sig trofast i Slangetæmmerens Kaste oppe i Høilandet, hvor den var forbleven sig selv saa lig, som den sorte Karl, der nu sad paa Hug foran Edmund, lignede hin Chranquinchru. Men de Stiklinger, den havde efterladt i Lavlandets halvaryske Jordbund, havde her udviklet forskellige Variationer, af hvilke Punnas Sang og Efterlytningen til Juggurtballaden vare de betydeligste. Ad denne Omvei havde den allerede naaet baade Amanda og Edmund, saa at den forekom dem paa en Gang fremmed og bekjendt, da de i dette Øieblik begge lyttede til dens Toner.

— Nei, jeg kjender den, denne Melodi, jeg har

ganske sikkert hørt den før, mumlede Edmund — men det maa være længe, længe siden!

— Ja, Sahib! I har hørt den før, og det er visselig længe siden. Men glem ikke Stenen — Slangestenen . . . Lyser den?

Om Stenen lyste!

Et uhyggeligt grønt Lysliv syntes at røre sig i dens Gylden Grund, syntes at stirre ud af dens blanke Glarflader med Straaleblikke — Straaler, der gjennemtrængte Edmund, som vilde de finde, hvad der var dybest skjult i ham.

Cobraen havde reist sig — den blæste sin Hætte op — vuggede sig sidelængs — —

— Ser I Cobraen, Sahib?

— Ja, jeg ser den.

— Endnu?

— Nei, nu ikke mer. Jeg kan ikke vende Blikket bort fra Stenen — den blænder mig — den skyder tusend brogede Straaler ud — de krydse hinanden — de væve sig ind i hinanden — et levende Slør væve de — — —

— Maya's Slør, lød Yogiens rolige Stemme — jeg løfter det.

Edmund følte Yogiens Haand berøre hans Pande.

Et purpurne Mørke sænkede sig langsomt ned over Stenens levende Straalenet — sænkede sig langsomt og hævede sig atter langsomt — —

Det var som et Kjæmpeøies Blinken.

Og Edmund saae atter Cobraen foran sig og Slangetæmmeren, hvis Fløitetoner intet Øieblik havde holdt op med at fylde hans Øre.

Han stod lige foran Cobraen, der vuggede sig i Takt til Melodien. Han strakte Haanden ud, knibsedede med Fingrene, følte den kolde Berøring af det skjællede

Slangehoved, der med skrømtede Hug streifede hans Haand — følte den uden Angst, uden nogen uvilkaarlig Gysen — — —

Han var Prinds Ajatasattu.

TOLVTE KAPITEL

Slangestenen. Fjerde Stykke.

Ajatasattu reiste sig og nikkede til Chranquinchru, der strax tog Piben fra Munden og viste ham sine Ulvetænder i et bredt Grin.

— Godt, min sorte Ven! Jeg tænker, at vi vil gjøre vore Kunster ganske net. Altsaa: vær rede! og fremfor Alt: koldt Blod, at du ikke vækker Mistanke.

Det tandlysende Smil forsvandt, og den Sortes Ansigtstræk sank tilbage i den udtryksløse Maaben, som de havde haft, da Prindsen første Gang saae ham.

— Ja, det er den rigtige Maske! Hold fast paa den, og betænk, at det afhænger af dig selv, om du vil faa Slangestenen!

Hurtig forlod han det lille Værelse og skyndte sig tilbage til Festsalen, hvor Bajadererne endnu bestandig underholdt Gjæsterne med deres Dandse.

Et hurtigt Blik var tilstrækkeligt til at overbevise ham om, at Mahimsasa endnu ikke havde indfundet sig. Han følte en ubetvingelig Uro.

Hvad om et eller andet Tilfælde holdt Feltherren borte fra hans Fest og saaledes gjorde hele hans fintspundne Plan til Skamme?

Et Tilfælde? — nei — — —

Hvad om Amara dog havde advaret **sin** Fa'erbro'er?

En Frostgysen rystede ham fra Isse til Saal. Han kunde ikke længer holde det ud derinde i den straalende oplyste Festsal, hvor hundrede Øine hvilede paa ham. Med en hurtig Beslutning traadte han hen til Fyrsteparret.

— Det er blevet trykkende hedt her inde i Saleu, sagde han — det mærker man grant, naar man kommer fra de andre Rum. Men det maa være køligt ude paa Pladsen, og jeg har ladet Tjenerne berede Siddepladser derude. Jeg vil blot overtøye mig om, at de har gjort alting ordentlig i Stand. Derfor beder jeg jer om at undskylde den altfor beskæftigede Vært.

Han traadte ud mellem Søilerne. Først vilde han gaa tilhøre over mod den Allé, som Feltherren maatte komme ad; da blev hans Opmærksomhed draget i den modsatte Retning af nogle Tjenere, som med megen Iver syntes at drøfte et eller andet vigtigt Spørgsmaal. Deres Stemmer forstummede, saasart de blev Prindsen vær. En af dem lod til at ville gaa hen til ham, medens en hvidskjægget Olding aabenbart bestræbte sig for at holde ham tilbage.

Ajatasattu nærmede sig til dem.

— Herre! raabte Tjeneren og rev sig løs fra den Gamles Greb.

— Hvad er det? har du noget at melde mig?

Tjeneren traadte tæt hen til ham og hviskede: —

— Herre! hele Haven er fuld af Bevæbnede. Jeg veed ikke, om det er Røvere, eller Fjender eller Dæmoner, men bevæbnede —

— Du lyver, Træl!

Tjeneren løftede Haanden som for at tage Himlen til Vidne: —

— Aldrig har jeg talt et sandere Ord!

— Aldrig taler du et Ord mer.

Ajatasattu rev en Dolk ud af sit Bælte og stødte den i Hjertet paa Tjeneren.

Uden at give en Lyd fra sig vaklede den Ulykkelige tilbage og sank om i Armene paa Oldingen, der ilede til for at opfange ham. De andre Tjenere blev staaende lamslagne af Skræk.

Ajatasattu kastede den blodige Dolk langt ind i det mørke Buskads og sagde: —

— Han var besat, Stakkel!

— Sagde jeg det ikke nok — Dæmoner! mumlede den Gamle, der neppe kunde holde sig paa Benene.

— Mærk jer nu, hvorledes det er gaaet ham! tilføiede Ajatasattu. — Vær blind og døv, stum og lydig — hver passe sit og bekymre sig ikke om Andet! Det er Tjenerens Vei til Gudernes Beskyttelse. Gaa!

Skjælvende bar Tjenerne Liget bort.

Ajatasattu gik hen til Udmundingen af Alléen og stirrede med Anspændelse af hele sin Synskraft ned ad det lange mørke Perspektiv, medens han lyttede med Haanden bag Øret.

Intet at se — ingen Lyd.

Dybt grublende sank Hovedet ned paa hans Bryst.

Endnu ikke! Og naar han nu slet ikke kom —! Naar han udeblev, fordi Amara havde advaret ham — havde brudt sin Ed!

Ajatasattu gyste.

— Denne frygtelige Ed! Endnu bestandig hører jeg den — atter og atter — hvor jeg gaar og staar. Midt under Festen, naar jeg spøgende underholdt mine Gjæster, klang den mig inøde fra deres Latter. Og nu dandse Bajadererne i Takt til den.

Han stoppede Ørene til med sine Fingre.

— Ak! hvad hjælper det, at jeg stopper Øret til!

inde i dets Chonkylic koger det som et Hav — med Havets øde Uendelighed: — „Gid jeg for bestandig uden Forløsning maa tilhøre denne Vandrevenden!“ — — —

Ak, Amara, Amara! jeg er saa bange for dig — hvis du skulde hjemfalde til denne Forbandelse!

Plaget af saadanne Tanker havde Ajatasattu ikke mærket, at Isidasi havde nærmet sig fra den anden Side og var standset nogle faa Skridt fra ham.

— Hvad vil du, Speiderske? udbrød han, da han nu saae op og blev hende vær.

-- Ikke som ubuden Gjæst er jeg kommen, lød Nonnens rolige Svar.

Ajatasattu besindede sig.

— Det er sandt, Ærværdigste! jeg glemte ganske, at jeg selv har indbudt dig.

— Deri tager du feil, svarede Isidasi. Det var en Anden, der indbød mig.

Ajatasattu forstod helt vel, at denne kloge Nonne mærkede, at der var foregaaet en Forandring med ham, og at hun antydede det med denne gaadefulde Ytring. Trodsig og barsk svarede han: —

— Du tager feil, Nonne! Jeg er endnu den samme.

— Den samme — visselig! og dog en Anden.

Ajatasattu lo ærgerlig: —

— Det er vi jo Alle — i alt Fald har jeg hørt Vis-mænd paastaa det: „Idet vi vexle Skikkelser i Vandrevendenen, ere vi de samme og dog andre.“

— Ikke enhver mærker, hvor nyt Liv tager sin Begyndelse, sagde Isidasi. Men du har i din Gysen sporet din Gjenfødselse.

Atter lo Ajatasattu, men denne Gang med en fjendtlig Stemmeklang: —

— Du taler, som om du ventede snart at se mig gaa bodfærdig om i den gule Munkekappe.

— Jeg venter snart ikke længer at kunne se Ajata-sattu med dette kjødelige Øie.

Dybt rystet ved denne Propheti traadte Prindsen et Skridt tilbage, idet han uvilkaarlig undgik hendes Blik. Saa vendte han sig truende imod hende:

— Din Forventning kan gaa i Opfyldelse, naar jeg lader dig blinde og saaledes holder dit slemme Ønske for Nar og vender Varslet til Skade for dig og for bestandig gjør Ende paa dit onde Blik.

Men Isidasi svarede rolig: —

— Du kan vel blinde mig, dog ikke saaledes, at jeg ikke kan følge din Vei helt ned i det mørkeste Helvedsvælg, hvorhen intet „slemt Ønske“ bringer dig, men ene og alene din onde Daad, hvormed du ikke skader nogen Anden end dig selv.

Derpaa vendte hun sig om og gik langsomt op ad Trinnene til Paladsets Forhal.

— Jeg skader ingen Anden end mig selv — og „ingen Anden end jeg selv kan hjælpe mig“ — saaledes talte hun jo imorges . . . Og nu — nu maa jeg sande det. Thi det bæres mig for, som om jeg altid havde haabet Frelse af Amaras Lysskikkelse. Og hvor er den nu, denne Lysskikkelse? Selv har jeg formastelig trukket den ned til mig i Støvet, gjort hende til Medviderske ved Mord og Forræderi — —! — Det er mig, som vilde det have været bedre, om hun havde nægtet at sværge Eden, og jeg laa med Dødsvunde paa Baaren.

Men med en heftig Bevægelse rystede han disse Tanker af sig. Et Par hastige, lydløse Skridt bragte ham hen til det Hjørne af Huset, der vendte ud mod Haven. Han speidede ind i Mørket og kaldte sagte: „Bharadvaja.“

En hvid Skikkelse traadte frem bag ved en af Træstammerne.

— Nei, bliv dør i Skyggen! hviskede Ajatasattu og traadte hen til ham. Er Alle samlede?

— Ja, Prinds! Og der er kommet mange Nye til, som sværge til din Sag, fordi dette skammelige Forbud af Dyreoffer har aabnet deres Øine.

— Godt. Hvor er de?

— De fleste ere skjulte i Haven nedad Søen til.

— Ja, svarede Ajatasattu med et spodsk Smil, — og daarlig skjulte! En af mine Slaver har set dem.

— Jeg veed det. Desværre forfeilede min Landse ham.

— Men ikke min Dolk.

Brahmanen aandede op.

— Ah! Han vil altsaa ikke forraade os!

— Nu ikke længer. Men hvor er vore andre Venner?

— I Krishna-Templets Forgaard.

— Søg de bedste ud og før dem bagved Stupaen. Dørhenne vil Selskabet tage Plads. Pas nu nøie paa, naar jeg lader Lamperne slukke —

— Saa styrte de frem!

— Nei, endnu ikke. Men saa er Øieblikket nær. Naar saa Mahimsasa —

— Han er endnu ikke kommen — —

— Ligemeget! han kommer. Og naar han ved et Tilfælde finder sin Bane, og der derved opstaar stor Forvirring, saa styrte vore Folk frem fra deres Skjulested bag Stupaen. Nogle af dem bemægtige sig Fyrsten — —

— Som for at beskytte ham —

— Nei, for at beskytte ham, siger jeg dig! hvis En af vore, der er altfor ophidset af Præsterne, skulde

lægge Haand paa ham — —! Jeg vil intet Brodermord have, det er nok med Mahimsasa!

— Dog ogsaa et Broderdrab, som finder Sted i Kamp for Guderne og deres gamle Ret, det gjælder i deres Øine som Slagtningen af en Offertyr ved Altret.

— Veed du det forvist, Præst?

— Vissere end at jeg lever, Prinds!

— Det er godt at du veed det, svarede Ajatasattu med kold Haan. Men jeg — jeg veed det ikke. Veed ikke, om der throner nogen deroppe i Himlen med Magt til at frikjende mig, ikke om der i det vide Verdensrum boer et Væsen, der kan hjælpe mig, naar mine Handlinger reise sig imod mig. Og derfor siger jeg dig: vælg dine Folk omhyggelig! dit eget Hjerteblod lader jeg sprøite paa Altret, hvis han bløder. — De Andre trænge frem gennem Hallen, og du selv —

— Jeg træder ud mellem Søilerne, omgivet af Krishnapræsterne og forkynder: — Gudernes Vrede har synlig truffet Afgudsdyrkeren Mahimsasa, og du er kaldet af dem til at herske paa Grund af dine Dyder, som — —

Ajatasattu afbrød ham barsk.

— Ja vel saa. Er der mer at aftale? Ah, der har vi Feltherren! Er der mer? Ja, det er sandt: saasnart du er færdig med dine Forberedelser, saa send Slange- manden hid — og nu: Haand paa Værket!

Præsten forsvandt i Havens Nattemørke.

Ajatasattu gik Feltherren imøde og bød ham velkommen med udsøgt Høflighed.

— Naar jeg kommer lidt sent, min Prinds, saa sker det fordi jeg ved en saadan Fest vilde vise mig værdig smykket. Fyrsten beholdt mig længe i sit Selskab, og jeg maatte først gennemstøve mit Skatkammer.

— Aa, hvorfor dog saa megen Uleilighed, ædle Felt-herre. Slangestenen, der aldrig forlader dig, er jo dog tilstrækkelig til at overstraale alle andre Gjæster.

— Ikke iaften! svarede Mahimsasa med en lun lille Latter; thi han tænkte paa, hvorledes en anden Gjæst vilde komme til at overstraale ham. Nei, nei! jeg maatte virkelig gjennemsoge mine Gjemmer, og det tog Tid. Du maa altsaa undskylde mig.

— Hvor kan jeg undskylde, hvor jeg maa takke? For det var jo kun din Alders velerhvervede Ret, at forsmaa saadanne Festligheder. Skjøndt man ganske vist hos dig kun sporer Alderens Værdighed, ikke dens Vægt. Man skulde ikke tro, at der var gaaet ti Aar saavel, siden du tog denne Sten ud af Slangedrottens Hoved og befæstede den seirrig i dit Pandebaand.

Idet han sagde disse Ord, betragtede Ajatasattu skarpt og prøvende Stenen i Mahimsasas Pandebaand.

— Og dog aldres jeg, og fortryder ikke derpaa. Thi med hvert Skridt, der bringer mig nærmere til Graven, føler jeg tydeligere, hvor værdiløst alting er, som Timeligheden føder af sit Skjød, hvor forfængelig Magt og Glands, ja Ære og Ry er.

— At du ikke frygter Døden, ædle Mahimsasa, det har du jo vist i hundrede Slag. Men naar man hører dig tale saaledes, sandelig, da skulde man fast tro, at hvis den pludselig traadte dig imøde, vilde den være dig en velkommen Gjæst. Eller er det maaske dog for meget sagt?

— Ak, var jeg blot værdig til at modtage denne Gjæst! Tro mig, Ajatasattu, det er Livets Maal. Derfor har det ogsaa glædet mig saare, at dit Hjerte har vendt sig til den sande Lære. Og jeg haaber, at vi skal skifte Roller som Vært og Gjæst; thi de fromme Søstre har venlig lovet mig, imorgen at indtage deres

Maaltid hos mig. Hvis du altsaa vil vise mig den Ære at komme, vil du nyde godt af Isidasis Tale, som saa ofte har opbygget baade mig og din kongelige Broder.

— Jeg takker dig for din Indbydelse, Mahimsasa, og skal visselig indfinde mig. Ogsaa min Fest bærer Isidasi med sin Nærværelse, om end kun tavs. Hvad jeg kan byde af Underholdning er af ringere Art: — Gøglerkunster og Bajaderedandse. Disse lade forøvrig allerede til at være forbi, thi Tonerne tie. Naa, vi ville dog se efter —.

Han vilde føre Feltherren op i Hallen. Men i det samme traadte Fyrsteparret med et talrigt Følge ud paa Trinnene.

— Der er jo Mahimsasa! udbrød Narada fornøiet.

— Man maa sige, at vi have en fortræffelig Vært, tilføiede Mahamaya spøgende. Naar han synes at for- sømme sine Gjæster, saa sker det blot for at ind- fange nye — og strax den allerbedste!

— Ja, nu mangler kun Baku, sagde Fyrsten.

— Aa, han kommer vist snart, og han bringer end- ogsaa en Overraskelse med, sagde Mahimsasa.

— Det vilde undre mig mest, om din Broder ikke bragte sig selv med, spøgede Fyrstinden — for hvor der er god Mad og Drikke, dør pleier en Kunstner ikke at holde sig borte.

— Finder I ikke, at denne Plads er sval og indby- dende nu, fremfor Salene derinde? spurgte Ajata- sattu. Som I ser, har jeg ladet Siddepladser indrette her, Hvis I synes saa, ville vi fortsætte Festen i det Fri.

Narada mente, at det var saare vel betænkt af Broderen, og Mahamaya formodede, at der ventede dem et nyt Skuespil.

— Aa, kun en Ubetydelighed . . . en fremmed Gøg- ler — —

— Hvis Kunster skye Salens Lys? spurgte Mahamaya med et betydningsfuldt Blik.

— Det kan vel hændes, at mindre Glands er ham tjenligere, svarede Ajatasattu med et lignende Blik.

Saa kaldte han paa Tjenerne, bød dem bringe Puder og Tæpper hid og gav dem selv Anvisninger, hvordan de skulde anbringe dem.

— Himlen er dig gunstig, Prinds, sagde Feltherren, der stod oppe mellem Søilerne i Samtale med Fyrsten: — man kan ikke ønske sig nogen skjønnere Nat til en Fest.

— Ja, kjære Broder! der bliver nok ikke noget af det Uveir, som du forudsagde os i Formiddags.

— Det lader ikke til det, svarede Ajatasattu og saae op imod den straalende Stjernehimmel.

— Men det lader kun saaledes! sagde Mahamaya. Jeg aander allerede med Glæde Uveirsluft — bagefter bliver det saa meget friskere.

— Alt vil snart være færdigt her. Imidlertid har jeg ladet nogle Forfriskninger anrette i Springvands-salen, hvis mine ædle Gjæster ikke vil forsmaa.

Feltherren lo: —

— Naa, jeg maa tilstaa, at en kjølig Drik vilde være mig ganske velkommen.

Sammen med Fyrsten og Hofsinderne begav han sig ind i Paladset.

Mahamaya gjorde et Par Skridt, som for at følge dem, men blev saa staaende mellem Søilerne og tabte ikke Prindsen af Syne.

Ajatasattu følte — og det var ikke just med Velbehag at han følte det — dette brændende Blik, der fulgte ham overalt, hvor han gik og stod, mens han sagde Tjenerne Besked.

Men hans Tanker vare bestandig hos Mahimsasa,

hos den Gjæst, hvis Mord han forberedte, og som nu drak sin sidste Lædskedrik i dette Liv.

„Kjært er det mig sandelig, at den ædle Olding ikke frygter Døden, ja endogsaa længes efter den som efter en Befrielse. Hvad har jeg da i Grunden at bebreide mig? Saaledes skaber man sig selv unødvendige Skrupler!“

Medens han forsøgte at dysse sin Samvittighed i Søvn ved saadanne Betragtninger, steg Mahamaya ned ad Trinnene. Hun kastede sin Silkekaabe tilbage, og kun hyllet i gjennemsigtigt guldvirket Muslin, med Skuldre, Bryst og Hofter tindrende af Smykker, stod hun dybt aandende ved hans Side.

— Med alle Porer indsuger Legemet den svale Natte-luft. Kjøligt bryder Diamanterne Stjernelyset, og alle Lemmer suger Læskning ind som en Blomst, der blinker i Natteduggen. Er jeg saaledes min ædle Vært til Behag?

Aldrig havde hun behaget ham mindre, og han maatte gjøre Vold paa sig selv for at betragte hende med et Blik fuldt af skrømtet Beundring: —

— Med Rette kaldes du „det store Blændværk“, thi blændende staar du sandelig her for mig. Du forekommer mig som selve denne Sandseverden i al dens Pragt og Herlighed.

— Og dog kun et Blændværk?

— Aa, jeg er ingen hellig Mand, der søger Sandheden. Du ligner jo Urvasi, Elskovens Dis, saaledes som hun efter Festen begav sig til Arjunas Bolig „hyllet i straalende Slør, der snarere forraadte end skjulte hendes Ynder“, som det hedder i Mahabharam.

— Med Urvasi sammenligner du mig, sagde Fyrstinden i en mistroisk Tone — med Urvasi, som hun

besøgte Pandavarhelten, tilbydende ham sin Elskovsgunst, for at blive afvist forsmædelig med kolde Forsikringer om Beundring og Ærefrygt — saaledes mener du det vel?

— Hvad falder dig ind! hvor kan du fordreie mine Ord saaledes? raabte Prindsen med et bebreidende og forfærdet Blik.

— Med Urvasi, med Bolersken sammenligner du mig. Der var en Tid, min Ven, da jeg tyktes dig at ligne en anden Gudinde. Og hvilken?

— Hvor kan jeg vide, hvem du mener? En Elsker plyndrer jo hele Verdensaltet for at finde Lignelser.

— Aa, jeg mindes det, som om det var igaar.

Og i en blød, drømmende Tone fortsatte hun, næsten hviskende: —

— Skov og Flod hører jeg bruse — Vandet ser jeg glide mørkt og hvirvle tindrende . . . I den sorte Luft oppe over Klipperanden straaler Fuldmaanen. Som en lille Baad svømmer min Lampe paa den dunkle Strøm . . . Vil den mon naa Søen? Nu hænger den fast i blomstrende Grene! . . . Jeg springer ud paa Stenen for at naa den med min Vaand — da — o, Vidunder! en straalende Skikkelse, som et himmelsk Væsen at skue, staar for mig, tager mig i sine Arme . . . og han kalder mig sin Gudinde — Lackshmi selv, den lotusbærende Lykkebringerske.

— Og var du det ikke? hviskede Ajatasattu, idet han greb hendes Haand — bragte du mig ikke Lykken, da jeg skuffet og træt vendte tilbage fra fjerne Himmelsstrøg og i mine Fædres Slot fandt, hvad jeg for-gjæves havde søgt ude i den vide Verden? Var du ikke min Lykke? er du det ikke nu og allesinde?

— Hvo kjender sin Lykke? mumlede Mahamaya og

stirrede ned for sig med et mørkt Blik. Hvor kan jeg vide, om ikke Amara har valgt den sande Lykke?

Saa lo hun bittert: —

— Nei, det er sandt — den Stakkel har jo ikke Mod til det! — Og i det hun pludselig betragtede ham med et gjennemborende Blik, tilføiede hun: — Ja, du har vel hørt, at Amara alligevel ikke bliver Nonne.

— Hun vil ikke træde ind i Ordenen? Hvorfor ikke?

— Ja, hvor kan jeg vide det? Det skulde jeg snarere spørge dig om.

— Hun bad dig dog saa bønlig om at skaffe hende Faderens Tilladelse.

— Og da jeg bragte hende den, vilde hun ikke. Det er vel dig, der har indgivet hende mere verdslige Tanker?

— Ved alle Guder — —

— Sværg ikke! Du har overtalt hende til at komme til din Fest. Du kan vel slet ikke undvære hende?

— Er du fra Sands og Samling! Jeg skulde have overtalt hende til at komme — og hun er her jo ikke.

— Hun kommer.

— Nei, nei!

— Hørte du ikke Mahimsasa sige, at Baku vilde bringe en Overraskelse med? For dig er det ganske vist ingen Overraskelse.

— Hvad? han skulde have ment Amara? — Umuligt!

Mahamaya greb hans Arm og pegede over mod Alléen.

— Dèr er hun.

Maalløs tumlede Ajatasattu et Par Skridt tilbage, da han virkelig saae Amara nærme sig, støttet paa Faderens Arm og saa bleg som den hvide Silke, hun bar.

Ikke med en Tanke var det faldet ham ind, at Amara vilde indfinde sig ved hans Fest — at han maatte begaa Mordet for hendes Øine.

— Hvad gjør dig saa ræd, Prinds? spurgte Mahamaya — du glemmer jo helt dine Pligter som Vært.

Den forskende Mistanke, der lurede i hendes Stemme, gav ham hans Selvbeherskelse tilbage, og han bød Fader og Datter velkomne med en fyrstelig Værts hele utvungne Anstand: — han var begyndt at frygte for at den vigtigste Gjæst, Bygmesteren selv, vilde mangle ved disse Hallers Indvielse; og skjøndt Mahimasa havde forberedt dem paa en Overraskelse, havde han neppe vovet at haabe, at Mesterens Datter vilde forskjønne hans Fest, da hun om Formiddagen aabenbart havde været noget lidende.

Med bekymret Mine svarede Baku, at det maaske var lidt uforsigtigt, men hans Datter havde ikke for nogen Pris villet undvære denne Festaften.

— Hvor kunde jeg det? spurgte Amara med et frygtelig betydningsfuldt Blik.

— Det vilde visselig være bedre, om du havde gjort det, sagde Fyrstinden, naar du virkelig er saa lidende — hvad er der? — hvad feiler du nu?

Amara undertrykte et Skrig og klyngede sig til Faderens Arm.

Da de Andre fulgte hendes stirrende Blik, opdagede de en sort Mand af et dyrisk Udseende, der sneg sig frem med en lille Kurv under Armen og standsede nogle faa Skridt fra Prindsen.

— Det er Gøgleren dèr, som hun blev bange for, sagde Baku.

— Han ser unægtelig afskyelig ud! indrømmede Mahamaya. Jeg kan aldrig mindes at have set saa uhyggeligt et Væsen.

— Aa, det er en Slangetæmmer — han er sjelden dygtig i sin Kunst, sagde Ajatasattu i en let Tone, der fik ham selv til at gyse.

I det samme rev Amara sig løs fra Faderens Arm og løb med et glad Udbrud hen til Mahimsasa, der sammen med Fyrsten nu traadte ud mellem Søilerne.

Og Ajatasattu undrede sig høilig over at hun øiensynlig søgte Beskyttelse hos Fa'erbroderen, i Stedet for at sky ham, som hun dog havde samtykket i at forraade.

„Amara her! hvad kan det betyde?“ tænkte Ajatasattu. „Troer hun, at jeg ikke er i Stand til at udføre det Skrækkelige lige for hendes Øine? Ja, ja! saaledes forholder det sig, nu forstaar jeg hende. Det er det, hun har stolet paa, da hun svoer Eden. Ak, Amara, Amara! hvor lidet kjender du Manden, naar hans onde Villie bliver hans Skjæbne!“

Ja, hans Skjæbne. Han følte, hvor fast han havde bundet sig selv. Gjerne havde han givet hendes tilidsfulde Haab Ret — og dog vidste han, at han vilde udføre det Skrækkelige.

En skarp, hvæsende Røst, hvis hede Aande brændte ham i Nakken, vakte ham af hans Grublerier.

— Den Overraskelse var dig vel for stærk? Mig med! Hvordan er det, det Barn stadser op — hun er jo smykket som en Bajadere! For hvem pynter hun sig saadan? Hun vil vel overstraale mig — hendes Dronning! Og det lykkes hende næsten. Lagde du Mærke til den gule Diamant i hendes Haar? Aldrig har jeg set nogen af en saadan Størrelse og Glands — undtagen Slangestenen.

— Hvad siger du! Slangestenen — den bærer dog —

— Mahimsasa. Naturligvis — det kan du let overtyde dig om.

— Det har jeg gjort. Jeg saae længe prøvende paa den — visselig bar han Slangestenen, som vanlig.

— Og hvad angaar Slangestenen dig? forskede Mahamaya. Hvad har du for med Feltherren. Hvad skal Slangetæmmeren her?

— Du vil snart faa det at se, svarede Ajatasattu og vendte sig om mod Gjæsterne, som han opfordrede til at tage Plads.

— Et gunstigt Tilfælde har beredt os en Underholdning af sælsom og sjelden Art.

— Jeg er begjærlig efter at se, hvad du har udtænkt, sagde Narada, idet han førte Mahamaya hen til det for dem bestemte, ophøiede Dobbeltsæde.

Samtidig ledte Prindsen med udsøgt Høflighed Mahimsasa hen til hans Plads, midt i Rækken tilvenstre. Amara satte sig ligeover for ham, mellem sin Fader og Isidasi.

Paa et Vink af Prindsen krøb Chranquinchru ind i Halvkredsen, satte sig paa Hug, stillede Kurven fra sig og aflokkede sin Græskarpibe nogle indledende Toner.

— Denne Slangetæmmer fra det fjerne Syden, sagde Ajatasattu, vil — hvis I synes saa — fremvise sin Cobra, der bliver saa tam, naar han spiller for den, at jeg selv kan lege med den; ihvorvel den har sine Gifftænder, hvad man let kan overbevise sig om.

— Det maa jo være et sandt Vidunder, sagde Mahamaya.

Med en Bøining af Hovedet gav Fyrsten sin Tilladelse.

Slangetæmmeren slog Kurvens Laag tilbage og lod sin sælsomt gribende Melodi tone.

— Visselig kan man kalde det et Under, sagde Isidasi. Disse Toner, som gjøre det giftige Dyr tamt og

føieligt, skal minde os om den Ophøiedes Ord, der tømme os, skjøndt vi svulme af Naturens Gift.

Neppe havde hun sagt det, før Slangen krøb ud af Kurvens Blade, og en almindelig Mumlen vidnede om den Beundring, som baade dens Størrelse og dens yndefulde Bevægelser vakte. Men Deltagelsen blev endnu lydeligere, da Ajatasattu, som stod midt i Kredsen og rolig lod den komme hen til sig, nu endogsaa gav sig til at lege med den, idet han strakte Haanden ud imod den og knipsede med Fingrene.

— Saa kjælen som en Skjødehund! udbrød flere Tilskuere. — Se, hvor den spiller med Tungen!

— Endnu faar du ingen Mælk, først maa du gjøre dine Kunster, sagde Ajatasattu.

Fløitetonerne klang stærkere og skarpere. Cobraen reiste sig lidt i Veiret og spilede Hætten op.

— Jeg ser Tegningen ganske tydelig! raabte Baku henrykt.

— Og nu viser den ogsaa Huggetænderne!

— Hvor skrækkeligt! udbrød Mahamaya. Bliver den ikke farlig, Prinds?

— Nei, slet ikke! se, den hugger efter min Haand, men det er blot Leg.

— Men reis dig nu ogsaa rigtig op, sagde han til Slangen og gjorde en tilsvarende Bevægelse med Haanden. Nu skal I se, den kan dandse som en Bajadere.

Men Chranquinchru tog Piben fra Munden og pegede paa Lamperne og op imod Hallen, idet han ry-stede paa Hovedet.

— Slangetæmmeren giver mig at forstaa, at de mange Lys blænde Rajanaga, sagde Ajatasattu. Det vil vi strax afhjælpe.

Han sprang op ad Trinnene, raabte til Tjenerne, at de skulde trække Forhængene for, og bød nogle af dem

at slukke de Lamper, som vare hængt op mellem Træerne.

Staaende paa det øverste Trin, oppe mellem Søilerne, hvor han havde Mahimsasa lige for sig, stirrede Ajatasattu med Øine, der syntes at ville springe ud af Hovedet, paa Feltherrens gyldne Pandebaand, hvor Slangestenen ret nu maatte begynde at lyse.

„Nu er alle Lys fjærnede — nu maa den da begynde at lyse . . . Hvor længe skal det da vare? Ja, den begynder . . . men saa langsomt, hvor mat! — Da har jeg dog set den straale ganske anderledes — navnlig den første Gang, da Mahimsasa kom ud af Tigerhulen som en Gud med en Stjerne paa Panden. Skulde den mon have tabt sin Kraft? — Dette er jo kun som et Gjenskin . . .

„Hvad er det! Skyder der ikke en Straale frem dér —? ligeoverfor Mahimsasa — hvor Amara sidder?

Hendes Ansigt var vendt bort fra ham. Men Straalen, der nu tydelig nok udgik fra hendes Pande, belyste en Gjenstand umiddelbart foran hende: Ider siden af den udspilede Cobrahætte og det hæslige, plumpe Slangehoved, hvis smaa grønne Øine skinnede skarpt i Diamantlyset — kun et Par Fod fra hendes Pande.

Ajatasattu stod forstenet af Rædsel — han begreb Alt.

Hvis han sprang ned, vilde da denne voldsomme Bevægelse ikke hidføre Katastrophen? Skulde han snige sig derhen? skulde han raabe?

En sagte Bifaldsmumlen afbrød Stilheden. Man troede, at det var en aftalt Leg og fandt Skuespillet fortryllende: — en Naga-Dronning, som i et Eventyr!

Det Rædselsfulde i dette Bifald var afgjørende for

ham. Hvorledes skulde det være muligt at faa disse Folk til at begribe Faren?

I et Tigerspring var han dernede.

I det samme lød der et skjærende Fløiteløb. Der var en lynsnar Bevægelse af Slangehovedet . . . Straalen, der havde lyst lige ud, skjød tilveirs, op mod Stjernerne . . . Raaben og Tummel rundt om. — — —

Han holdt hende i sine Arme. Den djævelske Sten blændede ham. Han bedækkede den med den venstre Haand. Vunden? der — oppe ved Halsen, hvor to Bloddraaber perlede ud. Hans Læber bedækkede den, sugede, sugede, som om det var muligt at suge Giften ud. Hun maa ikke dø — dø —? —

Men hvad var det for et Stød og en spaltende Smerte i Nakken? — — —

Det sortnede for hans Øine — — —

TRETTENDE KAPITEL

Den standhaftige Garuda.

Og endnu en Gang var det som en langsom Blinken — en Blinken af Verdensøiet.

Edmund saae atter Cobraen vugge sig sidelængs og den sorte Mand med Græskarpiben, hvis ensformige Toner han hørte — og saae og hørte dem dog ikke: — thi fra Sjælens Centrum til dens Bevidsthedsrand var han kun opfyldt af een eneste Følelse-Tanke: A m a r a A m a n d a.

Hvor var hun nu, hans Amanda?

Et eller andet Sted her i Parken, omgiven af Farer, som han selv i sin Blindhed havde manet frem.

Hvad var nu hele denne Paladsrevolution for ham? Denne Kamp om et indisk Rajadømme? Hvad den Papirskrone, som Drengen griber efter, er for den Voxne. Realitet havde jo kun dette Ene: — den uudtømmelige, uforanderlige Kjærlighed, som han i et foregaaende Liv havde besiddet for først med det sidste Aandedræt at smage dens Sødme, — — som han ogsaa havde besiddet i dette Liv uden at agte derpaa, for først nu — for sent! — at opdage den; maaske kun for endnu en Gang at opleve Tabet af den!

Hvor let kunde ikke et af de uforudsete Tilfælde, der altid ligge paa Lur ved saadanne vovede Foretagender, faa Oprøret til at bryde ud i dette Øieblik! Og vilde da ikke en blind Fatalitet mage det saa, at hun kom til at befinde sig midt i Kampen og at en Kugle gjennemborede hendes Bryst? Men hvor kunde det ske? efter al Sandsynlighed oppe paa Gandharvterrassen, ved Paafuglepavillonen. Og dør turde han jo ikke ile op — hans Tilsynekomst deroppe vilde være det ufeilbare Signal for Fyrværkeriet og dermed for Sprængningen af alle Sammensværgelsens Miner.

Han vilde og maatte beskytte hende; og han turde ikke opsøge hende dør, hvor hun utvivlsomt befandt sig.

Og han blev staaende, uvirksom og fortvivlet, sønderrevet af sande Helvedeskvaler.

Nei, han saae hverken Cobraen eller den sorte Fløitespiller. Men der var noget Andet, som han nu blev vår.

Kun nogle faa Skridt fra ham stod — Garuda.

Ja, der stod Amandas Yndling og blev sønderrevet af ligesom modstridende Følelser som dem, der sled

i ham selv. Kampen mellem Pligt og Tilbøielighed, som allerede oppe i Hvilestedets Tempel havde valgt Garuda's Hjerter til Tumbleplads, var nu bleven fornyet, hundredfoldig skærpet ved Synet af den Slange, som den før kun havde veiret: den største Cobra, som Garuda nogensinde havde set! Sandelig, det var en værdig Modstander, som vuggede sig dør et Par Spring borte, spiralformet opreist med spændt Hætte og spillende Kløftetunge, saa fortryllet af Fløitetonerne, at den ikke havde nogen Anelse om den umiddelbare Nærhed af sin Dødsfjende.

Saaledes stod det lille Dyr dør, med hvert eneste Haar strittende, som om den i det næste Øieblik skulde explodere, for idet den sprang itu at skyde sine røde, fremspringende Øine ind i det forhadte Slangelegeme — som et Par glødende Projektiler.

Ved dette Syn tændtes der en Haabets Straale i Edmunds Sjæl. Amandas trofaste Dyr var her; — turde han ikke slutte deraf, at hun selv ikke var saa langt borte? Men hvor? I hvilken Retning skulde han søge hende? Ogsaa det vilde maaske Garuda vise ham, naar den kom ud af sin Fastryllelse.

Edmund gjorde en utaalmodig afvinkende Bevægelse.

Øieblikkelig lagde Slangetammeren sin Pibe fra sig og udstødte en ru Strubelyd. Cobraen sank sammen og gled henimod Kurven, hvor dens Hoved med den opspilede Hætte forsvandt mellem Bladene.

Et elektrisk Stød rystede Garuda. Endnu snoede det halve Slangelegeme sig derude. Nu eller aldrig! Et fortvivlet Hvin undslap Gjærdet af de bitte smaa, spidse Tænder, men standhaftig blev Poterne ved med at grave deres Kløer ned i Jorden. Nu forsvandt Hale-

spidsen, og nu blev Kurvens Laag lukket til. Fristelsen var forbi.

„Seirrig bestaaet“ var den Ros, der tilkom den. Og Garuda vidste det.

Nu opdagede den ogsaa med frydefuld Piben, at en god Bekjendt havde været Tilskuere ved dens seirrige Kamp. Glad hoppede den hen til Edmund.

Han løftede Dyret op og trykkede det saa ømt til sit Bryst, som om det havde været et Kjærlighedspant, hvorpaa han satte det ned paa Jorden igjen. Hans Haab skulde ikke blive skuffet. Uden at betænke sig slog Garuda ind paa en bestemt Retning.

Denne førte snart ind i en mørk Trægang. Edmund maatte næsten løbe for at følge sin ivrige Fører. For Enden af Alléen saae han en lille oplyst Kiosk. Og hans jublende Anelse bekræftedes, da han kom nærmere: imellem Søilerne gjenkjendte han, ved Glandsen af de nedhængende Lamper, den Skikkelse, som han saa længselsfuldt og saa bekymret søgte.

Amanda holdt det sidste Blad af Kala Ramas Manuscript i sine rystende Hænder og læste med brændende Øine: — —

Men midt i denne Tummel og Virvar af Raab og Skrig lød som et Muslinghorn Mahimsasas Røst, medens hans Helteskikkelse ragede op som et Taarn i Bølgevirvel: —

— Hid til mig, hver trofast Mand. Besæt Udgangene! Fakler hid! Grib Gøgleren!

I en Haandevending havde de fleste Mænd samlet sig om ham. Med dragne Sværd modtog de hans Befalinger. De nærmest Staaende sluttede Kreds om Fyrsten. Nogle ilede hen til Stupaen, andre ind i Paladshallen, hvis Forhæng blev trukket til Side, saa

at der atter strømmede Lys ud over Pladsen. Tjenere med Fakler indfandt sig ogsaa nu.

Det grelle Skjær belyste Ajatasattu, der holdt Amaras livløse Skikkelse i sine Arme. Snart sugede han fortvivlet paa Vunden i hendes Tinding, snart fremstammede han afbrudte Ord, kaldte hende sin Elskede, sit Eneste, sit Alt, besvor hende, ikke at dø, før han sugede jo al Giften ud, og gid han selv maatte dø deraf, naar hun blot vilde leve!

— Jo, dø Forræder! hvæsedet ham i Øret.

Mahamaya havde revet en Daggert ud af en Hofmands Skjærf og stødte den af al Magt i Nakken paa Ajatasattu.

Uden at give en Lyd fra sig styrtede han forover, stadig knugende Amara til sit Bryst.

— Mahamaya, hvad har du gjort! udbød Narada.

Men Fyrstinden var allerede sunket bevidstløs om i de Nærmeststaaendes Arme.

Da lød Amaras Stemme, ganske svagt, som om den fra en anden Verden kaldte Ajatasattu ved Navn.

Prindsen reiste sig i Veiret, støttende sig paa Armene, saa at han kunde bøie sig frem over hende.

— Hørte I det! Med mit Navn paa sine hellige Læber! Amara, Amara! jeg kommer — jeg følger dig. Jeg — dig? Ve mig! Ve mig!

Han slog vildt om sig med den ene Haand, mens han vedblev at støtte sig paa den anden, og raable med en Røst, som en unævnelig Rædsel gjorde ukjendelig: —

— Bort, bort I Djævlekløer! Hvor er dine Guder, Brahmånpræst? hjælp mig nu!

Men da han i Stedet for Bharadvaja saae Isidasi staa over ham, stønnede han: —

— Hvad vil du, Nonne! Aa, jeg veed det: „Ingen

kan hjælpe mig uden jeg selv" — hvad? det siger du! Men En kunde have hjulpet mig — og hvor er hun? i fjerne Himmelsphærer forsvandt hun — ve, ve! og mig drage Helvedsvogterne ned i Dybet.

Da slog Amara sine Øine op, og deres himmelske Glands syntes at overstraale Slangestenens dæmoniske Funklen fra hendes Pande. Med en sidste Anstren-gelse slyngede hun Armen om hans Nakke og hen-aandede Ordene:

— Frygt ikke, Elskede! Jeg er hos dig. Mig tør Dæmonerne ikke røre.

— Amara!

— Jeg forlader dig aldrig!

— Aldrig!

Hans Stemme brast, og han sank forover, ned paa Amaras afsjælede Legeme.

— Mit Barn, mit Barn! hulkede den ulykkelige Fa-der, som knælede ved hendes Side.

Narada tilhyllede sit Hoved og mumlede: —

— Min Hustru og min Broder!

I dette Øieblik slæbte nogle Krigere den bagbundne Bharadvaja ud af Paladset.

Mahimsasa, hvis Hjerte maaske i Stilhed blødte dy-berere end Broderens, der udgjød sig synlig gjennem Øinene, traadte med selvbeherskende Ro, ja i streng krigersk Holdning hen til Kongen.

— Min Fyrste! Herskerpligten mestrer Mandesorg. Et dybt planlagt Forræderi er ved denne ædlestes Kvindes Selvopofrelse blevet afsløret for vort Blik. Hvilke Farer der endnu omringe os, vide vi ikke. Men dør bringe mine Krigere Prindsens Huspræst, hvem vi her i Formiddags hørte opsige Prindsen sin Tjeneste og saae ryste Støvet af sine Fødder med hyklet Forargelse. Han kan sikkert give os Oplys-ning om Alt.

Skjælvende kastede Bharadvaja sig for Kongens Fødder.

— Med knust Hjerte vil jeg varetage min tunge Pligt, sagde Narada, — og dømme mildt men retfærdigt. Thi mod al menneskelig og guddommelig Orden er der jo her blevet syndet. Saameget ser jeg grant, om jeg end ellers famler i Gaade-Taage.

— For mit Blik har Gaaden løst sig, sagde Isidasi. Vid, Fyrste, at en Ed havde lukket, denne fromme Møs Læber. Hun saae ingen anden Udvei til at forhindre den elskede Mands Forbrydelse end den, at lede Lynstraalen, der var bestemt for Mahimsasa, hen paa sin egen rene Jomfrupande. Det var en Vildfarelse, thi Forbrydelsen forbliver den samme. Men en saadan offervillig Kjærlighed, sandelig, den er ingen Vildfarelse. Den sætter Frugt, der modnes for hende hinsides al Vildfarelse.

— Og ogsaa for min Broder vil den modnes, tilføiede Narada. Thi en saadan Kjærlighed tager ikke feil. Hun saae hvad vi Andre ikke saae: den ædle Kjin paa Bunden af hans Sjæl, som kun hun kunde vække til Live, og som i Dødsøieblikket gjennembrød sin haarde Skal og synlig for Alle udfoldede sig i Lyset. Dem, som Døden har forenet — bærer dem nu bort sammen, at de som Ægtefæller maa hvile sammen paa Ligbaalet! og een Urne gjemme deres Aske!

Han strakte Hænderne ud over de to Lig, som man havde bredt et Tæppe over: —

— Fred være med eder! —

Men med en mildt advarende Bevægelse rettede Isidasi ham: —

— Ikke Fred, Konge — nei: Kamp, ny Kamp, thi kun den Kjæmpende seirer.

Amanda var sprunget op. De sidste Ord læste hun høit hen for sig.

Ja, de vare vaagnede til ny Kamp! Men hvorledes skulde de kunne blive Seirherrer? Hvor lidet — hvor grumme lidet havde hun ikke selv gjort! — og hvad var der endnu tilovers, som hun kunde forsøge? — „O, hvor lykkelig var ikke Amara, som hviler her!“ Amara? men det var jo hende selv! Det var jo kun en aflagt Klædning, hvis Rest opbevaredes her. — Og han — anede han da slet intet? Hvor dybt var han ikke neddykket i Sandseforblændelsen! Var der da Ingen, der vilde rive Sløret fra hans Øine, saaledes som man havde taget det fra hendes? Hvor var han? Hvilke Farer omgav ham nu? Naar hun dog i det mindste kunde være hos ham! — —

— Amanda! — Amara!

Hun var i hans Arme, i denne Omfavnelse, der en Gang havde holdt hende fast midt i Styrtesøen og revet hende ud af det atlantiske Ocean, og som nu holdt hende fast i et endnu frygteligere „Hav af Plager“ og aldrig mer vilde slippe hende. „Amanda — Amara! min Amanda, min Amara!“ Hvad behøvedes der mere end dette Dobbeltnavn, fremstammet med tonløs Røst midt imellem Kys og Suk og halvt hulkende, halvt jublende Udraab? Hvilke Erklæringer, hvilke Forsikringer, hvilke Spørgsmaal og Svar kunde her endnu have sagt Noget?

Saa vidste han altsaa Alt, forstod Alt. Han var fuldkommen vakt, vakt op af den dumpe Sandserus, af Magtbegjærets eventyrlige Feberphantasier — han varaarvaagen i Kjærlighed. Hvorledes han var kommen saa pludselig til Indsigt, hvilken Haand der havde trukket Sløret fra hans Øine — det var Spørgsmaal,

der maatte indfinde sig senere. Nu gaves der ingen Spørgsmaal; kun den ene salige Vished.

Fare? truede der endnu nogen Fare? — Hvem tænkte paa Fare, nu da de vare sammen, samlede i en Omfavnelser, der ikke vilde høre op? Hvor kunde Farer trænge ind i dette verdensfjerne Asyl? Stod de ikke her som i et Trylleskjær, indhegnet af den blomstrende Orangelunds Skyggezone — og hinsides denne bredte sig atter den stille lysende, tavse Paladspark.

Det syntes, som om alt dette maatte forblive saaledes i al Evighed.

Men Forstyrrelsen kom allerede: — to Ansigter dukkede ud af Træskyggen og ind i denne indviede Lyskreds, og blev neppe gjenkjendt af de To, idet de vaktet af deres Salighedsdrøm.

En raa Stemme raabte:

— Sahib! — Kom, Sahib! det er ikke Tid nu — —

Mellem det jerngraa Haar og det rimgraa Skjæg glødede Brahmānløvens Ansigt af Harme. Han var Krishnas Præst og blev æret som „Ansa“, som den incarnerede Del af en Guddom, der ingenlunde var fjendtlig mod „Kjødets Lyst“; han var selv kvindeskjær nok — men dette gik ham dog for vidt. Han forstod ikke denne Fremmede, der lod sig henrive indtil Selvforglemmelse af en lille Pige i det afgjørende Øieblik, da han skulde tilrive sig den høieste Magt. „Hvilken svag Mand!“ tænkte han: „ham vil vi let kunne holde i Ledebaand.“ Denne glædelige Betragtning afvæbnede hans Harme noget.

Hvad hans Ledsager Chandra Singh angaar, saa gnistrede hans Tigreskjæg af inderlig Fryd over denne uventede Opdagelse. Naar han røbede dette for Rationen, saa var der ingen Brug for skarpe Vaaben. Hvorfor groede vel alle de rare Giftplanter saa rigelig rundt

omkring i Dschangler og Nullaher, om ikke for at komme til Anvendelse ved en saadan Leilighed?

Han lagde derfor beroligende sin Haand paa Govinds Arm, og det Udbrud, der svævede denne paa Tungen: „Det er ikke Tid nu til saadanne Leflerier!“ mildnede sig til den faderlige Formaning, at den ædle Sahib strax maatte følge med dem, da det allerede var paa høie Tid. Kongen ventede, og Andre ventede ogsaa.

— De kan vente til Dommedag! raabte Edmund, uden at betænke, at hans to indiske Forbundsfæller sandsynligvis aldrig havde hørt noget om denne Dag.

— Vente? Konger vente ikke — og Kongsemner heller ikke! I selv, Sahib, kan ikke vente, saa bliver I aldrig Konge.

— Kan I da ikke forstaa mig? Gaa Fanden i Vold! Jeg vil intet have at skaffe med jer! jeg siger mig løs fra jer og fra hele eders Slæng.

Ypperstepræsten løftede Hænderne imod Himlen. Laa det nu ikke klart for Dagen, at Kama havde gjort denne Fremmede forrykt?

Uden at betænke sig steg han op ad Trinnene og greb fat i Edmund for at ryste hans Forstand, der var kommen af Lave, til Rette igjen.

— Kom til jer selv, Sahib! I taler vildt hen i Veiret — —

Men Edmund rystede Guddommens „Ansa“ saa kraftig af sig, at Allerhøistsamme i næste Øieblik laa stønnende nede i Rajputens Arme.

— Hvad skal det betyde? Sige jer løs fra os? raabte denne.

— Fra jer, som igaar vilde snigmyrde mig — ja, det vilde være sort Utaknemmelighed, næsten Forræderi!

Disse Ord stoppede den skjæggede Mund paa Rajputen.

Men Brahmàn-Løven brølede: —

— Det vilde være Forræderi, hvis det ikke var Af-sindighed. I er gaaet for vidt, Sahib! I maa fremad med os — det gjælder Kronen eller Hovedet.

— Dèr feiler I storlig, Præst, raabte Amanda, idet hun dristig traadte frem mellem Søilerne. Det gjælder Intet mer, for eders Spil er allerede tabt. For en Time siden fik Kala Rama Alt at vide ... Aa nei! ikke han, det var mig, der fortalte Ministeren det. Jeg opdagede Alt, ogsaa eders Mordanslag, Chandra Singh! — Red jer derfor, mens det endnu er Tid.

Men dette var for meget for Mand-Tigeren.

Sat mat af en lille Pige, overlistet af den hvid-hudede *Mem!*

Et rasende Brøl. Krumsværdet lynede.

Men Edmund havde allerede trukket Amanda tilbage og kastet sig imellem dem. Rajputens Sabel gled af mod noget Haardt og Metalisk i Edmunds Haand, gjennemskar Kaftanens Ærme oppe ved Skuldren, klirrede mod Søilen, fangedes i en Stensprække og brast.

Chandra Singh sprang tilbage. En Dolk blinkede i hans Haand. Men allerede stirrede det hule Øienpar af en dobbeltløbet Pistol ham truende imøde.

— Râm! Rajputana! Râm!

— Til Hjælp! Alle Rajaens Venner hid!

Kun det første af disse Raab vakte et Ekko.

Løbende Fødder raslede i Løvet, mørke Ansigter, kronede af grønne Turbaner (undtagen eet, der var hjelmklædt) stirrede med blændede Øine ind i Lampe-lyset. Et Par Ord af Rajputen og Brahmànen satte dem ind i Sagen. En blodtørstig Knurren, saa et rasende Hyl: *mar, mar!* (dræb, dræb!). En halv Snes Scimitarer blinkede, men tøvede overfor den Pistol,

der beherskede Indgangen mellem Søilerne. Den store Sahib havde igaar ganske vist ikke fældet den sorte Panther, men at han var en glimrende Pistolskytte, det vidste de Alle.

Ogsaa han selv vidste det. Han havde ikke for Intet i Pisa daglig skudt omkap med Byron og Shelley. To Menneskeliv var i hans Haand. Chandra Singh og Pertab vare saa godt som døde Mænd. Saa kom det an paa, hvormange Pandeskaller han kunde knuse med Pistolen. Havde han været alene, kunde han maaske have slaaet sig igjennem. Nu kunde han kun dække hende med sit Legeme og haabe til det Sidste.

Og med Opbydelse af alle Stemmemedler raabte han endnu en Gang: —

— Til Hjælp! Rajavenner — til Hjælp!

Intet Svar.

— *Mar, mar!*

Altsaa Rajputen først.

Fingeren trykkede allerede Aftrækkeren — —

— Ned med Vaabnene! raabte en velbekjendt, bydende Røst i den umiddelbareste Nærhed.

Kala Rama stod ved Indgangen til Templet.

FJORTENDE KAPITEL

Verdensvandrerens Veie skilles.

Ikke Ministeren Kala Rama — Sannyasinen Kala Rama.

En hvid Bomuldskaape indhyllede ham fra Skul-

drene til nedenunder Knæene. Begge Arme vare fri. Den høire Haand holdt et langt Rør: Vandrestaven. Over den venstre Skulder hang en Lerkrukke, befæstet ved en tynd Strikke, der for største Delen var viklet op omkring en Fordybning midt paa Krukken. Og Intet fortalte mere veltalende om den Levevis, som denne Mand vilde føre, der endnu for en Time siden havde raadet over Hundreder af Millioner, end denne simple Krukke, der nu var alt hans Eie. Den skulde jo tjene til at øse Vand op af dybe Brønde og derved sikre Vandringsmanden det nødvendige Middel til Livets Opholdelse.

Hvor stor end Kala Ramas personlige Autoritet var, selv overfor dem, der var svorne Fjender af hans Regering: det er dog et stort Spørgsmaal, om hans Mellemkomst vilde have frelst Edmund og Amanda, hvis han var optraadt i Purpur og med Diamantsmykker. Disse Rajputer vidste, at de havde forbrudt deres Hoveder; de følte sig forraadt og solgt; det hede indiske Blod var i Kog og vilde se fremmed Blod flyde, før det selv blev udgydt. Men saa dybt var Ærefrygten for det religiøse Levned rodfæstet i deres Hindu-hjerter, at disse Mænd, der ikke vilde have skaanet Barnet i Moders Liv, naar det gjaldt at slukke deres Hevntørst, stumme veg tilbage for Pilgrimen og lydøst forsvandt i Orangelundens Skygge.

Saa blev de To alene tilbage dør med Kala Rama.

Amanda var sunket afmægtig om paa Bænken. Men Edmunds lidenskabelige, ængstede Udbrud og de rolige Strøg af Kala Ramas Haand over hendes Pande bragte hende snart til Bevidsthed igjen.

— Faren er forbi, mit Barn! og den vender ikke tilbage. Vær ved godt Mod!

Amanda kjendte Røsten og Ansigtstrækkene. Men

hun kunde ikke fatte, hvorledes det gik til, at Ministeren, der havde forladt hende i fuld orientalsk Prunk, nu stod foran hende i denne mer end tarvelige Dragt, som en Betler eller en Pilgrim.

Men Et forstod hun: at denne ædle Olding, der elskede hende som en Fader, havde revet dem Begge ud af Dødens aabne Svælg; at han havde givet dem tilbage til Livet, just som det havde begyndt at faa dybere Betydning for dem.

— De har reddet os, Deres Excellence!

— Ikke længer „Excellence“, Barn! kun Kala Rama.

Han satte sig ved Siden af hende og greb hendes Haand.

— Sagde jeg dig ikke, Amanda, at vi vilde ses endnu en Gang, og det snart?

— Kun een Gang? Ak, Kala Rama, hvorfor ikke oftere? Vil jeg virkelig ikke faa eder at se mere?

— Hvo veed? det sandsynligste er i alt Fald, at vore Veie ikke mere mødes.

— Og hvor fører da eders hen?

— Jeg gaar bort for at finde den fuldkomne Fred, som man kun vanskelig kan finde i det verdslige Livs Tummel. Det var jo dig selv, Amanda, som bragte mig Hilsenen fra min Guru. Og nu kan du ogsaa forstaa, hvorfor jeg sagde, at du overbragte mig et godt Budskab. For det var længst bestemt, at jeg paa denne Tid skulde nedlægge mine Embeder, hvortil alle Forberedelser allerede var trufne; og min Guru havde lovet mig, at han ved denne for mig saa vigtige Leilighed vilde forlade sit ophøiede Opholdssted og undtagelsesvis begive sig hid i Kjødet for at afhente mig.

— Aa, saa gaar I dog ikke bort ganske alene, udbrød Amanda med naiv Glæde, fordi den gamle Mand ikke vilde komme til at savne Bistand underveis,

skjøndt han ikke just saae ud, som om han trængte til den. — I skal fra nu af være sammen med ham, hvis Ydre indgjød mig saadan Tillid, og hvis blotte Nærværelse allerede virkede beroligende paa mig.

— Sammen med ham, der en Gang hed Fyrst Narada? formodede Edmund.

Amanda saae forbavset paa ham. Saa lyste hendes Ansigt op i pludselig Forstaaelse: —

— Aa, nu veed jeg ogsaa, hvem der har aabnet dine Øine.

— Ja, det var ham, Amanda, sagde Kala Rama — saa du ser, jeg er i gode Hænder.

I det Smil, der ledsagede disse Ord, laa der et godmodigt Drilleri, som om det tilføiede: „Da du jo dog ikke tiltroer mig at kunne sørge for mig selv.“

Amanda rødmede.

— Og hans „ophøiede Opholdsted“, som I talte om — hvor er det da?

— Høit oppe i Himalaya — en Bjergensomhed, som den gamle Eremit Milaraspa skildrer os sin: med Gletschersne, Skovmasser og grønne Enge, hvor Vandfugle trippe om og Sommerfugle sværme, medens Bjergene lukke Baggrunden som et skinnende hvidt Silkeforhæng — — ikke paa nogen Maade et daarligt Asyl for en alderstegen Statsmand, der trækker sig tilbage fra Forretningerne.

— Nei, dèr kunde et nygift Par jo ogsaa have Lyst at reise hen, sagde Amanda, idet hun gik ind paa hans skjemtfulde Tone.

— Vist saa, et saare passende Maal for en Bryllupsreise, som Englændere jo gjerne foretage — især da de holde af at tage til Alperne . . . Men jeg har en Anelse om, at eders vil gaa i en anden Retning, til-

føiede han i en alvorligere Tone og saae paa Edmund med et betydningsfuldt Blik.

Edmund tog Amandas Haand i sin:

— Hvis jeg igaar forstod min gode Genius rigtig, saa gaar vor Bryllupsreise til Afghanistan.

Amanda saae op paa ham med et glad og modigt Blik.

— Det var det, jeg tænkte mig, sagde Kala Rama.

— I min Ungdom, Kala Rama, havde jeg en Ven, som man med Rette har kaldet „min gode Genius“. I kjender hans udødelige Navn: Shelley, en gudbenaadet Digter, en evig Yngling, fuld af Begeistringens Fyr og Flamme. „Hjerternes Hjerter“ satte vi paa hans Gravsten, thi han blødte med Alt, hvad der bløder her paa Jorden, og jublede med Alt, hvad der straalere i ædel Glæde. Som hans Poesi, saaledes var hans Liv: en selvfortærende Offerflamme paa Kjærlighedens og Retfærdighedens Alter. Ham blev jeg mindet om igaar, kort efter eders Besøg. Først ved et Brev fra hans Enke, der formanende lod mig høre: — hun kunde mærke, at min gode Genius havde forladt mig, og dog havde hun den Tillid til mig, at jeg ikke kunde blive utro imod hans Aand. Og saa blev jeg igjen mindet om ham af Amanda, da hun talte om denne afghanistan-ske Mission, da hun med straalende Øine sagde: „Naar jeg tænker mig, at det blev givet Nogen at tjene Menneskeheden, at udbrede Velsignelse og forhindre Rædselsgjerninger — om han end selv forblev ganske ubekjendt — hvilken salig, opløftende Følelse maatte det ikke være!“ For det var jo, o Kala Rama! min Ungdomsvens uforfalskede Røst. Og at „min gode Genius“ nu ogsaa virkelig staar ved min Side igjen, det har jeg jo erfaret her. Hvor kunde jeg altsaa være i Tvivl om, hvor min Vei gaar hen? Ofte nok er

jeg faret vild, og den sidste Gang var jeg nær gaaet til Grunde derved. Men nu kan jeg ikke mer forfeile Veien — om den saa gaar gennem dødelige Farer, jeg veed jo: hun vil heller ikke gyse tilbage for dem

— Farer vil det ikke skorte paa, sagde Kala Rama. I kalde jo denne første Tid „Honningmaaned“ . Nu vel! den afghanistanske Honning vil I finde kraftig og sund, men disse vilde Klippebier er et hidsigt og farligt Folkefærd. Hvis I gik derhen alene, vilde Vovehalsen i Jer volde mig Bekymring. Nu er jeg beroliget i den Henseende. Derfor tør vi haabe, at I vil komme velbeholden igjennem og fuldbringe et vel-signelsesrigt Værk.

Han tav og løftede Hovedet lyttende, med Dschangeljægerens Bevægelse, der var bleven ham tro fra Ungdommens Dage, ligesom han ogsaa havde bevaret sin skarpe Hørelse. Thi de Andre kunde ikke høre noget.

— Der hører jeg din Faders Røst, Amanda! Han vil her finde Asken af en længst udbrændt Elskov — og den samme Elskov selv, opstaaet af Asken som en Phoenix, der spreder de unge Vinger til en ny, dristig Flugt. Men sin „høieste Vandregaas“ vil han ikke finde mer! Du maa bringe ham dens Afskedshilsen — en Broders Hilsen! det vare vi tilforn i Kjødet og forblive det i Aanden.

— Saa kan I ikke blive længer hos os? spurgte Amanda ængstelig.

— Trækfuglen mærker det saadan i Vingerne, mit Barn, naar Tiden kommer til at flyve bort. Og mig drager det nu bort til hine Høider, hvor et godt Karma forunde, at det maa gaa mig, som hin længst til Hvile indgangne Verdensvandrør, Milaraspa, synger: —

Naar jeg skuer ned fra denne Tinde,
 bliver den forgængelige Verden
 til en Lignelse, ja jeg betragter
 Attraavævet som en tom Luftspeiling,
 selve Livet som et Drømmesynd,
 Himlens, Jordens, Underverd'nens Kredsløb —
 Alt forsvinder ganske — hvilket Under!

— Saa velsign vor Pagt, Fader! bad Amanda.

Kala Rama strakte ikke velsignende Præstehænder ud over Parrets Hoveder. Han lagde sine Hænder paa deres Skuldre som en gammel Ven og sagde: —

— Nu har jeg set det Ønske gaa i Opfyldelse, som han, hvem jeg nu følger, da han hed Kong Narada, har meislet ind her med en Haand, der længst er Aske og Støv: „Maatte i deres næste Jordeliv en gunstigere Stjerne lyse for deres Kjærlighed“. Og saaledes tager jeg glad i Hu Afsked med dette Sted . . .

— Og her, allerærværdigste Sahib! kommer vi nu til Bakus sidste Værk, Gravmælet for hans Datter —

Ordene blev siddende i Halsen paa den brave Pandit: mellem de tynde sorte Orangestammer saae han inde i den oplyste Tempelkiosk hverken mer eller mindre end den „store Sahib“. Man havde saa fuldkommen ringeagtet hans lærde Hoved, at man ligesaa lidt havde holdt Alt hemmeligt for ham, som man havde betroet ham Alt. Saa meget vidste han derfor, at denne Fremmede var Hovedpersonen, i hvis Nærhed der var Fare; hvis Nærhed han altsaa afgjort skulde holde sin Ledsager borte fra, hvis han ikke paany vilde vække Brahmàn-Løvens Vrede, hvad der kunde komme en blind, lændelam Pandit-Kamel dyrt at staa.

Derfor gjorde han fortvivlede Anstrengelser med sin Indbildningskraft for at aabne en Udsigt til en eller anden særlig fed Græsgang og derved lokke Sanskritvidenskabens Tyr bort fra den farlige Retning.

— Men først ville vi dog heller, Ærværdigste! betragte en yderst vanskelig Indskrift — —

— Nei, nei! vist ikke! Et Gravmæle for Baku's Datter, Amara, siger I? Det maa jeg strax se.

Og Professoren trak den forgjæves modstræbende Pandit uimodstaaelig med sig — — —

Amanda og Edmund vendte sig ikke om imod de Kommende.

Deres Blik fulgte Kala Rama, som netop nu traadte ud i Parkens Lyszone, hvor hans Skikkelse, der havde tegnet sig lyst i Orangelundens Skygge, syntes at opløse sig i Glands — som en hvid Fugl, der forsvinder i sollyst Skylag — — —

— en „høieste Vandregaas“.

ANMÆRKNINGER

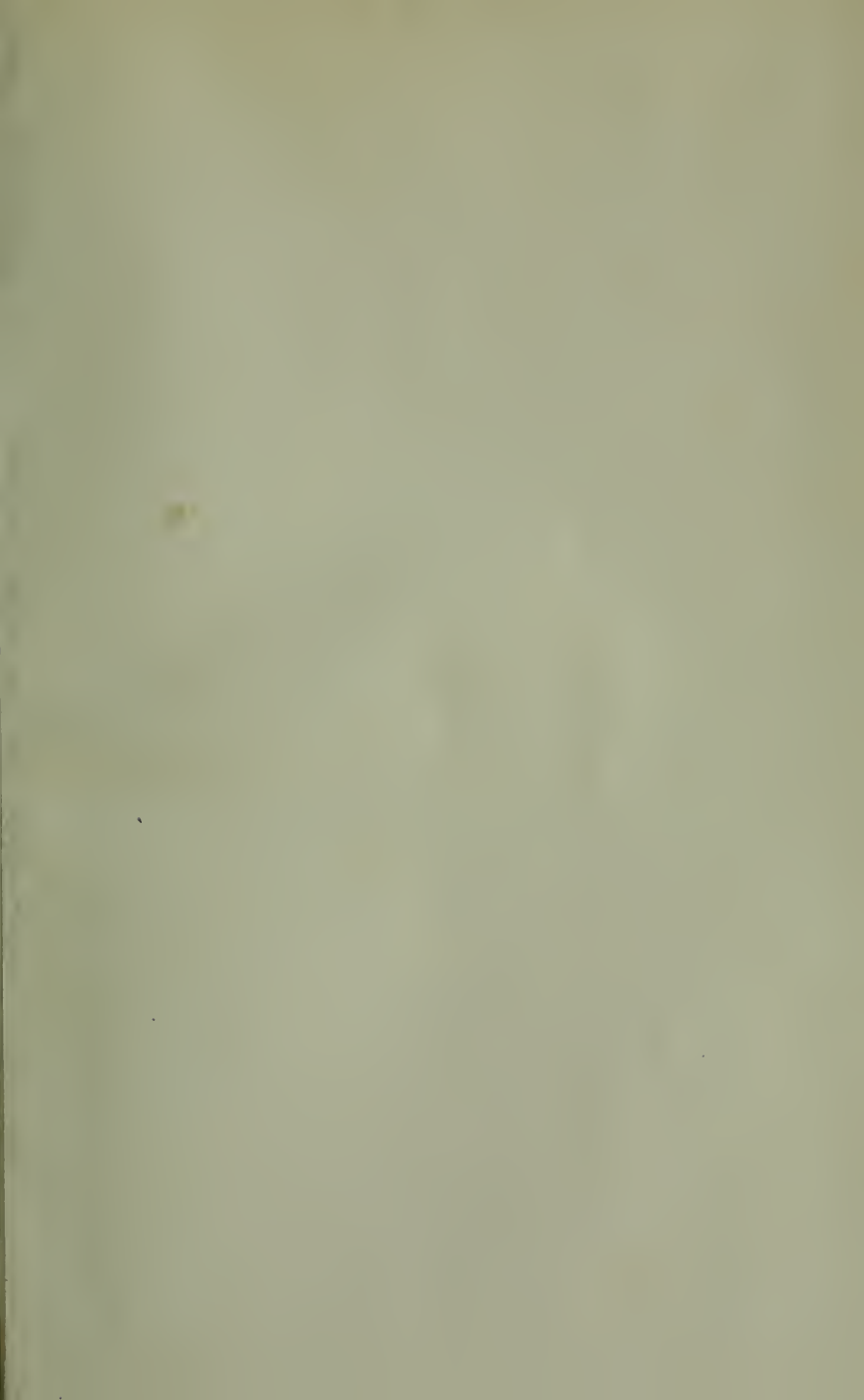
Den indlagte Oldtidsfortælling „Slangestenen“ er lige-
saa frit opfundet som Hovedfortællingen.

Angaaende den hemmelighedsfulde Skrift i Brevet (I, 5) saavel som angaaende de lignende Mysterier i II, 8, henviser jeg til A. P. Sinnet „The occult world“; ikke for at be-
raabe mig paa formentlige Kjendsgjerninger (ihvorvel den høitstillede engelske Embedsmands subjektive Tro-
værdighed aldrig er bleven anfægtet) men kun for at vise, at det ikke er vilkaarlige Opfindelser af mig selv.

Pag. 217. Jeg er naturligvis gaaet ud fra, at R. L. Ste-
venson ikke selv har opfundet disse Linier om de femten
Mænd, men har taget dem fra en eller anden *Buccaneer
ballad*.

Nogle Hovedtræk af Piratepisoden skyldes Thomas
Bacon: *First impressions and studies from nature in
Hindostan (1837)*. Billedet af de to Væversker (II, 3) er
taget fra en Fortælling af Annie Steel. Den, der ikke
selv har været i Brahmas og Buddhas Land, maa hjælpe
sig som han kan bedst, „leve christelig og nære sig af
Vrag“, naar en gunstig Vind kaster lidt fremmed Gods
op paa hans Strand.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PT
8128
V47
1910

Gjellerup, Karl Adolph
Verdensvandrene

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 02 05 03 016 6